

បទពន្ធក្រឹមគម្ពីរបទ

ភាគទី១

អ-ឱ

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ព្រះសាសនាបណ្ឌិត្យ

ឆ.ស. ២៥៣៨ គ. ស. ១៩៩៤

ភាគទី១
បទពន្ធក្រឹមគម្ពីរបទ

បទានុក្រមធម្មបទ

ភាគទី ១

អ-ឱ

ព្រះគ្រូសិរសោភ័ណ ភិម គូរ

ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក នៅពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ក្រុងភ្នំពេញ

រៀបរៀង

បោះពុម្ពលើកទី ៣ ចំនួន ២០០០ ច្បាប់

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស. ២៥៣៨ គ. ស. ១៩៩៤

ចំពោះការបោះពុម្ពឡើងវិញ

សៀវភៅ " បទានុក្រមធម្មបទ " នេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៤ ដោយមានការឧបត្ថម្ភពីអង្គការជំនួយស្នូលស្នូលជប៉ុន Japan Sotoshu Relief Committee (JSRC) និងមូលនិធិនៃតូយ៉ូតា (The Toyota Foundation) ។

គោលបំណងនៃការបោះពុម្ពឡើងវិញ ហើយចែកផ្សាយទូលាយទៅដល់មូលដ្ឋាន គឺសំដៅ :

- ផ្តល់អោយសិស្ស និងគ្រូ មានឧបករណ៍សំរាប់ស្រាវជ្រាវយ៉ាងល្អប្រសើរ ដើម្បីរៀន និងបង្រៀន ពោលគឺ មានមធ្យោបាយបកប្រែបាលីមកជាខ្មែរដោយខ្លួនឯងបានត្រឹមត្រូវ និងឆាប់រហ័ស ។
- រក្សាមរតិកវប្បធម៌ អក្សរសាស្ត្រសាសនា អក្សរសាស្ត្រជាតិ អោយគង់វង្សឡើងវិញ និងរីកចំរើន ។
- ពង្រីកចំណេះចេះដឹងទូទៅខាងភាសាបាលី ដែលជាចំណែកមួយជួយទ្រទ្រង់ភាសា អក្សរសាស្ត្រ និងការប្រតិបត្តិពុទ្ធសាសនា ក្នុងភាពបរិសុទ្ធត្រឹមត្រូវ ក្នុងចំណោមពុទ្ធមាមកជន ទាំងនៅទីក្រុង ទាំងនៅជនបទ ។

ការបោះពុម្ពក្នុងគ្រាទី ២ នេះ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ រក្សាអត្ថន័យខ្លឹមសារ ព្រមទាំងអារម្ភកថារបស់អ្នករៀបរៀងទាំងស្រុង ហើយបោះពុម្ពផ្សាយតាមភាគនីមួយៗ ជាបន្តបន្ទាប់ ។

សូមឧទ្ទិសសៀវភៅ " បទានុក្រមធម្មបទ " នេះ ចំពោះការរីកចំរើនស្មារតីសិក្សា, ស្មារតីស្រឡាញ់ និង លើកស្ទួយអក្សរសាស្ត្រជាតិ ហើយជា

ពិសេស ស្មារតីបង្រួបបង្រួមជាតិ ដើម្បីសុខសន្តិភាពដ៏ស្ថិតស្ថេរ នៅកម្ពុជា ។

សូមព្រះពុទ្ធសាសនា បានចំរើនរុងរឿងស្ថិតស្ថេរ ជាស្ថាពរ !

សូមជនានុជនក្នុងកម្ពុជារដ្ឋ បានចំរើនលូតលាស់ដុះដាលដោយវិជ្ជា និងវិបុលសុខគ្រប់ប្រការ ហើយរួចរួមគ្នាកសាងប្រទេសជាតិ និងលើកស្ទួយ ព្រះពុទ្ធសាសនា អោយបានរីកចំរើនជាភិយេ្យាភាព តរៀងទៅ !

ដោយអានុភាពនៃកុសលកម្មនេះ សូមអោយវិញ្ញាណក្ខន្ធ របស់ព្រះ គ្រូ សិរីសោភ័ណ កិម តួរ បានសំរេចឥដ្ឋមនុញ្ញផលគ្រប់ប្រការ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ឡើយ ។

សូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ចំពោះអង្គការជំនួយស្នូតស្នី ជប៉ុន និង អង្គការតួយ៉ាតាហ្វានដេហ្សិន ដែលបានជួយឧបត្ថម្ភយ៉ាងឧត្តុង្គឧត្តម ដល់ការបោះពុម្ពសៀវភៅនេះ ។

ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ២៥ ខែ មិថុនា ព.ស ២៥៣៨ គ.ស ១៩៩៤

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

អារម្ភកថា

មុនដែលរៀបរៀងសៀវភៅនេះ ខ្ញុំមានយោបល់យល់ឃើញ ថា «នៅកម្ពុជរដ្ឋរបស់យើង បើកខាងរៀនភាសាបាលី មិនសូវសម្បូរវិធីក្បួន ច្បាប់វិសេសប្លែកៗ សម្រាប់រៀន សម្រាប់មើល ដើម្បីឱ្យអ្នកសិក្សាងាយយល់ ងាយចូលចិត្តក្នុងវិធីរៀនភាសាបាលី ឱ្យទាន់សម័យនឹងគេនៅឡើយ», បើទុក ជាមានខ្លះ ដូចជាសៀវភៅកថាយន្ទបត្តម្ភកថាដើម ក៏នៅតែមិនទាន់ឆ្លុះឆ្លាយដល់ អ្នកសិក្សាដែលមានក្នុងសម័យសព្វថ្ងៃនេះដែរ ដូច្នោះហើយបានជាលោក អ្នកសិក្សាភាសាបាលីនៅប្រទេសយើង មានដំណើរយឺត ក្រចេះ ក្រយល់ ។ នៅប្រទេសឯទៀតមានប្រទេសថៃជាដើម ថ្វីក៏គេរៀនភាសាបាលី មិនឆាប់ចេះ គឺមកពីប្រទេសគេសម្បូរវិធីក្បួនច្បាប់សម្រាប់មើល ជាជំនួយក្នុងការរៀន ភាសាបាលីច្រើនបែប ច្រើនយ៉ាងណាស់ ហេតុនេះគួរឱ្យស្នើសុំសរសើរដល់ ស្នាដៃ និងសេចក្តីព្យាយាមរបស់អ្នកប្រាជ្ញប្រទេសគេ ជាទីបំផុត ។

ឧប្បត្តិហេតុដែលបានពណ៌នាមកខាងលើនេះ ទុកដូចជាអារុធ្មចូល មកប្រហារចាក់ចុះដល់ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ទាំឱ្យខ្ញុំមានវិវិយភាពដ៏មាំក្នុងការ ធ្វើសៀវភៅនេះ។ គឺខ្ញុំយល់ឃើញថា «ប្រសិនជាបង្កើតឱ្យមានឡើង នឹងមាន ប្រយោជន៍យ៉ាងសំខាន់ដ៏ទូលំទូលាយដល់សិក្ខាកាមកុលបុត្រ ដែលត្រូវសិក្សា គម្ពីរធម្មបទជាទីបំផុត » ពិតមែនតែសៀវភៅនេះធ្វើចំពោះត្រឹមគម្ពីរធម្មបទ ទាំង ៨ ភាគ ក៏គង់មានឧបការៈជាច្រើនដល់គម្ពីរឯទៀតៗ ផងដែរ ។ ហេតុនោះ ការធ្វើសៀវភៅនេះ, ខ្ញុំបានរើសដកស្រង់ព្យញ្ជនៈពីក្នុងគម្ពីរធម្មបទ មករៀប រៀងទុកតាមលំដាប់អក្សរ ពួកស្រះតាំងពី អ ដល់ ឱ, ពួកព្យញ្ជនៈតាំងពី ក ដល់ ឡ ; បានសន្មតឈ្មោះសៀវភៅនេះថា « បទានុក្រមធម្មបទ » ប្រែថា «បែបសម្រាប់មើលរកស័ព្ទផ្សេងៗ តាមលំដាប់បទ (អក្សរ ឬ ព្យញ្ជនៈ)

ក្នុងគម្ពីរធម្មបទទាំង ៨ ភាគ » គឺជាចែបសម្រាប់អ្នកសិក្សាណា ដែលមាន
ការងឿងឆ្ងល់មិនជាក់លាក់ចំពោះព្យញ្ជនៈណាមួយ មានលិង្គ, ធាតុ, បច្ច័យ,
វិគ្គហៈ និងពាក្យប្រែជាដើម ។ អ្នកសិក្សានោះ អាចបើកសៀវភៅនេះមើល រក
តាមលំដាប់អក្សរដែលខ្លួនសំដៅនោះ និងប្រទះឃើញភ្លាមៗ បានដោយងាយ ។
សៀវភៅនេះ, ខ្ញុំរំលែកជា ៣ ភាគគឺ ភាគទី ១ ពីអក្សរ អ ដល់ ឱ, ភាគទី ២
ពីអក្សរ ក ដល់ ន, ភាគទី ៣ ពីអក្សរ ច ដល់ ឡ ។ ការរំលែកជា ៣ ភាគ ដូច្នេះ
ដើម្បីចៀសវាងកុំអោយសៀវភៅនេះ មានទំហំក្រាស់ពេកផង ឱ្យល្មម
ដល់កម្លាំងធនធាននៃអ្នកឧបត្ថម្ភក្នុងការបោះពុម្ពផង ទាំងឆ្ងរស្រាលដល់
សិក្ខាកាមកុលបុត្រ អាចជាវយកមកទុកមើលជាសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនបានផង ។

បទានុក្រមធម្មបទដែលខ្ញុំរៀបរៀងនេះ គឺបាលីក្នុងគម្ពីរធម្មបទ
រៀបរយលែងតែបទអាខ្យាតកិរិយា និង បទអព្យយស័ព្ទចេញ, ឯបទនាមនាម
សុទ្ធតែប្រកបដោយវិភត្តិនាមទាំងអស់ ដូចអាចរិយស័ព្ទ ដែលប្រកបដោយ
វិភត្តិនាមទៅជា « អាចរិយោ, អាចរិយំ, អាចរិយេហិ » ជាដើម ខ្ញុំរៀបរៀង
កាតវិភត្តិចេញឱ្យនៅត្រឹមតែ « អាចរិយ » ប៉ុណ្ណោះ ហើយប្រាប់លិង្គ, ធាតុ,
បច្ច័យ, អាគម, ប្រែស័ព្ទ និងមានចងវិគ្គហៈពន្យល់ខ្លះ ដោយអន្លើៗ ។

ក្នុងឱកាសដែលកំពុងរៀបរៀងសៀវភៅនេះ ខ្ញុំបានយកអង្គកថា
និងយោជនាវិនិយ, យោជនាអភិធម្មត្ថវិភាវិនិ, អភិធានប្បវិចិត្តិកា.សុតិ និង
ធាតុប្បវិចិត្តិកា ជាដើម មកជាជំនួយផងដែរ ។

វេលាដែលខ្ញុំរៀបរៀងចប់ហើយ បានយកសៀវភៅនេះទៅប្រគេន
សម្តេចព្រះមហា សុ មេ ធា ធិ ប តី សង្ឃនាយកគណៈមហានិកាយ ជ. ណាត
វត្តឧណ្ណាលោម សូមឱ្យជួយពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ឱ្យ, សម្តេចក៏មានព្រះម្លាយ
សប្បុរសទទួលពិនិត្យបានខ្លះ តែមិនចប់សព្វគ្រប់ទេ ដោយខណៈនោះ សម្តេច
កំពុងមានកិច្ចការរវល់ច្រើន ។ សុខដល់មកថ្ងៃដែលសម្តេចត្រូវនិមន្តទៅ
លង្កាទ្វីប ខ្ញុំបានចូលទៅទូលសុំយកសៀវភៅនេះត្រឡប់មកវិញ ហើយបាន

ប្រគេនទៅព្រះទេពសត្តា សួរ - ហាយ, ព្រះមហាឧត្តមវិជ្ជា ប៉ាង - ខាត
ព្រះគ្រូមុនីសោភ័ណ សេខ - នាង សុំឱ្យលោកជួយពិនិត្យ ។ លោកទាំង ៣ អង្គ
នេះ ក៏មានសេចក្តីខ្លះខ្លែង ជួយពិនិត្យខ្លះដែរ ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណដ៏ក្រៃលែង
ចំពោះព្រះថេរទាំង ៣ អង្គនេះ និងអរគុណព្រះមហា ម៉ិ.សាយ ដែលជួយសរ-
សេរចម្លងចេញពីសំណេររបស់ខ្ញុំមកជាអក្សរផ្ទង់ ដរាបដល់ចប់ថែមទៀត ។

បទានុក្រមធម្មបទនេះ ទើបនឹងកើតមានឡើងជាដំបូងបំផុតក្នុង
កម្ពុជរដ្ឋ, ខ្ញុំមានសេចក្តីសង្ឃឹមថា « ចំណេរកាលតទៅអនាគតខាងមុខ, ដោយ
កម្លាំងព្យាយាម និងការខ្លះខ្លែងរិះរកបួសស័ព្ទនីមួយៗ ក្នុងគម្ពីរធម្មបទរបស់ពួក
វេយ្យាករណបណ្ឌិតជាន់ក្រោយ បទានុក្រមធម្មបទនេះ មុខជានឹងបានកើន
ចំរើនមេពាក្យបន្ថែមចូលមកទៀត ក្រែងនៅមានសល់ខ្លះដែលខ្ញុំដកស្រង់មក
រៀបរៀងមិនអស់ ព្រមទាំងជួយកែតម្រូវឱ្យមានរបៀប រៀបរយដ៏ត្រឹមត្រូវ
វិសេសវិសាលជាងនេះឡើងទៀតពុំខាន » ។

ទីបំផុតនៃអារម្ភកថានេះ, ខ្ញុំសូមឧទ្ទិសកុសលដែលកើតអំពីកម្លាំង
នៃការព្យាយាមរៀបរៀងសៀវភៅនេះ ជូនចំពោះបុព្វការីទាំងឡាយមានមាតា
បិតាជាដើម ដោយអានុភាពនៃកុសលនេះ សូមឱ្យអស់លោកជាបុព្វការីទាំង
អម្បាលនោះ បានសំរេចឥដ្ឋមនុញ្ញផលគ្រប់ប្រការ កុំបីឃ្លៀងឃ្លាត ! សូមឱ្យ
ប្រជាជនក្នុងកម្ពុជរដ្ឋទាំងមូល បានចំរើនលូតលាស់ដុះដាលដោយវិជ្ជានិង
វិបុលសុខគ្រប់ប្រការ កុំបីឃ្លាតក្លាយទៅជាប្រការដទៃឡើយ !

បទានុក្រមធម្មបទនេះ ខ្ញុំបានប្រគល់ឱ្យឧបាសក ប៉ៅ.ហិត ចាត់ការ
បោះពុម្ពផ្សាយលើកទី ១ ។

វត្តឧណ្ណាលោម, ថ្ងៃអង្គារ ១០ រោច ខែទុតិយាសាធា ឆ្នាំមាល ទោស័ក
ព.ស ២៤៩៣ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ៨ ខែសីហា គ.ស ១៩៥០
ព្រះគ្រូសិរសោភ័ណ ភិម - ភូរ

អក្សរសង្ខេប

ប្រើក្នុងបទានុក្រមនេះ

វិ.ស.អ.	គឺ	វិសេសន . សព្វនាម . អនិយម
អ.ស.	-	អព្យយ . សព្វនាម
កិ.វិ.	-	កិរិយាវិសេសនៈ
ប.សំ.	-	បកតិសំខ្យា
ប្ប.សំ.	-	ប្បរណសំខ្យា
ប៉ុ.	-	ប៉ុសិដ្ឋ
ឥ.	-	ឥត្តិសិដ្ឋ
នប៉ុ.	-	នប៉ុសកសិដ្ឋ
គុ.	-	គុណ ឬ គុណនាម
កិ.	-	កិរិយា ឬ កិរិយាស័ព្ទ
អ.	-	អព្យយកិរិយា ឬ អព្យយស័ព្ទ
វិ.ស.និ.	-	វិសេសន .សព្វនាម.និយម
និ.	-	និបាត
កា.ស.	-	កាលសត្តមី
ឥ.អា.	-	ឥ . អាគម
ហា.អា.	-	ហា . អាគម
ស.អា.	-	ស . អាគម
អា.ឥ.	-	អា . ឥត្តិសិដ្ឋ
ក.ស.	-	ក . សកត្ត
អា.និ.	-	អាសវននិបាត

សិ.វិ.	គឺ	សិ. វិភត្តិនាម
តិ.វ.	-	តិ. វត្តមានា
តុ.ប.	-	តុ. បញ្ជី
ឈយ្យ.ស.	-	ឈយ្យ.សត្តមី
អ.បរោ	-	អ. បរោក្ខា
អា.ហិ.	-	អា. ហិយត្តនី
ឡ្យ.អជ្ជ.	-	ឡ្យ. អជ្ជត្តនី
ស្សតិ.ភ.	-	ស្សតិ. ភវិស្សន្តិ
ស្សា.កា.	-	ស្សា. កាលាតិបត្តិ
និ.អា.	-	និគ្គហិត. អាគម
វិ.	-	វិត្តហៈ
សំ.ស.	-	សំខ្យាសព្វនាម
ឧ.ស	-	ឧបសគ្គ
យ.អភិ.	-	យោជនាអភិធម្មត្តិវិភារិនី
អ.សុ.	-	អដ្ឋកថាសុត្តន្តបិដក
ដិ.វិ.	-	ដីការិសុទ្ធិមគ្គ
ស.និ.	-	ស. និបាត
អ.និ.	-	អ. និបាត
អ.វិ.	-	អដ្ឋកថាវិន័យ
ណិក.ស.	-	ណិក. សក្ក
អ.ត.	-	អព្យយតម្ពិត
អស.ន.	-	អសាធារណនាម
ត្ថ.ហិ.	-	ត្ថ. ហិយត្តនី
អភិ..សុ.	-	អភិធានប្បវិចិត្តិក.សុចិ
យ.វិ.	-	យោជនាវិន័យ

គ្រឿងសម្គាល់

< នេះសម្គាល់ថា « មកពី » ឬ « កើតមកពី » ;

> នេះសម្គាល់ថា « ទៅជា » ឬ « កើតទៅជា » ;

+ នេះសម្គាល់ថា « នឹង » ឬ « ហើយ នឹង » ; ដូចជា

រដ្ឋាភិបាល < រដ្ឋ + ភិបាល (មើលថា រដ្ឋាភិបាល មកពី រដ្ឋ និង ភិបាល), រដ្ឋ + ភិបាល > រដ្ឋាភិបាល (មើលថា រដ្ឋ និង ភិបាល ទៅជា រដ្ឋាភិបាល) ជាដើម ។

វណ្ណយុត្តិក្រាពីនេះ មិនបានលើកយកមកពន្យល់ទីនេះទេ ព្រោះធ្លាប់ ប្រើថ្នឹកមកហើយ ។

អកណ្ណនេត្ត គុ. [អកណ្ណ+នេត្ត] អ្នកមាននេត្រមានពណ៌ខ្មៅមិនមាន, អ្នក
មាននេត្រមិនខ្មៅ, ព្រះរាជាមាននេត្រមិនខ្មៅ ; វិ. **អកណ្ណំ នេត្តំ**
យស្ស សោ > អកណ្ណនេត្តោ ។ នេត្តិ < នី + ត = អវយវៈ
តែងនាំទៅ (ភ្នែក) ; វិ. នេត្តិ > នេត្តំ ។

អកតញ្ញ គុ. [ន>អ+កត+ញ្ញ+រ] អ្នកមិនដឹងនូវឧបការៈដែលអ្នកដទៃធ្វើ
ហើយ; វិ. **ន ភកំ ឧបការំ ជានាភិភិ > អកតញ្ញ ។ អកត +**
ញ្ញ + រ = អ្នកដឹងនូវព្រះនិព្វាន ដែលបច្ច័យមិនធ្វើហើយ, វិ. អកតំ
និព្វានំ ជានាភិភិ > អកតញ្ញ ។

អកត គុ. [ន+ករ+ត] គឺ...មិនធ្វើហើយ, វិ. **ន ភវិយភ្នាក់ > អ-**
កតោ, - កា, - ភំ ។ - ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ..ជា ...គឺ...មិនធ្វើហើយ
-បញ្ញាវ ចុំ. ញាកដែល...មិនធ្វើហើយ ។ - បាបកម្ម គុ. អ្នកមាន
បាបកម្មមិនធ្វើហើយ, អ្នកមានអំពើអាក្រក់មិនធ្វើហើយ, វិ. ធាបំ
ភម្មំ > ធាបភម្មំ, អកតំ ធាបភម្មំ យេន សោ > អកត-
ធាបភម្មោ ។ - ភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃ... ជា... គឺ... មិនធ្វើហើយ ។
-បុញ្ញ នចុំ. បុណ្យគឺ...មិនធ្វើហើយ, គុ. មានបុណ្យមិនធ្វើហើយ
- ល . ។

អកត្តព្វ គុ. [ន+ករ+ត្ត] គឺ...មិនគប្បីធ្វើ; .មិនត្រូវធ្វើ, .មិនគួរធ្វើ ។
 .យុត្តកិ គុ. ដែលគួរគឺ...មិនគប្បីធ្វើ ។ .កម្មី នចុំ. កម្មគឺ...មិនគប្បី
 ធ្វើ ។ រូប គុ. មានសភាពគឺ... មិនគប្បីធ្វើ . ល . ។

អកត្តា អ. [ន+ករ+ត្តា] មិនធ្វើហើយ, កុំធ្វើឡើយ ។

អកត្ត កិ. [អ+ករ+អ+ ត្ត-អជ្ជ.] បានធ្វើហើយ ។

អកថនិ នចុំ. [ន+កថ+យ្យ] កិ.មិនពោល, កិ.មិននិយាយ, វិ. ន កថយ.
កេតិ > អកថនំ ។

អកថំកថី ចុំ. [ន+កថំ+កថំ+ល្ប] អ្នកមិនប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះថានេះដូច
 ម្តេចនេះដូចម្តេច; វិ. កថមិទំ កថមិទន្តិ ឯចំ នប្ប្រក្កកិ >
អកថំកថី ។ អ្នកមានសេចក្តីសម្គាល់ថានេះ ដូចម្តេច
 នេះដូចម្តេចមិនមាន; វិ. កថមិទំ កថមិទន្តិ សញ្ញា >
កថំកថី, នក្តិ កថំកថី ឯកសញ្ញាភិ > អកថំកថី ។ ន័យខ្លះ
 ទៀតថា : អកថំកថី < ន + កថំ+ កថំ + ល្ប = អ្នកមិនមានវា.
 ចាជាបោតពោលថានេះដូចម្តេច ឬដោយប្រការដូចម្តេច (មិនមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ); វិ. កថមិទន្តិ កថេតិ ឯកាយាភិ >
**កថំកថា, កថំកថា ឯកសញ្ញ អក្តិភិ > កថំកថី, ន
 កថំកថី > អកថំកថី** ។ អ.សុ. ។

អកថិតិ គុ. [ន+កថ+តិ+ត] គឺ... មិនពោលហើយ, .មិនប្រាប់ហើយ ។

អកថេតុំ អ. [ន+កថ+អ, អ >ឯ+តុំ] ដើម្បីមិនពោល, កិ.មិនពោល ។

អកថេត្វា អ. [ន+កថ+អ >ឯ+ត្វា] មិនពោលហើយ, មិនប្រាប់ហើយ ។

អកនិដ្ឋ គុ. [ន+ខុទ្ទក>កន+នដ្ឋ] មានភារៈនៃភពតូចដោយវិសេសមិនមាន,

មិនមានភារៈនៃភពតូចដោយវិសេស, វិ. អយញ្ញ ខុទ្ទកោ

អយញ្ញ ខុទ្ទកោ អយមិមេសំ វិសេសេន ខុទ្ទកោភិ >

កនិដ្ឋោ, កនិដ្ឋស្ស ភាថោ > កនិដ្ឋភាថោ, នភិ ឯកេសំ

កនិដ្ឋភាថោភិ > អកនិដ្ឋោ ។ (ភពឈ្មោះអកនិដ្ឋ, ឋានសុត្តា.

វាសជាន់ទី៥) ។ អ.សុ. ។ - ព្រហ្មលោក ចុំ. ព្រហ្មលោក

ជាន់អកនិដ្ឋ, ឈ្មោះអកនិដ្ឋ ។ - ភវនិ នចុំ. ភពឈ្មោះអកនិដ្ឋ,

ឋានជាទីកើតនៃព្រហ្មឈ្មោះអកនិដ្ឋ, (ភវនិ < ភូ + យុ) ។

អកប្បិយ គុ. [ន+កប្ប+ណ្យ+ឥ.អា.] របស់ដែលបុគ្គលមិនគប្បីសម្រេច,

ដែលមិនគួរ, មិនសមគួរ, មិនសមរម្យ ។ - ភណ្ណ នចុំ. ភណ្ណៈ

(ម្រព្យ, ឃស់) ដែលមិនគួរ ។ - ភោជនិ នចុំ. ភោជនមិនគួរ ។

- ចិវរ នចុំ. ចិវរមិនសមគួរ ។

អកម្ប គុ. [ន+កម្ប+អ] ដែលមិនញាប់ញ័រ, មិនកម្រើក ។

អកម្បិយ គុ. [ន+កម្ប+ណ្យ+ឥ.អា.] គឺ...មិនគប្បីឱ្យញាប់ញ័រ, មិន

គប្បីឱ្យកម្រើក ។ .ភាវី ចុំ. ភារៈនៃ...ជាអ្នកគឺ...មិនគប្បីឱ្យញាប់

ញ័របាន ។

អកិម្ហ កិ. [អ+ករ+អ+ម្ហ-ហិ.] បានធ្វើហើយ ។

អករណ ឧប្ប. [ន + ករ + យ] កិ.មិនធ្វើ (មិនមែនជាអំពើ); វិ. ទ
ករយកេតិ > អករណំ ។ - កិម្ហ ឧប្ប. កម្មតិកិ.មិនធ្វើ ។ - ដ្ឋាន
ឧប្ប. ទីជាទីមិនធ្វើ, ទីមិនមែនជាទីធ្វើ ។ - អត្ថ ប្ប.
ប្រយោជន៍ដល់កិ.មិនធ្វើ, ត្រូវការដល់កិ.មិនធ្វើ ។

អករម្ហា កិ. [អ+ករ+អ+ម្ហា-អជ្ជ.] បានធ្វើហើយ ។

អករិញ្ញា អ. [ន+ករ+ឥ.អា+ញ្ញា] មិនធ្វើហើយ ។

អករិត្ត កិ. [អ+ករ+ឥ.អា.+ត្ត-អជ្ជ.] បានធ្វើហើយ ។

អករិស្ស កិ. [អ+ករ+ឥ.អា+ស្ស-កា > ស្ស] នឹងបានធ្វើហើយ ។

អករោន្ត គុ. [ន+ករ+ឱ+អន្ត] កាលមិនធ្វើ ។

អកំសុ កិ. [អ+ករ+អ+ខំ-អជ្ជ.> អំសុ] បានធ្វើហើយ ។

អកាតុំ អ. [ន+ករ+តុំ] ដើម្បីមិនធ្វើ, កិ.មិនធ្វើ ។

អកាមកិ ប្ប. ឧប្ប. [ន+កម+ណុ>អក] អ្នកមិនប្រាថ្នា, អ្នកមិនត្រូវការ,
អ្នកមិនចង់បាន, វិ. ទ កាមេកិកិ > អកាមកោ ។
គុ.មានសេចក្តីប្រាថ្នាមិនមាន, មិនមានសេចក្តីត្រូវការ, វិ ទក្ខ
កាមោ ឯកស្សាភិ > អកាមកោ ។

អការកិ ប្ប. ឧប្ប. [ន+ករ+ណុ] អ្នកមិនធ្វើ, មិនមែនអ្នកធ្វើ; វិ. ទ ករោកិកិ
> អការកោ ។ - ភារី ប្ប. ភារៈនៃ...ជាអ្នកមិនធ្វើ ។

អការណ៍ ន.ប្ប. [ន+ករ+យ្យ] កិ.មិនធ្វើ ។ គុ. មិនមែនជាហេតុ, មិនមែនជា
ការណ៍, មិនមានហេតុ ។

អការិយ គុ. [ន+ករ+ណ្យ+ស.អា.] (អំពើ) ដែល... មិនគប្បីធ្វើ, វិ.
ន ភាកព្វន្តិ > អការិយំ ។

អកាវេត្វា អ. [ន+ករ+ណេ+ត្វា] មិនញ៉ាំង... ឱ្យធ្វើហើយ ។

អកាល គុ. [ន + កាល] មិនមែនជាកាល, សម័យមិនមែនជាកាល, វិ.
ន ភាលោ > អភាលោ ។ ប៉ុ. កាលមិនគួរ, វិ. **អយុក្កោ
ភាលោ > អភាលោ** ។ វិ. វេក្កុក្កដជាតិកិ ន.ប្ប. ជាតកតិបណ្ឌិត
កំណត់ហើយដោយមានរង្វាវក្នុងសម័យមិនមែនជាកាល ឬក្នុងកាល
មិនគួរ ។

អកាលិ កិ. [អ+ករ+អ+ល្យ-អជ្ជ.+ស.អា.] បានធ្វើហើយ ។

អកិច្ច គុ. [ន+ករ+វិច្ច] (អំពើ) ដែល...មិនគប្បីធ្វើ, (មិនមែនជាកិច្ច); វិ.
ន ភក្កព្វន្តិ > អកិច្ចំ ។ ន.ប្ប. កិច្ចមិនគួរ, វិ. **អយុក្កំ ភិច្ចំ > អ.
ភិច្ចំ** ។

អកិច្ច គុ. [ន+កិ+វ+ច្ច] ធម្មជាតិមិនបោះបង់នូវសុខ, (មិនលំបាក, មិនក្រ,
មិនត្រជាក់ត្រជួស); វិ. **ភិរភិ សុខន្តិ > ភិច្ចំ, ន ភិច្ចំ > អភិច្ចំ** ។

អកិញ្ញាន គុ. [ន+កិច្ច>កិញ្ញ+យ្យ] មានកិលេសជាតជាគ្រឿងកង្វល់មិនមាន,
មិនមានកិលេសជាតជាគ្រឿងកង្វល់; វិ. **ភិញ្ញាភិ ឯកេនាភិ >**

ភិក្ខុនំ, នក្ខិ ភិក្ខុនំ ឯកសទ្ធវាគិ > អភិក្ខុនោ ។ មាន
 សេចក្តីកង្វល់មិនមាន, មិនមានសេចក្តីកង្វល់; វិ. **ភិក្ខុយកេភិ >**
ភិក្ខុនំ, នក្ខិ ភិក្ខុនំ ឯកសទ្ធវាគិ > អភិក្ខុនោ ។

អកិក្ខិ ឆ. [ន+កិក្ខិ] មិនមែនវាចាជាគ្រឿងសរសើរ ឬ មិនមានវាចាជា
 គ្រឿងសរសើរ (សេចក្តីតិះដៀល, ដំនៀល); វិ. **ភិក្ខុភិ**
ឯកាយាគិ > ភិក្ខុ, ន ភិក្ខុ > អភិក្ខុ, នក្ខិ ភិក្ខុ ឯកសទ្ធវាគិ
ចា > អភិក្ខុ ។ **កិក្ខិ < កិក្ខ+តិ** ។

អកិរិយវាទ ឆ. [ន+កិរិយ+វាទ] អ្នកមានវាទៈថាកម្មដែលបុគ្គលធ្វើហើយ
 មិនមែនឈ្មោះថាគឺបុគ្គលធ្វើ; វិ. **ន ភកំ ភម្មំ កិរិយភិ**
ចារោ អសទ្ធវាគិ > អកិរិយចារោ ។

អកិលមន នប្ប. [ន+កិលម+យុ] កិ.មិនលំបាក, សេចក្តីមិនលំបាក, ការ
 មិននឿយហត់; វិ. **ន កិលមយកេភិ > អកិលមនំ** ។ . ភាវ៍
 នប្ប. ភាវៈនៃកិ.មិនលំបាក... ។

អកិលន្ត ឆ. [ន+កិលម+ត>ន្ត] មិនលំបាកហើយ, មិននឿយហត់ហើយ ។

អកិលមេត្វា អ. [ន+កិលម+ណេ+ត្វា] មិនលំបាកហើយ, មិនញាំង...ឱ្យ
 លំបាកហើយ ។

អកុដិល ឆ. [ន+កុដិល] ដែលមិនវៀច, មិនកោង ។ . តិ ឆ. ភាវៈនៃ...
 ជា...មិនវៀច ។

អកុទ្ធ គុ. [ន+កុធច+ត>ទ្ធ] គឺ... មិនក្រោធហើយ, . មិនខឹងហើយ ។

.មានស គុ. មានចិត្តមិនក្រោធហើយ, មានឆន្ទៈមានក្នុងចិត្ត
មិនក្រោធហើយ, វិ. **អកុទ្ធិ មានសំ យេន សោ>**
អកុទ្ធិមានសោ ។

អកុប្បដ្ឋាន នចុំ. [អកុប្ប+ឋាន] មីមិនកំរើក ។

អកុព្វតោ គុ. [ន+ករ+ឱ+អន្ត+ស.វិ.] កាលមិនធ្វើ ។

អកុសល ន. [ន+កុសល] អកុសល ។ គុ. មិនមែនជាកុសល, មិនប្រសប់,
មិនឃ្លាស, មិនវាងវៃ ។ . កិម្មី នចុំ. កម្ម ឬ អំពើជាកុសល ។
.កិម្មបថី ចុំ. គន្លង ឬផ្លូវនៃកម្មជាកុសល ។ . កិម្មសង្ខាត គុ.
គឺបណ្ឌិតរាប់ព្រមហើយថាកម្មជាកុសល, គឺបណ្ឌិតពោលថាកម្មជា
អកុសល, ពោលគឺកម្មជាកុសល ។ . កិរិយា ឥ. កិ.ធ្វើនូវកម្មជា
អកុសល ។ . ចិត្តុប្បាទ ចុំ. កិ.ញ៉ាំងចិត្តជាកុសលឱ្យកើតឡើង,
កិ.កើតឡើងនៃចិត្តជាកុសល ។ . ចេតនា ឥ. ចេតនាជា
អកុសល, ចេតនាប្រកបហើយដោយអកុសល, វិ. **អកុសលេន**
យុក្កា ចេកនា > អកុសលចេកនា ។ . ធម្ម ចុំ.
ធម៌ជាកុសល, ធម៌ប្រកបហើយដោយកម្មជាកុសល ។ . មល
នចុំ. មន្ទិលគឺអកុសល ។ . លាភី ចុំ. កិ.បាននូវកម្មជាកុសល ។
.វិពិក្កិ ចុំ. សេចក្តីត្រិះរិះជាកុសល ឬក្នុងកម្មជាកុសល ។ . វិចិ

៧. វិថីនៃចិត្តជាអកុសល, ផ្លូវនៃចិត្តជាអកុសល ។ - មូល នប្បិ.
បូសគល់នៃអកុសល -ល- ។

អកុសិត គុ. [ន+កុ+សិទ>សិទ+អ, ផ្លាស់ទ>ត] អ្នកមិនលិចចុះដោយ
អាការៈគឺបណ្ឌិតគប្បីខ្លើម (មិនខ្ជិលច្រមូស); វិ. ន កុច្ឆិកេន
អាការេន សិទភិកិ > អកុសិកោ ។ ពិ ៧. ភាវៈនៃ...ជាអ្នក
មិនខ្ជិលច្រមូស ។

អកោធន គុ. [ន+កុធរ+យុ] អ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធ; វិ. កុច្ឆិយកេភិ
> កោធនំ , នភិ កោធនំ ឯកសទ្ធាភិ > អកោធនោ ។ នប្បិ.
សេចក្តីមិនក្រោធ ។

អកោធិ ប្បិ. [ន+កុធរ+ណ] សេចក្តីមិនក្រោធ, កិ.មិនខឹង; វិ. អកោធនំ
> អកោធា ។ អ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធ, វិ. នភិ កោធា
ឯកសទ្ធាភិ > អកោធា ។ កិ.មិនមាននៃសេចក្តីក្រោធ, វិ.
កោធសទ្ធិ អកោធា > អកោធិ ។

អកោបេត្តា អ. [ន+កុប+ណេ+ត្តា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យកំរើកហើយ ។

អកោបេន្ត គុ. [ន+កុប+ណេ+អន្ត] កាលមិនញ៉ាំង...ឱ្យកំរើក ។

អកក្កស គុ. [ន+កក្កស] អ្នកមិនធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ (មិនអាក្រក់, មិនម្រ
គោះបោះបោក); វិ. ន កិច្ចិសំ ករោភិកិ > អកក្កសោ ។

កក្កស < កិច្ចិស+ករ+អស ។

អក្កន្ត គុ. [អា>អ+កម+ត>ន្ត] ជាន់ហើយ, ដែល...ជាន់ហើយ ។
អល្លចម្ម នចុំ. ស្បែកស្រស់ដែល... ជាន់ហើយ ។ . **កាល** ចុំ.
 កាលនៃ...គឺ...ជាន់ហើយ ។ . **អក្កន្តកាល** ចុំ. កាលនៃ...គឺ...ជាន់
 ហើយៗ ។ . **ដ្ឋាន** នចុំ. មីនៃ...គឺ... ជាន់ហើយ ។ . **មត្តិ** គុ.
 គ្រាន់តែគឺ...ជាន់ហើយ ។ . **សាខា** ឥ. មែកគឺ...ជាន់ហើយ ។

អក្កមតិ កិ. [អា+កម+អ+តិ.វ.] ជាន់ ។

អក្កមន្ត កិ. [អា+កម+អ+អន្ត.ប.] ចូរជាន់ ។

អក្កមន្ត គុ. [អា+កម+អន្ត] កាលជាន់, កំពុងជាន់ ។

អក្កមិ កិ. [អា+កម+អ+ល្យ-អជ្ជ.>ឥ] ជាន់ហើយ ។

អក្កមិត្តា អ. [អា+កម+ឥ.អា+ត្តា] ជាន់ហើយ ។

អក្កុជ្ឈិត្តា អ. [ន+កុជ+យ+ឥ.អា+ត្តា] មិនក្រោធហើយ, មិនខឹងហើយ ។

អក្កុដ្ឋ គុ. [អា+កុស+ត>ដ្ឋ] ជេរហើយ, ដែល...ជេរហើយ ។

អក្កោច្ឆិ កិ. [អ+កុជ+អ+ត្យ-អជ្ជ.>ច្ឆិ] បានជេរហើយ ។

អក្កោសក ចុំ. [អា+កុស+ល្យ] អ្នកជេរ; វិ. **អក្កោសក៌កិ** > **អក្កោស.**
ភោ ។ . **បរិវាសក** ចុំ. អ្នកជេរនិងអ្នកប្រទេច ។ . **ភារទ្វាជ**
 អស.ន ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះភារទ្វាជៈអ្នកជេរ, ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះអក្កោ-
 សកភារទ្វាជៈ ។

អក្កោសនិ នប្បំ. [អា+កុស+យុ] កិ.ជេរ; វិ. អក្កោសយកេភិ >

អក្កោសនំ ។ ប្បច្ចក្កោសនប្បហរណប្បដិប្បហរណាទិ គុ. មានកិ.ជេរនិងកិ.ជេរតប និងកិ.ប្រហារនិងកិ.ប្រហារតបជាដើម, មានកិ.ជេរតបនូវកិ.ជេរ និងកិ.ប្រហារតបនូវកិ.ប្រហារជាដើម ។ សិទ្ធិ ប្បំ. សំឡេង ឬ សូរនៃកិ.ជេរ, សំឡេងជាគ្រឿងជេរ ។

អក្កោសន្តិ កិ. [អា+កុស+អ+អន្តិ.វ.] ជេរ ។

អក្កោសន្ត គុ. [អា+កុស+អន្ត] កាលជេរ, កំពុងជេរ ។

អក្កោស ប្បំ. [អា+កុស+ណ] កិ.ជេរ, ជាគ្រឿងជេរ ។ អាទិវត្ថុ នប្បំ. មានកិ.ជេរជាដើមជាវត្ថុ ។ វត្ថុ នប្បំ. វត្ថុជាគ្រឿងជេរ ។

អក្កោសិ កិ. [អា+កុស+អ+ឡ.អជ្ជ.] ជេរហើយ ។

អក្កោសិតព្វ គុ. [អា+កុស+ឥ.អា.+តព្វ] គឺ...តប្បិជេរ ។

អក្កោសិត្តំ អ. [អា+កុស+ឥ.អា.+ត្តំ] ដើម្បីជេរ ។

អក្កោសិត្វា អ. [អា+កុស+ឥ.អា.+ត្វា] ជេរហើយ ។

អក្កោសិសុ កិ. [អា+កុស+អ+ខំ.អជ្ជ.>តិសុ] ជេរហើយ ។

អក្ខិ ប្បំ. ភ្នៅ, ដងកាំបិត ។ អក្ខនេមិវដ្ឋិ ឥ. ចុងនៃភ្នៅនិងកណ្តាប់ ឬ រង្វង់នៃកង ។ ភញ្ញនវណប្បដិច្ឆាទនបុត្តម៌សូបមាវស ប្បំ.

អំណាចនៃសេចក្តីប្រៀបដោយប្រេង(១) សំរាប់លាមន្តវង្សា និងសំពត់សំរាប់គ្រូបន្តវង្សាដំបៅនិងសាច់នៃកូន ។

អក្ខន្តិ ឥ. [ន+ឧម+តិ] សេចក្តីមិនអត់ធន់, មិនមានសេចក្តីអត់ធន់; វិ. **អក្ខមនំ > អក្ខន្តិ, នក្តិ ខន្តិ ឯកស្សាភិ > អក្ខន្តិ** ។

អក្ខរ ចុំ., នចុំ. [ន+ឱ+អរ] វណ្ណៈមិនដល់នូវកិ.អស់ទៅ ឬវណ្ណៈមិនរឹង (អក្សរ); វិ. **ន ខ័យន្តិ ខយំ ន បាបុណន្តិភិ > អក្ខរ, ន ខរន្តិភិ ភា > អក្ខរ** ។ . **បិណ្ណ** ចុំ. កិ.ប្រមូលនៃអក្សរ, ពួកនៃអក្សរ ។ . **សមយ** ចុំ. លទ្ធិជាគ្រឿងប្រព្រឹត្តទៅព្រមនៃអក្សរ, លទ្ធិនៃអក្សរ ។

អក្ខាត ឥ. [អា+ខា+ត] គឺ...ពោលហើយ, -ប្រាប់ហើយ ។

អក្ខាយតិ កិ. [អា+ខា+យ+តិ.វ.] គឺ...ពោល, ប្រាកដ ។

អក្ខាហិ កិ. [អា+ខា+អ+ហិ.ច.] ចូរប្រាប់, ចូរពោល ។

អក្ខិ នចុំ. [ឥក្ខ>អក្ខ+ឥ] ធម្មជាតិសម្រាប់ឃើញនៃជន (ភ្នែក); វិ. **ភ័ក្ខភិ បស្សភិ ឯកេនាភិ > អក្ខិ** ។ . **កាណិ** ចុំ. កិ.ខ្វាក់នៃភ្នែក ។ . **កោដិ** ឥ. ចុងនៃភ្នែក, ទីបំផុតនៃភ្នែក (កន្ទុយនៃភ្នែក) ។ . **រោគិ** ចុំ. រោគក្នុងភ្នែក, រោគដែលកើតក្នុងភ្នែក ។ . **វិនាស** ចុំ. សេចក្តីវិនាសនៃភ្នែក, ការខូចនៃភ្នែក ។

(១) ខ្លាញ់ ក៏បាន ។

អក្ខេម គុ. [ន+ខេម] ដែលមិនក្សេម, មិនមានសេចក្តីក្សេម; វិ. **នគ្រិខេមំ ឯកស្សាភិ > អក្ខេមំ** ។

អខណ្ឌ គុ. [ន+ខណ្ឌ] មិនដាច់ ។ **ផុល្ល** គុ. មិនដាច់និងមិនឆ្ងាយ, មិនដាច់និងមិនផុលរមាស់ ។

អខមាបេន្ត គុ. [ន+ខម+ណាចេ+អន្ត] កាលមិនញ៉ាំង...ឱ្យអត់, .មិនឱ្យអត់ទោស ។

អខមាបេត្វា អ. [ន+ខម+ណាចេ+ត្វា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យអត់ហើយ, មិនឱ្យអត់ទោសហើយ ។

អខិណាសវ គុ. [ន+ខិណាសវ] មានអាសវៈមិនទាន់អស់ហើយ; វិ. **អខិណា អាសវា យស្ស សោ > អខិណាសវោ** ។ មិនមែនជាព្រះខិណាស្រព; វិ. **ន ខិណាសវោ > អខិណាសវោ** ។

អខេបិត គុ. [ន+ខិប+ឥ.អា.+ត] គឺ...មិនញ៉ាំងឱ្យអស់ហើយ, .មិនឱ្យបោះទៅហើយ ។ **ត្ថំ នចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...មិនឱ្យអស់ទៅហើយ** ។

អគណេត្វា អ. [ន+គណ+អ>ឯ+ត្វា] មិនរាប់ហើយ, មិនអើពើហើយ ។

អគត គុ. [ន+គម+ត] មិនទៅហើយ, មិនដល់ហើយ ។ **ការណិ នចុំ. ហេតុនៃ...មិនទៅហើយ** ។ **មិសសង្ខាត** គុ. ដែលបណ្តិតពោលថាមិសគឺ...មិនដែលទៅហើយ។ **បុព្វ** គុ. ដែលមិនស្លាប់ទៅហើយ ។ **បុព្វត្ថំ នចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...មិនធ្លាប់ទៅហើយ** ។

អគតិ ឥ. [ន+គម+តិ] កិ.មិនទៅ, កិ.មិនលុះ, កិ.មិនលំអៀង; វិ.

អគមនំ > អគភិ ។ គិមនិ នប្តំ. កិ.ដល់នូវអគតិ, កិ.លុះនូវគតិ
មិនគួរ ។

អគន្តកាម គុ. [អគន្តំ + កាម ឬ ន+គន្តកាម] ចង់ដើម្បីមិនទៅ, មិនចង់
ដើម្បីទៅ, មានប្រាថ្នាដើម្បីមិនទៅ (មិនត្រូវការទៅ) ។

អគន្តក គុ. [ន+គន្ត+ក] មានក្ដិនមិនមាន, មិនមានក្ដិន, ឥតក្ដិន; វិ. នភ្នំ
គន្លោ អស្សាភិ > អគន្តកំ ។

អគមន នប្តំ. [ន+គម+យ្យ] កិ.មិនទៅ។-ធម្ម គុ. មានកិ.មិនទៅជាធម្មតា ។
- រាវ ប្តំ. រាវៈនៃកិ.មិនទៅ ។ -សិល គុ. មានកិ.មិនទៅជាប្រក្រតិ;
វិ. អគមនំ សិលមស្សាភិ > អគមនសិលោ ។

អគរុ នប្តំ. [ន+គិរ+ឧ.ឥ>អ, គម+ឧ, ច>រ, គរ+ឧ] សេចក្ដីមិនធ្ងន់,
សេចក្ដីមិនធ្ងន់ចិត្ត, (សេចក្ដីមិនចង្អៀតចង្អល់) សេចក្ដីមិនគោរព ។

អគយ្យបតិ គុ.[ន+គយ្យ+ឧប+គម+ក្រិ ឬអគយ្យ+ឧប+គម+ក្រិ] ធម្មជាតិ
បុគ្គលមិនគប្បីចូលទៅជិតចាប់យកបាន; វិ. ន គយ្យំ ឧបគន្ត-
ញាភិ > អគយ្យបតា ។ ធម្មជាតិបុគ្គលចូលទៅជិតដល់នូវកិ.ចាប់
យកមិនបាន; វិ. អគយ្យំ ឧបគមិយកេភិ > អគយ្យបតា ។
ធម្មជាតិចូលទៅជិតដល់នូវកិ.ចាប់យកមិនបាន; វិ. អគយ្យំ
ឧបគប្បកិភិ > អគយ្យបតា ។

អត្តហណេ ចុំ. [ន+តហ+យុ] កិ.មិនកាន់, សេចក្តីមិនប្រកាន់ ។ គុ. មាន
ធម៌ជាគ្រឿងមិនប្រកាន់, មិនមានសេចក្តីប្រកាន់ ។

អគារវី គុ. [ន+គារវ] មានភាវៈនៃសេចក្តីគោរពមិនមាន, មិនមាន
ភាវៈនៃសេចក្តីគោរព; វិ. គរុស្ស ភារថា > ភារថា, នភិ
ភារថា អស្សាភិ > អភារថា, ន ថា ភារថា យស្ស
សោ > អភារថា ។ ភូតិ គុ. ដែលមិនមានភាវៈនៃសេចក្តី
គោរពកើតហើយ ។

អគារ ចុំ., នចុំ. ផ្ទះ, រោង ។ មជ្ឈំ នចុំ. កណ្តាលនៃផ្ទះ ។

អគារិយ គុ. [អគារ+ឥយ] (កម្ម) ជាប្រយោជន៍ដល់ផ្ទះ; វិ. អភារស្ស
ហិកំ > អភារិយំ ។ ភូតិ គុ. ដែលមានកម្មជាប្រយោជន៍ដល់ផ្ទះ
កើតហើយ ។

អគុណេ ចុំ. [ន+គុណ] សភាវៈមិនមែនជាគុណ (ទោស); វិ. ន គុណោ
> អគុណោ ។

អគោចរ ចុំ. [ន+គោចរ] មិនមែនជាគោចរ, មិនមែនគួរត្រេចទៅដូចជាគោ,
មិនមែនជាអារម្មណ៍ ។

អត្តិ គុ. [អជ្ជ>អត+អ ច្នត] ធម្មជាតិដល់នូវភាពដ៏ប្រសើរ, (ប្រសើរ,
លើស, កំពូល, ច្រើន, ខ្ពង់ខ្ពស់, ទីបំផុត, ជាទីបំផុត, ចុង, ជាដើម,
ចំណែក, អារម្មណ៍); វិ. អជ្ជកិ ភច្ចកិ សេដ្ឋភាវន្តិ > អត្តំ ។

អ

- អំត្តិ គុ. កំពូលជាទីបំផុត, ចុងនៃកំពូល ។ - ដ្ឋានិ នចុំ. ទីដីលើស,
 ដំណែងដីលើស ។ - នង្គ័ដ្ឋី នចុំ. កន្ទុយជាទីបំផុត, ចុងនៃកន្ទុយ ។
 - ទក្ខិណោយ្យភាវ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកគួរនូវទក្ខិណាដីលើស,
 ភាវៈនៃ...ជាអ្នកគួរនូវទានសម្បត្តិជាគ្រឿងចំរើនដីលើស, ភាវៈ
 នៃ...ជាទក្ខិណោយ្យបុគ្គលអ្នកប្រសើរ ។ - ទណ្ឌិក នចុំ. ផងជាទី
 បំផុត, ចុងនៃផង ។ - ទានិ នចុំ. ទានដីលើស ។ - ធម្ម ចុំ. ធម៌ដី
 លើស ។ - បណ្ឌិត ចុំ. បណ្ឌិតអ្នកខ្ពង់ខ្ពស់ ។ - បាទ ចុំ. ទីបំផុតនៃ
 ជើង, ចុងនៃជើង ។ - បិណ្ឌ ចុំ. បិណ្ឌៈដីច្រោង, ដុំបាយដីច្រោង ។
 - បុប្ផ នចុំ. ផ្កាដីលើស ។ - ភត្តិ នចុំ. ភត្តដីច្រោង ។ - មហេ-
 សិដ្ឋានិ នចុំ. ទីនៃមហេសីដីលើស ។ - យាគុ ឥ. ចបរដីលើស ។
 - រស ចុំ. រសដីលើស ។ - រាជ ចុំ. ព្រះពុទ្ធជាស្តេចប្រសើរ, ស្តេច
 ប្រសើរ ។ - សស្ស្យានិ នចុំ. កិ.ឱ្យនូវសំទូងដីលើស ។ - សាវ័ក
 ចុំ. សាវ័កអ្នកលើស ។ - សាវិកា ឥ. សាវិកាអ្នកលើស ។ - សេដ្ឋី
 ចុំ. សេដ្ឋីអ្នកលើស . ល . ។

អត្តិ ចុំ. [អត្ត+ឥ] សភាវៈដល់នូវកិ.កោងកាច (ភ្លើង); វិ. អត្តកិ
 ភុដលំ ភត្តកិ > អត្ត ។ - ឱភាស ចុំ. ពន្លឺនៃភ្លើង, រស្មីជា
 គ្រឿងភ្លឺនៃភ្លើង ។ - ក្ខន្ធិ ចុំ. គំនរនៃភ្លើង ។ - ជ្ជាលា ឥ.
 អណ្តាតនៃភ្លើង ។ - ទង្ស គុ. ដែលភ្លើងគេះហើយ ។ - បរិ-
 ចរណដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទីបំរើនូវភ្លើង ។ - បរិចរិយា ឥ. កិ.បំរើ

នូវភ្លើង ។ វណ្ណ គុ. មានពណ៌ដូចជាពណ៌នៃភ្លើង, មានពណ៌ដូចជា
ភ្លើង ។ សាលា ឥ. រោងនៃភ្លើង ។ សិខ្ញុបម គុ. មានឧបមា
ដោយអណ្តាតនៃភ្លើង ។ ហុត្ត គុ. ភ្លើងដែល...ចូជា, កិ.ចូជានូវ
ភ្លើង (ហុត្ត<ហុ+ត>ត្ត) ។

អត្ស្យតិ កិ. [អត្ស្យ+អ+តិ.វ.] ថ្លៃ, ដល់ថ្លៃ, គួរថ្លៃ, ។

អត្ស្យ គុ. [អត្ស្យ+អ] ថ្លៃ, កាត់ថ្លៃ, ដំឡៃ ។ នប៉ុ. ការចូជា, កិ.ចូជា; វិ.
អត្ស្យនំ ចូលនំ > អត្ស្យំ ។

អត្ស្យិយ នប៉ុ. [អត្ស្យ+ឥយ] កិ.ចូជា, គ្រឿងចូជា; វិ. អត្ស្យនំ ចូលនំ >
អត្ស្យិយំ ។

អត្ស្យាបេសិ កិ. [អត្ស្យ+ណាចេ+ន្យ-អជ្ជ.(១)+ស.រា.] ញ៉ាំង...ឱ្យកាត់
ថ្លៃហើយ ។

អយាតយំ គុ.[ន+ហន(២)+ណាយ+អន្ត+សិ.វិ, ផ្លាស់សិ.វិ. និង ន្ត ជាអំ]
កាលមិនញ៉ាំង... ឱ្យសម្លាប់ ឬឱ្យចៀតចៀន ។

អង្គ ប៉ុ. [អង្គ+អ] គ្រឿងដែលគេសម្រាប់កំណត់, .សម្រាប់សម្គាល់
(ចង្កេះ, ភ្លៅ, ថ្នក់, ទំព័រ); វិ. អង្គិយកេ លក្ខិយកេ អនេនា
កិ > អង្គោ ។

អង្គវ ប៉ុ. [អង្គ+វ] សភាវៈដែលគេកំណត់ ឬចំណាំ (ធន្តក, ចណ្ណល); វិ.
អង្គិយកិ លក្ខិយកិ>អង្គុរោ ។ ទេវបុត្តវត្ត នប៉ុ. រឿង

(១) ន្យ-អជ្ជ.>ឥ ។ (២) ហន>យាត ។

នៃទេវបុត្រឈ្មោះអង្គរ ។

អង្គស ចុំ. [អង្គ>អង្គ+ស] គ្រឿងសម្រាប់កំណត់ (កង្វេរ); វិ. អង្គុកិ
អនេនាភិ > អង្គសោ ។ . ក្តាហិ ចុំ. អ្នកកាន់នូវកង្វេរ
(នាយហត្ថាចារ្យ, ហ្មឺនីវ) ។

អង្គណារាវ ចុំ. [អង្គណ+អភាវ] កិ.មិនមាននៃកិលេសដូចជាទូល,
កិ.មិនមាននៃកិលេសជាគ្រឿងរលីបរល, កិ.មិនមាននៃកិលេស ។

អង្គប្បច្ចង្គ នចុំ. [អង្គ+ចច្ចង្គ] អវយវៈនិងអវយវៈអាស្រ័យ, អវយវៈតូច
និងអវយវៈធំ ។

អង្គរដ្ឋ នចុំ. [អង្គ+រដ្ឋ] ដែនឈ្មោះអង្គរ ។

អង្គវេកល្ល នចុំ. [អង្គ+វេកល្ល] ភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកវិកលដោយអវយវៈ,
ភាវៈនៃបុគ្គលមានអវយវៈខ្វះខាត, ភាវៈនៃសេចក្តីខ្វះខាតដោយ
អវយវៈ; វិ. វិកលស្ស ភាវោ > វេកល្ល, អង្គេន វេ-
កល្ល > អង្គវេកល្ល ។

អង្គារ ចុំ. [អង្គ+អារ] (សភាវៈ) ដល់នូវសេចក្តីសាបសូន្យ(រលើកភ្លើង,
ធូរ); វិ. អង្គុកិ ហានិ គច្ចកិកិ>អង្គារោ ។ . អារាដ ចុំ.
រណ្តៅដីពេញដោយរលើកភ្លើង; វិ. អង្គារេហិ ច្រិកោ អារា-
ដោ > អង្គារាដោ ។ . កបល្ល នចុំ. អំបែងដីពេញដោយ
រលើកភ្លើង ។ . កាសុ ឥ. រណ្តៅដីពេញដោយរលើកភ្លើង ។ . បច្ឆិ
ឥ. ច្រែងដីពេញដោយធូរ, ច្រែងដាក់នូវធូរ ។ . ប្បវ គុ. ដីពេញ

ដោយរលើកភ្លើង ឬធួង ។ . ភាវ័ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាធួង ។ . មត្តិក
នចុំ. ទីបំផុតនៃរលើកភ្លើង ។ . មសិមក្ខិត គុ. ដែលប្រឡាក់ដោយ
ធួងនិងម្រៃងភ្លើង, គឺម្រៃងនៃធួងប្រឡាក់ហើយ ។ . រាសិ ចុំ.
គំនរនៃធួង ឬរលើកភ្លើង ។

អង្គិរស គុ. [អង្គ+រស+ត្យ.អា.] មានរស្មីផ្សាយចេញអំពីអវយវៈ, មាន
អវយវៈជាជនផ្សាយចេញនៃរស្មី, មានរស្មីរុងរឿងព្រះអវយវៈ; វិ.
អង្គិរសោ រសោ រសិ ធិប្បកេ យស្សភិ > អង្គិរសោ ។
មានរស្មីព្រះអវយវៈ; វិ. **អង្គិរសោ យស្ស សោ >
អង្គិរសោ** ។

អង្គត្តរាបថ អស.ន [អង្គ+ឧត្តរាបថ] ជនបទឈ្មោះអង្គៈ និងជនបទ
ឈ្មោះឧត្តរាបថៈ ។

អង្គុលន្តរ នចុំ. [អង្គុលិ+អន្តរ] ចន្លោះនៃម្រាមដៃ, ចង្វែកនៃម្រាមដៃ ។

អង្គុលិមុទ្ធិកា គ. [អង្គុលិ+មុទ្ធិកា] ចិញ្ចៀនសម្រាប់ពាក់ព្រះម្រាមដៃ, ឬ
ចិញ្ចៀនដែល...ប្រដាប់ព្រះម្រាមដៃ; វិ. **អង្គុលិយំ មិលន្តរំ
មិលន្តិកា ថា មុទ្ធិកា > អង្គុលិមុទ្ធិកា** ។

អង្គុលិសញ្ញា គ. [អង្គុលិ+សញ្ញា] សេចក្តីសម្គាល់ដោយម្រាមដៃ ។

អចក្ខុក គុ. [ន+ចក្ខុ+ក] មានចក្ខុមិនមាន, មិនមានចក្ខុ (ខ្វាក់); វិ. **នភិ
ចក្ខុ ឯកស្សភិ > អចក្ខុកោ** ។

អចរិម គុ. [ន+ចរិម] មិនក្រោយ ។

អចល គុ. [ន+ចល+អ] ដែលមិនកំរើក, មិនកក្រើក, មិនរញ្ជួយ ។ . តា
 ឥ. ភាវៈនៃ...ជា...មិនកំរើក ។ . ភាវៈ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...មិនកំរើក។
 . ចេតិយដ្ឋាន នចុំ. មីជាមីតាំងនៃអចលចេតិយ ។ . ស្ស្សា ឥ.
 សម្មា (សេចក្តីជឿ) មិនកំរើក ។ . ស្ស្សិ គុ. មានសម្មាមិនកំរើក;
 វិ. អចលា សម្មា យស្ស សោ > អចលស្សន្ទោ ។

អចិត្តក គុ. [ន+ចិត្ត+ក] មានចិត្តមិនមាន, មិនមានចិត្ត, ឥតចិត្ត; វិ. នត្តិ
 ចិត្ត ឯកស្សាភិ > អចិត្តកំ ។

អចិន្តេយ្យ គុ. [ន+ចិន្ត+យ្យ] (ហេតុ)ដែល...មិនតប្បវិធាន, .មិនគួរ
 គិត; វិ. ន ចិន្តេកព្វន្តិ > អចិន្តេយ្យំ ។

អចិន្ទ និ., គុ. [ន+ចិន្ទ] មិនយូរ, កាលមិនយូរ ។ . ប្បក្កន្តិ គុ. ដែល
 ជៀសចេញទៅហើយមិនយូរ, ជៀសចេញទៅហើយអស់កាល
 មិនយូរ (ប្បក្កន្តិ < ប+កម+ត) ។ . ប្បព្វជិត គុ. ដែលចូលហើយ
 អស់កាលមិនយូរ, (ទើបនឹងចូលថ្មី) ។ . វតីនមីតិវ នចុំ. ត្រើយ ឬ
 ឆ្នេរនៃស្ទឹងឈ្មោះអចិន្ទវតី ។

អចេតនិ គុ. [ន+ចេតនា] មានចេតនាមិនមាន, មិនមានចេតនា, ឥតចេតនា;
 វិ. នត្តិ ចេកនា ឯកស្សាភិ > អចេកនោ ។

អចេលក គុ. [ន+ចេល+ក] អ្នកមានសំពត់មិនមាន, មិនមានសំពត់,
 ឥតសំពត់ (អចេលក៍, បព្វជិតអាក្រាត); វិ. នត្តិ ចេលំ
 ឯកស្សាភិ > អចេលកោ ។

អច្ចុតា កិ. [អតិ+អ+តម+អ+អា.ហិ] បានដល់ហើយ, បានកន្លងទៅហើយ។

អច្ចុន្ត គុ. [អតិ+អន្ត] ទីបំផុតក្រៃពេក, ចំណែកមួយ ។ **ទុស្ស័យ** គុ.

មានសីលគឺទោសប្រមូលហើយដោយចំណែកមួយ ។ **ទុស្ស័យ្យ**

នប្បុ. ភាវៈនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលដោយពិត; វិ. **ទុដ្ឋំ សីលំ យស្ស្យ**

សោ > **ទុស្ស័យោ, ទុស្ស័យស្ស ភាវោ** > **ទុស្ស័យ្យំ,**

អច្ចុន្តំ ទុស្ស័យ្យំ > **អច្ចុន្តទុស្ស័យ្យំ** ។

អច្ចុយ ប្បុ. [អតិ+ឥ+ណ] កាលជាទីប្រព្រឹត្តកន្លង (អំណឹះ, កាលជា

អំណឹះ); វិ. **អច្ចុយភិ អភិក្កមភិ ឯក្កាភិ** > **អច្ចុយោ** ។

កិ.ប្រព្រឹត្តកន្លង (ទោស); វិ. **អភិក្កមិក្ខា អយនំ** > **អច្ចុយោ** ។

អច្ចាយិក គុ. [អតិ+ឥ+ណិក] ដែលប្រព្រឹត្តកន្លងនូវប្រមាណ (ដំណើរ

របស់រហូន, ប្រញាប់ប្រញាល់); វិ. **បមាណំ អច្ចេកិកិ** >

អច្ចាយិកំ ។ ដំណើរប្រព្រឹត្តទៅរូសរាន់ពេក; វិ. **អភិក្ករិកំ**

អយភិ បច្ចកិកិ > **អច្ចាយិកំ** ។

អច្ចារទ្ធវិបស្ស្យក គុ. [អច្ចារទ្ធ+វិបស្ស្យក] ដែលមានវិបស្សនាប្រារព្ធហើយ

ក្រៃពេក, មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងឃើញច្បាស់ប្រារព្ធហើយក្រៃពេក ។

អច្ចារទ្ធវិ កិ. [អតិ+អា+វទ+អ+តិ.វ.] ពោលល្បួង, និយាយចែចង់ ។

អច្ចុគ្គត គុ. [អតិ+ឧ+គម+ត] ដែលទៅហើយក្នុងខាងលើក្រៃពេក,

ហោះឡើងហើយ, អណ្តែតឡើងហើយ ។

អច្ចុណ្ណ គុ. [អតិ+ឧណ្ណ] ដែលក្តៅពេក ។

អច្ចុត គុ. [ន+ចុ+ត] មានកិ.ច្បុតមិនមាន (ដែលមិនច្បុតហើយ(១)); វិ.
ចរិយកេកិ > ចចនំ, ចចនំ > ចុកំ, នក្ខិ ចុកំ ឯក.
ស្វាកិ > អច្ចុកំ ។

អច្ឆោទកំ នប៉ុ. [អតិ+ឧទក] មឹកដីក្រៃលែង (មឹកច្រើន) ។

អច្ច គុ. [អស+ឆ] គុ. ថ្នាំ; ប៉ុ. ខ្លាញ់ ។

អច្ចតិ កិ. [អស+ឆ+តិ.វ.] នៅ; ថ្នាំ ។

អច្ចជន្តន ប៉ុ. [អច្ច+ជន្តន] ខ្លាញ់និងដើមពង្រ ។

អច្ចម្ពិត គុ. [ន+ឆភ+ត.វ.] មិនតក់ស្លុត, មិនរន្ធត់; នប៉ុ. សេចក្តី
មិនតក់ស្លុត, សេចក្តីមិនរន្ធត់ ។ - អត្ថ ប៉ុ. សេចក្តីគឺជាអ្នកមិនតក់
ស្លុតហើយ, សេចក្តីថាមិនតក់ស្លុតហើយ ។

អច្ចរ នប៉ុ. [អស+ឆរ] ម្រាមដៃ ។ - គ្គហណោមត្ត គុ. គ្រាន់តែកិ.ចាប់
ដោយម្រាមដៃ, គ្រាន់តែកិ.ចិបដោយម្រាមដៃ ។ - សិទ្ធិ ប៉ុ. សួរនៃ
ម្រាមដៃ ។

អច្ចរា គ. [អច្ច+រ] ស្ត្រីមានសម្បុរដ៏ថ្លា (ស្ត្រីអប្សរ); វិ. អច្ឆោ ចណ្ណា
ឯកិស្វា អក្ខិកិ > អច្ចរា ។ ស្ត្រីមានមុខដ៏ថ្លា; វិ. អច្ចំ
ចសន្តកំ មុខំ យាយ សា > អច្ចរា ។ - កោដិ គ.
កោដិនៃស្ត្រីអប្សរ ។ - សហស្សបរិវារ គុ. មានពាន់នៃស្ត្រីអប្សរ
ជាបរិវារ ។

(១) ឡើង, ឡើងទាត់ ។

-សហស្សបរិវត្ត គុ. គឺពាន់នៃស្រ្តីអប្សរចោមរោមហើយ, -ហៃ
 ហាមហើយ ។ -សហស្សមជ្ឈ ឆុំ. កណ្តាលនៃពាន់នៃស្រ្តីអប្សរ។
 -សង្ឃ ចុំ. ពួកនៃស្រ្តីអប្សរ, ក្រុមនៃ... ។

អច្ឆរិយ គុ. [អា+ចរ+ណ្យ+ឥ.អា.] អំពើដែលបុគ្គលតប្បិប្រព្រឹត្តដ៏
 ក្រៃលែង, (ដែលអស្ចារ្យ, គួរអស្ចារ្យ; ឆុំ. សេចក្តីអស្ចារ្យ); វិ.
 អា ភូសា ចរិយន្តិ > អច្ឆរិយំ ។ ហេតុដែលគួរដើម្បីប្រហារ
 នូវម្រាមដៃ; វិ. អច្ឆរំ បហរិកំ យុកន្តិ > អច្ឆរិយំ ។ - គុណ
 គុ. មានគុណជាអស្ចារ្យ, មានគុណគួរអស្ចារ្យ ។ - អព្ពតចិត្តជាត
 គុ. មានចិត្តជាអស្ចារ្យដែលមិនធ្លាប់កើតកើតហើយ; វិ. អច្ឆរិយ-
 ពុកចិក្កំ ខាកំ ឯកេសន្តិ > អច្ឆរិយពុកចិក្កខាកា ។
 -អព្ពតជាត គុ. មានហេតុជាអស្ចារ្យមិនដែលកើតកើតហើយ; វិ.
 អច្ឆរិយពុកំ ខាកំ ឯកេសន្តិ > អច្ឆរិយពុកខាកា ។

អច្ឆាននដ្ឋាន ឆុំ. [អច្ឆានន+ឋាន] ទីជាទីស្លៀកដណ្តប់, ទីជាទីបិទបាំង ។
 អច្ឆានន<អា+ឆន+យ្យ=វត្ថុសម្រាប់បិទបាំង ឬសម្រាប់ស្លៀក
 ដណ្តប់ (សំពត់); វិ. អច្ឆានេកិ ឯកេនាភិ > អច្ឆាននំ ។

អច្ឆាទេត្វា អ. [អា+ឆទ+ណេ+ត្វា] ញាំង...ឱ្យស្លៀកដណ្តប់ហើយ,
 ដណ្តប់ហើយ, បិទបាំងហើយ ។

អច្ឆិ កិ. [អស+ឆ+ត្យ-អជ្ជ.(១)] នៅហើយ ។

(១) អ្យ-អជ្ជ.>ឥ ។

អ

អច្ឆិតំ អ. [អស+ឆ+ឥ.អា+តំ] ដើម្បីនៅ, កិ.នៅ ។

អច្ឆិទ្ធីវត្តិ ឥ. [អច្ឆិទ្ធី+វត្តិ] កិ.ប្រព្រឹត្តមិនដាច់; គុ. មានកិ.ប្រព្រឹត្តមិនដាច់; វិ.

អច្ឆិទ្ធា ចុក្កិ យស្ស ខេសា > អច្ឆិទ្ធឺចុក្កិ ។

អច្ឆិន្ត គុ. [ន+ឆិទ+ណ] មិនដាច់, មិនផ្ទុះ, (<អា+ឆិទ+ណ=ដាច់, ផ្ទុះ, ដណ្តើម) ។

អច្ឆិន្តិ កិ. [អា+ឆិទ+អ+ត្យ-អធ្ម., ចុះនិ.អា.] កាត់ហើយ, ដណ្តើមយកហើយ ។

អច្ឆិន្តិតា អ. [អា+ឆិទ+ឥ.អា.+ត្វា, ចុះនិ.អា.] ដណ្តើមយកហើយ ។

អច្ឆិន្តិ គុ. [ន+ឆិទ+ត, ត>ឥន្ទ] មិនកាត់ហើយ, កាត់មិនបានហើយ; (<អា+ឆិទ+ត=ដាច់ហើយ, ដណ្តើមយកហើយ) ។ លវ្មត្តិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្មាសមិនកាត់ហើយ ឬកាត់មិនបានហើយ ។

អច្ឆិសុំ កិ. [អស+ឆ+ខំ.អធ្ម.(១)] នៅហើយ ។

អច្ឆេកិ គុ. [ន+ឆេក] មិនឈ្នាស, មិនវាងវៃ, មិនប្រសប់ ។

អច្ឆេដ្ឋិ កិ. [អ+ឆិទ+យ+ត្យ-អធ្ម.] បានកាត់ហើយ ។

អច្ឆេយ្យ កិ. [អស+ឆ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីនៅ ។

អធិបិតា អ. [ន+ធិប+ឥ.អា.+ត្វា] មិនពាល់ត្រូវហើយ, មិនប៉ះពាល់ហើយ ។

អជ្ជតវ ច. [អជ្ជ+គិល+អ, ឥនៃគិ>អ, ល>វ] សត្វតែងលេបនូវម្រឹកមាន

(១) ខំ.អធ្ម.>តិសុ ។

ពពៃជាដើម(ពស់ថ្នាន់); វិ. អជាឈយោ គិលកិកិ > អជគរោ ។

- ប្ប្រតិ ចុំ. ប្រេតដូចជាពស់ថ្នាន់, ប្រេតមានសរិះដូចជាសរិះនៃ
ពស់ថ្នាន់, អជគរប្រេត ។

អជបាល ចុំ. [អជ+បាល+អ] អ្នករក្សានូវពពៃ, អ្នកឃ្លាននូវពពៃ; វិ. អជេ

បាលេកិកិ > អជបាលោ ។ . និក្រោធម្មល នចុំ. ប្រទេស
ជាទីតាំង (ទីជិត, គល់)នៃដើមជ្រៃជាទីនៅអាស្រ័យនៃជនអ្នករក្សានូវ
ពពៃ, គល់នៃអជបាលនិក្រោធម្មល ។

អជរាមរ គុ. [អជ+អមរ] ទាំងមិនមានសេចក្តីចាស់ទាំងមិនមានសេចក្តី
ស្លាប់, ទាំងមិនចាស់ទាំងមិនស្លាប់ ។

អជលណ្ឌិកិ ចុំ. [អជ+លណ្ឌិក] អាចម៍នៃពពៃ ។

អជាគរន្ត គុ. [ន+ជាគរ+អន្ត] កាលមិនភ្ញាក់រព្វក ។

អជាត គុ. [ន+ជន(១)+ត] មិនកើតហើយ ។ . ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ....ជាអ្នក

មិនកើតហើយ ។ . សត្តកុមារ ចុំ. កុមារឈ្មោះអជាតសត្ត
(អជាតសត្រូវ) ។

អជាននកិ ចុំ. [ន+ញា+ណ្ឌ(២)] អ្នកមិនដឹង, អ្នកមិនចេះ; វិ. ន បាលាភិ
កិ > អជាននកោ ។

អជានន នចុំ. [ន+ញា+យុ(៣)] កិ.មិនដឹង, កិ.មិនចេះ, ជាទីមិនដឹង។ . កាល

ចុំ. កាលជាទីមិនដឹង ។ . ដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទីមិនដឹង ។ . ពិ ឥ. ភាវៈ

(១) ជន > ជា ។ (២) ណ្ឌ > អាននក ។ (៣) យុ > អានន ។

អ

នៃកិ.មិនដឹង ។ . សិប្ប នប្ប. សិល្បៈជាគ្រឿងមិនដឹង ។

អជានាបេត្តា អ. [ន+ញា+នា+ណាចេ+ត្តា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យដឹងហើយ ។

អជានិតត្ថ គុ. [ន+ញា+នា(១)+តត្ថ] គឺ...មិនតប្បីដឹង ។

អជាបយំ គុ. [ន+ជិ+ណាចយ+អន្ត+សិ.វិ.] កាលមិនញ៉ាំង...ឱ្យឈ្នះ,
កាលមិនឱ្យឈ្នះ ។

អជិកា ឥ. [អជ+ណ្ណ+ឥ.អា+អា.ឥ.] សត្វតែងដើរទៅ (មេតែង); វិ. អជិក
តច្ចុក្កិ > អជិកា ។

អជិត គុ. [ន+ជិ+ត] គឺ...មិនឈ្នះហើយ ។

អជិនចម្ម នប្ប. [អជិន+ចម្ម] ស្បែកនៃខ្លា ។

អជិនសាជិ ឥ. [អជិន+សាជិ] សំពត់សាដកជាវិការៈនៃស្បែកនៃខ្លា; វិ.
អជិនស្ស ចម្ម > អជិនចម្ម, អជិនចម្មស្ស វិការៈ
សាជិ>អជិនសាជិ ។ សំពត់សាដកដែលជនធ្វើហើយដោយ
ស្បែកនៃខ្លា; វិ. អជិនចម្មន ភកា សាជិ>អជិនសាជិ ។

អជិនិ កិ. [អ+ជិ+នា+ន្យ-អជ្ជ.] បានផ្ទាញ់ហើយ, បានឈ្នះហើយ ។

អជីរណក គុ. [ន+ជរ, អនៃជ>ន្យ+យុ+ក.ស.] ដែលមិនគ្រាំគ្រា, មិន
ចាស់, មិនទ្រុឌទ្រោម, មិនរេចរិល ។

អជ្ជ [ឥម>អ+ជ្ជ] ក្នុងថ្ងៃនេះ, ក្នុងកាលនេះ ។

អជ្ជកាល ប្ប. [អជ្ជ+កាល] កាលក្នុងថ្ងៃនេះ ។

(១) អានៃនា>ឥ ។

អជ្ជតត្តិ គុ. [អជ្ជ+អត្ត, ចុះត.អា.] (កាល) មានថ្ងៃនេះជាដើម; វិ. អជ្ជ
អគ្គោ យស្ស សោ > អជ្ជកគ្គោ ។

អជ្ជតនិ គុ. [អជ្ជ+តន] (ភត្តកិច្ច)មានក្នុងថ្ងៃនេះ (បុព្វកោដ្ឋាសៈជាគ្រឿង
តទៅក្នុងថ្ងៃនេះ); វិ. អជ្ជ ភចំ (ភក្កកិច្ចំ) > អជ្ជកនំ ។

អជ្ជនរុក្ខ ចុំ. [អជ្ជន+រុក្ខ] ដើមឈើក, ដើមអង្រួង, (អជ្ជនព្រឹក្ស) ។

អជ្ឈតា កិ. [អធិ>អជ្ឈ+អ+តម+អា.ហិ.] បានដល់ហើយ, បានត្រាស់ដឹង
ហើយ, បានលុះហើយ ។

អជ្ឈត្តិ គុ. [អធិ+អត្ត] ធម្មជាតិប្រព្រឹត្តអាស្រ័យនូវខ្លួន (ខាងក្នុង); វិ.
អក្កានំ អធិកិច្ច បចក្កភិ > អជ្ឈកំ ។

អជ្ឈតិកិ គុ. [អជ្ឈត្ត+ណិក] មានក្នុងខាងក្នុង ឬប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងក្នុង; វិ.
អជ្ឈកំ យស្ស អភិកិ > អជ្ឈកិកំ, អជ្ឈកេ ចក្កភិ
ចា > អជ្ឈកិកំ ។ កម្មដ្ឋានិ នចុំ. កម្មដ្ឋានដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុង
ខាងក្នុង ។ ប្បុប្បវិ ឥ. ផែនដីមានក្នុងខាងក្នុង ។ ពាហិវ គុ.
ទាំងមានក្នុងខាងក្នុងទាំងមានក្នុងខាងក្រៅ, ទាំងខាងក្នុងទាំងខាង
ក្រៅ ។

អជ្ឈវសេយ្យំ កិ. [អធិ+អា+វស+អ+ឯយ្យំ.ស.] គប្បីនៅគ្រប់គ្រង ។

អជ្ឈាសយ ចុំ. [អធិ+អា+សិ+អ.] ឆន្ទៈជាមីមកដេកនៃចិត្តដ៏ក្រៃលែង
(អធ្យាស្រ័យ); វិ. អាគន្ធា សេកិ ឯក្កាភិ > អាសយោ,
អធិកោ អាសយោ > អជ្ឈាសយោ ។ សភាវៈប្រព្រឹត្ត

អ

អាស្រ័យនូវអារម្មណ៍; វិ. អារម្មណ៍ អធិភិច្ច សយកិ
បចក្កកិ > អជ្ឈាសយោ ។

អជ្ឈិដ្ឋី គុ. [អធិ+ឥស+ត] គឺ...បង្គាប់ហើយ, អញ្ជើញហើយ, អាណាធនា
ហើយ ។

អជ្ឈប្បត្តិ គុ. [អធិ+ឧ+បត+ត] ឆាបហើយ, ឆាបចុះហើយ, ឆ្លៀលឆ្លាត់
ហើយ ។

អជ្ឈបេក្ខនិ នប្បុ. [អធិ+ឧប+ឥក្ខ+យ] កិ. ចូលទៅសំឡឹងដីក្រែលែង, កិ.
ពិនិត្យពិច័យ; វិ. ឧបេក្ខិយកេកិ > ឧបេក្ខនំ, អធិកំ
ឧបេក្ខនំ > អជ្ឈបេក្ខនំ ។

អជ្ឈេស័និ នប្បុ. [អធិ+ឥស+យ] សេចក្តីអញ្ជើញ, ការអាណាធនា, កិ. រំលែង
រកដីក្រែលែង ។

អជ្ឈោកាស ប្បុ. [អធិ+ឧកាស] មីឱកាសដីក្រែលែង, មីវាលស្រឡះ ។

អជ្ឈោគាហេត្វា អ. [អធិ+អវ+តហ+ណេ+ត្វា] ឆាបចុះហើយ, ឆ្លៀល
ឆ្លាត់ហើយ ។

អជ្ឈោត្តតិ គុ. [អធិ+អវ+ថវ+ត] គឺ...គ្របសង្កត់ហើយ, រូបរឹតហើយ,
សង្កត់ចុះហើយ ។

អជ្ឈោត្ថរតិ កិ. [អធិ+អវ+ថវ+អ+តិ.វ.] គ្របសង្កត់, រូបរឹត, សង្កត់ចុះ,
រលំសង្កត់ ។

អជ្ឈោសានិ នប្បុ. [អធិ+អវ+សា+យ] មីចំផុតក្រែពេក, មីចប់,
សេចក្តីរាយមាយ, សេចក្តីរលាយចិត្ត ។

អដ្ឋោហរណីយ គុ. [អធិ+អវ+ហរ+អនិយ] (អាហារ) ដែលគេតប្បិ
លេចចូលទៅ; វិ. អដ្ឋោហរិកញោកិ > អដ្ឋោហរណិយោ

. មត្តិ គុ. គ្រាន់តែ ឬត្រឹមតែអាហារដែល...តប្បិលេចចូលទៅ ។

អណាយន្ត គុ. [ន+ឈេ+អន្ត] កាលមិនញ៉ាំងកិលេសឱ្យឆេះ, កាលមិនដុត
នូវកិលេស, កាលមិនសំឡឹង, កាលមិនពិនិត្យ, កាលមិនពិចារណា ។

អណាយី គុ. [ន+ឈាយី] មិនមែនអ្នកមានឈាន (មិនមែនអ្នកមានគុណ
ជាតជាគ្រឿងញ៉ាំងកិលេសឱ្យឆេះ, អ្នកមិនពិនិត្យ, អ្នកមិនពិចារ-
ណា); វិ. ឈាយី យស្ស អភិកិ > ឈាយី, ន ឈាយី >
អឈាយី ។

អញ្ជាន នប្បុ. [អញ+យ] ផ្ទាំសម្រាប់បន្តក់ ឬផ្ទាំសម្រាប់លាប (ផ្ទាំបន្តក់
ភ្នែក); វិ. អញ្ជាភិ សិញ្ជាភិ ឯកេនាភិ > អញ្ជានំ, អញ្ជាភិ
មក្ខាភិ ឯកេនាភិ ថា > អញ្ជានំ ។ . បីសន្តិ ប្បុ. សេចក្តី
ត្រូវការដល់កិ.កិននូវផ្ទាំសម្រាប់បន្តក់, ប្រយោជន៍ដល់កិ.កិនជាផ្ទាំ
សម្រាប់លាប ។ . វណ្ណ គុ. មានពណ៌ដូចជាពណ៌នៃផ្កាអញ្ជាន ។

អញ្ជាលី ប្បុ. [អញ+អលី] ជាគ្រឿងប្រកាស ឬសម្តែងនូវភក្តី (សេចក្តី
រាប់អាន, សេចក្តីគោរព) អញ្ជាលី, ក្រពុំដៃដីរុងរឿងដោយក្រែកលែង,
ក្រពុំដៃ ។ . កិម្ម នប្បុ. កិ.ធ្វើនូវអញ្ជាលី, អញ្ជាលិកម្ម ។ . កិរណិមត្ត
គុ. គ្រាន់តែកិ.ធ្វើនូវអញ្ជាលី ។

អញ្ជាបេសិ កិ. [អញ+ណាចេ+ញ្ជ.អជ្ជ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យបន្តក់ហើយ,
- ឱ្យលាបហើយ, - ឱ្យស្រឡាចហើយ ។

អញ្ញាតវ វិ.ស.អ. [អញ្ញ+តវ] ដទៃជាង, ណាមួយ, មួយរូប, មួយនាក់; (មាន នាមនិងគោត្រមិនប្រាកដ) ។ វិបក្ខុសេវកភិក្ខុវត្ថុ នប្បុ. រឿងនៃ ភិក្ខុអ្នកសេពតប្រុងបុគ្គលដែលមានពួកខុសគ្នា ឬផ្សេងគ្នាមួយរូប ។

អញ្ញាត្រ អ.ស. [អញ្ញ+ត្រ] ក្នុង...ដទៃ; និ. វៀរលែង, លើកលែង ។

អញ្ញាចត្ត នប្បុ. [អញ្ញាច+ត្ត] ភាវៈនៃ...តាំងនៅដោយប្រការដទៃ, ភាវៈនៃ ប្រការដទៃ; វិ. អញ្ញាចា ភាវោ > អញ្ញាចក្ក ។ ត្ថិ=បើចុះមក ជាសកត្តត្រូវប្រែថា «ប្រការដទៃ» អញ្ញាចា ឯច > អញ្ញាចក្ក ។

អញ្ញាចា អ. [អញ្ញ+ចា] ប្រការដទៃ, ដោយប្រការដទៃ ។ គហណាភាវ ប្បុ. ភាវៈគីកិ.កាន់យកដោយប្រការដទៃ ។

អញ្ញាទត និ. ដោយពិត, ប្រាកដ,... ។

អញ្ញាទា ក.ស. [អញ្ញ+ទា] ក្នុងកាលដទៃ, ក្នុងកាលឯទៀត ។

អញ្ញាមញ្ញំ កិ.វិ. [អញ្ញំ+អញ្ញំ] នូវគ្នានឹងគ្នា, ដល់គ្នានឹងគ្នា, ទៅវិញទៅមក ។

អញ្ញា វិ.ស.អ. ដទៃ, ឯទៀត ។

អញ្ញា ប្បុ. [អា+ញា+អ] គុណវិសេសដែលបុគ្គលគប្បីដឹងទូទៅ (អរហត្តផល) ។

អញ្ញា អ. [អា+ញា+ញា, លុចត្វា] ព្រោះដឹងទូទៅ ឬដឹងសព្វហើយ ។

អញ្ញាណិ នប្បុ. [ន+ញា+យ្ម] ទោសជាតមិនមែនជាញាណ, សេចក្តីមិនដឹង (សេចក្តីល្ងង់); វិ. ញាយរេកតិ > ញាណាំ, ន ញាណាំ > អញ្ញាណាំ ។

អញ្ញាណាភិភូត គុ. [អញ្ញាណា+អភិភូត] គឺទោសជាតមិនមែនជាញាណគ្របសង្កត់ហើយ; គឺសេចក្តីល្ងង់គ្របសង្កត់ហើយ ។

អញ្ញាណី គុ. [ន+ញាណិ] មិនមែនអ្នកមានញាណ; វិ. ញ្ញាណំ យស្ស អភ្នកិ > ញ្ញាណិ, ន ញ្ញាណិ > អញ្ញាណិ ។ អ្នកមានកិ. មិនដឹង ឬអ្នកមានកិ.មិនដឹងជាប្រក្រតិ; វិ. អញ្ញាណំ យស្ស អភ្នកិ > អញ្ញាណិ, អញ្ញាណំ សីលមស្សាភិ ថា > អញ្ញាណិ ។

អញ្ញាតកវេស ចុំ. [អញ្ញាតក+វេស] ភេទនៃខ្លួនគឺបុគ្គលដទៃមិនដឹងហើយ, ភេទនៃខ្លួនគឺអ្នកណានិមួយមិនស្គាល់ហើយ, ភេទមិនប្រាកដ ។

អញ្ញាតក គុ. [ន+ញាតក] មិនមែនជាជនដែលគេគប្បីស្គាល់, មិនមែនជាញាតិ; វិ. ញ្ញាកញ្ញាភិ > ញ្ញាភិ, ញ្ញាភិ ង័ច > ញ្ញាកភោ, ន ញ្ញាកភោ > អញ្ញាកភោ ។

អញ្ញាត គុ. [ន+ញា+ត] ដែល...មិនដឹងហើយ; (<អា+ញា+ត=ដឹងទូទៅហើយ, ដឹងហើយ) ។

អញ្ញាយ អ. [អា+ញា+ត្វា, ត្វា>យ] ដឹងទូទៅហើយ, ដឹងសព្វហើយ, ដឹងហើយ ។

អញ្ញាវិហិតក គុ. [អញ្ញា+អវិហិតក] បញ្ជូនចិត្តទៅក្នុងអារម្មណ៍ដទៃ, មានចិត្តស្តង់ទៅក្នុងអារម្មណ៍ដទៃ ។ (ពាលីខ្លះ អញ្ញាវិហិតក<អញ្ញា+វិហិត+ក)=មានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងអារម្មណ៍ដទៃ, មានចិត្តរាយមាយ

នៅក្នុងអារម្មណ៍ដទៃ; វិ. អញ្ញស្មី អារម្មណេ វិហិតំ ចិត្តំ
យេន ថា យស្ស សោ > អញ្ញវិហិតកោ ។

អជនី ឥ. [អជ+អនិ] មេត្រៃ ។

អជី ឥ. [អជ+អវ+ល្ល] ប្រទេសជាមីដើរទៅនៃជន (ព្រៃ, ដងព្រៃ); វិ.
អជតិ ភច្ចតិ ឯភ្នាតិ > អជទី ។ ប្បទេស ចុំ. ប្រទេស
នៃព្រៃ, ប្រទេសមានព្រៃ, ប្រទេសជិតព្រៃ ។ ទេវតា ឥ. ទេវតា
នៅក្នុងព្រៃ ។ មជ្ឈំ នចុំ. ទីពាក់កណ្តាលនៃព្រៃ, កណ្តាលនៃព្រៃ, ។
មុខ នចុំ. មាត់នៃព្រៃ ។

អដ្ឋកិ ចុំ. [អដ្ឋ+ក] ហាង, រាន, ព្រៃ ។

អដ្ឋ ចុំ. [អដ្ឋ+អ] ក្តី, សេចក្តី ។

អដ្ឋាលកបរិក្ខា ឥ. [អដ្ឋាលក+បរិក្ខា] ប៉មនឹងគូ, ប៉មនឹងស្នាមភ្លោះ ។

អដ្ឋិយមាន គុ. [អដ្ឋ+ឥ.អា+យ+មាន] កាលអៀនអន់, គឺ...កាលឱ្យនឿយ
ណាយ ។

អដ្ឋ ច.សំ. ប្រាំបី ។ អនិរិយវោហារ ចុំ. វោហារមិនប្រសើរដយ៉ាង,
វោហារនៃបុគ្គលពាលមិនមែនជាព្រះអរិយៈមាន ៨ យ៉ាង ។

អដ្ឋកថា ឥ. [អដ្ឋ+កថ+អ+អា.ឥ.] វាចាជាគ្រឿងពោលនូវសេចក្តី; វិ. អភ្នំ
កថេតិ ឯភាយាតិ > អដ្ឋកថា ។ ផ្ទាល់ ត្ត>ដ្ឋ ។ វិនិច្ឆ័យ ចុំ.
គឺវិនិច្ឆ័យក្នុងអដ្ឋកថា, គឺ.កាត់មិនសល់ដោយវិសេសក្នុងអដ្ឋកថា ។

អដ្ឋករាត្តិ នចុំ. [អដ្ឋក+រាត្តិ] រាត្តិគឺបុគ្គលគប្បីឱ្យដល់ភិក្ខុមានប្រមាណ៨;

វិ. អដ្ឋ បរិមាណានិ យេសន្តិ > អដ្ឋកា, អដ្ឋកានំ ជាកតំ
ភក្កំ > អដ្ឋភក្កំ ។

អដ្ឋ ប.សំ. ប្រាំបី ។ . ករិសមត្តិ គុ. មានករិស៨ ជាប្រមាណ, ត្រឹម

តែករិស៨, ត្រឹមតែ៨ករិស (១ករិស ត្រូវជា ១៧៥ ហត្ថ) ។ . កហាប-

ណាមណ្ឌ ចុំ. ពិន័យដោយកហាបណៈ ៨ ។ . នវមាសច្ចយ ចុំ.

កាលជាទីប្រព្រឹត្តកន្លងទៅនៃខែ៨ និង ខែ៩, កាលជាទីប្រព្រឹត្តកន្លង

ទៅអស់ខែ៨ និងខែ៩ ។ . បញ្ញាសហត្ថព្វេធ គុ. មាន

កំពស់នៃហត្ថ៥៨, មានកំពស់មានហត្ថ៥៨ជាប្រមាណ, មានហត្ថ

៥៨ជាចំណែកខ្ពស់ ។ . អដ្ឋកហាបណៈ ចុំ. កហាបណៈ៨១, ឬ

៨និង៨ ។ . យោជនមត្តិ ចុំ. ផ្លូវមានយោជន៍៨ជាប្រមាណ

(១យោជន៍ ត្រូវជា៤០០សិន) ។ . វត្តិក គុ. មានវត្ត៨; វិ. អដ្ឋ ចក្ខុនិ

យស្សា សា > អដ្ឋចក្ខុកា ។ . វិធំ គុ. មានប្រការ៨; វិ. អដ្ឋ

វិចា យស្ស កំ > អដ្ឋវិចំ ។ . សដ្ឋិភិក្ខុសតសហស្ស

នចុំ. សែននៃភិក្ខុ៦៨ (៦៨សែន ឬ៦លាន៨សែន) ។ . សដ្ឋិយោជន

សតសហស្សដ្ឋានី នចុំ. ទីមានសែននៃយោជន៍៦៨ជាប្រមាណ ។

.សដ្ឋិយោជនសតសហស្សព្វេធ គុ. មានកំពស់មានសែននៃ

យោជន៍៦៨ជាប្រមាណ, មានកំ.ខ្ពស់ឡើងអស់ទីមានសែននៃ

យោជន៍៦៨ជាប្រមាណ(៦៨សែនយោជន៍)។.សដ្ឋិវស្សសហស្ស

នចុំ. ពាន់នៃឆ្នាំ៦៨ (៦៨ពាន់ឆ្នាំ ឬ៦ហ្នឹង៨ពាន់ឆ្នាំ) ។ .សតសហ-

អ

ស្សវិវា គុ. មានភោគៈគីបុគ្គលគប្បិប្រើប្រាស់មានសែនផ ជា
 ប្រមាណ, មានសម្បត្តិមានសែនផជាប្រមាណ ។ . **សមាបត្តិក** គុ.
 អ្នកមានសមាបត្តិផ, អ្នកប្រកបក្នុងសមាបត្តិផ ។ . **សមាបត្តិលាភ**
 ចុំ. កិ.បាននូវសមាបត្តិផ ។ . **សមាបត្តិសមាធិ** ចុំ. សមាធិដ៏
 សម្បយុត្តដោយសមាបត្តិផ ។ . **សមាបត្តិសង្ខាត** គុ. គឺបណ្ឌិត
 រាប់ព្រមហើយថាសមាបត្តិផ, ពោលគឺសមាបត្តិផ ។. **ហត្ថសាដក**
 ចុំ. សាដកមានហត្ថផជាប្រមាណ, សាដកផហត្ថ ។

អដ្ឋម ប្ត.សំ. [អដ្ឋ+ម] ទីផ, គំរប់ផ ។

អដ្ឋមិ ប្ត.សំ. [អដ្ឋ+ម+ល្អ] ទីផ, គំរប់ផ; មានតិថិទីផ, តិថិទីផ ។. **ទិវស**
 នចុំ., ចុំ. ថ្ងៃទីផ, ថ្ងៃគីតិថិទីផ ។

អដ្ឋង្គសមន្មាគត គុ. [អដ្ឋង្គ+សមន្មាគត] មកតាមព្រមហើយដោយ
 អង្គផ, ប្រកបហើយដោយអង្គផ, (សមន្មាគត<សំ+អនុ+អា+
 គម+ត) ។

អដ្ឋង្គសុសមាគត គុ. [អដ្ឋង្គ+សុសមាគត] មកព្រមល្អហើយដោយអង្គផ,
 ប្រកបដោយអង្គផ (សុសមាគត<សុ+សំ+អា+គម+ត) ។

អដ្ឋង្គិក គុ. [អដ្ឋង្គ+ណិក] មានអង្គផ, ប្រកបដោយអង្គផ; វិ. **អដ្ឋ**
អង្គនិ > **អដ្ឋង្គំ**, **អដ្ឋង្គំ** ឯកស្ស **អភ្នកិ** > **អដ្ឋង្គិកោ**,
អដ្ឋង្គន **និយុកោ** > **អដ្ឋង្គិកោ** ។

អដ្ឋាន ន.ប្តំ. [ន+ឋាន] មិនមែនជាហេតុជាទីតាំងនៃផល, មិនមែនជាឋាន;

វិ. កិដ្ឋកិ ផលបេក្កាកិ > ឋានំ, ន ឋានំ > អដ្ឋានំ ។

វិ. អយុក្កំ ឋានំ > អដ្ឋានំ ។

អដ្ឋាវស ច.សំ. [អដ្ឋ>អដ្ឋា+វស, វស>វស] ១០ក្រែកដែលដោយ៨(១៨); វិ.

អដ្ឋហិ អធិកា ធន > **អដ្ឋាវស** ។ . **កោដិធន** ន.ប្តំ. ម្រព្យ

មានកោដិ១៨ជាប្រមាណ ។ . **កោដិសង្ហាត** គុ. គឺ...រាប់ព្រម

ហើយថាកោដិ១៨, ពោលគឺកោដិ១៨ ។ . **ព្រហ្មកោដិ** ឥ. កោដិនៃ

ព្រហ្ម១៨ ។

អដ្ឋាសិ កិ. [អ+ឋា+អ+ស្យ-អដ្ឋ.+ស.អា.] បានបិតនៅហើយ, បានតាំងនៅ

ហើយ, បានឈរនៅហើយ ។

អដ្ឋិ ន.ប្តំ. [អស+ថិ, ថិ>ដ្ឋិ, លុបស] ធម្មជាតិដែលគេតែងបោះចោល

(ឆ្អឹង); វិ. **អសិយភិ ខិថិយភិភិ** > **អដ្ឋិ** ។ . **កល្យាណ** ន.ប្តំ.

លំអនៃឆ្អឹង; គុ. មានឆ្អឹងជាលំអ ។ . **ចម្មាវសេស** គុ. មានឆ្អឹង

និងស្បែកដីសេសចុះ, សល់ត្រឹមតែឆ្អឹងនិងស្បែក, សេសចុះនៃឆ្អឹង

និងស្បែក ។ . **ភោទនិស្សន្ត** ប្តំ. វិបាកជាគ្រឿងហូរចេញពីកិ.បាក់

នៃឆ្អឹង, វិបាកជាគ្រឿងហូរមិនដាច់ពីកិ.បែកឆ្មាយនៃឆ្អឹង (និស្សន្ត

< និ+សន្ត +អ) ។ . **មត្តាវសាន** គុ. មានត្រឹមតែឆ្អឹងជាទីបំផុត;

ន.ប្តំ. ទីបំផុតត្រឹមតែឆ្អឹង។ . **មត្តាវសេស** គុ. មានអរយវៈត្រឹមតែ

ឆ្អឹងដីសេសចុះ, ដីសេសសល់ត្រឹមតែឆ្អឹង។ . **មិញ្ញា** ប្តំ. ខ្វែរក្នុងឆ្អឹង ។

. **សង្ខុលិកប្បេតាទិ** គុ. មានប្រេតប្រកបដោយរាងនៃឆ្អឹង ជា

ដើម, មានអដ្ឋិសង្ខលិកប្រេតជាដើម ។ សង្ឃាត កុំ. រាងនៃឆ្អឹង,
(ការប្រជុំនៃឆ្អឹង) ។

អដ្ឋត្វា អ. [ន+ថា+ត្វា] មិនតាំងនៅហើយ, មិនឈរនៅហើយ, មិនឈប់
ហើយ, តាំងនៅមិនបានហើយ ។

អដ្ឋបេត្វា អ. [ន+បេ+ឯ+ត្វា] មិនតាំងទុកហើយ, មិនដកល់ទុកហើយ ។

អដ្ឋិត គុ. [ន+ថា, អា នៃ ថា > ឥ+ត] មិនតាំងនៅហើយ, មិនបិតនៅហើយ, មិន
ឈប់ហើយ ។ . កិរិ កុំ. អ្នកមានកិ.ធ្វើនូវ...មិនឈប់ជាប្រក្រតី ។
(អដ្ឋិត < អា+ថា, អា នៃ ថា > ឥ+ត = តាំងនៅសិប្បហើយ) ។

អឌ្ឍ, អធិ គុ. [អឌ្ឍ < អស+ត; អធិ < អស+ធិ] កន្លះ, ពាក់កណ្តាល, មាំ,
មាំមួន, រឹងប៉ឹង, ស្តុកស្តម្ភ ។ . កិរិសិមត្តិ គុ. មានកន្លះនៃករិសជា
ប្រមាណ, ត្រឹមតែកន្លះនៃករិស ។ . កិលី នប៉ុ. ត្រកូលស្តុកស្តម្ភ,
ត្រកូលមាំមួន។ . អក្ខិកិ នប៉ុ. កន្លះនៃភ្នែក, ពាក់កណ្តាលនៃភ្នែក ។
. អគ្សនិក គុ. គួរដល់ថ្លៃពាក់កណ្តាល, គួរដល់ថ្លៃមានកន្លះនៃបាទ
ជាប្រមាណ ។ . អង្គលី គុ. មានកន្លះនៃធ្នាប់ជាប្រមាណ, កន្លះនៃ
ធ្នាប់ ។ . តេយ្យ គុ. មី៣ដោយកន្លះ, គំរប់៣ដោយកន្លះ (២កន្លះ);
វិ. អឌ្ឍន ភកិយោ > អឌ្ឍេភយេវា ។ . តេយ្យសត
នប៉ុ. រយៈនៃ...ជាគំរប់៣ដោយកន្លះ (២៥០) ។ . តេរសកោដ្ឋិ-
សិវតិ នប៉ុ. រយនៃជង្រុក១៣ ដោយកន្លះ (១.២៥០ជង្រុក) ។ . នា-
ឡិមត្តិ គុ. មានកន្លះនៃនាឡិជាប្រមាណ, ត្រឹមតែកន្លះនៃនាឡិ ។

- ភ្នត្តភោជនបាតិ ឥ. ភោជន៍ដ៏ពេញដោយភោជនដែល...ចរិភោគ
 ហើយពាក់កណ្តាល ។ - មាសច្ច័យ ចុំ. កាលជាទីប្រព្រឹត្តកន្លងទៅ
 កាលជាទីប្រព្រឹត្តទៅអស់កន្លះនៃខែ ។ - មាសមត្តិ គុ. ត្រឹមតែកន្លះ
 នៃខែ ។ - មាសាធិក គុ. ដីក្រៃលែងដោយកន្លះនៃខែ, ដីលើស
 ដោយកន្លះនៃខែ ។ - មាសិ ចុំ. កន្លះ នៃខែ, កាលជាកន្លះនៃខែ ។
 - យោជនប្បមាណ គុ. មានកន្លះនៃយោជន៍ជាប្រមាណ, មាន
 យោជន៍កន្លះជាប្រមាណ ។ - យោជនិ នចុំ. កន្លះនៃយោជន៍ ។
 - យោជនិក គុ. មានកន្លះនៃយោជន៍ជាប្រមាណ; វិ. យោជនស្ស
 អឌ្ឍា > អឌ្ឍយោជនំ, អឌ្ឍយោជនំ អស្ស បរិមាណំ
 > អឌ្ឍយោជនិកា ។ ប្រកបដោយកន្លះនៃយោជន៍; វិ. អឌ្ឍ-
 យោជនន និយុក្កា > អឌ្ឍយោជនិកា ។ - យោជនិ-
 កាទិភេទ ចុំ. ផ្សេងដោយ អាសនៈមានអាសនៈប្រកបដោយកន្លះ
 នៃយោជន៍ជាដើម; គុ. មានមានអាសនៈប្រកបដោយកន្លះនៃយោជន៍
 ជាដើមជាប្រភេទ ។ - ឱល្លិក្ខិត គុ. (<អឌ្ឍ+ឧ+លិខ, លិខ>លិក្ខ+
 ត+ត) ដែល...ស្ថិតស្ថានហើយពាក់កណ្តាល, ដែលគេទើបនឹងស្ថិត
 ស្ថានបានពាក់កណ្តាល ។ - អាទ្យ្ហិមត្តិ គុ. មានកន្លះនៃអាទ្យ្ហកជា
 ប្រមាណ ។ - ឱឌ្ឍ គុ. ទី៤ដោយកន្លះ, គំរប់៤ដោយកន្លះ (៣កន្លះ);
 វិ. អឌ្ឍន ចកុក្កា > អឌ្ឍឌ្ឍា ។

អណ្តច្ចល គុ. [អណ្ត+ច្ចល] តូចនិងធំ, ល្អិតនិងថ្លោស, តិចនិងច្រើន ។
 អណ្តមត្តិ គុ. [អណ្ត+មត្ត] មានប្រមាណដ៏តូច ។

អណ្ណ ប៉ុ., នប៉ុ. [អប > អណ+ឧ] ធម្មជាតិជាទីកើតនៃសត្វ (ពង); វិ.

អបន្តិ ឧប្ប្បន្តិ ឯក្កាភិ > អណ្ណំ ។

អណ្ណវក្ខតិ ឥ. [អណ្ណវ+ក្ខតិ] ផ្ទៃនៃសមុទ្រ, ផ្ទៃនៃទន្លេ, ផ្ទៃនៃទឹក ។

អតជ្ជិតា អ. [ន+តជ្ជ+ត+ត្វា] មិនគំរាមហើយ, មិនគំទរហើយ, មិនគ្រហឹមហើយ ។

អតន្តិត គុ. [ន+តន្ត+ត+ត] មិនខ្ជិលហើយ, មិនក្សេចក្រាញហើយ, មិនទម្រន់ទៀត ។

អតិ ឧ.ស. ក្រែលែង, ក្រែពេក, ច្រើន, កន្លង, លើស, ពេក, ណាស់ ។

- ឧទកិ នប៉ុ. ទឹកក្រែលែង (ទឹកច្រើន) ។ - ឧស្សវ គុ. (កាល)

មានព្រះអាទិត្យក្នុងខាងលើក្រែពេក (ថ្ងៃត្រង់); វិ. អភិឧជ្ជំ សូរោ

យស្មី សោ > អភិឧស្សរោ ។ - កិលមេយ្យ កិ. គប្បីលំបាក

ក្រែពេក, គប្បីនឿយហត់ក្រែពេក ។ - ក្កន្តកាល ប៉ុ. កាលនៃ...

ឈានកន្លងហើយ, កាលដែលកន្លងទៅហើយ ។ - ក្កន្តមត្តិ គុ.

គ្រាន់តែឈានកន្លងហើយ ។ - ក្កន្តមាណុសិកិ គុ. មានសោតធាតុ

ជារបស់នៃមនុស្សឈានកន្លងហើយ (ដែលកន្លងហើយនូវសោតធាតុ

ជារបស់នៃមនុស្ស); វិ. មនុស្សស្ស សន្តកា > មាណុសិកា

(សោកធាតុ), អភិក្កន្តា មាណុសិកា អស្សាភិ >

អភិក្កន្តមាណុសិកោ ។ - ក្កន្តវ័យ គុ. ដែលមានវ័យកន្លងហើយ;

វិ. អភិក្កន្តា ចយោ អស្សាភិ > អភិក្កន្តចយោ ។ - ក្កន្ត

គុ. (<អតិ+កម+ត) ឈានកន្លងហើយ, កន្លងបង់ហើយ ។ - ក្កមន្តិ

គុ. (<អតិ+កម+អន្ត) កាលឈានកន្លង។ . ក្តឹមនី នចុំ. (<អតិ+កម+យ្យ) ការឈានកន្លង, កិ.ឈានកន្លង ។ . ក្តឹម ចុំ. កិ.ឈានកន្លង;
 វិ. អភិក្កមនំ > អភិក្កមោ ។ . កិក្ខុល គុ. ដែលរឹងរូសក្រែកពេក, អាក្រក់ក្រែកពេក, កាចក្រែកពេក ។ . ខីណិ គុ. (អតិ+ខិ+ត, ត> ឡឺណ) ដែលអស់ហើយក្រែកពេក ។ . គិម្ពិវ គុ. ដែលជ្រៅពេក, ជ្រៅណាស់ ។ . គិវុកិ គុ. ដែលធ្ងន់ក្រែកពេក ។ . ចណ្ណិ គុ. ដែលកាចក្រែកពេក, សាហាវក្រែកពេក ។ . ចរិត្តា អ. ប្រព្រឹត្តកន្លងហើយ ។ . ចារិនី ឥ. (<អតិ+ចរ+ណិ+ឥនិ) អ្នកប្រព្រឹត្តកន្លង (ស្ត្រីប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្ត); វិ. អភិចរភិ > អភិចរិនិ ។ . ចារិនិភាវ ចុំ. ភាវៈនៃស្ត្រីជាអ្នកប្រព្រឹត្តកន្លង ។ . ចារិ ចុំ. (<អតិ+ចរ+ណ) ការប្រព្រឹត្តកន្លង; វិ. អភិចរណំ > អភិចារោ ។ . ចិរាយន្ត គុ. (<អតិ+ចិរ+អាយ+អន្ត) កាលប្រព្រឹត្តយូរពេក ។ . ច្ច អ. (<អតិ+ឥ+ត្វា, ត្វា>រច្ច, លុច វ) កន្លងហើយ, ប្រព្រឹត្តកន្លង ។ . ច្ចថ កិ. (<អតិ+ឥស+យ+ថ.ប.) ចូរប្រាថ្នាកន្លង (ចូរប្រោសសត្វទៅខាងមុខ, សូមនិមន្តប្រោសសត្វទៅខាងមុខទៅ) ។ . តវុណិ គុ. ក្មេងពេក, នៅក្មេងណាស់, នៅកំឡោះពេក, ខ្ចីក្រែកពេក ។ . ទហិវ គុ. ក្មេងពេក, នៅកំឡោះត្រឡាំង។ . ទឡ្ហ គុ. មាំណាស់, មាំក្រែកពេក, ខ្លាំងណាស់ ។ . ទិយ គុ. វែងណាស់, វែងពេក ។ . ទុក្ខវ នចុំ. អំពើដែលចុក្កលធ្វើបានដោយកម្រណាស់ ។ . ទុក្ខ គុ. ដែលលំបាកពេក ។ . ទុគ្គតិភាវ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកដល់ហើយនូវសេចក្តី

លំបាកក្រៃពេក, ភាវៈនៃ...ជាអ្នកទុគ្គិតក្រៃពេក។ . ទុល្លភប្បតិដ្ឋិ-
 តា ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានទិពឹងគឺ...គប្បីបានដោយកម្រក្រៃពេក ។
 . ទ្វិ គុ. ដែលឆ្ងាយក្រៃពេក ។ . ជោនចារី ចុំ. អ្នកមានកិ.
 ប្រតិព័ត្តកន្លងនូវប្រាជ្ញាឈ្មោះជោនៈជាប្រក្រតី (ជោន<ធុ+យុ=
 ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងកំចាត់បង់នូវកិលេស)។ . នីចក គុ. ដែលទាបក្រៃ
 ពេក ។ . ប្បណិត គុ. ដ៏ប្រណិតក្រៃពេក, ដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ក្រៃពេក, ដ៏
 ឧត្តមក្រៃពេក ។ . បណ្ឌិតតា ឥ. ភាវៈនៃ...ជាបណ្ឌិតក្រៃពេក, ជា
 បណ្ឌិតប្រសើរ ។ . បណ្ឌិតមាណិតា ឥ. ភាវៈនៃខ្លួនជាអ្នកមាន
 មានៈថាអញជាបណ្ឌិតក្រៃពេក; វិ. អភិបណ្ឌិកោ អហំ ឥភិ
 មាណោ > អភិបណ្ឌិកមាណោ, អភិបណ្ឌិកមាណោ យស្ស
 អភ្គិកិ > អភិបណ្ឌិកមាណិ, កស្ស ភាវេថា>អភិ-
 បណ្ឌិកមាណិកា ។ . បរិច្ចាគ ចុំ. (<អតិ+បរិ+ចជ+ណ) ការ
 បរិច្ចាគក្រៃពេក, ការលះស្រឡះក្រៃពេក ។ . បរិព្ពិត គុ. (<អតិ+
 បរិព្ព+ក) មានប្រមាណតិចក្រៃពេក; វិ. អភិបរិក្កំ បរិមាណំ
 អស្សាភិ > អភិបរិក្កកំ ។ . បិយ គុ. ជាទីស្រឡាញ់ក្រៃពេក;
 វិ. អភិប្បិយេភិ កន្តិ > អភិប្បិយោ ។ . ផុស គុ. ដែល
 អាក្រក់ក្រៃពេក ។ . ពហលោដ្ឋកបោល គុ. (<ពហល+ឱដ្ឋ+
 កបោល) មានព័រនៃចប្បរមាត់ដ៏ក្រាស់ក្រៃពេក, មានរឹមនៃចប្ប
 មាត់ដ៏ក្រាស់ក្រៃពេក។ . ពហុភណ្ឌ គុ. មានភណ្ឌៈច្រើនក្រៃពេក។
 . ព្រុណ ចុំ. ប្រណីក្រៃពេក, ប្រណីកន្លង, ប្រណីកប្រសើរ ។

- ភារិយ គុ. (<ភារ+ឥយ) មានមម្លូនក្រែកពេក; វិ. អភិការោ
 យស្ស អភ្ន័តិ > អភិការិយំ ; គួរនូវការដីក្រែកលែង; វិ.
 អភិការំ អរហត្តិ > អភិការិយំ ។ - មញ្ជេយ្យ កិ. គប្បី
 មើលងាយ ។ - មធ្យុវ គុ. (<មធ្យុ+វ) មានទឹកយ៉ូដីក្រែកលែង, មានរស
 ឆ្ងាញ់ដីក្រែកលែង, មានរសផ្អែមដីក្រែកលែង; វិ. អភិមធ្យុ យស្ស
 អភ្ន័តិ > អភិមធ្យុវ ។ - មាបេតិ កិ. រមែងបំផ្លាញ, សម្លាប់ ។
 - មុខិវ គុ. (<មុខ+វ) មានមាត់ក្រែកពេក, មានមាត់រឹង (និយាយ
 ច្រើន); វិ. ដូច « អភិមធ្យុ » ។ - មុខិវតា ឥ. ភាវៈនៃ...ជា...មាន
 មាត់រឹងក្រែកពេក ។ - វិត្តិ គុ. (<អតិ+វិច+ត) ដែលសូន្យ, មធេ, ជា
 របស់សល់ ។ - រោចតិ កិ. (<រុច+អ+តិ.វ.) រុងរឿងក្រែកលែង,
 រុងរឿងកន្លង ។ - វត្តិ កិ. (<វត+វត្ត+អ+តិ.វ.) ប្រព្រឹត្តកន្លង ។
 - វសិ គុ. មានអំណាចក្រែកលែង ។ - វាក្យ ឥ. ជុំ. (<វច+ណ្យ)
 ពាក្យគឺបុគ្គលគប្បីពោលកន្លង; វិ. អភិវក្កុញ្ញិ > អភិវាក្យំ ។
 - វិជ្ឈុតិ កិ. (<វិច+យ+តិ.វ.) ចាក់ផ្ទុះកន្លង, ត្រាស់ដឹង ។ - វិញ្ញាវ
 ចុំ. (<វិ+ឡវ+ណ) សេចក្តីពិស្តារក្រែកពេក, ទូលាយណាស់ ។ - វេតិ
 ចុំ. ការលឿនទៅក្រែកពេក, ការស្ទុះទៅក្រែកពេក, កម្លាំងជាគ្រឿង
 លឿនទៅក្រែកពេក, ការប្រញាប់ប្រញាល់ពេក ។ - វេលោ ឥ.
 វេលាកន្លង, ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវវេលា, ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវច្រាំង, ប្រព្រឹត្ត
 កន្លងនូវដែន ។ - សណ្ឋិ គុ. ស្ថិតក្រែកពេក, គ្មានក្រែកពេក ។
 - សម្ពាធិ គុ. ចង្អៀតក្រែកពេក, ពាន់ពាប់ក្រែកពេក ។ - សយត្តិ ចុំ.

សេចក្តីស្តីក្រៃពេក; គុ. ដែលមានប្រយោជន៍ដ៏ប្រសើរ ។ . សិវាវ ចុំ.
រោគញាំងឈាមឱ្យស្ទុះទៅក្រៃពេក (រោគចុះឈាម, រោគមូល); វិ.

អភិសារេភិ លោហិតន្តិ > **អភិសារោ** ។ . **សិហាសិក** គុ.
(<អតិសាហស+ណិក) កម្មដែលចុកគូលធ្វើដោយរបៀបពេក
(.ដោយរូសរាន់ពេក, .ប្រញាប់ប្រញាល់ពេក, .ក្លាហានពេក); វិ.

អភិសាហសេន ភក្កំ > **អភិសាហសិកំ** ។ . **សិនេហិ** ចុំ.
សេចក្តីស្នេហាដ៏ក្រៃលែង, សេចក្តីស្រឡាញ់ពេក (<អតិ+សិនិហ+
ណ); វិ. **អភិសិនេហានំ** > **អភិសិនេហោ** ។ . **សុខុម** គុ.

ល្អិតក្រៃពេក, សុខុមក្រៃពេក ។ . **សុខុមាល** គុ. ល្អិត មន់ក្រៃពេក,
ដែលចំរើនដោយសេចក្តីសុខក្រៃពេក, ដែលចំរើនដោយសេចក្តី
សុខក្រៃពេក, ជាកុមារតែងសុខក្រៃពេក (ជាវេវចនៈនៃសុកុមារ) ។

អតិក្កន្ត គុ. [អតិ+កម+ត] ឈានកន្លងហើយ, កន្លងទៅហើយ ។ . **មត្ត**
គុ. គ្រាន់តែកន្លងហើយ ។

អតិត្ត គុ. [ន+តិស ច្នតប+ត] មិនឆ្កែតហើយ, មិនស្តប់ស្តល់ហើយ ។

អតិត្ត គុ. [ន+តិត្ត] មិនមែនលទ្ធិដូចជាកំពង់ជាមីឆ្នង, មិនមែនជាកំពង់
(តិត្ត<តរ+ថ); វិ. **ភរន្តិ ឯភ្នាក់** > **ភក្កំ, ន ភក្កំ** > **អភក្កំ** ។

អតិថិ ចុំ. [អត>អតិ+ថិ] អ្នកទើបមកដល់, អ្នកមកដល់កាន់ផ្ទះ(ភ្ញៀវ) ។

អតិន្តិចិត្ត គុ. [អតិន្ត+ចិត្ត] មានចិត្តមិនទឹកហើយ, មានចិត្តមិនជ្រុតជ្រាប
ហើយ (**អតិន្តិ**<ន+តិម+ត); វិ. **អភិន្តំ ចិត្តំ យស្ស ភោ** >
អភិន្តិចិត្តោ ។

អតិរេក គុ. [អតិ+ឯក+រ.អា.] មួយដីក្រែលែង ឬដីក្រែលែងជាងមួយ (ក្រែលែង, ច្រើន) ។ . **ឧដ្ឋានសម្បុន្ន** គុ. ដល់ព្រមដល់បណ្តាការសម្រាប់ឡើងដីច្រើន, បរិច្ចណិដោយស្វយ (អាករ) ដីច្រើន ។ . **តវ** គុ. ដីច្រើនជាង, ដីក្រែលែងជាង, ដីច្រើនដីវិសេស ។ . **មល** គុ. មានមន្ទិលដីក្រែលែង, ជាមន្ទិលដីក្រែលែង ។ . **លាភយសគ្គប្បត្តិ** គុ. ដល់ហើយនូវលាភនិងយសដ៏ប្រសើរក្រែលែង, មានលាភនិងយសដ៏ប្រសើរក្រែលែងដល់ហើយ ។

អតីត គុ. [អតិ+ត+ត] ដែលប្រព្រឹត្តកន្លងហើយ, កន្លងទៅហើយ ។ . **ទិវស** ប៉ុ. ឬ នប៉ុ. ថ្ងៃដែលកន្លងទៅហើយ ។ . **វត្ថុ** នប៉ុ. រឿងដែលកន្លងទៅហើយ ។

អតុច្ចហត្ថិ គុ. [អតុច្ច+ហត្ថ] មានដៃមិនទទេ; វិ. **អកុច្ចា ហក្ខា យេសំ ភេ** > **អកុច្ចហក្ខា** ។

អពេកិច្ចភាវ ប៉ុ. [អពេកិច្ច+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជា...មិនមានកិ.រក្សាបាន (ភាវៈនៃ...ជា...គឺអ្នកណាមួយមិនគប្បីរក្សាបាន, .មិនគប្បីកែបាន); វិ. **នក្កិ កេភិច្ចំ អស្សាភិ** > **អកេភិច្ចោ, កស្ស ភាថោ** > **អកេភិច្ចភាថោ** ។

អត្ថ ប៉ុ. [អទ+ត] (សភាវៈ) ស៊ី ឬរងនូវសុខនិងទុក្ខ (ខ្លួន, ចិត្ត); វិ. **អធិកិ សុខទុក្ខំ អនុភវកិកិ** > **អក្កា** ។ . **ព្ថត្ថិ** គុ. មានខ្លួនគ្រប់គ្រងហើយ, ដែលគ្រប់គ្រងនូវខ្លួន ។ . **យញ្ញ** នប៉ុ. (<ហាន>យញ្ញ+

អ

ណ) កិ.សម្លាប់នូវខ្លួន ។ . យាតិ ចុំ. កិ.សម្លាប់នូវខ្លួន ។ . ទណ្ឌ
 គ. មានអាជ្ញាក្នុងខ្លួន, មានអាជ្ញាកើតអំពីខ្លួន, មានអាជ្ញាអាស្រ័យនូវ
 ខ្លួន ។ . ទត្តិ ចុំ. (<អត្ត+ អត្ត, ចុះទ.អា.) ប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ។
 . ទន្តិ គ. (<ទម+ត) មានខ្លួនទន្តានហើយ; ដែលទន្តានហើយនូវ
 ខ្លួន ។ . ទមនិ នចុំ. (<ទម+ យុ) កិ.ទន្តាននូវខ្លួន ។ . ទុតិយ៍ គ. មានខ្លួនជាទីពីរ ឬជាគំរប់ពីរ ។ . ប្បច្ឆក្ខិ គ. (<បតិ+ឥក្ខ+ណ ឬអ)
 ដែលជាក់ច្បាស់ចំពោះខ្លួន, ដែលឃើញចំពោះខ្លួន, ប្រច័ក្សចំពោះ
 ខ្លួន, ប្រាកដចំពោះខ្លួន ។ . បញ្ចាទស្សម គ. មានខ្លួនជាគំរប់ ១៥ ។
 . ភវិ ចុំ. (<ភវ+អ) អ្នកចិញ្ចឹមនូវខ្លួន ។ . មនិ គ. មានចិត្តជារបស់
 នៃខ្លួន ។ . វគ្គវណ្ណនា ឥ. កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវសេចក្តីនៃអត្ត
 វគ្គ ។ . សម្បវ គ. មានខ្លួនជាដែនកើតព្រម (<សំ+ ភូ+អ); វិ.
សម្បវកិ អនេនាភិ > សម្បវោ, អក្កា សម្បវោ យស្ស
សោ > អក្កសម្បវោ ។ ជាដែនកើតព្រមអំពីខ្លួន ។ . ហេតុ ចុំ.
 ហេតុនៃខ្លួន; គ. មានខ្លួនជាហេតុ ។ . អនុយោគិ ចុំ. កិ.ប្រកប
 តាមនូវខ្លួន, ព្យាយាមជាគ្រឿងប្រកបតាមនូវខ្លួន ។

អត្តភាវ ចុំ. [អត្ត+ភាវ] ភាវៈនៃខ្លួន, ភាពនៃខ្លួន, អត្តភាព ។ . ត្តេហិ នចុំ.
 ផ្ទះគឺអត្តភាព ។ . នាវា ឥ. ទូកគឺអត្តភាព ។ . ប្បដិពទ្ធិ គ. ដែលជាប់
 ចំពោះដោយអត្តភាព ។ . មណ្ឌនិ នចុំ. កិ.ប្រដាប់នូវអត្តភាព,
 កិ.តែងនូវអត្តភាព ។ . សង្ខាតិ គ. ពេលគឺអត្តភាព ។

អត្រជ ចុំ. [អត្ត>អត្រ+ជាត, ជាត>ជ] សត្វដែលកើតអំពីខ្លួន (កូន); វិ.

អក្កនា ជាភោ > អរុកថោ ។

អត្ថិ ចុំ. [អរ>អត+ថ] អាការៈជាគ្រឿងប្រព្រឹត្តទៅ (ទ្រព្យ, សម្បត្តិ, សេចក្តីចំរើន, ប្រយោជន៍); វិ. អរន្តិ បចក្កន្តិ ឯកេនាភិ >

អក្កោ ។ (អត្ថិ<អស>អត+ថ) សភាវៈកើតតាមសមគួរដល់សីល (សេចក្តី, សេចក្តីអធិប្បាយ); វិ. សទ្ធាន្ទ្រចំ អសភិ ភវភិភិ >

អក្កោ ។ . កាមី គុ. ដែលប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ ។ . កុសល គុ. ដែលឈ្លាសក្នុងសេចក្តី ។ . មិស្សិ ចុំ. អ្នកឃើញនូវប្រយោជន៍

(នាមរបស់ព្រះពុទ្ធមួយអង្គហៅថាអត្តមស្សិ) ។ . ធម្មានុសាសក ចុំ. (<ធម្ម+អនុ+សាស+ណ) អ្នកប្រៀនប្រដៅនូវអត្តនិងធម៌ ។

និស្សិត គុ. (<និ+សិ+ត) ដែលអាស្រ័យនូវប្រយោជន៍ ។ . បទ ចុំ. បទជាគ្រឿងសំដែងនូវសេចក្តី, បទនៃសេចក្តី ។ . បុរេក្ខារតា

ត. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកធ្វើនូវប្រយោជន៍ក្នុងខាងមុខ (បុរេក្ខារ<បុរេ+ករ, ករ>ខារ+ណ) ។ . ភិញ្ញនិក គុ. (<ភញ្ញ+យុ+ក.ស.) ដែល

ចំបាកនូវប្រយោជន៍ ។ . ធម្មបនិស្សិត គុ. (<អត្តធម្ម+ឧប+និ+សិ+ត) ចូលទៅអាស្រ័យហើយនូវអត្តនិងធម៌, គឺអត្តនិងធម៌ចូលទៅ

អាស្រ័យហើយ ។ . វិសី ចុំ. អំណាចនៃប្រយោជន៍, នៃសេចក្តី ។ . វិញ្ញាបនី ត. វាចាជាហេតុញ្ចាំងបុគ្គលឱ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ។

សោធនិ ចុំ. អ្នកញ្ចាំងប្រយោជន៍ឱ្យសម្រេច, អ្នកសម្រេចនូវប្រ.

យោជន៍ (<សាធ(១)+ណ>); វិ. អក្ខំ សាធរកិក > អក្ខសាធរ

កោ ។

អត្ថានិត្ត ចុំ. [អត្ថ+អនត្ត] ប្រយោជន៍និងមិនមែនជាប្រយោជន៍, សេចក្តី
ចម្រើននិងសេចក្តីវិនាស ។ ជានិនិក ចុំ. អ្នកដឹងនូវប្រយោជន៍និង
មិនមែនជាប្រយោជន៍ (ជានិនិក<ញា>ជា+យុ, យុ>អាននក) ។

អត្ថង្គមិត គុ. [អត្ថំ+ធម+ឥ+ត] ដែលដល់ហើយនូវកិ.តាំងនៅមិនបាន,
អស្តង្គត; (អត្ថិ<ន+ថា+អ) ។ កាល ចុំ. កាលនៃព្រះអាទិត្យដល់
ហើយនូវកិ.តាំងនៅមិនបាន, កាលនៃព្រះអាទិត្យអស្តង្គតហើយ ។

អត្ថង្គមេតិ កិ. [អត្ថំ+ធម+អ, អ>ឯ+តិ.វ.] រមែងដល់នូវកិ.តាំងនៅមិនបាន,
រមែងដល់នូវកិ.សាបសូន្យ ។

អត្ថិត គុ. [អា+ថវ+ត] ដែល...ក្រាលហើយ, -លាហើយ, -ត្រដាងហើយ,
-តម្រៀបហើយ ។ ផលកិ នចុំ. ផែនក្តារ ឬបន្ទះក្តារដែល...ក្រាល
ហើយ; វិ. អក្ខរិយភ្នាក់ > អក្ខកោ ។

អត្ថរណ ឆចុំ. [អា+ថវ+យុ] វត្ថុសម្រាប់ក្រាល (កម្រាល); វិ. អក្ខរកិ
ឯកេនាភិ > អក្ខរណំ ។ ទីជាទីក្រាល; វិ. អក្ខរកិ ឯភ្នាក់
> អក្ខរណំ ។ កិ.ក្រាល; វិ. អក្ខរិយកេភិ > អក្ខរណំ ។
- ដ្ឋានី ឆចុំ. ទីជាទីក្រាល ។ បារុវណនិសីទនី ឆចុំ. វត្ថុសម្រាប់
ក្រាលនិងសម្រាប់ដណ្តប់និងសម្រាប់អង្គុយ (កម្រាលនិងផ្ទុយនិង
សំពត់និសីទនៈ) ។

(១) សាធ+ណ ក៏បាន ។

- អត្ថវន្តិ កិ. [អា+ថវ+អ+អន្តិ-វ.] ក្រាល, លាត, លា, ត្រដាង ។
- អត្ថវសិ កិ. [អា+ថវ+អ+សិ-វ.] ក្រាល, ... ។
- អត្ថរាបេត្វា អ. [អា+ថវ+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យក្រាលហើយ, ... ។
- អត្ថវិច្ឆា អ. [អា+ថវ+ឥ.អា.+ត្វា] ក្រាលហើយ... ។
- អត្ថវិតុកាម គុ. [អត្ថវិតុំ+កាម] អ្នកប្រាថ្នាដើម្បីក្រាល, ចង់ដើម្បីក្រាល, មានប្រាថ្នាដើម្បីក្រាល ។
- អត្ថវណ្ណនា ឥ. [អត្ថ+វណ្ណ+យុ+អា.ឥ.] កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវសេចក្តី;
វិ. អត្ថំ ចណ្ណេតិ ឯកាយាតិ > អត្ថចណ្ណនា ។
- អត្ថិកិ គុ. [អត្ថ+ណិក] មានប្រយោជន៍, មានសេចក្តីត្រូវការ; វិ. អត្ថោ
យស្ស អត្ថិកិ > អត្ថិកោ ។ ប្រកបដោយប្រយោជន៍; វិ. អត្ថេន
និយុកោ > អត្ថិកោ ។
- អត្ថិ កិ. [អស+អ+តិ, តិ>ត្ថិ] រមែងមាន, រមែងជា... ។ - តិ ឥ. ភាវៈនៃ
...ជា...មាននៅ ។ - ភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...មាន ។ - ភាវកាល
ចុំ. កាលនៃភាវៈនៃ...ជា...មាននៅ, កាលគឺភាវៈនៃ...ជា...មាននៅ ។
- អត្ថប្បត្តិ ឥ. [អត្ថ+ប្បត្តិ] កិ.កើតឡើងនៃសេចក្តី, ហេតុជាគ្រឿងកើត
ឡើងនៃសេចក្តី (ឱប្បត្តិ<ឧ+បទ+តិ); វិ. អត្ថស្ស ឧប្បត្តិ >
អត្ថប្បត្តិ ។
- អថ និ. (ប្រាប់កាល)=គ្រានោះ, លំដាប់នោះ, ក្នុងកាលនោះ ។ និ.(ប្រាប់
សេចក្តីជញ្ជាំង ឬស្មាន)=បើ, បើជា, ... ។

អ

អថាវរត្ថ ចុំ. [អថាវ+អត្ថ] សេចក្តីថាមិនមាំមួន, -មិនបិតបេរ ។

អថោ និ. មួយទៀត, មួយវិញទៀត, ម្យ៉ាងទៀត... ។

អមណ្ឌ គុ. [ន+មណ្ឌ] មានអាជ្ញាមិនមាន, មិនមានអាជ្ញា; វិ. **នក្ខំ ទណ្ឌា**
អស្សាភិ > អទណ្ឌា ។

អមលិទ្ធ គុ. [ន+មលិទ្ធ] មិនមែនអ្នកដល់នូវភាពនៃខ្លួនជាបុគ្គលទុគ្គិត,
 មិនមែនអ្នកកំសង់, មិនមែនអ្នកទាល់ក្រ (មលិទ្ធ<មល+តទ្ធ); វិ.
ទលកិ ទុគ្គកភាចំ ភច្ឆកិកិ > ទលិទ្ធោ, ន ទលិទ្ធោ >
អទលិទ្ធោ ។

អមស្សនិ នចុំ. [ន+មិស+យ្យ] ទីជាទីមិនឃើញ, កិ.មិនឃើញ, កិ.មិន
 សម្តែង, កិ.មិនបង្ហាញ ។

អមហនកាល ចុំ. [អមហន+កាល] កាលនៃកិ.មិនឆេះ, កាលជាទីមិនឆេះ ។

អមាតុកាម គុ. [អមាតុ+កាម ឬន+មាតុកាម] ជាអ្នកចង់ដើម្បីមិនឱ្យ, មិន
 ចង់ដើម្បីឱ្យ ។

អមានសីល គុ. [អមាន+សីល] មានកិ.មិនឱ្យជាប្រក្រតី; វិ. **អទានំ**
សីលមស្សាភិ > អទានសីលោ ។

អមិដ្ឋ គុ. [ន+មិស+ត] គឺ...មិនឃើញហើយ ។ - ធម្មំ គុ. មានធម៌គឺ
 ...មិនឃើញហើយ ។ - បុព្វកិ គុ. អ្នកគឺ...មិនធ្លាប់ឃើញហើយ ។
 - បុព្វមរណិ គុ. មានសេចក្តីស្លាប់គឺ...មិនធ្លាប់ឃើញហើយ ។
 - បុព្វសហាយកិ ចុំ. ជាសំឡាញ់គឺ... មិនឃើញហើយក្នុងកាល

មុន, ជាសំឡាញ់គឺ...មិនធ្លាប់ឃើញហើយក្នុងកាលមុន ។ សំប្រែ គុ.
មានសច្ចៈមិនទាន់ឃើញហើយ ។

អទិត្ត គុ. [ន+ទិច+ត] មិនក្តៅហើយ, មិនរុងរឿងហើយ ។

អទិន្តិក គុ. [ន+ទា+ត, ត>ឥន្ទ+ក.ស.] (វត្ថុ) ដែលគេមិនឱ្យហើយ ។

អទិន្និ គុ. [ន+ទា+ត] ដែល...មិនឱ្យហើយ ។ ភាវី ប៉ុ. ភាវៈនៃ...ជា...
គឺ...មិនឱ្យហើយ ។

អទិស្សមានរូប គុ. [អទិស្សមាន+រូប] មានរូបគឺបុគ្គលកាលមិនឃើញ, មាន
រូបកាលមិនប្រាកដ; វិ. អទិស្សមានំ រូបំ យស្ស សោ>
អទិស្សមានរូបោ ។

អទ្ធិ គុ. [ន+ទុស+ត] គឺ...មិនប្រមូស្តហើយ, គឺទោសមិនប្រមូស្តហើយ ។

អទុស្សន្តិ គុ. [ន+ទុស+អន្ត] កាលមិនប្រមូស្ត ។

អទេន្តិ គុ. [ន+ទា+អន្ត] កាលមិនឱ្យ ។

អទេសេន្តិ គុ. [ន+ទិស+ណេ+អន្ត] កាលមិនសំដែង ។

អទ្គស កិ. [អ+ទិស+អ+អា.ហិ.(១)] បានឃើញហើយ ។

អទ្គសា កិ. [អ+ទិស+អ+អា.ហិ.] បានឃើញហើយ ។

អទ្គក្ខ កិ. [អ+ទិស, ទិស>ទក្ខ+អ+អា.ហិ.(២)] បានឃើញហើយ ។

អទ្គកិ កិ. [អ+ទិស, ទិស>ទក្ខ+អ+ឡ្ហ.អជ្ជ.] បានឃើញហើយ ។

(១) (២) អា.ហិ>អ ។

អ

អទ្ធិពន្ធន នប៉ុ. [អទ្ធិ+ពន្ធន] វត្ថុជាគ្រឿងចងកីខ្លោះ, ចំណងកីខ្លោះ (អទ្ធិ < អទ+ទ្ធិ=វត្ថុសម្រាប់រងនូវទុក្ខនៃជន (ខ្លោះ); វិ. **ទុក្ខំ អទិកំ អនុភវកំ ឯកេនាកំ > អទ្ធិ; ពន្ធកំ ឯកេនាកំ > ពន្ធនំ, អទ្ធិ ឯថ ពន្ធនំ > អទ្ធិពន្ធនំ** ។

អទ្ធិគ្ន គុ. [អទ្ធិ+គម+រូ] អ្នកដើរក្នុងផ្លូវឆ្ងាយ ឬអ្នកទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ (អ្នកដំណើរ); វិ. **អទ្ធិនំ មត្តេ ភច្ចកិកំ > អទ្ធិគ្ន, អទ្ធានំ ភច្ចកិកំ ថា > អទ្ធិគ្ន** ។ ភាវី ប៉ុ. ភាវៈនៃ...អ្នកដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ (ផ្លូវវែង, កាលវែង) ។

អទ្ធិន ន. ពិត, ដោយពិត, ដោយដាច់ខាត ។ ន., ប៉ុ. ផ្លូវ ឬផ្លូវឆ្ងាយ ។

អទ្ធិនគមន នប៉ុ. [អទ្ធិន+គម+យ្យ] កិ. ឬដំណើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ។

អទ្ធិក ប៉ុ. [អទ្ធិ ឬ អទ្ធិន+ណិក] អ្នកដើរទៅកាន់ផ្លូវ (អ្នកដំណើរ); វិ. **អទ្ធិ មត្តំ ភច្ចកិកំ > អទ្ធិកោ** ។ មនុស្ស ប៉ុ. មនុស្សអ្នកដើរទៅកាន់ផ្លូវ, មនុស្សអ្នកដំណើរ ។

អធម្មតេជ ប៉ុ. [អធម្ម+តេជ] តេជះនៃបុគ្គលអ្នកមានធម៌មិនមាន, តេជះនៃទោសមិនមែនជាធម៌ ។

អធម្មិក គុ. [ន+ធម្ម+ណិក] អ្នកមិនប្រព្រឹត្តតាមធម៌; វិ. **ន ធម្មេន ថាភិកំ > អធម្មិកោ** (១); អ្នកមិនតាំងនៅក្នុងធម៌; វិ. **ន ធម្មេ ភិជ្ជកិកំ > អធម្មិកោ** (១); អ្នកមិនប្រកបដោយធម៌; វិ. **ន**

(១) ចងវិគ្គហៈជាបទពន្ធិតសិន ហើយសឹមចងជាបទសមាសមួយលើកឡើងត្រូវជាង ។

ធម្មន និយុត្តោ>អធម្មិកោ (១) ។ ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃបុគ្គល

អ្នក... ។ រាជី ចុំ. ស្តេចមិនប្រកបដោយធម៌ ។

អធម្ម គុ. [ន+ធម្ម] មិនមែនជាធម៌, មិនមានធម៌ ។

អធិកតវ គុ. [អធិក+តវ] ដំលើសជាង, ដីក្រៃលែងជាង ។

អធិករណ ឆុំ. [អធិ+ករ+យ្យ] ទោសជាតជាគ្រឿងធ្វើក្រៃលែង ឬក៏.
ធ្វើដីក្រៃលែង (អធិករណ៍, ជំលោះ); វិ. អធិករោភិ ឯកេនាភិ

> អធិករណំ, អធិកំ ថា ករណំ > អធិករណំ ។ ប្បសុត

គុ. អ្នកខ្វល់ខ្វាយក្នុងអធិករណ៍ ។ រូបសមនាទិក គុ. មានកិ.ចូល
ទៅរំងាប់នូវអធិករណ៍ជាដើម, មានកិ.ញ៉ាំងអធិករណ៍ឱ្យចូលទៅ
រំងាប់ជាដើម ។

អធិការ ចុំ. [អធិ+ករ+ណ] កិ.ធ្វើក្រៃលែង; វិ. ករណំ>ការោ,
អធិកោ ការោ>អធិការោ, អធិករណំ ថា>អធិការោ ។

គុណគីបុគ្គលគប្បីធ្វើក្រៃលែង; វិ. អធិការកេត្វាភិ >
អធិការោ ។ គុណវិសេសជាគ្រឿងធ្វើក្រៃលែង; វិ. អធិករោភិ
ឯកេនាភិ> អធិការោ (អធិការ, សេចក្តីកសាង) ។

អធិគប្បតិ កិ. [អធិ+គម, ម>ច្ន+អ+តិ.វ.] រមែងបាន, លុះ, ត្រាស់ដឹង ។

អធិគត គុ. [អធិ+គម+ត] គឺ...បានហើយ, លុះហើយ, ត្រាស់ដឹងហើយ។
វិសេស គុ. មានគុណវិសេសបានហើយ ។

(១) ចងវិគ្គហៈជាបទតទ្ធិតសិន ហើយសឹមចងជាបទសមាសមួយលើកទៀតត្រូវជាង ។

អធិគម ចុំ. [អធិ+គម+អ] កិ.ដល់ក្រែលែង, បាន, លុះ, ប្រាសដឹង ។

- ឧបាយ ចុំ. ឧបាយជាគ្រឿងបាន... ។

អធិចិត្ត នចុំ. [អធិ+ចិត្ត] ចិត្តដីក្រែលែង, ធម៌អាស្រ័យនូវចិត្តហើយប្រព្រឹត្ត
ទៅ, គុណជាតិដែលប្រព្រឹត្តទៅអាស្រ័យនូវសមាធិ ។

អធិចេតស គុ. [អធិចេត+ស] មានចិត្តដីក្រែលែង; វិ. **អធិកំ ចេកំ >
អធិចេកំ, អធិចេកំ ឯកស្ស អភ្កិកិ > អធិចេកសោ** ។

អធិដ្ឋាន នចុំ. [អធិ+ថា+យុ] គុណជាតិជាគ្រឿងតាំងទុកនូវចិត្តក្នុងអារម្មណ៍
(សេចក្តីតាំងចិត្ត, អធិដ្ឋាន); វិ. **អធិដ្ឋានិ (១) ឯកេន អារម្មណោ
ចិក្កន្តិ > អធិដ្ឋានំ** ។

អធិដ្ឋាយ អ. [អធិ+ថា+ព្វា, ព្វា>យ] អធិដ្ឋានហើយ, តាំងចិត្តហើយ ។

អធិដ្ឋិត គុ. [អធិ+ថា, ថា>ដ្ឋិ+ត] គឺ...អធិដ្ឋានហើយ ។

អធិប្បញ្ញា ឥ. [អធិ + បញ្ញា] បញ្ញាដីក្រែលែង, គុណជាតិអាស្រ័យនូវបញ្ញា
ហើយប្រព្រឹត្តទៅ, គុណជាតិដែលប្រព្រឹត្តទៅអាស្រ័យនូវបញ្ញា ។

អធិបតិវស ចុំ. [អធិបតិ+វស] អំណាចនៃ...ជាអធិបតិ, .ជាធំក្រែលែង ។

អធិបន្ត គុ. [អធិ+បទ+ត, ត>អន្ត] គឺ...គ្របសង្កត់ហើយ ។

អធិប្ប្រតិ គុ. [អធិ+ប+ត+ត] គឺ...អធិប្បាយហើយ, .ប្រាថ្នាហើយ, .សំដៅ
ហើយ, .បំណងហើយ; វិ. **អធិប្បយិត្ត ឥច្ឆិយិត្តាភិ >
អធិប្ប្រោ** ។

(១) អធិដ្ឋហតិ ក៏បាន ។

អធិមត្ត គុ. [អធិ+មត្ត] មានប្រមាណដីក្រៃលែង, មាត្រាថាវៃក្រៃលែង ។
សិនេហា ចុំ. សេចក្តីស្រឡាញ់មានប្រមាណដីក្រៃលែង ។

អធិមានិក គុ. [អធិមាន+និក] អ្នកមានមានដីក្រៃលែង, អ្នកមានសេចក្តី
ប្រកាន់ដីក្រៃលែង; វិ. **អធិមានោ យស្ស អភ្នកិ > អធិមា-
និកោ** ។

អធិមុច្ឆិ កិ. [អធិ+មុច+យ+ល្អ.អដ្ឋ.] រួចស្រឡះហើយ, មុជចូលហើយ,
ជ្រែកចូលហើយ ។

អធិមុញ្ញត្តា អ. [អធិ+មុច+និ.អា+ឥ.អា+ត្វា] ផុតស្រឡះហើយ, ជ្រែកចូល
ហើយ ។

អធិមុត្ត គុ. [អធិ+មុច+ត] ផុតស្រឡះហើយ, ជឿស៊ប់ហើយ, បង្ហោនចិត្ត
ទៅហើយ ។

អធិយស្ស កិ. [អធិ+ឥ, ឥ>យ+អ+ស្ស.ច.] ចូររៀន, ចូរសិក្សា ។

អធិរាជ ចុំ. [អធិ+រាជ] ស្តេចក្រៃលែង, ស្តេចជាធំ; វិ. **អធិកោ រាជា
> អធិរាជា** ។

អធិវចន នចុំ. [អធិ+វច+យុ] ពាក្យជាគ្រឿងពោលកំណត់ (ឈ្មោះ) ។ ម្យ៉ាង
ទៀត សំឡេងជាគ្រឿងដែលជនធ្វើនូវការកំណត់ហើយពោល
(ឈ្មោះ); វិ. **ការណំ អធិការំ កក្ខា ចុច្ឆកិ អក្កោ ឯកេន
សន្នេនាភិ > អធិវចនំ** ។

អធិវត្ត គុ. [អធិ+វស+ត] ដែលនៅអាស្រ័យហើយ, នៅសង្កត់ហើយ ។

អ

អធិវាសនី ន.ប្ប. [អធិ+វស+ណេ+យ្យ] កិ.ញ៉ាំងពាក្យឱ្យនៅសង្កត់, ការទទួល
និមន្ត, ការទទួលពាក្យ, សេចក្តីអត់សង្កត់ ។

អធិវាសយីស្ស កិ. [អធិ+វស+ណយ+ខំ- អជ្ជ.] ញ៉ាំងពាក្យឱ្យនៅសង្កត់
ហើយ, ទទួលហើយ, ទទួលពាក្យហើយ, ទទួលនិមន្តហើយ ។

អធិវាសិត គុ. [អធិ+វស+ណេ+ត.អា.+ត] គឺ...ញ៉ាំងពាក្យឱ្យនៅសង្កត់
ហើយ, -អត់សង្កត់ហើយ, -ទទួលហើយ, ... ។

អធិវាសេត្វា អ. [អធិ+វស+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំងពាក្យឱ្យនៅសង្កត់ហើយ, អត់
សង្កត់ហើយ, ទទួលហើយ, ... ។

អធិវុត្ត គុ. [អធិ+វស+ត, អនៃវ>ឧ] ដែលនៅអាស្រ័យហើយ, ទទួល
ហើយ ។

អធិសេស្ស្យតិ កិ. [អធិ+សិ+អ+ស្ស្យតិ.ភ.] នឹងដេកសង្កត់, នឹងដេកផ្ទាល់ ។

អធុនាគតិ គុ. [អធុនា+អាគត] ដែលមកហើយក្នុងកាលឥឡូវនេះ, ដែលមក
ហើយមិនយូរ, ដែលទើបនឹងមកក្នុងកាលអម្បាញ់មិញ ។

អធុវ័ គុ. [ន+ធុវ័] មិនទៀង, មិនមែនជាថ្មី ។ - សីលី គុ. មានសីលមិន
ទៀងទាត់ ។

អធារាភាគី គុ. [អធា+ភាគ] មានចំណែកក្នុងខាងក្រោម; ចុំ. ប្រទេសជា
ចំណែកក្នុងខាងក្រោម ។

អធារមុខិ គុ. [អធា+មុខ] មានមុខក្នុងខាងក្រោម, មានមុខចុះក្រោម, ខាង
ក្រោមនៃមុខ; វិ. មុខស្ស្យ អធារ > អធារមុខិ ។

អធាសាខ គុ. [អធា+សាខ] មានមែកក្នុងខាងក្រោម, ខាងក្រោមនៃ
មែក ។

អធាសិរ គុ. [អធា+សិរ] មានក្បាលក្នុងខាងក្រោម, មានក្បាលចុះ
ក្រោម ។

អនក្កមន នប្បំ. [ន>អន+អា, អា>អ+កម+យ្យ] កិ.មិនជាន់។ - ភាវំ ប្បំ. ភាវៈ
នៃកិ.មិនជាន់ ។

អនក្កមិត្វា អ. [ន+អា+កម+ឥ.អា.+ត្វា] មិនជាន់ហើយ ។

អនក្កោសន នប្បំ. [ន+អា+កុស+យ្យ] កិ.មិនជេរ ។ - ភាវំ ប្បំ. ភាវៈនៃកិ.
មិនជេរ ។

អនក្កោសិក គុ. [ន+អា+កុស+លិក] អ្នកមិនជេរ, អ្នកមានកិ.មិនជេរជា
ប្រក្រតី ។

អនក្ខាត គុ. [ន+អា+ខា+ត] ដែល...មិនប្រាប់ហើយ, ដែលអ្នកណាមួយ
មិនពោលហើយ ។

អនគរ នប្បំ. [ន+នគរ] មីមិនមែនជានគរ, មិនមែនជាក្រុង ។

អនគារិយ គុ. [ន+អគារិយ] មានកម្មជាប្រយោជន៍ដល់ផ្ទះមិនមាន(សាសនា)។

អនគ្យ គុ. [ន+អគ្យ] មានដម្លៃមិនមាន, មិនមានដម្លៃ, មិនគួរដល់ថ្លៃ, មិន
ដល់ថ្លៃ, កាត់ថ្លៃមិនបាន ។ - កាសាយ នប្បំ. សំពត់ដែលជនជ្រុលក់
ហើយដោយទឹកចត់មានដំឡូមិនមាន, .កាត់ដំឡូមិនបាន ។

អនង្គណ គុ. [ន+អង្គណ] មានកិលេសដូចជាទូលមិនមាន, មានទូលគឺ

អ

កិលេសមិនមាន, មានកិលេសជាគ្រឿងរលិចរលមិនមាន; (មិនមាន
កិលេស) ។

អនញ្ញាត គុ. [ន>អន+អា, អា>អ+ញា, ញា>ញ>ញ+ត] គឺ...មិនដឹងហើយ ។

អនញ្ញាមន គុ. [អនញ្ញា+មន] មានចិត្តមិនដទៃ, មានចិត្តមិនតាំងនៅក្នុងមិនដទៃ,
មានចិត្តមិនរីករាយ; (អនញ្ញា<ន+អា+ញា+អ=មិនព្រេកអរ, មិន
រីករាយ) ។

អនញ្ញបោសិ ប៉ុ. [ន+អញ្ញបោសិ] អ្នកមិនចិញ្ចឹមនូវបុគ្គលដទៃដោយប្រក្រតី;
**វិ. អញ្ញំ ទោសេភិ សីលេនាភិ>អញ្ញទោសិ, ន
អញ្ញទោសិ > អនញ្ញទោសិ** ។

អនច្ចរិយ នប៉ុ. [ន+អច្ចរិយ] មិនគួរអស្មារ្យ, មិនជាអស្មារ្យ, មិនគួរដើម្បី
ប្រហារនូវប្រាមដៃ ។

អនតិក្កមិត្តា អ. [ន+អតិ+កម+ផ.អា.+ត្វា] មិនឈានកន្លងហើយ, មិនប្រ-
ព្រឹត្តកន្លងហើយ ។

អនតិមាសិ គុ. [ន+អតិមាសិ] មិនមែនអ្នកមានមានដីក្រៃលែង, អ្នកមិនមាន
សេចក្តីមើលងាយ; **វិ. អភិមារោ យស្ស អភ្កិ > អភិមារិ,
ន អភិមារិ > អនភិមារិ** ។

អនត្ត គុ. [ន+អត្ត] មិនមែនជាខ្លួន, សភាពមិនមែនជាខ្លួន ។ . **មនិតា** ផ.
ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានចិត្តមិនមែនជារបស់នៃខ្លួន ។ . **មនធាតុក** គុ.
មានធាតុនៃបុគ្គលអ្នកមានចិត្តមិនមែនជារបស់នៃខ្លួន, អ្នកមានចិត្ត
មិនមែនជារបស់នៃខ្លួនជាធាតុ ។ . **មនិ** គុ. អ្នកមានចិត្តមិនជារបស់

នៃខ្លួន, (មានចិត្តអាក្រក់) ។ . លក្ខណៈ នចុំ. អនត្តលក្ខណ, ធម្មជាតិ
ជាគ្រឿងកំណត់ថាវិធីមិច្ឆាមនិស្សន្ទមិនមែនជារបស់នៃខ្លួន, ធម្មជាតិ
ជាគ្រឿងកំណត់ថាមិនមែនជារបស់នៃខ្លួន ។

អនត្ត គុ. [ន+អត្ត] មិនមែនជាប្រយោជន៍, មិនមែនជាសេចក្តីចម្រើន,
កម្មមានប្រយោជន៍មិនមាន ។ . កាមី គុ. (<កម+ណ) អ្នកប្រាថ្នានូវ
កម្មមិនមែនជាប្រយោជន៍; វិ. **អនត្តំ ភាមេភិកិ** > **អនត្ត-**
ភាមោ ។ . ការិក ចុំ., នចុំ. (<ករ+ណ) អ្នកធ្វើនូវកម្មមិនមែនជា
ប្រយោជន៍; វិ. **អនត្តំ ករោភិកិ** > **អនត្តការោ** ។

អនត្តង្គត គុ. [ន+អត្តង្គត] មិនទាន់អស្តង្គតហើយ, មិនទាន់ដល់ហើយនូវកិ.
តាំងនៅមិនបាន; (ន+អត្តំ>អនត្តំ+គម+ត) ។

អនត្តង្គមិត គុ. [ន+អត្តង្គមិត] ប្រែដូច «អនត្តង្គត» ។

អនត្តនិស្សិត គុ. [អនត្ត+និស្សិត] អាស្រ័យហើយនូវកម្មមិនមែនជា
ប្រយោជន៍, គឺកម្មមិនមែនជាប្រយោជន៍អាស្រ័យហើយ ។

អនត្តបទសញ្ញិត គុ. [អនត្តបទ+សញ្ញិត] ប្រកបហើយដោយបទមិនមែនជា
ប្រយោជន៍ ឬមិនមានប្រយោជន៍, ប្រកបហើយដោយបទមិនមែន
ជាគ្រឿងសំដែងនូវកម្មមិនមែនជាប្រយោជន៍; (សញ្ញិត <សំ+
ហិ+ត) ។

អនត្តិក គុ. [ន+អត្តិក] អ្នកមិនមានសេចក្តីត្រូវការ; វិ. **អនោ យស្ស**
អភិកិ > **អភិកោ**, ន **អភិកោ** > **អនភិកោ** ។ . រាវី ចុំ.
រាវីនៃ...ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីត្រូវការ ។

អនុទ្ធិយ គុ. [ន+អនុទ្ធិយ] មិនគួរដល់កាលដ៏យូរអង្វែង, មិនមែនជាហេតុ
ជាទីតាំងនៃកាលដ៏យូរអង្វែង, មិនគួរដល់សេចក្តីមាំមួន ។ - តា ៧.
ភាវៈនៃកាយជារបស់មិនគួរដល់កាលដ៏យូរអង្វែង, ភាវៈនៃកាយជា
របស់មិនគួរដល់សេចក្តីមាំមួន ។

អនុត្តរិក គុ. [ន+អនុត្តរិក] មិនប្រព្រឹត្តទៅតាមសម្បុរថ្ងៃ; មិនសមគួរ,
មិនត្រូវបែប ។

អនុញ្ញាត គុ. [ន+អនុ+ញ្ញា+ត] គឺ...មិនអនុញ្ញាតហើយ, -មិនយល់តាម
ហើយ ។ - កាល ចុំ. កាលនៃ...គឺ...មិនអនុញ្ញាតហើយ ឬមិនទាន់
អនុញ្ញាតហើយ ។

អនុរូប គុ. [ន+អនុ>អនុ+រូប] មានសភាពមិនសមគួរ (មិនត្រូវបែប, មិន
ត្រូវមិនឯ); វិ. ន អនុ > អនុ, អនុ រូប យស្ស កំ >
អនុរូប ។

អនុវដ្ឋ គុ. [ន+អនុវដ្ឋ] មិនមានទោសគឺបុគ្គលគប្បីវៀរតាម, មិនមាន
ទោសគឺបុគ្គលគប្បីវៀរឡើយៗ; វិ. អនុវដ្ឋេកលោកិ >
អនុវដ្ឋេ, នកិ អនុវដ្ឋេ ឯកស្សាកិ > អនុវដ្ឋេ ។

អនុស្សរិត្តា អ. [ន+អនុ+សរ+ត្ថ.ភា.+ត្តា] មិនរព្វតាមហើយ, មិនរព្វ
ឡើយៗហើយ, នឹកមិនឃើញហើយ ។

អនុហតចេតស គុ. [អនុហត+ចេតស] មានចិត្តគឺទោសមិនតាម
កំចាត់បង់ហើយ, មានចិត្តគឺទោសមិនតាមបៀតបៀនហើយ, មាន
ចិត្តគឺទោសមិនខ្លាំងខ្លប់ឡើយៗហើយ, មានចិត្តគឺទោសបៀតបៀន

ទូទៅរឿយៗមិនមាន (អនិស្តាហិត<ន+អនុ+អា+ហន+ត) ។

អនន្តគោចរ គុ. [អនន្ត+គោចរ] មាននិរន្តរមិនមានទីបំផុតជាអារម្មណ៍ ឬ
គោចរ (គោចរ=អារម្មណ៍ជាទីចរទៅ ឬជាទីព្រេងទៅនៃឥន្ទ្រិយ៍); វិ.

អនន្តំ និព្វានំ គោចរំ យស្ស កំ > អនន្តគោចរំ ។

អនន្តរ គុ. [ន+អន្តរ] មានចន្លោះមិនមាន (ជាលំដាប់បន្ទាប់) ។ គិញ្ច ចុំ.

បន្តប់ ឬល្ងែងជាលំដាប់ ។ គិច្ចា ឥ. គាថាជាលំដាប់ ។ គ្រួហិ-

វាសី ចុំ. អ្នកនៅក្នុងផ្ទះជាលំដាប់ ។ អត្តភាវី ចុំ. អត្តភាពជា

លំដាប់ ។ អាសវនិ នចុំ. អាសនៈមានចន្លោះមិនមាន, អាសនៈជា
លំដាប់ ។

អនន្តិ គុ. [ន+អន្ត] មិនមែនជាបុគ្គលឯងធិត, មិនមែនជាបុគ្គលខ្វាក់
(អន្តិ<អន្ត+អ); វិ. **អន្តិកិ** > អន្លោ, ន អន្លោ > អន្លោ ។

អនបគន្តា អ. [ន+អប+គម+ត្វា] មិនទៅប្រាសហើយ, មិនគេចចេញ
ហើយ។

អនបនីតតា ឥ. [អនបនីត+តា] ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...មិននាំប្រាសហើយ
ឬមិននាំចេញហើយ (<ន+អប+និ+ត); វិ. ន **អបនិយិកាភិ** >
អនបនិកោ កស្ស ភាថោ > អនបនិកកា ។

អនបលោកិតិ គុ. [ន+អប+លោក ឬលុក+ឥ.អា.+ត] គឺ...មិនលាហើយ,
មិនប្រាប់ហើយ ។

អនបេក្ខិ គុ. [ន+អបេក្ខ] អ្នកមិនមានសេចក្តីសម្លឹង, អ្នកមិនមានសេចក្តី

ព្រងើយកន្តើយ, អ្នកមិនមានសេចក្តីអាឡោះរាល់យ, អ្នកមិនមាន
សេចក្តីពិនិត្យ ។ (អប្រែក្លិ<អប+ពក្ខ+ណ); វិ. **អបេក្ខនំ** >
អបេក្ខោ, នភិ អបេក្ខោ ឯកស្សាភិ> **អនបេក្ខោ** ។

អនប្បក គុ. [ន+អប្ប+ក] មិនមានប្រមាណតិច, មិនតិច(ច្រើន); វិ. **អប្ប្ប**
ចរិមាលំ អស្សាភិ> **អប្បកំ, ន អប្បកំ**> **អនប្បកំ** ។

អនភិជ្ឈនកសត្ត ចុំ. [អនភិជ្ឈនក+សត្ត] សត្វអ្នកមិនសម្លឹងចំពោះ ឬមិន
សម្លឹងរំពៃ (អនភិជ្ឈនកិ<ន+អភិ+ឈេ+ណ្យ, ណ្យ>អនក) ។

អនភិជ្ឈា ឥ. [ន+អភិ+ឈេ+អ+អា.ឥ.] កិ.មិនសម្លឹងចំពោះ ឬមិនសម្លឹង
រំពៃ ។ ធម្មជាតិមិនសម្លឹងរំពៃនូវសម្បត្តិដែលជនដទៃ; វិ. **បរសច្យភិ**
អភិជ្ឈាយភិភិ > **អភិជ្ឈា, ន អភិជ្ឈា** > **អនភិជ្ឈា** ។

អនភិននិញា អ. [ន+អភិ+នន្ទ+ឥ.អា.+ញា] មិនព្រេកអរចំពោះហើយ ។

អនភិភូត គុ. [ន+អភិ+ភូ+ត] គឺ...មិនគ្របសង្កត់ហើយ, មិនជិះជាន់
ហើយ ។

អនភិវត គុ. [ន+អភិ+វ+ត] មិនព្រេកអរចំពោះហើយ, (អផ្សកហើយ);
វិ. **ន អភិវតិ** > **អនភិវតោ** ។ . **កាល** ចុំ. កាលនៃ...មិន
ព្រេកអរចំពោះហើយ ។ . **ភិក្ខុ** ចុំ. ភិក្ខុអ្នកមិនព្រេកអរចំពោះហើយ
(ភិក្ខុអ្នកអផ្សកហើយ) ។

អនមតិក្តី គុ. [ន+អញ្ញត>អនមត+អត្ត] មានទីបំផុតគឺបុគ្គលដឹងហើយមិន
មាន, មានទីបំផុតគឺបុគ្គលមិនដឹងហើយ, មានទីបំផុតខាងដើមគឺ
បុគ្គលមិនដឹងហើយ; វិ. **នភិ អញ្ញាកោ អន្តោ ឯកស្សាភិ** >

អនមកត្តា (សំសារា) ១ . ធម្មទេសនា ៧. ធម្មទេសនា
 ដែលមកហើយក្នុងអនមតត្តសូត្រ ១ . បរិយាយ ចុំ. សេចក្តី
 បរិយាយនៃអនមតត្តសូត្រ (បរិយាយ<បរិ+អយ, អយ>អាយ+
 ណ+យ.អា.); វិ. **បរិយាយនំ > បរិយាយោ ១**

អនមស្សនភាវ ចុំ. [អនមស្សន+ភាវ] ភាវៈនៃកិ.មិនបង្ហាន់ទៅ, ភាវៈនៃកិ.
 មិននមស្សការ, ភាវៈគីកិ.មិនថ្វាយបង្គំ ១

អនម្ហិល ឥ. [ន+អម្ហិល] មានរសជួរមិនមាន, មិនមានរសជួរ (អម្ហិល<
 អម្ហ+ឥល) វត្ថុជាគ្រឿងជួរគឺជាគ្រឿងធ្វើនូវសំឡេងនៃជន (ជួរ,
 រសជួរ); វិ. **អម្ហនិ សទ្ធិ ករោនិ ឯកេនាភិ > អម្ហលំ,
 នភិ អម្ហលំ ឯកស្សាភិ > អនម្ហលំ ១**

អនម្ហិកាល ចុំ. [អនម្ហិ+កាល] កាលជាមិយំ, កាលជាមិយំរៀបរាប់ (អនម្ហិ-
 កាល ក៏មាន) ១

អនយព្យសន នចុំ. [អនយ+ព្យសន] សេចក្តីមិនចំរើននិងសេចក្តីវិនាស,
 សេចក្តីវិនាសមិនមែនជាសេចក្តីចំរើន, មុក្ខជាគ្រឿងញ៉ាំងសុខឱ្យ
 វិនាសមិនមែនជាសេចក្តីចំរើន (អនយ<ន+អយ=មិនមែនជា
 សេចក្តីចំរើន, សេចក្តីមិនចំរើន; វិ. **អយនំ ចន្ទនំ > អយោ,
 ន អយោ > អនយោ; ព្យសន<វិ+អស+យ=មុក្ខជាគ្រឿង
 ញ៉ាំងសុខឱ្យវិនាស, សេចក្តីវិនាស; វិ. សុខំ ព្យសេភិ ចិ.
 នាសេភិ អនេនាភិ > ព្យសនំ) ១**

អនិរិយ គុ. [ន+អរិយ] មិនប្រសើរ, មិនមែនជារបស់នៃព្រះអរិយៈ, មិនមែនជាព្រះអរិយៈ ។

អនលង្ករិត្តា អ. [ន+អលំ+ករ+ឥ.អា+ត្វា] មិនធ្វើឱ្យល្អមហើយ, មិនធ្វើប្រដាប់ហើយ, មិនប្រដាប់ហើយ ។

អនវដ្ឋិតចិត្ត គុ. [អនវដ្ឋិត+ចិត្ត] មានចិត្តមិនតាំងស៊ីចំហើយ ឬមិនដកល់ចុះហើយ, មានចិត្តមិនតាំងមាំហើយ (អនវដ្ឋិត<ន+អវ+ថា, អានៃថា>ឥ+ត) ។ . **កាល** ចុំ. កាលនៃ...មានចិត្តមិនតាំងមាំហើយ។

អនវដ្ឋ គុ. [ន+អវដ្ឋ] មានទោសគឺបុគ្គលគប្បីវៀរមិនមាន, មិនមានទោសគឺបុគ្គលគប្បីវៀរ (មិនមានទោស); វិ. **ចេត្តកញ្ជក** > **ចេត្តា**, **ចេត្តា ឯច** > **អចេត្តា** (អ ឥតិ និបាតោ) វិ. **នក្ខិ អចេត្តា ឯកស្វភិ** > **អនចេត្តា** ។ . **អត្ថ** ចុំ. អត្ថថា ឬសេចក្តីថាមានទោសគឺបុគ្គលគប្បីវៀរមិនមាន ។

អនវសេសបរិយាទានវចន នចុំ. [អនវសេស+បរិយាទាន+វចន] ពាក្យជាគ្រឿងកាន់យកជុំវិញនូវ...មិនមានសេសសល់, ពាក្យជាគ្រឿងកំណត់ដោយមិនមានសេសសល់ (បរិយាទាន<បរិ+អា+ទា+យុ, ចុះយ.អា.) ។

អនវសេសេត្តា អ. [ន+អវ+សិស+ណេ+ត្វា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យសេសចុះហើយ, មិនឱ្យសេសសល់ហើយ ។

អនវស្សុតចិត្ត គុ. [អនវស្សុត+ចិត្ត] មានចិត្តមិនទឹកហើយដោយរាគៈ, មានចិត្តគឺរាគៈមិនទឹកហើយ, មានចិត្តមិនទឹកហើយ (អន-

វិស្សុត < ន+អវ+សុ+ត); វិ. អនចស្សុកំ ចិក្កំ យស្ស
សោ > អនចស្សុកចិក្កោ ។

អនិស្សវ៌ ចុំ. [ន+អ+សុ+ណ] កិ.មិនស្តាប់, មិនស្តាប់បង្គាប់; វិ. សុយ្យ-
ភេតិ > សចនំ, សចនំ ឯច > អស្សចនំ (អ.និបាត);
អស្សចនំ > អស្សថោ, ន អស្សថោ > អនស្សថោ ។

អនិស្សាសិក្ខា អ. [ន+អា+សស+ឥ.អា.+ត្វា] មិនដកដង្ហើមចេញហើយ,
មិនល្ងង់លោមហើយ, មិនត្រេកអរហើយ ។

អនាគុលតា ឥ. [អនាគុល+តា] ភាវៈនៃ...ជាប់សម្របមិនរីករវ ។

អនាគតសញ្ញាណ នចុំ. [អនាគត+អំស+ញ្ញាណ] ញ្ញាណជាចំណែកក្នុង
កាលជាអនាគត, ញ្ញាណប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចំណែកនៃកាលជាអនាគត ។

អនាគត គុំ. [ន+អា+គម+ត] មិនមកហើយ, មិនទាន់មកដល់ហើយ; វិ.
ន អាគមិក្ខាភិ > អនាគកោ ។

អនាគន្ធា អ. [ន+អា+គម+ត្វា] មិនមកហើយ, មិនទាន់មកហើយ ។

អនាគមនិ នចុំ. [ន+អា+គម+យុ] កិ.មិនមក, កិ.មិនទាន់មក ។

អនាគាមិ គុំ. [ន+អា+គម+ណិ] ព្រះអនាគាមី, អ្នកនឹងមិនមកដោយប្រក្រតី,
អ្នកមានកិ.មិនមកជាប្រក្រតី, អ្នកមានកិ.មកកាន់កាមធាតុដោយ
អំណាចនៃបដិសន្ធិមិនមាន ។ . អរិយស្សាវរក ចុំ. អរិយស្សាវរកជា
អនាគាមិ ។ . ឧបាសិកា ឥ. ឧបាសិកាជាអនាគាមិ ។ . ត្ថេរី ចុំ.
ព្រះថេរៈជាអនាគាមិ ។ . ផលុបនិស្សយ ចុំ. ផលុបនិស្សយនៃ

អ

អនាគាមិផល ។ ផល នប៉ុ. ផលនៃអនាគាមិ ។ មគ្គវិស័ ប៉ុ.
អំណាចនៃអនាគាមិមគ្គ ។ សុខមគ្គិក គុ. ហេតុត្រឹមតែសុខនៃ
បុគ្គលជាអនាគាមិ ។

អនាគារិក គុ. [ន+អាគារិក] បច្ចុជិតមានកម្មជាប្រយោជន៍ដល់ផ្ទះមិនមាន,
មិនមានកម្មជាប្រយោជន៍ដល់ផ្ទះ (អ្នកមិនគ្រប់គ្រងផ្ទះ, អ្នកចូល); វិ.
អភារស្ស ហិកំ > អាភារិកំ (កម្មំ), នភិ អាភារិកំ
អស្សាភិ > អនាភារិកោ ។

អនាគារិយ គុ. ដូច «អនាគារិក» ខុសគ្នាតែបច្ច័យពីវិយ ប៉ុណ្ណោះ ។ មុនិ
ប៉ុ. អ្នកប្រាជ្ញមិនមានកម្មជាប្រយោជន៍ដល់ផ្ទះ, អ្នកប្រាជ្ញមិនគ្រប់
គ្រងផ្ទះ, អ្នកប្រាជ្ញជាបច្ចុជិត ។ សីល នប៉ុ. សីលនៃ...។

អនាគារ គុ. [ន+អគារ] អ្នកមានផ្ទះមិនមាន; វិ. នភិ អគារំ ឯកស្សា-
ភិ > អនាគារោ ។

អនាចរិយកុល នប៉ុ. [អនាចរិយ+កុល] ត្រកូលនៃបុគ្គលមិនមែនជាអាចារ្យ;
វិ. ន អាចរិយោ > អនាចរិយោ កស្ស ភុលំ >
អនាចរិយភុលំ ។

អនាចារិកិយា ឆ. [អនាចារ+កិរិយា] កិ.ធ្វើនូវអនាចារ, កិ.ធ្វើនូវការ
ប្រព្រឹត្តិមិនគួរ, កិ.ធ្វើដោយអំណាចនៃកិ.ប្រព្រឹត្តិមិនគួរ ។

អនាចារ ប៉ុ. [ន+អាចារ] កិ.ប្រព្រឹត្តិទូទៅមិនគួរ, មារយាមមិនគួរ (ឥតមារ-
យាម); វិ. អយុក្កោ អាចារោ > អនាចារោ ។ មានអាចារមិន

មាន, មានចារយាមមិនមាន; វិ. នត្ថិ អាចារោ ឯកស្សាភិ >

អនាចារោ ។

អនាចិត្តិន្តិ គុ. [ន+អា+ចិត្ត+អន្ត+ស្ត] កាលមិនប្រាប់, កាលមិនពោល ។

អនាណត្តិ គុ. [ន+អាណ+ត, ត>ត្ត] គឺ...មិនចង្អាច់ហើយ, គឺស្តេចមិនទ្រង់
ចង្អាច់ហើយ ។

អនាតុរ គុ. [ន+អាតុរ] អ្នកមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ, អ្នកមិនមានសេចក្តី
រសាច់រសល់; វិ. នត្ថិ អាកុរោ ឯកស្សាភិ > អនាកុរោ ។

អនាថ គុ. [ន+នាថ] មានទីពឹងមិនមាន (ឥតទីពឹង); វិ. នត្ថិ នាថោ
ឯកស្សាភិ > អនាថោ ។ សិរិវី នចុំ. សិរិវះនៃបុគ្គលមានទីពឹង
មិនមាន ។

អនាថបិណ្ឌិក ចុំ. [អនាថបិណ្ឌ+ណិក] អ្នកឱ្យនូវដុំបាយដល់ជនអ្នកមិន
មានទីពឹង; វិ. អនាថានំ បិណ្ឌំ ធនាភិកិ > អនាថបិណ្ឌិកោ
(សេដ្ឋីឈ្មោះអនាថបិណ្ឌិក) ។ ប្ប្រមុខ គុ. មានសេដ្ឋីឈ្មោះអនាថ-
បិណ្ឌិកជាប្រមុខ ឬជាប្រធាន ។ វត្ថុ នចុំ. រឿងនៃសេដ្ឋីឈ្មោះអនា-
ថបិណ្ឌិក ។

អនាទយិត្តា អ. [ន+អា+ទា, អាទៃទា>ឥ+យ.អា.+ត្ថា] មិនកាន់យកហើយ,
មិនអើពើហើយ ។

អនាទាន នចុំ. [ន+អា+ទា+យ] កិ.មិនកាន់យក; គុ. អ្នកមានកិ.កាន់យក
មិនមាន, អ្នកមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ ។

អនាបណ្ឌិតា អ. [ន+អា+បណ្ឌ+យ, បណ្ឌនិងយ>ជ្ជ+ឥ.អា.+ត្ថា] មិនដល់ហើយ,

មិនត្រូវហើយ ។

អនាបត្តិ ឥ. [ន+អាបត្តិ] កិ.មិនមាននៃអាបត្តិ (មិនមែនជាអាបត្តិ) វិ.

អាបក្កិយា អភារោ > អនាបក្កិ ។ ទិដ្ឋិ ឥ. សេចក្តីឃើញ
ថាកិ.មិនមាននៃអាបត្តិ; គុ. មានសេចក្តីឃើញថាកិ.មិនមាននៃ
អាបត្តិ ។

អនាបុត្តា អ. [ន+អាបុត្តា>អនាបុត្តា] មិនលាហើយ, មិនប្រាប់ហើយ ។

អនាមត ឥច្ចុ. [ន+អមត] មីមិនមានសេចក្តីស្លាប់; វិ. មរណំ > មកំ, មកំ
ឯច > អមកំ (អ.និពាត); នក្ខិ អមកំ ឯក្កាភិ > អនាមកំ ។

អនាមន្តេត្វា អ. [ន+អា+មន្ត+ណេ+ត្វា] មិនហៅហើយ, មិនហៅមក
ហើយ ។

អនាមសិត្វា អ. [ន+អា+មស+ឥ.អា.+ត្វា] មិនពាល់ហើយ, មិនស្តាប់
អង្គុលហើយ, មិនចាប់កាន់ហើយ ។

អនារោចិត្តភាវំ ច្ចុ. [អនារោចិត្ត+ភាវំ] ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...មិនប្រាប់
ហើយ ។

អនារោចេត្វា អ. [ន+អា+រុច+ណេ+ត្វា] មិនប្រាប់ហើយ ។

អនាលយំ គុ. [ន+អាលយ] មានអាល័យមិនមាន (មិនមានអាល័យ, កិ.មិន
មាននៃទីជាទីនោ); វិ. នក្ខិ អាលយោ ឯកស្វាភិ >
អនាលយោ ។ ចារិ ច្ចុ. អ្នកមានអាល័យមិនមានត្រេចទៅ,
អ្នកមានកិ.ត្រេចទៅដោយមិនមានអាល័យ ។

អនាវជ្ជនិ ឥ. [ន+អា+វជ, វជ>វជ+អន] កាលមិននឹក, កាលមិនរំពឹង, កាល

មិនពិចារណា ១

អនាវាស គុ. [ន+អាវាស] មានអាវាសមិនមាន, មានប្រទេសជាដើមនៅ
អាស្រ័យមិនមាន; វិ. អាវសន្តិ ឯកស្សាភិ > អាវាសោ, នភ្និ
អាវាសោ ឯកស្សាភិ > អនាវាសោ ។

អនាវិល គុ. [ន+អាវិល] មានល្អក់មិនមាន, មិនល្អក់ ។

អនាសកា ឥ. [ន+អស+ណុ+អា.ឥ.] កិ.មិនស៊ី (នូវភោជន); វិ. (ភោជន-
ស្ស) អនសនំ អភុញានំ > អនាសកា ។

អនាសវ គុ. [ន+អាសវ] មានអាសវៈមិនមាន, មានកិលេសជាគ្រឿងត្រាំ
មិនមាន; វិ. នភ្និ អាសវោ ឯកស្សាភិ > អនាសវោ ។

អនាហរណិយ គុ. [ន+អា+ហរ+អនិយ, អនិយ>អណិយ] គឺ...មិនតប្បី
នាំមក ។

អនាហរិយមាន គុ. [ន+អា+ហរ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលមិននាំមក ។

អនិកាមយ គុ. [ន+និ+កម+ណ្យ] មិនមែនអ្នកប្រាថ្នាដោយមិនសល់, អ្នក
មិនប្រាថ្នា, មិនព្រេកអរ ។

អនិកេតចារី ចុំ. [អនិកេត+ចារី] អ្នកមានទីជាដីនៅមិនមានព្រេចទៅ,
អ្នកមានកិ.ព្រេចទៅដោយមិនមានទីជាដីនៅ; វិ. និកេភិ វសភិ
ឯក្កាភិ > និកេកំ, នភ្និ និកេកំ ឯកស្សាភិ > អនិកេកោ,
នភ្និ និកេកំ ឯកស្សន្តិ ចា > អនិកេកំ; អនិកេកោ ចារិ.
ភិ > អនិកេកចារី; អនិកេកេន ចរណំ > អនិកេកចារោ,

អនិកោកថារោ ឯកស្ស អភ្នំភិ > អនិកោកថារី ។

អនិកោតសារី ប៉ុ. (ដូចអនិកោតថារី) សារី <សរ+ណិ, «ត្រេចទៅ»ដូចគ្នា ។

អនិក្កសារី គុ. [អនិក្កន្ត+កសារ] មានទឹកចត់មិនទាន់ចេញហើយ, មានទឹក
ចត់គឺភាគទឹកិលេសមិនទាន់ចេញហើយ; វិ. **អនិក្កន្តោ កសារោ**
យស្ស សោ > អនិក្កសារោ ។

អនិក្ខមនិក ប៉ុ. [ន+និ+កម, កម>មម+ណុ] អ្នកមិនឈានចេញ, អ្នកមិន
ចេញទៅ; វិ. **និក្ខមភិកិ > និក្ខមនកោ, ន និក្ខមនកោ >**
អនិក្ខមនកោ ។ ណុ > អនក ។

អនិក្ខមនត្ថ ប៉ុ. [អនិក្ខមន+អត្ថ] ប្រយោជន៍ដល់កិ.មិនចេញទៅ, ត្រូវការ
ដល់កិ.មិនចេញទៅ ។

អនិក្ខិបិប្លា អ. [ន+និ+ខិប+ឥ.អា.+ប្លា] មិនដាក់ចុះហើយ, មិនទុកហើយ ។

អនិគ្គណ្ណន្ត គុ. [ន+និ+គហ+ណ្ណ+អន្ត, លុបហទិចំផុតនៃធាតុ] កាលមិន
ផ្ដាច់ផ្ដាស់, កាលមិនសង្កត់សង្កិន ។

អនិច្ច គុ. [ន+និច្ច] ដែលមិនទៀង; នប៉ុ. សេចក្ដីមិនទៀង ។ . **លក្ខណ**
នប៉ុ. **លក្ខណៈមិនទៀង, លក្ខណៈគឺសេចក្ដីមិនទៀង, លក្ខណៈនៃ**
សេចក្ដីមិនទៀង, ធម្មជាតិគ្រឿងកំណត់ថាសង្ខារជាវរបស់មិន
ទៀង ។ . សញ្ញា ឥ. សេចក្ដីសំគាល់ថាមិនទៀង ។

អនិច្ចន្ត គុ. [ន+ឥស+យ+អន្ត] កាលមិនប្រាថ្នា, កាលមិនចង់ ។

អនិច្ចា ឥ. [ន+ឥច្ចា] សេចក្ដីមិនប្រាថ្នា គុ. មិនមានសេចក្ដីប្រាថ្នា ។

អនិច្ចិត្តា អ. [ន+ឥស+យ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនប្រាថ្នាហើយ, មិនចង់ហើយ ។

អនិដ្ឋិត គុ. [ន+និ+ថា, អាណែថា>ឥ+ត] មិនសំរេចហើយ, មិនទាន់សំរេចហើយ, មិនចប់ហើយ, មិនទាន់ចប់ហើយ ។

អនិដ្ឋារម្មណ នប្បំ. [អនិដ្ឋ+អារម្មណ] អារម្មណ៍គឺបុគ្គលមិនប្រាថ្នាហើយ, អារម្មណ៍មិនជាមិប្រាថ្នា ។

អនិត្តិគន្ធកុមារ ប្បំ. [អនិត្តិគន្ធ+កុមារ] កុមារមានក្លិននៃស្រ្តីមិនមាន; កុមារឈ្មោះអនិត្តិគន្ធ: ។

អនិទ្ធាយន្ត គុ. [ន+និទ្ធ+អាយ+អន្ត] កាលមិនប្រព្រឹត្តលក់, កាលមិនប្រព្រឹត្តដេកលក់ ។

អនិន្ទិត គុ. [ន+និទ្ធ+ឥ.អា.+ត] គឺ...មិនពិះដៀលហើយ ។

អនិបដ្ឋិត្តា អ. [ន+និបដ្ឋិត្តា] មិនដេកហើយ, មិនក្រាបចុះហើយ ។

អនិប្បល គុ. [ន+និប្បល] មិនមែនអ្នកមានផលមិនមាន, (អ្នកមិនឥតផល);
វិ. នភិ ផលំ ឯកស្សាភិ > និប្បលោ, ន និប្បលោ > អនិប្បលោ ។

អនិព្វត្តិ ឥ. [ន+និព្វត្តិ] កិ.មិនកើត ។

អនិព្វានទីបក គុ. [អនិព្វាន+ទីប+ណុ] ដែលសំដែងនូវធម្មជាតិមិនមែនជានិព្វាន ។

អនិព្វិសំ គុ. [ន+និ+វិស+អន្ត+សិ.វិ, ផ្កាសំន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលមិនបាន, កាលមិនជួប, កាលមិនប្រទះ ។

អនិព្វត គុ. [ន+និ+វា+ត, វ>ព>ព្វ, វា>នៃវា>ឧ] មិនរលត់ហើយ, មិនទាន់រលត់ហើយ (មានទុក្ខមិនទាន់រលត់ហើយ) ។

អនិព្វេមតិកភាវ ចុំ. [អនិព្វេមតិក+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជា...មិនមែនអ្នកមានសេចក្តីសង្ស័យមិនមាន, .មិនមែនអ្នកមានសេចក្តីសង្ស័យចេញហើយ; វិ. **នក្កិ ចិមភិ អស្សាភិ > និព្វេមភិកោ ; ន និព្វេមភិកោ > អនិព្វេមភិកោ កស្ស ភាថោ > អនិព្វេមភិកភាថោ** ។

អនិមិត្ត គុ. [ន+និមិត្ត] មាននិមិត្តមិនមាន, មានហេតុជាគ្រឿងកំណត់មិនមាន, (វិមោក្ខណ្ណៈអនិមិត្ត); វិ. **និមិត្តានិ ឯកេនានិ > និមិត្តំ, នក្កិ និមិត្តំ ឯកស្សាភិ > អនិមិត្តំ** ។

អនិយតគតិក គុ. [អនិយត+គតិ+ក] អ្នកមានគតិមិនទៀង; វិ. **អនិយកាភិ យស្ស សោ > អនិយកភិកោ** ។

អនិយម គុ. [ន+និយម] មិនកំណត់, មានសេចក្តីនិយមមិនមាន, មិនទៀង ។

អនិវត្តតមន នចុំ. [អនិវត្ត+តមន] កិ.ទៅមិនត្រឡប់វិញ, ដំណើរមិនវិលវិញ ។

អនិវត្តនភាវ ចុំ. [អនិវត្តន+ភាវ] ភាវៈនៃ ឬ គីកិ.មិនត្រឡប់វិញ ។

អនិវត្តន្ត គុ. [ន+និ+វត, វត>វត្ត+អន្ត] កាលមិនត្រឡប់វិញ, កាលមិនវិលវិញ ។

អនិវត្ត គុ. [ន+និ+វត+ត] មិនត្រឡប់វិញហើយ, មិនវិលវិញហើយ ។

អនិវេសន គុ. [ន+និវេសន] មានទីជាទីនៅអាស្រ័យមិនមាន (មានផ្ទះមិនមាន); វិ. **និវេសន្តិ និវេសន្តិ ចា ឯក្ការកិ > និវេសនំ, នគ្គិ និវេសនំ ឯកស្សារកិ > អនិវេសនោ** ។

អនិវេសេត្វា អ. [ន+និ+វិស+ណេ+ត្វា] មិនញាំង...ឱ្យនៅអាស្រ័យហើយ, មិនដឹកល់ហើយ ។

អនិសាមេត្វា អ. [ន+និ+សម+ណេ+ត្វា] មិនស្តាប់ហើយ, មិនពិចារណាហើយ, មិនទុកដាក់ហើយ ។

អនិស្សរ គុ. [ន+ស្សរ] មានបុគ្គលជាធំមិនមាន, មិនមានបុគ្គលជាធំ, មិនមែនជាធំ, មិនមែនជាស្សរៈ ។

អនិស្សាយ អ. [ន+និ+សិ+ត្វា, ត្វា > យ] មិនអាស្រ័យហើយ ។

អនិស្សិត គុ. [ន+និ+សិ+ត] មិនអាស្រ័យហើយ, គឺ...មិនអាស្រ័យហើយ ។

អនិសិទ្ធិត្វា អ. [ន+និ+សទ, សទ > សិទ+ស័.អា.+ត្វា] មិនអង្គុយហើយ ។

អនិយ គុ. [ន+និយ] អ្នកមានទុក្ខមិនមាន, មានសេចក្តីលំបាកមិនមាន (ឥតទុក្ខ) ។

អនុកន្តតិ កិ. [អនុ+កន្ត+អ+តិ.វ.] រមែងតាមមុត, .កាត់, .លះ ។

អនុកម្ម ប៉ុ. [អនុ+កម្ម+អ] កិ.ញាប់ញ័រតាម (សេចក្តីអនុគ្រោះ, សេចក្តីអាណិត); វិ. **អនុកម្មនំ > អនុកម្មោ** ។

អនុក្កម ប៉ុ. [អនុ+កម+អ] កិ.ឈានទៅតាម (លំដាប់, លំដាប់ហូរហែ) ។

អនុករោតិ ប៉ុ. [អនុ+ករ+ឱ+តិ.វ.] ធ្វើតាម, ធ្វើត្រាប់, យកត្រាប់ ។

អ

- អនុកិរិយា ឥ. [អនុ+ករ+វិរិយ+អា.ឥ.] កិ.ធ្វើតាម, កិ.ធ្វើប្រាប់ ។
- អនុកិរិ គុ. [អនុ+ករ+អន្ត+សិ.វិ.] កាលធ្វើតាម, កាលធ្វើប្រាប់, កាលយក
តប្រាប់ ។
- អនុកូល នប្ប. [អនុ+កូល] សេចក្តីអនុកូល, សេចក្តីទំនុកចំរុះ, កិ.បណ្តោយ
តាម, សេចក្តីអនុគ្រោះ ។ ភាវៈ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកអនុកូល, ...។
- អនុគត្តិ កិ. [អនុ+គម+អ+តិ.វ.] រមែងទៅតាម, តាមទៅ, ជូនទៅ ។
- អនុគន្ធា អ. [អនុ+គម+ត្វា] ទៅតាមហើយ, តាមទៅហើយ, ជូនទៅ
ហើយ ។
- អនុគហណ ឥប្ប. [អនុ+គហ+យុ] កិ.កាន់យកតាម, សេចក្តីអនុគ្រោះ ។
- អនុគហ ចុំ. [អនុ+គហ+អ] កិ.កាន់យកតាម, សេចក្តីអនុគ្រោះ, វិ.
អនុគហណំ > អនុគហោ ។
- អនុចរ ចុំ. [អនុ+ចរ+អ] អ្នកច្រេចទៅតាម, កិ.ច្រេចទៅតាម ។
- អនុចរិ ចុំ. [អនុ+ចរ+ណិ] អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិទៅតាមជាប្រក្រតី, អ្នក
ច្រេចទៅតាមជាប្រក្រតី, អ្នកច្រេចទៅដោយលំដាប់ ។
- អនុច្ចមាស ចុំ. [អនុ+ធម្មាស] ខែ៦ជាលំដាប់, ៦ខែជាលំដាប់; វិ. ឆ
មាសា > ឆម្មាសំ , អនុ ឆម្មាសំ > អនុច្ចម្មាសំ ។
- អនុច្ចរិកិ គុ. [អនុ+ធិ+ក] ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមសម្បុរថ្ងៃ (សីលមធ្យរ,
ត្រូវបែប); **ធិយា អន្ធាចំ > អនុច្ចរិកំ ។**

អនុច្ឆិដ្ឋ គុ. [ន+ឧច្ឆិដ្ឋ] មិនមែនជាដែល, មិនមែនជារបស់ដែល, មិនមែន
ជារបស់សំណល់ ។

អនុជាតបុត្ត ចុំ. [អនុជាត+បុត្ត] កូនដែលកើតតាម, កូនដែលកើតតាម
លំអាន, អនុជាតបុត្រ ។

អនុជានាបេត្វា អ. [អនុ+ញា+នា+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង... ឱ្យដឹងតាមហើយ,
ឱ្យយល់តាមហើយ, ឱ្យអនុញ្ញាតតាមហើយ ។

អនុជានាថ កិ. [អនុ+ញា+នា+ថ.ច.] ចូរដឹងតាម, ចូរអនុញ្ញាត ។

អនុញ្ញាតសេនាសន គុ. [អនុញ្ញាត+សេនាសន] មានសេនាសនៈដែល...
អនុញ្ញាតហើយ ។

អនុដ្ឋហន្ត គុ. [ន+ឧ+ថា+ហ.អា.+អន្ត] កាលមិនក្រោកឡើង, កាលមិន
តាំងឡើង ។

អនុដ្ឋហាន គុ. [ន+ឧ+ថា+ហ.អា.+យ្យ] អ្នកមិនក្រោកឡើង, អ្នកមិន
តាំងឡើង, អ្នកមិនក្រវើនក្រតើន ។

អនុដ្ឋានមល គុ. [អនុដ្ឋាន+មល] មានកិ.មិនតាំងឡើងជាមន្ទិល, មានកិ.មិន
ក្រោកឡើងជាមន្ទិល, មានកិ.មិនថែទាំជាមន្ទិល, មានកិ.មិនជួស
ជុលជាមន្ទិល ។

អនុដ្ឋាបេន្ត គុ. [ន+ឧ+ថា+ណាចេ+អន្ត] កាលមិនញ៉ាំង...ឱ្យតាំងឡើង,
ឱ្យក្រោកឡើង ។

អនុដ្ឋិត គុ. [ន+ឧ+ថា, អានៃថា>ឥ+ត] មិនតាំងឡើងហើយ, មិនក្រោក
ឡើងហើយ, មិនទាន់ក្រោកឡើងហើយ ។

អនុឌហិតំ អ. [អនុ+ឌហ, ឌហ>ឌហ+ឥ.អា+តំ] ដើម្បីឆេះតាម, ដើម្បីរលាក
តាម, ឬតាមរលាក, ដើម្បីរោលរាលតាម ។

អនុតប្បតិ កិ. [អនុ+តប+អ+តិ.វ.] រមែងក្តៅតាម, ក្តៅរឿយៗ ។

អនុតិរចារី ចុំ. [អនុតិរ+ចរ+ណិ] អ្នកត្រេចទៅទៀបឆ្នេរជាលំដាប់, អ្នកមាន
កិ.ត្រេចទៅតាមឆ្នេរ (ច្រាំង, ត្រើយ) ជាប្រក្រតី ។

អនុត្តរធម្មរាជតា ឥ. [អនុត្តរធម្មរាជ+តា] ភាវៈនៃ... ជាព្រះរាជាព្រោះ
ធម៌មានគុណជាតដទៃក្រៃលែងជាងមិនមាន, .ជាស្តេចព្រះធម៌ដ៏
ប្រសើរ .ជាស្តេចប្រកបដោយធម៌ដ៏ប្រសើរ; វិ. នភិ ឧក្ករ
ឯកស្សាភិ > អនុក្ករោ, អនុក្ករោ ធម្មោ > អនុក្ករ-
ធម្មោ, អនុក្ករធម្មោ រាជា យុក្តោ ចា > អនុក្ករធម្មរាជា
កស្ស ភាវោ > អនុក្ករធម្មរាជតា ។

អនុត្តម គុ. [ន+ឧត្តម] មិនឧត្តម, មិនខ្ពង់ខ្ពស់, មិនប្រសើរ ។

អនុត្តរ គុ. [ន+ឧត្តរ] មានបុគ្គលដទៃក្រៃលែងជាងមិនមាន, មិនមានបុគ្គល
ក្រៃលែងជាង, មិនមានគុណជាតដទៃក្រៃលែងជាង (ប្រសើរ) ។

អនុត្តនន្ត អ. [អន+ថុ+នា, នា>ន+អន្ត] កាលដកដង្ហើមចេញ, កាលថ្ងូរ
រឿយៗ, កាលត្អូញត្អែររឿយៗ, កាលនឹកស្តាយ ។

អនុថ្ងល គុ. [អនុ+ថ្ងល] តូចនិងធំ, តិចនិងច្រើន, ។ ប្រើជាអណ្តាំថ្ងល
ក៏មាន ។

អនុថេរ ចុំ. [អនុ+ថេរ] ព្រះថេរៈតូច, ព្រះថេរៈបន្ទាប់, ព្រះថេរៈជាលំដាប់ ។

អនុមានភាវី ចុំ. [អនុមាន+ភាវ] ភាវៈនៃកិ.មិនបន្តិឡើង (អនុមាន<ន+ឧទ+យ) ។

អនុទិសា ឥ. [អនុ+ទិស] ទិសតូច, ទិសបន្តាច់, ទិសជាលំដាប់ ។

អនុទ្ធព្វិ ចុំ. [អនុ+ទ្ធព្វិ] អ្នកជាអនុទ្ធព្វិ, ទ្ធព្វិតូច, ទ្ធព្វិបន្តាច់, អ្នកបំប្រែតូច ។

អនុទ្ធិយា ឥ. [អនុ+ទយ+អ+អា.ឥ.] ធម្មជាតិបៀតបៀននូវទុក្ខរបស់បុគ្គល ដទៃផងនូវសុខរបស់ខ្លួនផង (សេចក្តីអាណិត); វិ. អនុទ្ធិយកិ បរទុក្ខំ អក្កសុខញោ ហិសកិកិ > អនុទ្ធិយា ។

អនុទ្ធិតិ គុ. [ន+ឧទ្ធិត] អ្នកមានចិត្តទៅក្នុងខាងលើមិនមាន, អ្នកមានចិត្ត មិនអណ្តែតអណ្តូង, អ្នកមានចិត្តមិនរាយមាយ, អ្នកមានចិត្តមិន រសាច់រសល់; វិ. ឧទ្ធិ ហនកិ ភច្ចកិកិ > ឧទ្ធិកំ, នកិ ឧទ្ធិកំ ឯកស្សាកិ > អនុទ្ធិកោ ។ (ឧទ្ធិតិ<ឧ+ហន+ត, ផ្ទាល់ហន> ឆ, តម្រួត ទ) ។ ន័យខ្លះទៀត (ឧទ្ធិតិ<ឧ+ធុ+ត) ចិត្តតែងញាប់ញ័រ ក្នុងខាងលើ (ចិត្តអណ្តែតអណ្តូង, ចិត្តរាយមាយ); វិ. ឧទ្ធិ ចុនាកិ កម្សកិកិ > ឧទ្ធិកំ (ចក្ក) ។

អនុធម្មចារី ចុំ. [អនុធម្ម+ចរ+ណិ] អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ជាប្រក្រតី; វិ. អនុធម្មំ ចារិកំ សិលបស្សាកិ > អនុធម្មចារី, ឥ. ចារិនី, នចុំ. ចារី ។

អនុធាវតិ កិ. [អនុ+ធាវ+អ+តិ.វ.] ស្តុះទៅតាម, លៀនទៅតាម, ស្តុះទៅ រឿយៗ ។

អនុនយវស ចុំ. [អនុនយ+វស] អំណាចនៃកិ.នាំទៅតាម, អំណាចនៃកិ. ដឹកនាំរឿយៗ (អនុនយ<អនុ+នី+អ) ។

អនុបគន្ធា អ. [ន+ឧប+គម+ត្វា] មិនចូលទៅជិតហើយ ។

អនុបគមន នចុំ. [ន+ឧប+គម+យុ] កិ.មិនចូលទៅជិត ។ . ការណ៍ នចុំ. ហេតុនៃកិ.មិនចូលទៅជិត, ហេតុគឺកិ... ។

អនុបយាតាបន នចុំ. [ន+ឧប+ហន, ហន>យាត+ណាចេ+យុ] កិ.មិន ញ៉ាំង... ឱ្យចូលទៅចៀតចៀន, .ឱ្យចូលទៅសម្លាប់ ។

អនុបយាត ចុំ. [ន+ឧប+ហន, ហន>យាត+អ] កិ.មិនចូលទៅចៀតចៀន, កិ.មិនចូលទៅសម្លាប់ ។

អនុបចិត គុ. [ន+ឧប+ចិ+ត] គឺ...មិនចូលទៅសន្សំហើយ, .មិនចូលទៅ កត្វនហើយ ។

អនុបដ្ឋហនភាវ ចុំ. [អនុបដ្ឋហន+ភាវ] ភាវៈនៃកិ.មិនចូលទៅតាំងទុក, .នៃកិ.មិនចំរើ (អនុបដ្ឋហន<ន+ឧប+ថា+ហ.អា.+យុ) ។

អនុបដ្ឋាបិត គុ. [ន+ឧប+ថា+ណាចេ+ផ.អា.+ត] គឺ...មិនញ៉ាំង...ឱ្យ ចូលទៅតាំងទុកហើយ, .មិនចូលទៅដឹកល់ទុកហើយ, គឺ...មិនឱ្យ ចំរើហើយ ។

អនុបដ្ឋិតស្សតិ គុ. [អនុបដ្ឋិត+សតិ] មានស្មារតីមិនចូលទៅតាំងទុក ហើយ, មានស្មារតីមិនតាំងមាំហើយ; វិ. **អនុបដ្ឋិកា សកិ យេន សោ > អនុបដ្ឋិកស្សកិ** ។

អនុបដ្ឋិត គុ. [ន+ឧប+ថា, អានៃថា>ផ+ត] គឺ...មិនចូលទៅតាំងទុកហើយ,
មិនតាំងមាំហើយ, មិនដឹកលំមាំហើយ ។

អនុបតន្តិ កិ. [អនុ+បត+អ+អន្តិ.វ.] រមែងធ្លាក់តាម, ធ្លាក់ចុះតាម ។

អនុបតិត គុ. [អនុ+បត+ផ.អា.+ត] គឺ... ធ្លាក់ចុះតាមហើយ ។

អនុបតិត្យា អ. [អនុ+បត+ផ.អា.+ត្យា] ធ្លាក់តាមហើយ, ឆាប់ចុះហើយ,
បន្ទាបចុះហើយ ។

អនុបថិ នថុ. [អនុ+បថ] មិប្រព្រឹត្តទៅតាមស្នាមជើង, លំដាប់នៃស្នាមជើង,
ដាននៃជើង, លំអាននៃជើង ។

អនុបច្ឆវ៌ គុ. [ន+ឧបច្ឆវ៌] មានឧបច្ឆវ៌ៈ (ឧបម្រព) មិនមាន, មានអន្តរាយ
ចូលទៅចៀតចៀនមិនមាន, មិនមានចង្រៃ (ឧបច្ឆវ៌>ឧប+មុ+អ);
វិ. ឧបកន្ទា ធនកិ មិឡេកិកិ> ឧបទ្ធារោ, នក្កិ ឧបទ្ធារោ
ឯកស្សាភិ> អនុបទ្ធារោ ។

អនុបធារេត្យា អ. [ន+ឧប+ធា+រោ+ត្យា] មិនចូលទៅទ្រទ្រង់ហើយ, មិន
ពិចារណាហើយ ។

អនុបនយ្ហនិ នថុ. [ន+ឧប+នហ+យ+យុ] កិ.មិនចូលទៅចងទុក, កិ.មិន
ចងមាំ ។

អនុបនយ្ហន្តិ គុ. [ន+ឧប+នហ+យ+អន្ត] កាលមិនចូលទៅចងទុក, ... ។

អនុបបរិក្ខិត្យា អ. [ន+ឧប+បរិ+ក្ក+ផ.អា.+ត្យា] មិនចូលទៅឃើញជុំវិញ
ហើយ, មិនពិចារណាហើយ ។

អនុប្បព្វជីសុ កិ. [អនុ+ប+វជ+អ+ខំ.អជ្ជ.] បួសតាមហើយ ។

អនុប្បព្វជ្ជា ឥ. [អនុ+ប+វជ+អ+អា.ឥ.] កិ.បួសតាម (បួសតាម) ។

អនុបរិយាយតិ កិ. [អនុ+បរិ+ឥ ឬអយ+អ+តិ.វ., ចុះយ.អា. ឬអនុ+បរិ+យា+យ+តិ.វ.] ប្រព្រឹត្តទៅតាមជុំវិញ, វិលទៅតាម, ដើរក្រឡឹង, ដើរវិលវង់ ។

អនុបរិវារេត្វា អ. [អនុ+បរិ+វរ+ណេ+ត្វា] តាមចោមរោមហើយ, តាម ហៃហើយ, ហៃតាមហើយ ។

អនុបលិត្ត គុ. [ន+ឧប+លិច+ត] គឺ...មិនចូលទៅជាប់ហើយ, .មិនចូល ទៅលាបហើយ, .មិនប្រឡាក់ហើយ, .មិនដិតដាមហើយ ។

អនុបវដ្ឋ គុ. [ន+ឧប+វទ, វទ>វជ្ជ+អ] អ្នកគឺអ្នកណាមួយមិនគប្បីពិះដៀវល បាន; វិ. ន ឧបថទិកព្វោភិ > អនុបថទ្វោ ។

អនុបវត្តេន្ត គុ. [អនុ+ប+វត្ត+ណេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ តាម, ... ។

អនុបវាទនិ នប្បំ. [ន+ឧប+វទ+យ្យ] កិ.មិនពិះដៀវលឯង, .ខ្លួនឯង ។

អនុបវាទាបនិ នប្បំ. [ន+ឧប+វទ+ណាចេ+យ្យ] កិ.មិនញ៉ាំងបុគ្គលដទៃឱ្យ ពិះដៀវល ។

អនុបវាទ ប្បំ. [ន+ឧប+វទ+ណា] កិ.មិនពិះដៀវល; វិ. អនុបថទនំ > អនុបថាទោ ។

អនុប្បវិដ្ឋ គុ. [អនុ+ប+វិស+ត] ចូលទៅតាមហើយ, ចូលទៅដោយលំដាប់ ហើយ ។

អនុប្បវិសិត្វា អ. [អនុ+ច+វិស+ឥ.អា.+ត្វា] ចូលទៅតាមហើយ, ចូលទៅតាមសំដាប់ហើយ ។

អនុបសង្កមន្ត គុ. [ន+ឧច+សំ+កម+អន្ត] កាលមិនចូលទៅជិត, កាលមិនចូលទៅរក, កាលមិនចូលទៅគាល់ ។

អនុបស្សន្ត គុ. [អនុ+មិស, មិស>ចស្ស+អន្ត] កាលឃើញតាម, កាលឃើញរឿយៗ, កាលពិចារណា ។

អនុបហិច្ច អ. [ន+ឧច+ហន+ត្វា, ត្វា>រច្ច, លុចរនិងន] មិនចូលទៅចៀសចៀនហើយ, មិនចូលទៅខ្លាំងខ្លប់ហើយ, មិនមើសហើយ, មិនទង្គិចហើយ ។

អនុបហត្តិវាបសាទ គុ.[អនុចហត+ធិវាបសាទ] មានធិវាបសាទគឺរោគមិនចូលទៅចៀសចៀនហើយ, មានប្រសាទនៃអណ្តាតគឺមោសមិនចូលទៅកំចាត់បង់ហើយ (អនុបហតិ<ន+ឧច+ហន+ត) ។

អនុបហននិ នប្បុ. [ន+ឧច+ហន+យ្យ] កិ.មិនចូលទៅចៀសចៀន, កិ.មិនចូលទៅសម្លាប់ ។

អនុបាទាបវិនិព្វាន នប្បុ. [អនុបាទា+បវិនិព្វាន] កិ.រលត់នៃសង្ខារគឺឧបាទានមិនចូលទៅកាន់យក, បវិនិព្វានគឺវិបាកក្នុង និងកម្មកិលេសមិនចូលទៅកាន់យក (អនុបាទាបវិនិព្វាន) ។

អនុបាទាន គុ. [ន+ឧច+អា+ទា+យ្យ] មានសេច្តីប្រកាន់មាំមិនមាន, មានកិលេសជាគ្រឿងចូលទៅកាន់យកមិនមាន (មានកំព្យមមិនមាន) ។

អនុបាទាយ អ. [ន+ឧច+អា+ទា+ត្វា, ត្វា>យ] ព្រោះមិនចូលទៅកាន់យក,

ព្រោះមិនប្រកាន់មាំ (ម្យ៉ាងទៀត: «អនុបាទាយ» នេះ បើនាមសព្ទ ត្រូវប្រកបដោយវិភត្តិនាមក៏បាន) ។

អនុបាទិន្នក គុ. [ន+ឧប+អា+ទា+ត, ត>ឥន្ទ+ក.ស.] (សង្ខារ) គិរិញ្ញាណ មិនចូលទៅកាន់យកហើយ (សង្ខារមិនមានចិត្តគ្រប់គ្រង បានដល់ ដើមឈើនិងភ្នំជាដើម) ។

អនុបាទិយន្ត គុ. [ន+ឧប+អា+ទា, អាទៃទា>ឥ+យ.អា.+អន្ត] កាលមិនចូល ទៅកាន់យក, កាលមិនប្រកាន់មាំ ។

អនុបាទិយាន គុ.[ន+ឧប+អា+ទា, អាទៃទា>ឥ+យ.អា.+យុ] អ្នកមិនចូលទៅ កាន់យក, មិនប្រកាន់មាំ ។

អនុបាទិយិត្វា អ. [ន+ឧប+អា+ទា, អាទៃទា>ឥ+ឥ.អា.+យ.អា.+ត្វា] មិន ចូលទៅកាន់យកហើយ, មិនប្រកាន់មាំហើយ ។

អនុបាទិសេស គុ. [ន+ឧបាទិសេស] មានកម្មជួររូប និងវិបាកកូន្នដ៏សេសគឺ កម្មក្តីសេសចូលទៅកាន់យកមិនមាន (អនុបាទិសេសនិព្វាន); វិ. ឧបាទិយកេ កម្មក្តីលេសេហ៍កិ > ឧបាទិ, ឧបាទិ- សេសេ > ឧបាទិសេសេ, នក្តិ ឧបាទិសេសេ ឯកសក្ខាភិ > អនុបាទិសេសេ ។

អនុបាយិនី ឥ. [អនុ+ប+ឥ ឬអយ+ណិ+ឥនី] ទៅតាម, ប្រព្រឹត្តទៅតាម, មានកិ.ទៅតាមជាប្រក្រតី, មានកិ.អន្តោលទៅតាមជាប្រក្រតី; វិ. អនុបាយិកុំ សីលមសក្ខាភិ > អនុបាយិនី ។

អនុប្បិយ គុ. [អនុ+ប្បិយ] ជាទីស្រឡាញ់រឿយៗ; និគមឈ្មោះអនុប្បិយៈ ។

អនុប្បិយម្ពវន ន.ប្ប. [អនុប្បិយ+អម្ពវន] ព្រៃនៃស្វាយ ឬព្រៃដីដេរដាស
ដោយដើមស្វាយឈ្មោះអនុប្បិយៈ (អម្ពវន<អម្ព+វន; វិ. អម្ព-
ហិ សញ្ញនំ ចនំ> អម្ពចនំ); វត្តឈ្មោះអនុប្បិយម្ពវន ។

អនុបុព្វិកថា ន. [អនុបុព្វ+កថា, ចុះភ្នំ-អា.] វាចាជាហេតុពោលតាមលំដាប់,
វាចាជាហេតុពោលប្រព្រឹត្តទៅតាមលំដាប់; (ភ្នំ-អាគមនេះចុះមក
ដើម្បីឱ្យស្រួលដល់ការអាន ដូច«ធម្មិកថា»ជាដើម) ។

អនុបុព្វ គុ. [អនុ+បុព្វ] លំដាប់, លំដាប់តមក, លំដាប់ហូរហែ ។

អនុប្បជ្ឈន្ត គុ. [ន+ឧ+បទ+យ+អន្ត] កាលមិនកើតឡើង, កាលមិនទាន់
កើតឡើង ។

អនុប្បជ្ឈនកក្កិលេស ប្ប. [អនុប្បជ្ឈនក+កិលេស] កិលេសដែលមិនកើត
ឡើង, កិលេសដែលមិនទាន់កើតឡើង; វិ. ន ឧប្បជ្ឈនកកិ-
អនុប្បជ្ឈនកោ, អនុប្បជ្ឈនកោ កិលេសោ> អនុ-
ប្បជ្ឈនកកិលេសោ ។

អនុប្បត្ត គុ. [អនុ+បទ(១)+ត] ដល់តាមហើយ, ដល់ដោយលំដាប់ហើយ ។

អនុប្បន្ន គុ. [ន+ឧ+បទ+ត] មិនកើតឡើងហើយ, មិនទាន់កើតឡើង
ហើយ ។

អនុប្បាទន ន.ប្ប. [ន+ឧ+បទ+ណោ+យុ] កិ.មិនញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើង ។

អនុប្បាទន្ត គុ. [ន+ឧ+បទ+ណោ+អន្ត] កាលមិនញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើង ។

(១) ន័យខ្លះថា បត-ធាតុ ។

អ

អនុប្បទេត្តា អ. [ន+ឧ+បថ+ណេ+ត្វា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើងហើយ ។

អនុផរិ កិ. [អនុ+ផរ+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ផ្សាយទៅតាមហើយ, ផ្សាយទៅរឿយៗ
ហើយ, ផ្សាយទៅដោយលំដាប់ហើយ ។

អនុពន្ធតិ កិ. [អនុ+ពន្ធ+អ+តិ.វ.] រមែងចងតាម, រមែងជាប់តាម, ដេញ
តាម ។

អនុពន្ធន្ត គុ. [អនុ+ពន្ធ+អ+អន្ត] កាលជាប់តាម, កាលដេញតាម ។

អនុពទ្ធាវ ប៉ុ. [អនុពទ្ធ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...ជាប់តាមហើយ, ដេញ
តាមហើយ (អនុពទ្ធ<អនុ+ពធ+ត, ផ្លាស់ធ+ត>ទ្ធ) ។

អនុពុទ្ធ ប៉ុ. [អនុ+ពុធ+ត] អ្នកត្រាស់ដឹងតាម (អនុពុទ្ធ); វិ. អនុពុទ្ធស្ន-
គីគី > អនុពុទ្ធា ។

អនុព្យញ្ញានគ្គាហ ប៉ុ. [អនុព្យញ្ញាន+គ្គាហ] កិ.កាន់យកដោយអនុព្យញ្ញានៈ,
កិ.កាន់យកនូវនិមិត្តដោយអនុព្យញ្ញានៈ, កិ.កាន់យកនូវអវយវៈតាម
ចំណែក (គ្គាហ<គហ+ណ) ។

អនុព្យញ្ញានសម្មជ្ឈល គុ. [អនុព្យញ្ញាន+សម្មជ្ឈល] ដែលរុងរឿងព្រមដោយ
អនុព្យញ្ញានៈ ។ (សម្មជ្ឈល<សំ+ឧ+ជល+អ) ។

អនុព្រហយេ កិ. [អនុ+ព្រហ+ណយ+ឯយ្យ-ស., លុចយ្យ ទុកតែឯ] គប្បីចំរើន
រឿយៗ, គប្បីចំរើនតាម ។

អនុភវន្ត គុ. [អនុ+ភូ+អ+អន្ត] កាលសោយ, កាលរង ។

អនុភវមាន គុ. [អនុ+ភូ+អ+មាន] កាលសោយ, កាលរង ។

អនុភវិត្តា អ. [អនុ+ភូ+ឥ.អា.+ត្ថា] សោយហើយ, រងហើយ ។

អនុភាវិត គុ. [អនុ+ភូ+ណា+ឥ.អា.+ត] គឺ...ឱ្យចំរើនឡើយៗហើយ, -ឱ្យ
កើតតាមហើយ, អប់រំឡើយៗហើយ ។

អនុភូត គុ. [អនុ+ភូ+ត] គឺ...កើតតាមហើយ, -សោយហើយ, -រងហើយ។

អនុភោតិ កិ. [អនុ+ភូ+អ+តិ.វ.] រមែងសោយ, រង ។

អនុមោទន នប្ប. [អនុ+មុទ+យុ] សេចក្តីរីករាយតាម; វិ. **អនុមោទយ.**

កេកិ > **អនុមោទនំ**; ពាក្យជាគ្រឿងរីករាយតាម; វិ. **អនុមោទ.**

ទន្តិ ឯកោភិ > **អនុមោទនំ** ។ . កិរណិត្ត ចុំ. ប្រយោជន៍

ឬសេចក្តីត្រូវការដល់កិ.ធ្វើនូវពាក្យជាគ្រឿងរីករាយតាម (. នូវអនុ-
មោទនា) ។ . កិថា ឥ. វាចាជាគ្រឿងពោលដោយសេចក្តីរីករាយ,

វាចាជាគ្រឿងពោលនូវអនុមោទនា ។ . កាល ចុំ. កាលជាទីធ្វើ
នូវសេចក្តីរីករាយ, កាលជាទីធ្វើនូវអនុមោទនា ។ . គាថាវណ្ណនា

ឥ. កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវគាថាជាគ្រឿងរីករាយតាម ។ . អត្ថ ចុំ.
ប្រយោជន៍ ឬ សេចក្តីត្រូវការដល់ធម្មកថាជាគ្រឿងរីករាយតាម ។

. ធម្មកិថា ឥ. ធម្មកថាជាគ្រឿងរីករាយតាម ។ . អារសាន នប្ប.
កាលជាទីចំផុតនៃធម្មកថាជាគ្រឿងរីករាយតាម, កាលជាទីចំផុតនៃ
អនុមោទនា, កាលជាទីចប់នៃ...។

អនុមោទនា ឥ. [អនុ+មុទ+យុ+អា.ឥ.] វាចាជាគ្រឿងរីករាយតាម; វិ.

អនុមោទន្តិ ឯកាយាភិ > **អនុមោទនា** ។

អនុមោទិតា អ. [អនុ+មុទ+ឥ.អា.+ត្ថា] រីករាយតាមហើយ, ព្រេកអរតាម

ហើយ ។

អនុយុត្តិ កិ. [អនុ+យុជ+អ+តិ-វ., ចុះនិ.អា.] រមែងប្រកបតាម, ប្រកប
រឿយៗ ។

អនុយុត្តន្ត គុ. [អនុ+យុជ+អ+អន្ត] កាលប្រកបតាម, កាលប្រកប
រឿយៗ ។

អនុយុត្តិត្វា អ. [អនុ+យុជ+ឥ.អា.+ត្វា] ប្រកបតាមហើយ, ប្រកបរឿយៗ
ហើយ (សាកសួរហើយ) ។

អនុយុត្តិ គុ. [អនុ+យុជ+ត] ប្រកបតាមហើយ, ប្រកបរឿយៗហើយ ។

- តា ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកប្រកបតាមហើយ ។ - ភាវៈ ចុំ. ភាវៈ
នៃ...ជាអ្នកប្រកបតាមហើយ, ជាអ្នកប្រកបដោយលំដាប់ហើយ ។

អនុយោគី ចុំ. [អនុយោគ+ឡ] អ្នកមានព្យាយាមជាគ្រឿងប្រកបរឿយៗ; វិ.

អនុយុត្តកិ ឯកនាគិ > អនុយោគោ, អនុយោគោ
យស្ស អភ័កិ > អនុយោគី ។ ឥ. អនុយោគិនិ ។ នចុំ. អនុ-
យោគិ ។

អនុយោគោត្វា អ. [អ+ឧ+យុជ+ណេ + ត្វា] មិនបញ្ជូនទៅហើយ, មិនប្រើ
ទៅហើយ ។

អនុរក្ខណត្ថ ចុំ. [អនុរក្ខណ+អត្ថ] ប្រយោជន៍ ឬសេចក្តីត្រូវការដល់កិ.រក្សា
តាម, ដល់កិ.រក្សារឿយៗ (អនុរក្ខណ<អនុ+រក្ខ+យុ) ។

អនុរក្ខន្ត គុ. [អនុ+រក្ខ+អ+អន្ត] កាលរក្សាតាម, កាលតាមរក្សា, កាលរក្សា
រឿយៗ ។

អនុរក្ខិត្តំ អ. [អនុ+រក្ខ+ត.រក.+ត្ថំ] ដើម្បីរក្សាតាម, ដើម្បីតាមរក្សា, ដើម្បី
រក្សារឿយៗ ។

អនុរាជបុរិ នប្បំ. [អនុរាជ+បុរិ] បុរិ (ក្រុង) ឈ្មោះអនុរាជៈ ។ មត្តិ គុ.
មានបុរិឈ្មោះអនុរាជៈជាប្រមាណ ។

អនុរុជ្ជតិ កិ. [អនុ+រុជ+យ+តិ.វ., ផ្លាស់ធ+យ>ជ្ជ] រមែងត្រេកអរ, រមែង
រីករាយ ។

អនុរុជ្ជនិ នប្បំ. [អនុ+រុជ+យ+យ] សេចក្តីត្រេកអរ, សេចក្តីរីករាយ ។

អនុរុទ្ធសក្កិ ប្បំ. [អនុរុទ្ធ+សក្ក] សក្យៈឈ្មោះអនុរុទ្ធ ។

អនុរូបំ គុ. [អនុ+រូប] មានសភាពដ៏សមគួរ, (សមគួរ, ត្រូវបែប, ត្រូវទំនង);
វិ. **អនុរូបំ សភាវោ យស្ស លោ**> **អនុរូបោ** ។ វិសិ ប្បំ.
អំណាចនៃ...ដ៏សមគួរ ។

អនុរោធំ ប្បំ. [អនុ+រុធ+ណ] សេចក្តីត្រេកអរ, សេចក្តីរីករាយ; វិ.
អនុរុជ្ជនំ> **អនុរោធោ**; **អនុរោធំ ថា**> **អនុរោធោ** ។

អនុលិត្តគត្តិ គុ. [អនុលិត្ត+គត្ត] មានខ្លួនគឺ...លាបរឿយៗហើយ, មានខ្លួន
ប្រឡាក់ហើយ (អនុលិត្ត<អនុ+លិប+ត = លាប, បូក, ជាប់) ។

អនុលោមខន្តិ ឥ. [អនុលោម+ខន្តិ] ខន្តិប្រព្រឹត្តទៅដោយកិ.បណ្តោយ
តាម, ខន្តិប្រកបដោយអនុលោមញ្ញាណ, ខន្តិជាអនុលោម, អនុលោម-
ខន្តិ, ខន្តិប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវរោម (សេចក្តីអត់ធន់មិនខុស) ។

អនុលោមញ្ញាណ នប្បំ. [អនុលោម+ញ្ញាណ] ញ្ញាណប្រព្រឹត្តទៅដោយកិ.

បណ្តោយតាម, ញាណជាអនុលោម, អនុលោមញ្ញាណ (សេចក្តីដឹង
មិនខុស) ។

អនុលោមប្បដិលោមវស ចុំ. [អនុលោមប្បដិលោម+វស] អំណាចនៃ
ញាណប្រព្រឹត្តបណ្តោយតាម និងញាណប្រព្រឹត្តច្រាស, អំណាចនៃ
ញាណជាអនុលោម និងបដិលោម (បណ្តោយទៅនិងត្រឡប់មក
វិញ) ។

អនុលោមិក គុ. [អនុលោម+ណិក] ប្រកបដោយអនុលោមញ្ញាណ, ដែល
ប្រព្រឹត្តក្នុងកិ.អនុលោម ។

អនុវត្តាមិ កិ. [អនុ+វត, វត>វត្ត+អ, អ>អា+មិ.វ.] រមែងប្រព្រឹត្តតាម, ប្រ-
ព្រឹត្តរឿយៗ (បណ្តោយតាម) ។

អនុវាត នចុំ. [អនុ+វាត] ទីបណ្តោយនៃខ្យល់; វិ. ថាកស្ស អនុ > អនុ-
ថាកំ ។

អនុវាតប្បដិវាត នចុំ. [អនុវាត+បដិវាត] ទីបណ្តោយនៃខ្យល់និងទីច្រាស់
នៃខ្យល់; វិ. ថាកស្ស បដិ > បដិថាកំ; អនុថាកញ្ច
បដិថាកញ្ច > អនុថាកប្បដិថាកំ ។

អនុវិច្ច អ. [អនុ+វិច+ត្វា, ត្វា>វច្ច, លុបទីចំផុតធាតុនិងរ] ពិចារណារឿយៗ
ហើយ, ត្រួតត្រាហើយ ។

អនុវិចរន្ត គុ. [អនុ+វិ+ចរ+អ+អន្ត] កាលព្រេចទៅតាម, កាលព្រេចទៅ
រឿយៗ, កាលព្រេចទៅតាមលំដាប់ ។

អនុវិចរិត្តា អ. [អនុ+វិ+ចរ+វ.អា.+ត្វា] ព្រេចទៅតាមហើយ, ដើរតាម

ហើយ, ព្រេតទៅរឿយៗហើយ ។

អនុវិចិន្តយំ គុ. [អនុ+វិ+ចិន្ត+ណាយ+អន្ត+សិ.វិ., យក ឆ្ក+សិ.វិ.>អំ] កាល
តាមគិតផ្សេងៗ, កាលត្រិះរិះតាម, កាលគិតរឿយ ៗ ។

អនុវិជ្ជិត្វា អ. [អនុ+វិធិ+យ+ឥ.វា.+ត្វា, ផ្លាស់ធិ+យ>ជ្ជ] ចាក់ធ្លុះតាម
ហើយ, តាមចាក់ហើយ, ចាក់រឿយៗហើយ ។

អនុវិលោកេត្វា អ. [អនុ+វិ+លុក+ណេ+ត្វា] តាមក្រឡេកមើលហើយ,
តាមងាកមើលហើយ, ក្រឡេកមើលរឿយៗហើយ ។

អនុសន្និ ឥ. [អនុ+សន្និ] កិ.តភ្ជាប់ជាលំដាប់, កិ.តតាមលំដាប់, វាចាជា
គ្រឿងតតាមលំដាប់ ។

អនុសយ ចុំ. [អនុ+សិ+ណ ឬអ] កិលេសជាគ្រឿងដេកនៅរឿយៗ; វិ.
អនុសេភិ ឯកេនភិ > អនុសយោ ។ កិលេសតែងដេក
នៅរឿយៗក្នុងសន្តាន; វិ. **សន្តានេ អនុសេភិកិ > អនុ-
សយោ** ។

អនុសយានុក្កមសហិត គុ. [អនុសយ+អនុក្កម+សហិត] ប្រព្រឹត្តទៅមួយ
អន្លើដោយធម៌ដែលឈានទៅតាមនៃកិលេសជាមីដេកនៅរឿយៗ,
ប្រកបដោយធម៌ជាលំដាប់នៃអនុសយកិលេស (សិហិត < សហ +
ឥ+ត) ។

អនុសំវច្ឆរ ចុំ., នចុំ. [អនុ+សំវច្ឆរ] ឆ្នាំជាលំដាប់, កាលជាលំដាប់នៃឆ្នាំ
(រាល់ៗឆ្នាំ) ។

អនុសាយិកិ គុ. [អនុ+សិ+ណិ+ក.ស.] រោគតែងដេកនៅរឿយៗ, ដែល

ដេកនៅរឿយៗ (រោគរឹងរៃ); វិ. **អនុ សេភីកិ** > **អនុសាយិ**,
អនុសាយិ ឯច > **អនុសាយិកោ** ។

អនុសាសកិ ចុ. [អនុ+សាស+ណុ] អ្នកប្រៀនប្រដៅតាម, អ្នកតាម
ប្រៀនប្រដៅ, អ្នកប្រដៅរឿយៗ; វិ. **អនុសាសកិកិ** > **អនុសាសកោ** ។

អនុសាសន្តិ គុ. [អនុ+សាស+អ+អន្ត] កាលប្រៀនប្រដៅរឿយៗ ។

អនុសាសតិ កិ. [អនុ+សាស+អ+តិ.វ.] រមែងប្រៀនប្រដៅរឿយៗ ។

អនុសាសនិសវនតា ឥ. [អនុសាសនិសវន+តា] ភាវៈនៃកិ.ស្តាប់នូវវាចាជា
គ្រឿងប្រៀនប្រដៅរឿយៗ; វិ. **អនុសាសកិ ឯកាយាភិ** >
អនុសាសនិ , **អនុសាសនិយា សចនំ** > **អនុសាសនិសចនំ** , **អនុសាសនិសចនស្ស ភាថោ** > **អនុសាសនិសចនកា** ។

អនុសាសមាន គុ. [អនុ+សាស+អ+មាន] កាលប្រៀនប្រដៅរឿយៗ ។

អនុសាសិតត្វ គុ. [អនុ+សាស+ឥ.អា.+តត្វ] គឺ...គប្បីប្រៀនប្រដៅ
រឿយៗ ។

អនុសាសិត្តា អ. [អនុ+សាស+ឥ.អា.+ត្តា] ប្រៀនប្រដៅរឿយៗហើយ,
ផ្តែផ្តាំហើយ ។

អនុសាសិតុកាម គុ. [អនុសាសិតុំ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បីប្រៀនប្រដៅ
រឿយៗ, មានប្រាថ្នាដើម្បីប្រៀនប្រដៅរឿយៗ ។

អនុសាសិយមាន គុ. [អនុ+សាស+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលប្រៀន
ប្រដៅរឿយៗ, កាលប្រៀនប្រដៅតាម ឬតាមប្រៀនប្រដៅ ។

អនុសិក្ខន្ត គុ. [អនុ+សិក្ខ+អ+អន្ត] កាលសិក្សាតាម, កាលតាមសិក្សា,
កាលរៀនរឿយៗ, កាលហាត់រឿយៗ ។

អនុសិដ្ឋិ ឥ. [អនុ+សាស+តិ, តិ>ដ្ឋិ, លុចទីចំផុតធាតុ, ផ្លាស់អាសនៈសាជាត]
សេចក្តីប្រៀនប្រដៅតាម, សេចក្តីប្រៀនប្រដៅរឿយៗ ឬវាចាជា
គ្រឿងប្រៀនប្រដៅរឿយៗ; វិ. អនុសាសនំ > អនុសិដ្ឋិ,
អនុសាសកិ ឯកាយាកិ ថា > អនុសិដ្ឋិ ។

អនុសោចតិ កិ. [អនុ+សុច+អ+តិ.វ.] រមែងសោកតាម, រមែងសោក
រឿយៗ, រមែងសោកស្តាយ ។

អនុសោចន្ត គុ. [អនុ+សុច+អ+អន្ត] កាលសោកស្តាយ, ... ។

អនុស្សរិត គុ. [អនុ+សរ+ឥ.អា.+ត] គឺ...រឭករឿយៗហើយ ។

អនុស្សរិម គុ. [ន+ឧស្សរិម] មិនខ្ពស់ឡើង, មិនប៉ោងឡើង, មិនមែនហើម
ឡើង, មិនដុះឡើង, មិនក្រាស់ ។

អនុស្សរណិ នប៉ុ. [អនុ+សរ+យុ] សេចក្តីរឭករឿយៗ, កិ.នឹករឿយៗ ។
កាល ប៉ុ. កាលជាមិរឭករឿយៗ, កាលជាមិនឹកឃើញ ។

អនុស្សរតិ កិ. [អនុ+សរ+អ+តិ.វ.] រមែងរលឹករឿយៗ, រមែងនឹក
រឿយៗ, នឹកឃើញ ។

អនុស្សរន្តិ គុ. [អនុ+សរ+អ+អន្ត+ន្ត] កាលរឭករឿយៗ, កាលតាមនឹក,
កាលនឹកឃើញ។

អនុស្សវន្ត គុ. [អនុ+សវ+អ+អន្ត] កាលរឭករឿយៗ, កាលតាមនឹក ។

អនុស្សវិត្វា អ. [អនុ+សវ+វ.អា.+ត្វា] រឭករឿយៗហើយ, រឭកតាមហើយ, នឹកឃើញហើយ ។

អនុស្សវិតានុស្សវិតកាល ចុំ. [អនុស្សវិតានុស្សវិត+កាល] កាលនៃ... គឺ ... រឭករឿយៗហើយ រឭករឿយៗហើយ, ... ។

អនុស្សវាមិ គ. [អនុស្សវ+អាមិ] (កិច្ច) មានកិ.ស្តាប់តមកជាដើម, មាន កិ.ឮតាមលំដាប់មកជាដើម (អនុស្សវ<អនុ+សុ+ណ, ឧនៃសុ>ឱ >អវ); វិ. **អនុស្សវចនំ**> **អនុស្សវេវ**, **អនុស្សវេវ** **អាជិយស្ស កំ**> **អនុស្សវាជិ** ។

អនុស្សវេសិ កិ. [អនុ+សុ+ណេ+ស.អា.+ត្យ.អជ្ជ.] ញ៉ាំង...ឱ្យស្តាប់តាម ហើយ, ញ៉ាំងឱ្យឮរឿយៗហើយ ។

អនុស្សក្ក គុ. [ន+ឧស្សក្ក] អ្នកមិនមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ; វិ. **នក្ខ ឧស្សក្កំ ឯកស្សកិ**> **អនុស្សក្កោ** ។

អន្តបយាត ចុំ. [ន+ឧប+ហន, ហន>យាត+អ] កិ.មិនចូលទៅបៀតបៀន ។

អន្តបវាម ចុំ. [ន+ឧប+វវ+ណ] កិ.មិនពិះដៀល ។

អន្តហត គុ. [ន+ឧ+ហន+ត] គឺបុគ្គលដកឡើងមិនបានហើយ, គឺ...មិនដក ឡើងហើយ, គឺ...មិនទាន់កំចាត់ចង់ហើយ ។

អនេកិ គុ. [ន+ឯក>អនេក] មិនមែនមួយ, មិនមែនតែមួយ (ច្រើន) ។

កោដិសំខ្យា អ. គឺបុគ្គលរាប់ដោយកោដិមិនមែនមួយ ។ ជាតិ.

សតសហស្សសំខ្យា ឥ. គឺ...រាប់ដោយសែននៃជាតិមិនតែ
 មួយ ។ . ជាតិសង្សារ ចុំ. សង្សារមានជាតិមិនតែមួយ ។
 .បរិយាយ ចុំ. សេចក្តីបរិយាយមិនតែមួយ ។ . ប្បការ ចុំ.
 ប្រការមិនតែមួយ; គុ. មានប្រការមិនតែមួយ ។ . ប្បភោទ គុ. មាន
 ប្រភោទមិនតែមួយ ។ . ផល គុ. មានផលមិនតែមួយ ។ . ព្យញ្ជន
 គុ. មានព្យញ្ជនៈមិនតែមួយ ។ . ព្រាហ្មណ៍មហាសាល ចុំ.
 ព្រាហ្មណ៍មហាសាល ឬ ព្រាហ្មណ៍ជាមហាសាលមិនតែមួយ ។
 . វណ្ណទេវបុត្ត ចុំ. ទេវបុត្តឈ្មោះអនេកវណ្ណ, ទេវបុត្តមានវណ្ណៈ
 (សម្បុរ) មិនតែមួយ ។ . វស្សកោដិសន្និចិត្ត គុ. គឺ...សន្សំព្រម
 ហើយអស់កោដិនៃឆ្នាំ មិនតែមួយ (សន្និចិត្ត <សំ+និ+ចិ+ត) ។
 . វិហិត គុ. មានប្រការៈ (មានបែប) មិនតែមួយ ។ . វិធិ គុ.
 មានប្រការៈមិនតែមួយ ។ . សតសហស្ស គុ. មានសែនមិនតែ
 មួយ ។ . សតក្ខត្តំ និ. ឬ គិ.វិ. វារៈនៃរយមិនតែមួយ, វារៈមានរយមិន
 តែមួយ ។ . សហស្សវដ្តក ចុំ. ចាបមានពាន់ដ៏ច្រើន ។ . សូច.
 ព្យញ្ជនវិកតិ គុ. មានសម្ពទិកនិងសម្ពគោកដ៏ប្លែកច្រើនមុខ, មាន
 សូចៈនិងព្យញ្ជនៈគឺបុគ្គលធ្វើឱ្យវិសេសដ៏ច្រើនមុខ; ឥ. កិ.ធ្វើប្លែកនៃ
 សូចៈនិងព្យញ្ជនៈមិនតែមួយមុខ (សូច នចុំ. សម្ព ឬសម្ពទិក, ម្ហូប
 ទឹក; ព្យញ្ជន នចុំ. សម្ពគោក, ម្ហូបគោក, ម្ហូបក្រៀម) ។

អនេជ គុ. [ន+ឥជ+ណ] ដែលមិនញាប់ញ័រ ។

អនេពា គុ. [ន+ឥព] អកមានកិលេសជាគ្រឿងញាប់ញ័រមិនមាន, អកមិន

អ

មានកិលេសជាគ្រឿងញាប់ញ័រ; វិ. ឥល្ហកិ ឯកេនាភិ > ឥល្ហោ,
នភិ ឥល្ហោ អស្សាភិ > អនេល្ហោ (តិញ្ញ < ផដ ឬ
ផញ្ញ + ណ) ។ វិហារសមាបត្តិធម្មបរិភោគ ចុំ. កិ.បរិភោគ
នូវសមាបត្តិធម៌ (នូវធម៌ដែលប្រកបដោយសមាបត្តិ) ជាទីនៅនៃ
បុគ្គលអ្នកមិនមានកិលេសជាគ្រឿងញាប់ញ័រ ។

អនេសន, នា នចុំ., ឥ. [ន + ផស + យ្យ] កិ.ស្វែងរកមិនគួរ, សេចក្តីប្រាថ្នា
មិនគួរ, កិ.ចង់បានមិនគួរ; វិ. អយុក្កំ ឯសនំ > អនេសនំ ,
អយុក្កា ចា ឯសនា > អនេសនា ។

អនោក នចុំ. [ន + ឱក] កិ.មិនមាននៃទីជាទីនៅ; វិ. ឱកស្ស អភាថា
> អនោកំ ; គុ. (និព្វាន) មានអាល័យមិនមាន; វិ. នភិ ឱកំ
ឯកស្សាភិ > អនោកំ ។

អនោកាលទិវស ចុំ., នចុំ. [អនោកាល + ទិវស] ថ្ងៃនៃ...មានឱកាលមិន
មាន, ថ្ងៃមានឱកាលមិនមាន, ថ្ងៃមិនមានទំនេរ; វិ. នភិ ឱកាសោ
ឯកស្សាភិ > អនោកាសោ ។

អនោកាល ចុំ., គុ. [ន + ឱកាល] មិនមែនជាឱកាល, មិនមានឱកាល
(មិនទំនេរ) ។

អនោកចារី ចុំ. [អនោក + ចរ + ណិ] អ្នកមានអាល័យមិនមានព្រេចទៅ, អ្នក
ព្រេចទៅដោយមិនមានអាល័យ ឬដោយកិ.មិនមាននៃទីជាទីនៅ ។
ចូរមើល «អនិកេតចារី» ។

អនោកមន្ត គុ. [ន + អវ + កម + អ + អន្ត] កាលមិនឈានចុះ, កាលមិនចុះសិប្ប ។

អនោជ ចុំ. ននោង ។ . បុប្ផចង្កោដក ចុំ. ប្រអប់ សម្រាប់ដាក់នូវផ្កាននោង, ប្រអប់ដីពេញដោយផ្កាននោង ។ . បុប្ផវណ្ណ គុ. មានពណ៌ដូចជាផ្កាននោង ។

អនោជាទេវី ឥ. ទេវីឈ្មោះអនោជា ។

អនោតត្ត ចុំ. [ន+អវ+តថ+ត] ស្រះជាមីមិនក្តៅព្រោះមិនមាននៃកំដៅគឺរស្មីនៃព្រះអាទិត្យពាល់ត្រូវហើយ (ស្រះឈ្មោះអនោតត្ត; វិ. សុរិយ. រទ្ធិសម្មជ្ជាការថេន ន អចកបកិ ឧណកមេក្ការិ> **អនោកក្តោ ។ . ទហិបិដ្ឋី** នចុំ. ខ្នងនៃស្រះឈ្មោះអនោតត្ត ។ . **ទហិ** ចុំ. ស្រះឈ្មោះអនោតត្ត ។

អនោតវន្ត គុ. [ន+អវ+តវ+អ+អន្ត] កាលមិនឆ្លងចុះ, កាលមិនចុះឆ្លង, កាលមិនស្ទូងទៅ ។

អនោទិក គុ. [ន+ឧទក] មានទឹកមិនមាន, នចុំ. កិ.មិនមាននៃទឹក (ឥតទឹក) ។

អនោនតិ គុ. [ន+អវ+នថ+ត] គឺ...មិនឱនចុះហើយ, មិនបន្តន់ចុះហើយ, មិនព្រមចុះហើយ ។

អនោបម គុ. [ន+ឧបមា] មានឧបមាមិនមាន, មិនមានសេចក្តីប្រៀប; វិ. **នក្ខិ ឧបមា ឯកស្សារិ> អនោបមា ។**

អនោម គុ. [ន+ឧម] មិនថោកទាប, មិនថយថោក ។ . **គុណិត្ត** នចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានគុណមិនថោកទាប ។ . **គុណិ** គុ. អ្នកមានគុណ

អ

មិនចោកទាប ។ ត្រីវិ ចុំ. ព្រះចេវះឈ្មោះអនោម ។ មស្សិ ចុំ.
ព្រះពុទ្ធប្រដំព្រះនាមអនោមមស្សិ ។ ប្បញ្ញ គុ. អ្នកមានប្រាជ្ញាមិន
ចោកទាប, អ្នកមានប្រាជ្ញាមិនតិច ។

អនោមានទីតិវ នចុំ. [អនោមានទី+តិវ] ឆ្មេរ (ត្រើយ) នៃស្ទឹងឈ្មោះ
អនោមា ។

អនោរមិត្តា អ. [ន+អវ+រម+ឥ.អា.+ត្វា] មិនរៀនហើយ, មិនបន្ទូរបន្ទយ
ហើយ ។

អនោលោកេត្តា អ. [ន+អវ+លោក+អ, អ>ង+ត្វា] មិនក្រឡេកមើល
ហើយ, មិនរមិលមើលហើយ ។

អនោវស្សកដ្ឋាន នចុំ. [អនោវស្សក+ឋាន] ទីមានភ្លៀងធ្លាក់ចុះមិនមាន,
ទីមិនមានភ្លៀងបង្កុះចុះ (ទីនៃសម្បាបផ្ទះ) ។

អនោសក្កិត្តា អ. [ន+អវ+សក+យ, យ>ក+ឥ.អា.+ត្វា] មិនរោយរៀន
ហើយ, មិនថយហើយ ។

អនោសជ្ជិត្តា អ. [ន+អវ+សជ+យ, យ>ជ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនលះបង់ហើយ,
មិនបណ្តោយហើយ ។

អនោសាទេត្តា អ. [ន+អវ+សទ+ណេ+ត្វា] មិនញាំង...ឱ្យត្រេកអរហើយ,
ឱ្យត្រេកអរសិច់ហើយ, ឱ្យចូលចិត្តហើយ ។

អនោសិទិត្តា អ. [ន+អវ+សទ, សទ>សិទ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនលិចចុះហើយ ។

អន្ត នចុំ. [អស ឬអទ+ត] វត្ថុគឺបុគ្គលគប្បីស៊ី (បាយ, ចំណី); វិ. អសិកត្ថនិ
> អន្ត ។

អន្ទឌ្ឍមាស ចុំ. [អនុ+អឌ្ឍមាស] កន្លះនៃខែជាលំដាប់, កាលដ៏កន្លះនៃខែ
ជាលំដាប់; វិ. មាសស្ស អឌ្ឍោ > អឌ្ឍមាសោ , អនុ
អឌ្ឍមាសោ > អន្ទឌ្ឍមាសោ ។

អន្ទាគន្ធាន អ. [អនុ+អា+គម+ត្វាន] មកតាមហើយ, តាមមកហើយ ។

អន្ទាយ អ. [អនុ+ឥ, ឥ>ឯ អយ+ត្វា, លុបត្វា] ប្រព្រឹត្តទៅតាមហើយ,
អារស្រ័យហើយ ។

អន្ទាសត្តតា ឥ. [អន្ទាសត្ត+តា] ភាវៈនៃ...ជា...ជាប់តាមហើយ (អន្ទាសត្ត
<អនុ+អា+សជ+ត) ។

អន្ទេតិ កិ. [អនុ+ឥ+អ+តិ.វ.] រមែងទៅតាម, រមែងតាមទៅ, អន្ទេល
តាម ។

អន្ទេសំ តុ. [អនុ+ឥស+អនុ+សិ.វិ., ផ្លាស់ន្ត+សិ.វិ.>អំ] កាលតាមស្វែងរក,
កាលស្វែងរករឿយៗ, កាលស្វែងរកដោយលំដាប់ ។

អន្តកិរិយា ឥ. [អន្ត+ករ+រិយ+អា.ឥ.] កិ.ធ្វើនូវទីបំផុត, កិ.ធ្វើនូវព្រះនិព្វាន
ជាទីបំផុត ។

អន្តកិ ចុំ. [អន្ត+ករ+វ.] សភាវៈធ្វើនូវទីបំផុត ឬសភាវៈធ្វើនូវទីបំផុត គឺ
សេចក្តីវិនាស (មច្ច); វិ. អន្តំ ភរោភិភិ > អន្តកោ , អន្តំ
វិនាសំ ភរោភិភិ ថា > អន្តកោ ។

អន្តមសោ និ. [អន្តម+នា.វិ.] ដោយកំណត់មានក្នុងទីបំផុត, ដោយហោច
ទៅ; វិ. អន្តំ ភថោ បរិច្ឆេដោ > អន្តមោ ។

អន្តរយរ នចំ. [អន្តរ+យរ] ចន្លោះនៃផ្ទះ, រវាងនៃផ្ទះ, លំដាប់នៃផ្ទះ; វិ.

យស្ស អន្តរំ > អន្តរយំ ។

អន្តរទ្វារ នប្បំ. [អន្តរ+ទ្វារ] ចន្លោះនៃទ្វារ...; វិ. ទ្វារស្ស អន្តរំ > អន្តរ-
ទ្វារំ ។

អន្តរទិបកំ នប្បំ. [អន្តរ+ទិបក] ចន្លោះនៃកោះតូច, រវាងនៃកោះតូច, កោះតូច
មានក្នុងចន្លោះ, កោះតូចដទៃ ។

អន្តរធាន នប្បំ. [អន្តរ+ធា+យុ] សេចក្តីអន្តរធាន, កិ.បាត់ទៅ, កិ.សូន្យទៅ,
មន្តជាគ្រឿងសូន្យទៅ ។

អន្តរធាបេយ្យាម កិ. [អន្តរ+ធា+ណាបេ+ឯយ្យាម.ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យ
បាត់ទៅ, ឱ្យសូន្យទៅ, ឱ្យអន្តរធានទៅ ។

អន្តរធាយមាន គុ. [អន្តរ+ធា+ណាយ+មាន] កាលបាត់ទៅ, កាលសូន្យទៅ,
កាលអន្តរធានទៅ ។

អន្តរន្តរ នប្បំ. [អន្តរ+អន្តរ] ចន្លោះនិងចន្លោះ, រវាងនិងរវាង, ទីដទៃនិង
ដទៃ ។

អន្តរពាហិរ គុ. [អន្តរ+ពាហិរ] ខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ, ទាំងខាងក្នុងទាំងខាង
ក្រៅ, អវយវៈជាខាងក្នុងនិងអវយវៈជាខាងក្រៅ ។

អន្តរវស្ស នប្បំ. [អន្តរ+វស្ស] ចន្លោះនៃកាលភ្លៀង, ខាងក្នុងនៃកាលភ្លៀង,
កាលភ្លៀងមានក្នុងចន្លោះ ។

អន្តរវិចិ ឥ. [អន្តរ+វិចិ] ចន្លោះនៃថ្នល់; វិ. វិចិយា អន្តរំ > អន្តរវិចិ ។

អន្តរសត្តិ ឥ. [អន្តរ+សត្តិ] ចន្លោះនៃភ្នៅ, ខាងក្នុងនៃដើមភ្នៅ ។

អន្តលិក្ខ នប្បំ. [អន្តរ+តក្ក+អ, រ>ល] (ទីប្បប្រទេស) សម្រាប់ឃើញនូវភាវៈ
នៃវត្ថុផ្សេងៗក្នុងចន្លោះនៃលោក (អាកាស); វិ. **ចក្កនិមន្តរ
នានកំ ភិក្ខុកេ លោកោ ឯកេនាភិ> អន្តលិក្ខ** ។

អន្តរហិត គុ. [អន្តរ+ធា+ត, ផ្លាស់ធនៃធា>ហ, អា>ត] តាំងនៅក្នុងទីដទៃ
ហើយ, បាត់ទៅហើយ, អន្តរបានហើយ, សូន្យទៅហើយ ។

អន្តរាបណ នប្បំ. [អន្តរ+អាបណ] ចន្លោះនៃផ្សារ, ចន្លោះនៃរានផ្សារ ។

អន្តរាភត្ត នប្បំ. [អន្តរ+ភត្ត] ចន្លោះនៃភត្ត, រវាងនៃភត្ត ។

អន្តរាមត្ត នប្បំ. [អន្តរ+មត្ត] ចន្លោះនៃផ្លូវ, រវាងនៃផ្លូវ, កណ្តាលនៃផ្លូវ ។

អន្តរាវាស ប្បំ. [អន្តរ+អាវាស] កិ.នៅអាស្រ័យក្នុងចន្លោះ, ប្រទេសជាទី
នៅអាស្រ័យក្នុងចន្លោះ, ចន្លោះនៃអាវាស ។

អន្តិ ប្បំ. [អម ឬអស+ត] ទីបំផុត, ចំណែក, ជាយ, ចុង, ព្រំដែន, នប្បំ.
ពោះវៀនធំ, គុ. លាមក, ថោកទាប ។

អន្តិម គុ. [អន្ត+ឥម] មានក្នុងទីបំផុត, កើតក្នុងទីបំផុត, ប្រកបក្នុងទីបំផុត;
(បើចង់វិគ្គហៈត្រូវប្រកបដោយស័ព្ទគឺ «ភវ, ជាត, និយុត្ត» ចូលមក
ផង) ។ . **សិរីវិ** គុ. អ្នកមានសិរិវៈមានក្នុងទីបំផុត; វិ. **អន្តិមំ សិរិវិ
យស្ស សោ> អន្តិមសិរិវោ** ។

អន្តេបុរិ នប្បំ. [អន្តេ+បុរិ] ខាងក្នុងនៃបុរិ (ខាងក្នុងនៃព្រះរាជវាំង) ។
បាលិក ប្បំ. អ្នករក្សានូវខាងក្នុងនៃបុរិ, អ្នករក្សានូវបុរិក្នុងខាង
ក្នុង; វិ. **អន្តេបុរិ បាលិកិ> អន្តេបុរិបាលិកា** ។

អន្តេវាសិក ចុំ. [អន្តេ+វស+ណិ+ណិក.ស.] អ្នកមានកិ.នៅក្នុងទីជិតនៃ
 អាចារ្យជាប្រក្រតិ (សិស្ស); វិ. **អាចារ្យស្ស អន្តេ សម័យ**
ចសិកុំ សីលបស្សាភិ > **អន្តេចាសី** , **អន្តេចាសី ឯច**>
អន្តេចាសិកោ ។ . ត្រូវ ចុំ. ព្រះថេរៈជាអន្តេវាសិក ។ . បរិសិ
 ៧. បរិស័ទគឺអន្តេវាសិក, អន្តេវាសិកជាបរិស័ទ, បរិស័ទនៃអន្តេ
 វាសិក ។ . វាសិ ចុំ. កិ.នៅជាអន្តេវាសិក, កិ.នៅដោយអំណាចនៃ...
 ជាអន្តេវាសិក ។

អន្តោ និ. ខាងក្នុង ។ . **អត្ថិ** ចុំ. ភ្លើងខាងក្នុង ។ . **អរុណ** នចុំ.
 ខាងក្នុងនៃអរុណ ។ . **អារវ័ជ្ជន** ចុំ. ខាងក្នុងនៃ ទីជាទីវិលមក,
 ខាងក្នុងនៃរង់មូល ។ . **កុច្ឆិ** ៧. ខាងក្នុងនៃផ្ទៃ ។ . **គន្ធកុដិ** ៧.
 ខាងក្នុងនៃគន្ធកុដិ។ . **គិរិម** នចុំ. ខាងក្នុងនៃស្រុក ។ . **គេហច្ឆទន**
 នចុំ. ជំហូលនៃផ្ទះឆ្លងខាងក្នុង, ខាងក្នុងនៃជំហូលនៃ ផ្ទះ ។
 -**គេហប្បវេសន** នចុំ. កិ.ចូលទៅកាន់ខាងក្នុងនៃផ្ទះ,
 កិ.ចូលទៅកាន់ផ្ទះឆ្លងខាងក្នុង ។ . **គេហភិមុខ** គុ. មានមុខឆ្ពោះ
 ទៅកាន់ខាងក្នុងនៃផ្ទះ ។ . **គេហិ** នចុំ. ខាងក្នុងនៃផ្ទះ ។ . **យវ** នចុំ.
 ខាងក្នុងនៃផ្ទះ ។ . **ចីវរវោគ** នចុំ. ខាងក្នុងនៃផ្នត់នៃចីវរ ។ . **ឆទន**
 នចុំ. ខាងក្នុងនៃជំហូល, ខាងក្នុងនៃទីជាទីប្រក់ ។ . **ជាល** នចុំ. ខាង
 ក្នុងនៃបណ្តាញ (.មង, .សំណាញ់, អូន, លប់, បង្កាត់, បន្តឹង) ។
 -**ដ្ឋិតមនុស្ស** ចុំ. មនុស្សដែលស្ថិតនៅក្នុងខាងក្នុង ។ . **ទេវតា**
 ៧. ទេវតាក្នុងខាងក្នុង ។ . **ធាតុនិធាន** នចុំ. ខាងក្នុងនៃចេតិយ

ជាមីបញ្ចុះនូវព្រះធាតុ, ចេតិយជាមីបញ្ចុះនូវព្រះធាតុព្រះធាតុខាងក្នុង ។
 . និគរាភិមុខ គ. មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់ខាងក្នុងនៃនគរ ។ . និគរ
 នចំ. ខាងក្នុងនៃនគរ, .នៃក្រុង ។ . និទី ឆ. ខាងក្នុងនៃស្ទឹង, .នៃ
 ទន្លេ ។ . និវេសន នចំ. ខាងក្នុងនៃនិវេសន, ខាងក្នុងនៃមីជាមី
 នៅអាស្រ័យ, ខាងក្នុងនៃផ្ទះ ។ . បោក្ខរណី ឆ. ខាងក្នុងនៃស្រះ
 បោក្ខរណី, ខាងក្នុងនៃស្រះមានឈូក ។ . មហាសមុទ្រ នចំ. ខាង
 ក្នុងនៃសមុទ្រធំ ។ . វស្សភារី ចំ. ភារៈនៃកាលជាខាងក្នុងនៃរដូវ
 ភ្លៀង, ភារៈនៃកាលជាខាងក្នុងនៃវស្សា ។ . វស្ស នចំ. ខាងក្នុងនៃ
 វស្សា ។ . វិហារាភិមុខី ឆ. មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់ខាងក្នុងនៃវិហារ
 (វត្ត, កុដិ) ។ . វិហារ នចំ. ខាងក្នុងនៃវិហារ ។ . វិណា ឆ. ខាងក្នុង
 នៃពិណ ។ . សមាបត្តិ ឆ. ខាងក្នុងនៃសមាបត្តិ ។ . សាណិ ឆ.
 ខាងក្នុងនៃរាំងនន, ខាងក្នុងនៃរាំង ។

អន្ល គ. [អន្ល+អ] ងងឹត, ខ្វាក់; វិ. អន្លភិកិ > អន្លោ ។ . ពាល គ.
 ល្ងង់ដូចជាមនុស្សខ្វាក់; វិ. អន្លោ ឥច ពាលោ > អន្លពា
 លោ ។ . ភូតិ គ. មានងងឹតកើតហើយ ។

អបកឃ្មន្ត គ. [អប+កឃ្ម+អ+អន្ត] កាលទាញទៅប្រាស, កាលកម្រាត់
 ចេញ, កាលទាញចេញ ។

អបកឃ្មិត្តា អ. [អប+កឃ្ម+ឥ.អា.+ត្តា] ទាញទៅប្រាសហើយ, កម្រាត់ចេញ
 ហើយ, ទាញចេញហើយ ។

អបកត្តា គ. [អប+កត្ត] ក្នុងមានកាលទាញទៅប្រាសហើយ; វិ. អបកត្តោ

ភកក្ខ័យ យត្តា សោ > អបភកក្ខ័យ ។ អ្នកដឹងនូវឧបការដែលអ្នក
 ដទៃធ្វើទៅប្រាសហើយ; វិ. អបភកក្ខ័យ ភកក្ខ័យ > អបភកក្ខ័យ ។
 អ្នកមិនដឹងនូវធម្មវិន័យដែលព្រះមានព្រះភាគធ្វើទូទៅហើយ; វិ. ទ
 បកកំ (ធម្មវិន័យ) ជាណាភិកិ > អបភកក្ខ័យ ។

អបក្កម្ម អ. [អប+កម+ត្វ] ឈានទៅប្រាសហើយ, គេចចេញហើយ,
 ចៀសចេញទៅហើយ ។

អបក្កមិ កិ. [អប+កម+អ+ល្អ-អជ្ជ., ល្អ-អជ្ជ>ឥ.] ឈានទៅប្រាសហើយ,
 គេចចេញហើយ, ចៀសចេញទៅហើយ ។

អបគម្មិ កិ. [អប+គម+អ+ល្អ-អជ្ជ.] ទៅប្រាសហើយ, គេចចេញហើយ ។

អបគញិ កិ. [អប+គម+អ+ល្អ-អជ្ជ., ចុះនិ.អា.] ទៅប្រាសហើយ, គេចចេញ
 ហើយ ។

អបគតិ គុ. [អប+គម+ត] ទៅប្រាសហើយ, ទៅបាត់ហើយ, គេចចេញ
 ហើយ, រាំងហើយ ។ . ឱទ្ធារិកក្កិលេស គុ. មានកិលេសគ្រោត
 គ្រោតទៅប្រាសហើយ ។ . កិទ្ធិម គុ. មានភក់ទៅប្រាសហើយ ។
 . ក្កិលេសតិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកិលេសទៅប្រាសហើយ ។
 . វិញ្ញាណ គុ. មានវិញ្ញាណទៅប្រាសហើយ ។

អបគន្ធា អ. [អប+គម+ត្វ] ទៅប្រាសហើយ, គេចចេញហើយ, ទៅបាត់
 ហើយ ។

អបគមនកាល ចុំ. [អបគមន+កាល] កាលជាមីទៅប្រាស, កាលជាមី
 ចេញទៅ ។

អ

អប្បច្ចកោសន នប្ប. [ន+បតិ+អា+កុស+យ្យ] កិ.មិនជេរតប, កិ.មិនជេរត។

អប្បច្ចវេក្ខិត្វា អ. [ន+បតិ+អវ+ឥក្ខ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនឃើញចុះចំពោះ
ហើយ, មិនពិចារណាហើយ ។

អបចាយមាន គុ. [អប+ចិ+មាន] កាលបូជា, កាលគោរព, កាលកោត
ក្រែង, កាលប្រព្រឹត្តកោតក្រែង, កាលឱនលំទោន ។

អប្បច្ឆាវត្តន នប្ប. [ន+បតិ+អា+វត្ត+យ្យ] កិ.មិនត្រឡប់មក, កិ.មិនត្រឡប់
មកវិញ ។

អប្បច្ឆាសីសន្ត គុ. [ន+បតិ+អា+សិស+អន្ត, ចុះនិ.អា] កាលមិនប្រាថ្នា,
កាលមិនប៉ុនប៉ង, កាលមិនចំណង ។

អបជិត គុ. [អប+ជិ+ត] ឈ្នះទៅប្រាសហើយ, មានកិ.ឈ្នះទៅប្រាស
ហើយ, ចាញ់ហើយ ។

អប្បញ្ញត្ត គុ. [ន+ប+ញ្ញប+ត] គឺ...មិនតែងតាំងហើយ, មិនបញ្ញត្តហើយ ។

អប្បញ្ញ គុ. [ន+បញ្ញា] មានប្រាជ្ញាមិនមាន, មិនមានប្រាជ្ញា; វិ. នភ្នំ
បញ្ញា ឯកសទ្ធាភិ > អប្បញ្ញោ ។

អប្បញ្ញាយមាន គុ. [ន+ប+ញ្ញា+យ+មាន] គឺ...កាលមិនដឹងទូទៅ, កាល
មិនប្រាកដ ។

អប្បដិក្ខិត្វា អ. [ន+បដិ+ឱប+ឥ.អា.+ត្វា] មិនឃាត់ហើយ, មិនប្រកែក
ហើយ ។

អប្បដិច្ចន្ត គុ. [ន+បដិ+ឆទ+ត] មិនកំបាំងហើយ, មិនបិទបាំងហើយ, គឺ...
មិនបិទបាំងហើយ ។

អ

អប្បដិច្ចាមន្ត នប្តំ. [ន+បដិ+ឆទ+យុ] កិ.មិនបិទបាំង, មិនទទួល ។

អប្បដិច្ចាទេត្វា អ. [ន+បដិ+ឆទ+ណេ+ត្វា] មិនបិទបាំងហើយ, មិន
ញាំង...ឱ្យបិទបាំងហើយ, មិនទទួលហើយ, មិនគ្របហើយ ។

អប្បដិបន្ត គុ. [ន+បដិ+បទ+ត] មិនប្រតិបត្តិហើយ, មិនដើរទៅហើយ ។

អបណ្ឌិត គុ. [ន+បណ្ឌិត] មិនមែនជាបណ្ឌិត; វិ. ន បណ្ឌិកោ>
អបណ្ឌិកោ ។

អប្បណ្តតិកភាវ ប្តំ. [អបណ្តតិក+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាបស់ដែលបុគ្គលដឹង
ទូទៅមិនមាន, ជាបស់មានបញ្ញត្តិមិនមាន (ភាវៈនៃ...ជាបស់សាប
សូន្យ); វិ. បញ្ញាបិយតិ ញាយតិកិ> បញ្ញកិ, បញ្ញកិ ឯច>
បណ្ឌកិ ; (ផ្កាសំព្វ >ណ្ត), នកិ បណ្ឌកិ ឯកសន្ធាកិ>
អប្បណ្ឌកិកោ, អប្បណ្ឌកិកស្ស ភាវោ>អប្បណ្ឌកិក.
ភាវោ ។

អបត្តិក គុ. [ន+បត្តិក] អ្នកមានធម្មជាតិជាគ្រឿងដល់មិនមាន, អ្នកមាន
ចំណែកជាគ្រឿងដល់មិនមាន, អ្នកមានចំណែកបុណ្យមិនមាន
(មិនមែនអ្នកមានចំណែកបុណ្យ); វិ. នកិ បកិ ឯកសន្ធាកិ>
អបកិកោ ។

អបតិច្ឆា អ. [ន+បត+ឥ.អា.+ត្វា] មិនធ្លាក់ចុះហើយ, មិនដួលហើយ, មិន
រលំហើយ ។

អបត្ថិយ គុ. [ន+បត្ត+ណ្យ+ឥ.អា.] គឺ...មិនតប្បីប្រាថ្នា; វិ. ន បត្តិកព្វន្តិ

> អបក្ខិយំ ។ ជាវេរចនៈនៃ អបជ្ជិយំ ។

អបត្ថេត្វា អ. [ន+បត្ត+ឯ+ត្វា] មិនប្រាថ្នាហើយ, មិនចង់បានហើយ ។

អបត្ថេន្ត គុ. [ន+បត្ត+ឯ+អន្ត] កាលមិនប្រាថ្នា, កាលមិនចង់បាន ។

អបទ គុ. [ន+បទ] មានស្នាមជើងមិនមាន, មិនមានស្នាមជើង ។

អបទិសតិ កិ. [អប+ទិស+អ+តិ.វ.] សំដែងរាង, រាង, អះរាង ។

អបទិសន្ត គុ. [អប+ទិស+អ+អន្ត] កាលរាង, ... ។

អបទិស ប៉ុ. [អប+ទិស+អ] សេចក្តីរាង, កិ.រាង ។

អបទិសិត្វា អ. [អប+ទិស+ឥ.អា.+ត្វា] រាងហើយ, ... ។

អបទេស ប៉ុ. [អប+ទិស+ណ] កិ.សម្តែងរាង, សេចក្តីរាង, សេចក្តីអះ
រាង ។

អបនីត គុ. [អប+និ+ត] គឺ...នាំប្រាសហើយ, .នាំចេញហើយ, -ផ្លាស់
ចេញហើយ ។

អបនុទិត្វា អ. [ន+ប ឬអប+នុ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនបន្ថោបង់ហើយ; មិន
ប្រានចេញហើយ ។

អបនេត្វា អ. [អប+និ+ត្វា] នាំប្រាសហើយ, ផ្លាស់ចេញហើយ, នាំចេញ
ហើយ ។

អបនេន្តិ កិ. [អប+និ+អ+អន្តិ.វ.] រមែងនាំប្រាស, ផ្លាស់ចេញ, នាំចេញ ។

អបប្បជ្ជន្ត គុ. [ន+ប+វជ+អ+អន្ត] កាលមិនចូស (កាលមិនវៀវ) ។

អប្បព្វជិត គុ. [ន+ចព្វជិត] មិនមែនជាចព្វជិត, មិនបួសហើយ ។ **សទិស**
គុ. ប្រាកដស្មើដោយបុគ្គលមិនបួសហើយ (ប្រហែលនឹងគ្រហស្ថ) ។

អបព្យាម គុ. [អប+ព្យាម] មានព្យាមនៅប្រាសហើយ, ដែលរៀនចាកទី
មានព្យាមមួយជាប្រមាណ ។

អបពោធចតិ កិ. [អប+ពុធ+ណេ+តិ.វ.] កំចាត់បង់ (នាំចេញនូវកិ.
ទ្រមក) ។

អបយិរុបាសន្ត គុ. [ន+បរិ+ឧប+វាស+អន្ត, ចុះយ.វា.] កាលមិនអង្គុយ
ជិត, កាលមិនចូលទៅអង្គុយជិត ។

អបរក្ខវ នប្បំ ឬប្បំ. [អបរ+អក្ខវ] អក្សរខាងចុង ។

អបរជ្ជតិ កិ. [អប+រធ+យ+តិ.វិ.] ប្រមូស្ត, បៀតបៀន (ព្រេកអរ
ប្រាស) ។

អបរជ្ជន្ត គុ. [អប+រធ+យ+អ+អន្ត] កាលប្រមូស្ត, កាលបៀតបៀន ។

អបរជ្ជនវស ប្បំ. [អបរជ្ជន+វស] អំណាចនៃកិ.ប្រមូស្ត ។

អបរទ្ធាវ ប្បំ. [អបរទ្ធុ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកប្រមូស្តហើយ, ជា...គឺ...
ប្រមូស្តហើយ (អបរទ្ធុ<អប+រធ+ត) ។

អបវ វិស.អ. ដទៃ, ដទៃទៀត, ផ្សេងទៀត; គុ. ខាងចុង, ខាងមុខ, ខាង
នាយ ។ **ភាគី** ប្បំ. ចំណែកដទៃទៀត, កាលជាចំណែកដទៃទៀត,
កាលជាចំណែកនៅខាងមុខ, កាលជាចំណែកនៅខាងនាយ ។

អបរាជិត គុ. [ន+ចរាជិត] គឺ...មិនចាញ់ហើយ, ទារកឈ្មោះអបរាជិតៈ ។

គ្គហិបតិ ចុំ. គហបតិឈ្មោះអបរាជិតៈ ។

អបរាជ ចុំ. [អប+រាជ+ណ ឬអប+រាជ] សេចក្តីខុស, កំហុស, ទោស; គុ.
មានសេចក្តីព្រួញទៅប្រាសហើយ; វិ. អបគភោ រាជោ

យស្វា នោ> អបរាជោ ។ . ការឹក ចុំ. អ្នកធ្វើនូវកំហុស ។

អបរាជានុរូប គុ. [អបរាជ+អនុរូប] មានសភាពដ៏សមគួរដល់កំហុស ឬ
ដល់ទោស ។

អបរាបរំ កិ.វិ. [អបរ+អបរ] ដទៃទៀតៗ, ដទៃទៀតនិងដទៃទៀត, ទៅៗ,
មកៗ, ទៅមកៗ ។

អបរាបរុប្បតិក គុ. [អបរាបរ+ឧប្បតិក] មានកិ.កើតឡើងក្នុងកាល
ដទៃទៀតៗ, មានកិ.កើតឡើងតៗគ្នា ។

អបរិច្ឆិន្ទ គុ. [ន+បរិ+ធិទ+ត] គឺ...កំណត់មិនបានហើយ, មិនកំណត់
ហើយ ។

អបរិច្ឆជិត្វា អ. [ន+បរិ+ចជ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនលះចង់ហើយ, មិនលះស្រុ-
ឡះហើយ ។

អបរិចិត គុ. [ន+បរិ+ចិ+ត] មិនសន្សំជុំវិញហើយ, មិនស្ម័គ្រស្មាលហើយ ។
មនុស្ស ចុំ. មនុស្សអ្នកមិនស្ម័គ្រស្មាល, មនុស្សអ្នកមិនជិតជិត ។

អបរិញ្ញាតធម្ម គុ. [អបរិញ្ញាត+ធម្ម] មានធម៌មិនកំណត់ដឹងហើយ ឬមិន
ទាន់កំណត់ដឹងហើយ (អបរិញ្ញាត<ន+បរិ+ញ្ញា+ត) ។

អបរិបុណ្ណជ្យាសយ គុ. [អបរិបុណ្ណ+អជ្យាសយ] មានអធ្យាស្រ័យមិន

អបិច្ចណិហើយ ឬមិនគ្រប់គ្រាន់ហើយ (អបិច្ចណ្ណ<ន+បិ+
បុរ+ត) ។

អបិច្ចរយមាន គុ. [ន+បិ+បុរ+ណយ+មាន] កាលមិនឱ្យពេញដុំវិញ,
កាលមិនបំពេញ, កាលមិនញាំង...ឱ្យពេញគ្រប់គ្រាន់ ឬឱ្យពេញ
លេញ ។

អបិភាសន នចំ. [ន+បិ+ភាស+យ] កិ.មិនផ្តាសា, កិ.មិនប្រទេច ឬមិន
ជេរ ។

អបិភុព្វិត្តា អ. [ន+បិ+ភុជ ឬភុញ+ត.អា.+ត្វា] មិនបរិភោគហើយ, មិន
ប្រើប្រាស់ហើយ ។

អបិភោគ ចុំ. [ន+បិ+ភុជ+ណ] កិ.មិនបរិភោគ, គុ.ជារបស់គឺបុគ្គលប្រើ
ប្រាស់មិនបាន, ឱ្យជារបស់គឺបុគ្គលគប្បីប្រើប្រាស់មិនកើត ។

អបិមាណ គុ. [ន+បិមាណ] មានប្រមាណមិនមាន, មិនមានប្រមាណ,
មានប្រមាណមិនបាន; វិ. នភិ បរិមាណំ ឯកសទ្ធវាភិ >
អបរិមាណោ ។ . សីលក្ខន្ធតោបនធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ-
ប្បណវស ចុំ. អំណាចនៃកិ.គ្រប់គ្រងនូវសីលក្ខន្ធ (កងនៃសីល)
មានប្រមាណមិនមាន និងកិ.បំពេញនូវសេចក្តីប្រតិបត្តិនូវធម៌តាម
ធម៌ ឬដ៏សមគួរដល់ធម៌ ។ . សីលក្ខន្ធតោបនាទិក គុ. មានកិ.
គ្រប់គ្រងនូវកងនៃសីលមានប្រមាណមិនមានជាដើម ។

អបិមុត្ត គុ. [អបិមុត្ត+ត] ភាវៈនៃ...គឺ...មិនរួចស្រឡះហើយ ឬមិន
ផុតស្រឡះហើយ (អបិមុត្ត<ន+បិ+មុត+ត); វិ. បរិមុច្ច.

យក្កាភិ> បរិមុក្កោ , ន បរិមុក្កោ>អបរិមុក្កោ , កស្ស
ភាថោ> អបរិមុក្កកំ ។

អបរិយន្ត គុ. [ន+បរិយន្ត] មានទីបំផុតជុំវិញមិនមាន, មិនមានទីបំផុត
ជុំវិញ; វិ. នភិ បរិយន្តោ ឯកស្សាភិ> អបរិយន្តំ ។ ពោ.

ចរិ គុ. មានគោត្រមានទីបំផុតជុំវិញមិនមាន, មានអារម្មណ៍ជាទី
ប្រាថ្នាទៅនៃឥន្ទ្រិយមិនមានទីបំផុតជុំវិញ ។ តិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជា...
មានទីបំផុតជុំវិញមិនមាន ។ ភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...មិនមានទី
បំផុតជុំវិញ ។

អបរិយន្តិករ គុ. [អបរិយន្ត+ល្ប-អា+ករ+អ] ដែលធ្វើនូវកិលេសឱ្យជា
របស់មានទីបំផុតជុំវិញមិនមាន, ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់មិនមានទី
បំផុតជុំវិញ (ល្ប-រាគមនេះចុះមកដើម្បីឱ្យងាយស្រួលដល់ការអាន
ប៉ុណ្ណោះ) ។

អបរិសុទ្ធ គុ. [ន+បរិ+សុទ្ធ+ត] ដែលមិនបរិសុទ្ធ, មិនម៉ត់ចត់, មិន
ស្អាត ។

អបលាយន្ត គុ. [ន+ប+ឥ ឬអយ, ចុះល-អា.+អន្ត] កាលមិនរត់ទៅ, កាល
មិនហើរទៅ, កាលមិនបោលទៅ ។

អបលាយនត្ត ចុំ. [អបលាយន+អត្ត] ប្រយោជន៍ដល់កិ.មិនរត់ទៅ, ... ។

អបលាយិតា អ. [ន+ប+ឥ ឬអយ, ចុះល-អា.+ឥ-អា.+ត្វា] មិនរត់ទៅ
ហើយ ។

អបលិពទ្ធ គុ. [ន+បរិ+ពធ+ត, រនៃបរិ>ល] មិនបៀតបៀនហើយ, មិនជ័ន្ទ

ត័ន្តហើយ ។

អបលោកិត គុ. [អប+លោក+ឥ.អា.+ត] គឺ...លាហើយ, - ប្រកាស
ហើយ, - ប្រាប់ហើយ ។

អបលោកេតព្វ គុ. [អប+លោក+អ, អ>ឯ+តព្វ] គឺ...គប្បីណា ឬគប្បី
ប្រាប់ ។

អបលោកេត្វា អ. [អប+លោក+អ, អ>ឯ+ត្វា] លាហើយ, ប្រាប់ហើយ ។

អបវិទ្ធិ គុ. [អប+វិធ+ត] គឺ...បោះចោលហើយ, - ប្រមៀសហើយ ។

អបវិសិក្ខា អ. [ន+ប+វិស+ឥ.អា.+ត្វា] មិនចូលទៅហើយ, កុំចូលទៅ
ឡើយ ។

អបសក្កិក្ខា អ. [អប+សក្ក+ឥ.អា.+ត្វា] ថយទៅហើយ, គេចចេញហើយ ។

អប្បសាទិត គុ. [ន+ប+សទ+ឥ.អា.+ត] គឺ...មិនជ្រះថ្លាហើយ ឬមិនឱ្យ
ជ្រះថ្លាហើយ ។

អប្បសាទេត្វា អ. [ន+ប+សទ+លោ+ត្វា] មិនឱ្យជ្រះថ្លាហើយ ។

អបស្សន្ត គុ. [ន+ទិស, ទិស>បស្ស+អន្ត] កាលមិនឃើញ ។

អបស្សនភាវ ចុំ. [អបស្សន+ភាវ] ភាវៈនៃ (ឬគឺ) កិ.មិនឃើញ
(អបស្សន<ន+ទិស, ទិស>បស្ស+យុ) ។

អបស្សយ ចុំ. [អប+សិ+អ] ភ្នាក់ដៃ, គ្រឿងផ្អែក, បង្អែក ។

អបស្សំ គុ. [ន+ទិស, ទិស>បស្ស+អន្ត+សិ.វិ., ផ្កាសន្ត+សិ វិ.>អំ] កាលមិន
ឃើញ ។

អប្បហដភាវំ ចុំ. [អបហដ+ភាវ] ភាវៈនៃ...គឺ...មិនប្រហារហើយ
(អបហដ<ន+ប+ហរ+ត) ។

អបហរតិ កិ. [អប+ហរ+អ+តិ.វ.] រមែងនាំប្រាស, នាំចេញ, គេចចេញ ។

អបហរន្ត គុ. [អប+ហរ+ ច្នន+ប+ហរ+អ+អន្ត] កាលនាំប្រាស, កាលមិន
ប្រហារ ។

អបហរិត គុ. [អប+ហរិត] មានវត្ថុខ្សែវទៅប្រាសហើយ, មានវត្ថុមានពណ៌
ខ្សែវទៅប្រាសហើយ; វិ. អបគកំ ហរិកំ យស្មា កំ > អប.
ហរិកំ ។

អប្បហិណន្ត គុ. [ន+ប+ហិ+ណា+អន្ត] កាលមិនបញ្ជូនទៅ, ... ។

អបាកដ គុ. [ន+បាកដ] មិនប្រាកដ, មិនល្បី (បាកដ<ប+កដ+អ; វិ.
ធន្យនំ ភជកិ តច្ចកិកិ > បាកដោ =សភាវៈដល់នូវកិ.
យើញ) ។

អបាកតិក គុ. [ន+បាកតិក] មិនតាំងនៅដោយប្រក្រតី; វិ. បភគិយា
ភិជ្ជកិកិ > បាកតិកំ , ន បាកតិកំ > អបាកតិកំ ។

អបានុមិ កិ. [អ+ប+អា+នុម+អ+ល្ល.អដ្ឋ.] បានបន្ទោបង់ហើយ ។

អបាបុណិត្វា អ. [ន+ប+អាប+ឧណា+ស.អា.+ត្វា] មិនដល់ហើយ, មិនទាន់
ហើយ ។

អបាវ នចុំ. [ន+បាវ] មិនមែនត្រើយ, មិនមែនជាត្រើយ ។

អបាយ ចុំ. [អប+អាយ] ភពមានសេចក្តីចំរើនទៅប្រាសហើយ (អបាយ);

អ

វិ. អបគកោ អាឃោ យឃ្ា សោ > អបាយោ ។ លោក

ចុំ. លោកគីអបាយ ។ . តាយី ចុំ. អ្នកទៅកាន់អបាយ; វិ. អបាយំ

គប្បកិ > អបាយភាវី ។ . ទុក្ខិ នចុំ. ទុក្ខក្នុងអបាយ ។

. ទ្វារ នចុំ. ទ្វារនៃអបាយ ។ . បរាយនិ គុ. មានអបាយជាទីប្រព្រឹត្តិ

ទៅក្នុងខាងមុខ (បរាយនិ<បរ+អយ ប្ប+យ) ។ . សមុទ្ធិ ចុំ.

សមុទ្រគីអបាយ ។ . សំវត្តនិកកម្ម នចុំ. កម្មប្រកបក្នុងកិ.ប្រព្រឹត្តិ

ទៅព្រមដើម្បីអបាយ ។ . សំវត្តនិក គុ. ដែលប្រកបក្នុងកិ.ប្រព្រឹត្តិ

ទៅព្រមដើម្បីអបាយ ។ . ឱបតិ គុ. ដែលចូលទៅដល់នូវអបាយ,

កើតក្នុងអបាយ (ឱបតិ<ឱប+តម+កិ); វិ. អបាយំ ឧប.

គប្បកិ > អបាយុបកោ ។ . ឱប្ប្រតិ ឥ. កិ.កើតក្នុងអបាយ ។

អបិលន្និត្តា អ. [ន+បិលធន+ឥ.អា.+ត្តា ចុះនិ.អា.] មិនប្រដាប់ហើយ, មិន

ពាក់តែងហើយ, មិនពាក់ហើយ ។

អបិសុណវាចា ឥ.[អបិសុណ+វាចា] វាចាមិនសឹកសៀត, វាចាមិនញុះញង់;

គុ. មានវាចាមិនញុះញង់ (អបិសុណ<ន+បិសុ+ឧន, ឧន>ឧណ)។

អបិវនត្ត ចុំ. [អបិវន+អត្ត] ប្រយោជន៍ ឬត្រូវការដល់កិ.មិនដឹក

(អបិវន<ន+បា>អបិវ+យ) ។

អបុច្ឆិត្តា អ. [ន+បុច្ឆ+ឥ.អា.+ត្តា] មិនសួរហើយ ។

អបុញ្ញតេជ ចុំ. [អបុញ្ញ+តេជ] តេជនៃបុគ្គលមិនមានបុណ្យ, តេជនៃកម្ម

មិនមែនជាបុណ្យ ។

អបុញ្ញលាភ គុំ. [អបុញ្ញ+លាភ] កិ.បាននូវកម្មមិនមែនជាបុណ្យ ។

អបុញ្ញ គុំ. [ន+បុញ្ញ] មានបុណ្យមិនមាន, ឥតបុណ្យ; វិ. នក្ខិ បុញ្ញ
ឯកស្វភិ > អបុញ្ញោ; កម្មមិនមែនជាបុណ្យ; វិ. ន បុញ្ញ >
អបុញ្ញំ; កិ.មិនមាននៃបុណ្យ; វិ. បុញ្ញស្ស អភាថោ > អ.
បុញ្ញំ ។

អបុដ្ឋការណ គុំ. [អបុដ្ឋ+ការណ] ហេតុនៃ...គឺ...មិនសូវហើយ (អបុដ្ឋ
<ន+បុដ្ឋ+ត) ។

អបុត្តក គុំ. [ន+បុត្ត+ក] មានកូនមិនមាន, មិនមានកូន, ឥតកូន; វិ. នក្ខិ
បុត្តោ ឯកស្វភិ > អបុត្តកោ ។ . សេដ្ឋី គុំ. សេដ្ឋីមានកូន
មិនមាន ។ . សេដ្ឋីវត្ថុ គុំ. រឿងនៃសេដ្ឋីអ្នកមិនមានកូន ។ ឥ.
អបុត្តិកា ។

អបុថុជ្ជនសេវិត គុំ. [អបុថុជ្ជន+សេវិត] គឺព្រះអរិយៈមិនមែនជាបុថុជ្ជន
សេធហើយ (អបុថុជ្ជន<ន+បុថុ+ជន+អ=មិនមែនអ្នកញ៉ាំង
កិលេសក្រាស់ឱ្យកើត ឬមិនមែនអ្នកញ៉ាំងកិលេសឱ្យកើតក្រាស់; វិ.
បុថុ កិលេសេ ជនេភិកិ > បុថុជ្ជនោ , ន បុថុជ្ជនោ >
អបុថុជ្ជនោ ; (សេវិត > សេវ+ឥ.អា.+ត) ។

អបុព្វ គុំ. [ន+បុព្វ] មិនមុន, មិនមែនជាខាងដើម ។

អប្បវេត្តា អ. [ន+ប្បវ+ណេ+ត្តា] មិនញ៉ាំង... ឱ្យពេញហើយ, មិនបំពេញ

អ

ហើយ ១

អបេក្ខា ឥ. [អប+ឥក្ខ+ណ+អា.ឥ.] កិ.សម្លឹងប្រាស, កិ.ពិនិត្យ, សេចក្តីអា-
ឡោះអាស័យ; វិ. អបេក្ខនំ > អបេក្ខា ១

អបេតិ គុ. [អប+ឥ+ត] ទៅប្រាសហើយ, ប្រាសទៅហើយ, វៀរហើយ ១

. កិទ្ធិម គុ. មានភក់ទៅប្រាសហើយ, ដែលប្រាសចាកភក់ ១

. វិញ្ញាណ គុ. មានវិញ្ញាណទៅប្រាសហើយ, ដែលប្រាសចាកវិញ្ញាណ

អបេតិ កិ. [អប+ឥ+អ+តិ.វ.] រមែងទៅប្រាស, ប្រាសទៅ, ចៀសចេញ
ទៅ, វៀរ ១

អបេថ កិ. [អប+ឥ+អ+ថ.ប.] ចូរទៅប្រាស, ចូរចៀសចេញ, ចូរវៀរ ១

អប្បគ្យ គុ. [អប្ប+អគ្យ] មានថ្លៃតិច, មានតម្លៃតិច (ថោក, ថ្លៃថោក) ១

អប្បញ្ញត្តិ គុ. [ន+ប+ញប+ត] គឺ...មិនពាក់តែងហើយ, . មិនតែងតាំង
ហើយ, . មិនក្រាលហើយ, . មិនបញ្ញត្តហើយ ១

អប្បញ្ញាយន នប្ប. [ន+ប+ញ, ផ្លាស់អាណេញ>អាយ+យ្យ] កិ.មិនដឹងទូ
ទៅ, កិ.មិនប្រាកដ, កិ.មិនជាក់លាក់ ១

អប្បប្បញ្ញ គុ. [អប្ប+បញ្ញ] អ្នកមានប្រាជ្ញាតិច ១

អប្បដិក្ខិត្តិ គុ. [ន+បដិ+ឱប+ត] គឺ...មិនហាមហើយ, . មិនប្រកែកហើយ,
. មិនឃាត់ហើយ ១

អប្បដិគ្គហណ នប្ប. [ន+បដិ+គហ+យ្យ] កិ.មិនកាន់យកចំពោះ, កិ.មិន
ទទួល ១

អប្បដិច្ចន្ត គុ. [ន+បដិ+ឆទ+ត] គឺបុគ្គលមិនបិទបាំងចំពោះហើយ, . មិន
លាក់ទុកហើយ, មិនកំបាំងហើយ ។

អប្បដិជគ្គិតាសន នប្ប. [អប្បដិជគ្គិត+អាសន] អាសនៈដែល...មិន
សំអាតហើយ, អាសនៈដែល...មិនជម្រះហើយ, . មិនថែទាំហើយ
(អប្បដិជគ្គិត<ន+បដិ+ជគ្គ+ត.អា.+ត) ។

អប្បដិជគ្គិយ គុ. [ន+បដិជគ្គិយ] មិនមែនអ្នកគួរនូវកិ.ជម្រះ, មិនមែនអ្នក
គួរនូវកិ.ថែទាំ, មិនគួរដល់នូវកិ.ថែទាំ; វិ. បដិជគ្គនំ អរហត្តិកិ>
បដិជគ្គិយោ , បដិជគ្គនស្ស អរហត្តិកិ តា>
បដិជគ្គិយោ , ន បដិជគ្គិយោ> អប្បដិជគ្គិយោ ;
(ន+បដិ+ជគ្គ+ណ្យ+ត.អា.=គឺ...មិនតប្បីថែទាំ, .មិនតប្បីជម្រះ);
វិ. បដិជគ្គិកព្វន្តិ> បដិជគ្គិយំ , ន បដិជគ្គិយំ>
អប្បដិជគ្គិយំ ។

អប្បដិនិស្សជ្ជ អ. [ន+បដិ+និ+សជ+ត្វា] មិនលះបង់ហើយ (មិន
សំដែងទោសហើយ, មិនឱ្យអត់ទោសហើយ, មិនស្នូមទោស
ហើយ) ។

អប្បដិបុគ្គល គុ. [ន+បដិបុគ្គល] មានបុគ្គលប្រៀបមិនមាន, មិនមាន
បុគ្គលប្រៀប; វិ. នគ្គិ បដិបុគ្គលោ ឯកស្សាភិ> អប្បដិ-
បុគ្គលោ ។

អប្បដិពទ្ធចិត្ត គុ. [អប្បដិពទ្ធ+ចិត្ត] មានចិត្តមិនជាប់ចំពោះហើយ, មានចិត្ត
មិនប្រតិព័ទ្ធហើយ ។

អ

អប្បដិពហិយភាវ ចុំ. [អប្បដិពហិយ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...មិនគប្បី
ឃាត់បាន, . មិនគប្បីហាមបាន, . មិនគប្បីការពារបាន ។

អប្បដិភាគី គុ. [ន+បដិភាគ] មានចំណែកប្រៀបមិនមាន, មិនមានចំណែក
ប្រៀប; វិ. នភ្និ បដិភាគោ អស្សាភិ > អប្បដិភាគោ ។

អប្បដិវបសហាយ ចុំ. [អប្បដិវប+សហាយ] សំណាញ់មានរូបប្រៀបមិន
បាន, សំណាញ់មិនសមគួរ (អប្បដិវប<ន+បដិវប; វិ. នភ្និ
បដិវបំ ឯកស្សាភិ > អប្បដិវបោ) ។

អប្បដិវជ្ឈនកមោហា ចុំ.[អប្បដិវជ្ឈនក+មោហា] មោហាៈដែលញាំង...មិន
ឱ្យចាក់ផ្ទះចំពោះ, មោហាៈជាហេតុមិនឱ្យចាក់ផ្ទះចំពោះ, មោហាៈជា
ហេតុមិនឱ្យត្រាស់ដឹង ។

អប្បដិវជ្ឈន្ត គុ. [ន+បដិ+វិធ+យ+អន្ត, ផ្កាស់ធ+យ>ជ្ឈ] កាលមិនចាក់ផ្ទះ
ចំពោះ, កាលមិនត្រាស់ដឹង ។

អប្បដិវជ្ឈិត្វា អ. [ន+បដិ+វិធ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនចាក់ផ្ទះចំពោះហើយ,
មិនត្រាស់ដឹងហើយ ។

អប្បដិវេក្ខិយ អ. [ន+បដិ+វេ+ឥក្ខ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនឃើញចុះចំពោះ
ហើយ, មិនពិចារណាហើយ ។

អប្បដិសម គុ. [ន+បដិសម] មានបុគ្គលស្មើប្រៀបមិនមាន, មិនមានបុគ្គល
ប្រៀបស្មើ; វិ. នភ្និ បដិសមោ ឯកស្សាភិ > អប្បដិ-
សមោ ។

អប្បដិហតចិត្ត គុ.[អប្បដិហត+ចិត្ត] មានចិត្តគឺមោសមិនបៀតបៀនចំពោះ

ហើយ, - មិនខ្លាំងខ្លប់ហើយ (អប្បដិហាត<ន+បដិ+ហន+ត); វិ.

អប្បដិហាតំ ចិក្កំ យស្ស សោ> អប្បដិហាតចិក្កោ ។

អប្បដិហាតញ្ញាណប្បវេទិត គុ. [អប្បដិហាតញ្ញាណ+បវេទិត] ទាំងមាន
ញ្ញាណគឺទោសជាតមិនខ្លាំងខ្លប់ហើយ ទាំងដឹងច្បាស់ហើយ ឬដឹងទូ
ទៅហើយ (បវេទិត<ប+វិទ+ឥ.អា.+ត) ។

អប្បដិហាតពុទ្ធិ គុ.[អប្បដិហាត+ពុទ្ធិ] មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងគឺ...មិន
បៀតបៀនចំពោះហើយ, មានប្រាជ្ញាគឺ...មិនខ្លាំងខ្លប់ហើយ ។

អប្បដិប្បហរណ បុំ. [ន+បដិ+ប+ហរ+យុ] កិ.មិនប្រហារតប, កិ.មិនវាយ
តប ។

អប្បណិហិត គុ. [ន+ប+និ, និ>ណ+ធា+ត, ផ្លាស់ធនៃធា>ហ, អា>ឥ] មិន
មានធម្មជាតិជាគ្រឿងដក់, មិនមានទីជាទីដក់; វិ.មោក្ខឈ្មោះ
អប្បណិហិតៈ ។

អប្បតរម្មល គុ. [អប្បតរ+ម្មល] មានមូលតិចជាង, មានតម្លៃតិចជាង ។

អប្បតិដ្ឋិត គុ. [ន+បតិ+ថា, អាតៃថា>ឥ+ត] មិនតាំងនៅចំពោះហើយ,
មិនដក់ស៊ប់ហើយ ។

អប្បត្តិ គុ. [ន+បទ+ត] មិនដល់ហើយ, មិនទាន់ដល់ហើយ ។ មានស
គុ. មានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងចិត្តមិនទាន់ដល់ហើយ, មានចិត្តមិនទាន់ដល់
ហើយ, មានព្រះអរហត្តជាគ្រឿងកំចាត់បង់នូវមានៈមិនទាន់ដល់
ហើយ ។ វិសេស គុ. មានគុណវិសេសមិនទាន់ដល់ហើយ ។

អប្បតា អ. [ន+បទ+តា] មិនដល់ហើយ, មិនទាន់ដល់ហើយ ។

អ

អប្បត្តិ គុ. [ន+ចត្ត+អ] គឺបុគ្គលមិនប្រាថ្នាហើយ, គឺ...ទោសហើយ ។

អប្បទុដ្ឋិ គុ. [ន+ច+ទុស+ត] គឺ...មិនប្រមូលហើយ, គឺទោសមិនប្រមូល
ហើយ, មិនប្រមូលហើយ ។

អប្បនាសមាធិ ចុំ. [អប្បនា+សមាធិ] សមាធិជាគ្រឿងចូលទៅអែប
នៃបក្កុងអារម្មណ៍; វិ. អារម្មណោ អប្បេកិ បថិសកិ
ឯកាយោកិ>អប្បនា ។ សមាធិប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអប្បនា; វិ.
អប្បនាយំ បថក្កោ សមាធិ > អប្បនាសមាធិ;
(អប្បនា <អប+យុ+អា.ផ.) ។

អប្បពុទ្ធិក គុ. [អប្ប+ពុទ្ធិ+ក] មានប្រាជ្ញាតិច; វិ. អប្បា ពុទ្ធិ យស្ស
សោ> អប្បពុទ្ធិកោ ។

អប្បភិក្ខុកត្តិ នចុំ. [អប្បភិក្ខុក+ត្ត] ភាវៈនៃ...ជា...មានភិក្ខុតិច; វិ. អប្បា
ភិក្ខុ យស្សិនិ> អប្បភិក្ខុកោ កស្ស ភាថោ> អប្ប-
ភិក្ខុកត្តំ ។

អប្បមជ្ឈតោ គុ. [ន+ច+មទ+យ+អន្ត+ស.វិ., ផ្កាស័ន្ត+ស.វិ.>តោ] កាល
មិនប្រមាទ, កាលមិនធ្វេសប្រហែស ។

អប្បមញ្ញាភាវនា ផ. [អប្បមញ្ញា+ភាវនា] ភាវនាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងព្រហ្មវិហារ
ឈ្មោះអប្បមញ្ញា ។ ភាវនាមានភាវៈនៃសត្វមិនមានប្រមាណជាអា-
រម្មណ៍ ។

អប្បមត្តកិ គុ. [អប្ប+មត្ត+ក] មានប្រមាណតិច, មានចំនួនតិច; វិ. អប្បំ

អ

មក្កំ យស្ស កំ > **អប្បមក្កំ** ។ ដ្ឋានិក្ខំ ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់មិ
មានប្រមាណតិច, សេចក្តីត្រូវការដល់ដំណែងដ៏តូច ។ . **បរិច្ចាគា-**
នុភាវំ ចុំ. អានុភាពនៃកិ.បរិច្ចាគមានប្រមាណតិច ។ . **សេយ្យ** គុ.
ជាគុណប្រសើរជាងមានប្រមាណតិច ។

អប្បមត្ត គុ. [អប្ប+មត្ត ចូន+ច+មទ+ត] មានប្រមាណតិច; អ្នកមិនប្រមាទ,
អ្នកមិនឆ្កេសប្រហែស ។ . **វិហារិកា** ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកិ.នៅ
ដោយភាពជាអ្នកមិនឆ្កេសប្រហែសជាប្រក្រតី, .នៅជាមួយនឹង
បុគ្គលមិនប្រមាទជាប្រក្រតី ។

អប្បមំសលោហិត គុ. [អប្ប+មំសលោហិត] មានសាច់និងឈាមតិច ។

អប្បមាណ គុ.[ន+ចមាណ] មិនជាប្រមាណ, មានប្រមាណមិនមាន, មិន
មានប្រមាណ, កុំយកជាប្រមាណ (បមាណ<ច+មា+យុ) ។

អប្បមាទ ចុំ. [ន+ចមាទ] កិ.មិនស្រវឹងទូទៅ, សេចក្តីមិនប្រមាទ, សេចក្តី
មិនឆ្កេសប្រហែស; វិ. **អប្បមជ្ឈនំ**>**អប្បមាទោ** (បមាទ<
ច+មទ+ណ) ។ . **ប្បដិបមា** ឥ. ការប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីមិន
ប្រមាទ, សេចក្តីប្រតិបត្តិដោយអំណាចនៃសេចក្តីមិនប្រមាទ ។
- **មូលកិ** គុ. មានសេចក្តីមិនប្រមាទជាមូល ឬជាចូល, មានសេចក្តី
មិនប្រមាទជាហេតុជាទីតាំង ។ . **វតិ** គុ. ព្រេកអរហើយក្នុងសេចក្តី
មិនប្រមាទ ។ . **លក្ខណ** នចុំ. លក្ខណៈនៃសេចក្តីមិនប្រមាទ; គុ.
មានសេចក្តីមិនប្រមាទជាលក្ខណៈ ។ . **វត្តវណ្ណនា** ឥ. កថាជា

គ្រឿងពណ៌នានូវអប្បមាទវត្ថុ ។ . **វិហារិនី** ឥ. មានកិ.នៅដោយ

អ

សេចក្តីមិនប្រមាទជាប្រក្រតី ។ - វេជ្ជ ចុំ. កំឡាំងនៃសេចក្តីមិន
 ប្រមាទ ។ - សមោសវណ្ណ គុ. ជាទីប្រជុំក្នុងសេចក្តីមិនប្រមាទ,
 មានសេចក្តីមិនប្រមាទជាទីប្រជុំចុះ ។ - សម្បន្ន គុ. ដល់ព្រម
 ហើយដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ, មានសេចក្តីមិនប្រមាទដល់ព្រម
 ហើយ ។ - អាធិគិត គុ. ដែលដល់ហើយ ឬដល់ក្រែលែងហើយ
 ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ (អាធិគិត<អធិ+គម+ត=លុះ, ត្រាស់
 ដឹង, បាន) ។

អប្បវស គុ. [អប្ប+វស] មានវសតិច, មានទឹកតិច ។

អប្បលាភ គុ. [អប្ប+លាភ] មានលាភតិច ។

អប្បវត្តនភាវ ចុំ. [អប្បវត្តន+ភាវ] ភាវៈនៃ (គី) កិ.មិនប្រព្រឹត្តទៅ ។

អប្បវត្តន្ត គុ. [ន+ច+វត, វត>វត្ត+អ+អន្ត] កាលមិនប្រព្រឹត្តទៅ ។

អប្បវត្ត គុ. [ន+ច+វត+ត] មិនប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។

អប្បវេស ចុំ. [ន+ច+វិស+ណ] កិ.មិនចូលទៅ ។

អប្បវិដ្ឋ គុ. [ន+ច+វិស+ត] មិនចូលទៅហើយ, មិនចូលមកហើយ ។

អប្បសត្ត គុ. [អប្ប+សត្ត] មានពួកតិច, មានគ្នាតិច ។

អប្បសន្ន គុ. [ន+ច+សទ+ត] មិនជ្រះថ្លាហើយ, មិនថ្លា ។

អប្បស្សាទ គុ. [អប្ប+អស្សាទ] មានសេចក្តីព្រេកអរតិច, (អស្សាទ
 <អា>អ+សទ+ណ) ។

អប្បស្សុតតា គុ. [អប្បស្សុត+តា] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកិ.ស្ងាច់តិច, - ជា

អ្នកមានពុទ្ធវរ្ម័នៈតិចស្តាប់ហើយ; វិ. អប្បំ សុកំ យស្ស ភា
យេន សោ> អប្បស្សកោ , អប្បស្សកស្ស ភាថោ>
អប្បស្សកកា ។

អប្បស្សតប្បវិស ចុំ. [អប្បស្សត+ប្បវិស] បុរសមានពុទ្ធវរ្ម័នៈតិចស្តាប់
ហើយ, បុរសមានកិ.ស្តាប់តិច ។

អប្បហាយ អ. [ន+ប+ហា+ត្វា] មិនលះចង់ហើយ ។

អប្បហោន្ត គុ. [ន+ប+ហុ+អន្ត] កាលមិនឈ្មេង, កាលមិនគ្រប់គ្រាន់ ។

អប្បាយុកសំវត្តនិក គុ. [អប្បាយុកសំវត្តនៈ+ណិក] ដែលប្រព្រឹត្តទៅព្រម
ដើម្បីជាអ្នកមានអាយុតិច, ប្រកបក្នុងកិ.ប្រព្រឹត្តទៅព្រមដើម្បីជន
ដែលមានអាយុតិច ។

អប្បាយុក គុ. [អប្ប+អាយុ+ក] មានអាយុតិច; វិ. អប្បំ អាយុ យេ.
សំ ភេ> អប្បាយុកា ។

អប្បាហារតា ឥ. [អប្បាហារ+តា] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានអាហារតិច ។

អប្បិច្ឆតា ឥ. [អប្បិច្ឆ+តា] ភាវៈនៃ...អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច; វិ. អប្បា
គិច្ឆា យស្ស សោ> អប្បិច្ឆោ កស្ស ភាថោ>
អប្បិច្ឆកា ។

អប្បិច្ឆតាមិ គុ. [អប្បិច្ឆតា+អាមិ] មានភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិចជាដើម; វិ. អប្បិច្ឆកា អាមិ យស្ស សោ> អប្បិច្ឆ-
កាមិ ។ . គុណិយុត្ត គុ. ដែលប្រកបដោយគុណមានភាវៈនៃ

បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិចជាដើម ។ ប្បដិសំយុត្ត គុ. ដែល
ប្រកបព្រមចំពោះដោយគុណមានភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកមានសេចក្តី
ប្រាថ្នាតិចជាដើម ។

អប្បិច្ឆសន្តដ្ឋភាវគុណ ប៉ុ. [អប្បិច្ឆសន្តដ្ឋភាវ+គុណ] គុណគឺភាវៈនៃ
បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច និងអ្នកត្រេកអរដោយវត្ថុជារបស់
នៃខ្លួន (សន្តដ្ឋ <សំ+តុស+ត=ត្រេកអរព្រម, សន្តោស) ។

អប្បិយ គុ. [ន+បិយ] មិនជាទិស្រឡាញ់ (មិនមែនជាអ្នកគឺបុគ្គលគប្បី
ស្រឡាញ់); វិ. **បិយេភិ កន្តិ > បិយោ , ន បិយោ >**
អប្បិយោ ។

អប្បេកថា ក.ស. ក្នុងកាលខ្លះ, ក្នុងគ្រាខ្លះ, ក្នុងកាលម្តងៗ,។

អប្បេវនាម និ. ធ្វើម្តេចហួ, គិតដូចម្តេចហួ, ធ្វើម្តេចអេះ, ធ្វើយ៉ាងណា
អេះ, ។

អប្បេសក្ខ គុ. [អប្ប+សក្ខ] មានស័ក្តិតិច, មានស័ក្តិតូច ។

អប្បោបិតមត្ត គុ. [អប្បោបិត+មត្ត] ត្រឹមតែទះដៃ, អាការៈគ្រាន់តែទះដៃ
(អប្បោដិតមត្ត ក៏មាន) ។

អប្បោបេត្វា អ. [អា > អ+បុប្ផ+ណេ+ត្វា] ទះហើយ, ទះដៃហើយ
(អប្បោដេត្វា ក៏មាន) ។

អប្បោបេសិ កិ. [អា+បុប្ផ+ណេ+ស្យំ-អដ្ឋ.+ស.អា.] ទះហើយ, ទះដៃ
ហើយ (អប្បោដេសិ ក៏មាន) ។

អប្បោទិក គុ. [អប្ប+ឧទក] មានទឹកតិច ។ - មធ្យុបាយាស ចុំ. បាយ
បាយាសគឺបុគ្គលចំអិនហើយដោយទឹកឃ្មុំមានទឹកតិច, បាយាសដ៏
លាយដោយទឹកឃ្មុំមានទឹកតិច, មធ្យុបាយាសមានទឹកតិច ។

អប្បោស្សក្កិ គុ. [អប្ប+ឧស្សក្ក] មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ។ - ពិ ឥ.,
- ត្ថិ នចុំ. រាវៈនៃបុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ។

អផុសវាចា ឥ. [អផុស+វាចា] វាចាមិនអាក្រក់, វាចាមិនទ្រពោះ ។

អផល គុ. [ន+ផល] មានផលមិនមាន, មិនមានផល, ឥតផល ។

អផាសុកិ នចុំ., គុ. [ន+ផាសុក] សេចក្តីមិនសប្បាយ, សេចក្តីអផ្សុក ។
- កាល ចុំ. រាវៈនៃ.....មិនសប្បាយ, .មិនមានសេចក្តីសប្បាយ ។

អផុសិត គុ. [ន+ផុស+ឥ.អា.+ត] គឺ....មិនពាល់ត្រូវហើយ ។

អពធិរ គុ. [ន+ពធិរ] មិនមែនថ្លង់, មិនថ្លង់ ។

អពលទុព្វលអនទ្ធនិយតាវកាលិកត្ថ ចុំ. [អពល.+អត្ថ] សេចក្តីថាកាយ
ជាវរបស់មិនមានកំឡាំងនិងជាវរបស់បានកំឡាំងថយនិងជាវរបស់មិន
តាំងនៅអស់កាលដ៏វែងនិងជាវរបស់ប្រកបក្នុងកាលប៉ុណ្ណោះ; អ-
ពល<ន+ពល=មានកំឡាំងមិនមាន; វិ. នភ្នំ ពលំ អស្សាភិ>
អពលោ; ទុព្វល<ទុ+ពល=មានកំឡាំងគឺទោសច្រឡំស្តហើយ
(មានកំឡាំងខ្សោយ); វិ. ទុដ្ឋំ ពលំ យស្ស លោ> ទុព្វលោ;
អនទ្ធនិយ<ន+អនទ្ធនិយ=មិនតាំងនៅអស់កាលដ៏វែង ឬមិនគួរដល់
សេចក្តីមាំមួន; វិ. អទ្ធានំ ភិជ្ជភិភិ> អទ្ធនិយោ, អទ្ធស្ស

អ

អរហត្តិ ចា > អន្ទនិយោ, ន អន្ទយោ > អន្ទនិយោ;
តាវកាលិក < តាវកាល + ណិក = ប្រកបក្នុងកាលប៉ុណ្ណោះ (ដូចជា
របស់ខ្លួនគេ); វិ. ភាវកាលេ និយុក្កោ > ភាវកាលិកោ ។

អពលស្ស ប៉ុ. [អពល + អស្ស] សេះមានកំឡាំងមិនមាន, សេះមិនមាន
កំឡាំង ។

អពោធិយិត្តា អ. [ន + ពោធិ + ណយ + ឥ. វា. + ត្វា] មិនចៀតចៀនហើយ ។

អពុជ្ឈនក ប៉ុ. [ន + ពុធ + យ + ណុ, ណុ > អនក] អ្នកមិនត្រាស់ដឹង, អ្នកមិន
ភ្ញាក់; វិ. ពុជ្ឈតិកិ > ពុជ្ឈនកោ , ន ពុជ្ឈនកោ >
អពុជ្ឈនកោ ។

អព្យត្តិ គុ. [ន + ព្យត្ត] មិនឈ្លាស, មិនប្រសប់, មិនវាងវៃ ។ - ពិ ឥ. ភាវៈ
នៃ... ជាអ្នកមិនឈ្លាស, ... (ព្យត្តិ < វិ > ព្យ + អជ + ត) ។

អព្វណ គុ. [ន + វណ] មានដំពៅមិនមាន, មិនមានដំពៅ ។

អព្វត គុ. [ន + វត] មានវត្តមិនមាន, មិនមានវត្ត ។

អព្វហនិ នប៉ុ. [អា > អ + វហ + យុ] កិ. ទាញចេញ, ដកចេញ; ជាគ្រឿងទាញ
ចេញ, - ដកចេញ ។

អព្វឡ គុ. [អា > អ + វហ, អនៃវ > ឧ + ត] គឺ... ដកឡើងហើយ ។ - សល្ល
គុ. មានសរដកឡើងហើយ ។

អព្វហិ កិ. [អា + វហ, អនៃវ > ឧ + យ + ល្ល + អជ្ជ.] ដកឡើងហើយ (ប្រើជា
«អព្វហិ» ក៏មាន) ។

អញ្ជោកិណ្ណ គុ. [ន+វិ+អវ+កិរ+ត] មិនរោយរាយចុះហើយ, មិនច្រឡូក
ច្រឡំហើយ ។

អព្យាកត គ. [ន+វិ+អា+ករ+ត] គឺ...មិនធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយ, មិន
ព្យាករហើយ, មិនទាញហើយ (អព្យាក្រឹត) ។

អព្យាបាទ ចុំ. [ន+ព្យាបាទ] (ចេតសិកធម៌) មិនញ៉ាំងប្រយោជន៍និងសេចក្តី
សុខឱ្យវិនាស (គុ.មានព្យាបាទមិនមាន); វិ. ហិកសុខំ
ព្យាបាទយភិកិ > ព្យាបាទោ, ន ព្យាបាទោ > អព្យា-
បាទោ ។ កិ.មិនមាននៃព្យាបាទ; វិ. ព្យាបាទស្ស អភាថោ >
អព្យាបាទោ ។

អព្រិ កិ. [អ+ព្រ, ឧនៃព្រ > ឱ > អវ+អ+ព្រ្យ-អដ្ឋ.] បានពោលហើយ ។

អព្ពកាន នចុំ. [អភិ > អព្ព+អា, អា > អ+ខា+យ្យ] កិ.ពោលបង្ហាត់ ។

អព្ពញ្ញិតា អ. [អា > អ+ភជ ឬភញ្ញ+ត.អា.+ត្វា] លាបហើយ, ស្រឡាប
ហើយ ។

អព្ពន្តវ គុ. [អភិ+អន្តវ] ខាងក្នុង ។

អព្ព នចុំ. [អវ+ភ] ពពក, មេឃ, អាកាស ។

អព្ពកុដិក គុ. [ន+ភកុដិក] មិនមានក្រញូរមុខ, មិនមានខ្នុរមុខ; វិ.
នភិ ភាកុដិកោ អស្សាភិ > អព្ពកុដិកោ ។

អព្ពចិត្តនកភិក្ខុ ចុំ. [អព្ពចិត្តនក+ភិក្ខុ] ភិក្ខុអ្នកពោលបង្ហាត់, និយាយ
បង្ហាត់; វិ. អព្ពចិត្តភិកិ > អព្ពចិត្តនកោ, អព្ពចិត្តនកោ

អ

ភិក្ខុ > អញ្ជាចិក្ខុនភិក្ខុ ។

អញ្ជាចិក្ខុន្តិ កិ. [អភិ+អា+ចិក្ខុ+អ+អន្តិ.វ.] ពោលបង្កាច់, ប្រាប់បង្កាច់ ។

អញ្ជាចិក្ខុតិ គុ. [អភិ+អា+ចិក្ខុ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ពោលបង្កាច់ហើយ, ប្រាប់បង្កាច់ហើយ ។

អញ្ជាទិមលវិហិត គុ. [អញ្ជាទិមល+វិហិត] ដែលប្រាសហើយ (ដែលរៀបហើយ) ចាកមន្ទិលមានពពកជាដើម ។

អញ្ជានុមោទន្ត គុ. [អភិ+អនុ+មុទ+អ+អន្ត] កាលរីករាយតាមចំពោះ, កាលរីករាយតាមក្រែលែង ។

អញ្ជគុន្តា អ. [អភិ+ឧ+គម+ត្វា] ទៅក្នុងខាងលើហើយក្រែពេក, ហោះឡើងហើយ, អណ្តែតឡើងហើយ, លឿនលយទៅហើយ ។

អញ្ជណ្ឌ គុ. [អភិ+ឧណ្ឌ] ក្តៅក្រែលែង, ក្តៅណាស់, ក្តៅពេក ។

អញ្ជតិ គុ. [ន+ភូត] មិនធ្លាប់កើតហើយ, មិនធ្លាប់មានហើយ, មិនពិត ។

អញ្ជោកាស ប៉ុ. [អភិ+ឱកាស] ឱកាសដីក្រែលែង, ទីវាលស្រឡះ ។

អភណិ កិ. [អ+ភណ+អ+ព្យ-អដ្ឋ.] បានពោលហើយ ។

អភទ្ធកិ គុ. [ន+ភទ្ធក] មានសេចក្តីចំរើនមិនមាន, មិនមានសេចក្តីចំរើន;
វិ. នត្តិ ភទ្ធា ឯកសព្វាភិ > អភទ្ធកោ ។

អភព្វប្បត្តិកិ គុ. [អភព្វ+ឧប្បត្តិ+ក] មានកិ.កើតឡើងមិនគួរ, មានហេតុជាគ្រឿងកើតឡើងមិនគួរ; វិ. អភព្វា ឧប្បត្តិ យស្សសោ > អភព្វប្បត្តិកោ ។

អ

អភព្វ គុ. [ន+ភព្វ] មិនគួរ, អភ័ព្វ ។

អភយ គុ. [ន+ភយ] កិ.មិនមាននៃភ័យ; វិ. ភយស្ស អភាថា> អភយំ ; មានសេចក្តីខ្លាចមិនមាន, មានភ័យមិនមាន; វិ. នភ័ ភយំ ឯកស្សាភិ> អភយោ; ហេតុគឺបុគ្គលមិនគប្បីខ្លាច; វិ. ភយិកព្វន្តិ> ភយំ, ន ភយំ> អភយំ ។ . មិស្សី ចុំ. អ្នកមាន កិ.ឃើញនូវហេតុគឺបុគ្គលមិនគួរខ្លាចជាប្រក្រតី ។ . ភិរុតា ឆ. ភាវៈ នៃ...ជាអ្នកខ្លាចអំពីវត្ថុដែលមិនគួរខ្លាច ។ . រាជកុមារ ចុំ. ព្រះរាជ កុមារឈ្មោះអភ័យ ។

អភវិស្ស កិ. [អ+ភ្វ+អ+ឥ.អា.+ស្សា.កា. ^(១)] នឹងបានមានហើយ, នឹងបាន កើតហើយ ។

អភស្សថ កិ. [អ+ភស, ភស>ភស្ស+អ+ស្សថ.កា., លុបស្សនៅតែថ] បាន ភ្លាត់ភ្លាក់ហើយ, បានរួចចុះហើយ ។

អភាជេត្តា អ. [ន+ភជ+ណេ+ត្តា] មិនញាំង...ឱ្យចែកហើយ, កុំអាលចែក ឡើយ ។

អភាយន្ត គុ. [ន+ភិ+អ+អន្ត] កាលមិនខ្លាច ។

អភាវ ចុំ. [ន+ភ្វ+ណ] កិ.មិនមាន, កិ.មិនកើត; វិ. ភវនំ> ភាថា, ន ភាថា> អភាថា ។ . អត្ថិ ចុំ. សេចក្តីថាកិ.មិនមាន, .កិ.មិន កើត ។

(១) ស្សា.កា.> ស្ស ។

អ

អភាវិត គុ. [ន+ភូ+ឥ+អា.+ត] គឺ...មិនចំរើនហើយ, .មិនអប់រំហើយ ។

អភាវេត្តា អ. [ន+ភូ+ណេ+ត្តា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យចំរើនហើយ, .ឱ្យមាន
ហើយ, មិនចំរើនហើយ ។

អភាសន្ត គុ. [ន+ភាស+អ+អន្ត] កាលមិនពោល ។

អភាសិ កិ. [អ+ភាស+អ+ល្អ+អដ្ឋ.] បានពោលហើយ ។

អភិកិរតិ កិ. [អភិ+កិរ+អ+តិ.វ.] រមែងរាយមាយ, បាចសាច, ជន់លិច ។

អភិក្កន្ត គុ. [អភិ+កម+ត] ឈានទៅមុខហើយ, ប្រាថ្នាហើយ, ព្រេកអរ
ហើយ, ល្អ,រុងរឿង, ពិរោះ, អស់ហើយ ។

អភិក្កម កិ. [អភិ+កម+អ+ហិ.ច., លុចហិ] ចូរឈានចំពោះ, ចូរឈានទៅ
មុខ, ចូរដើរទៅមុខ ។

អភិក្កមិត្ត គុ. [អភិ+កម+ឥ.អា.+ត្ត] គឺ...ដើម្បីឈានចំពោះ, .គប្បីឈាន
ទៅមុខ, .គប្បីដើរទៅមុខ ។

អភិក្កមថ កិ. [អភិ+ម+អ+ថ.ច.] ចូរអត់ចំពោះ, ចូរអត់សង្កត់ ។

អភិគមិស្សសិ កិ. [អភិ+គម+អ+ឥ.អា.+ស្សសិ.ភ.] នឹងដល់ចំពោះ, នឹង
បាន ។

អភិជានាតិ កិ. [អភិ+ញា, ញា>ជា+នា+តិ.វ.] រមែងដឹងចំពោះ, ដឹង
ច្បាស់ ។

អភិជានិត្តា អ. [អភិ+ញា+នា, អាណៃនា>ឥ+ត្តា] ដឹងចំពោះហើយ, ដឹង
ច្បាស់ហើយ ។

អភិជ្ជិតា អ. [ន+ភិទ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនបែកហើយ, មិនទំលាយហើយ ។

អភិជ្ឈាកាយគន្ថ ចុំ. [អភិជ្ឈា+កាយគន្ថ] កិលេសជាគ្រឿងដោតក្រុងក្នុង
កាយគីអភិជ្ឈា, កិលេសជាគ្រឿងដោតក្រុងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ
គីអភិជ្ឈា, កិលេសជាគ្រឿងដោតក្រុងនូវនាមកាយនិងរូបកាយ
គីអភិជ្ឈា ។

អភិជ្ឈាទិ គុ. [អភិជ្ឈា+អាទិ] (មនោទុច្ឆរិត) មានអភិជ្ឈាជាដើម ។

អភិញ្ញា ឥ. [អភិ+ញ្ញា+អ+អា.ឥ.] ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងចំពោះ, គុណជាតិគឺ
បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ ។ . **បរិញ្ញាបហានភាវនាសច្ចិ-
កិរិយាបារគ្គវស** ចុំ. អំណាចនៃបុគ្គលអ្នកដល់នូវត្រើយគឺគុណ
ជាតិនៃបុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ និងគុណជាតិជាគ្រឿងកំណត់ដឹង និង
គុណជាតិជាគ្រឿងលះបង់នូវទុក្ខ និងគុណជាតិជាគ្រឿងញ៉ាំងមគ្គឱ្យ
ចំរើន និងគុណជាតិជាគ្រឿងធ្វើនូវនិព្វានឱ្យជាក់ច្បាស់; (បរិញ្ញា<
បរិ+ញ្ញា+អ+អា.ឥ.; បហាន<ប+ហា+យុ; ភាវនា<ភូ, ឱ, នៃ
ភូ>ឱ>អវ+យុ+អា.ឥ.; សច្ចិកិរិយា<សច្ចិ+ករ+រិរិយ+អា.ឥ.;
បារគ្គ<បារ+គម+រូ) ។ . **បាទិក** គុ. ជាដើងនៃអភិញ្ញា, ជាទីតាំង
នៃអភិញ្ញា (ខ្លះថា មានអភិញ្ញាជាដើង, មានអភិញ្ញាជាទីតាំងប្រព្រឹត្ត
ទៅ) ។ . **បារគាទិវស** ចុំ. អំណាចនៃគុណជាតិមានគុណជាតិជា
គ្រឿងដល់នូវត្រើយគឺអភិញ្ញាជាដើម ។

អភិញ្ញាយ អ. [អភិ+ញ្ញា+ត្វា] ដឹងចំពោះហើយ, ដឹងច្បាស់ហើយ ។

អភិញ្ញេយ្យ គុ. [អភិ+ញ្ញា+តេយ្យ] គឺបុគ្គលគប្បីដឹងចំពោះ, ធម្មជាតិគឺបុគ្គល

គប្បីដឹងដោយបញ្ញាដីក្រៃលែង ។

អភិញ្ញេយ្យាទិភេទ គុ. [អភិញ្ញេយ្យាទិ+ភេទ] មានធម៌គឺបុគ្គលគប្បីដឹង
ច្បាស់ជាដើមជាប្រភេទ, ផ្សេងដោយធម៌មានធម៌គឺបុគ្គលគប្បីដឹង
ដោយប្រាជ្ញាដីក្រៃលែងជាដើម; វិ. **អភិខានិកញោតិ>**
អភិញ្ញេយ្យោ , **អភិញ្ញេយ្យោ** **អាទិ យស្ស សោ>**
អភិញ្ញេយ្យាទិ , **អភិញ្ញេយ្យាទិ ភេទោ យស្ស សោ>**
អភិញ្ញេយ្យាទិភេទោ ។

អភិណ្ណំ កិ.វ. រឿយៗ, ញយ ៗ ។

អភិត្ថវេថ កិ. [អភិ+ថវ+អ+ឯថ.ស.] គប្បីប្រញាប់ធ្វើ, គប្បីរសរាន់ធ្វើ,
គប្បីធ្វើរសរាន់ ។

អភិត្ថវន្ត គុ. [អភិ+ថុ, ខនៃថុ>អវ+អន្ត(១)] កាលសរសើរ, កាលស្លេច ។

អភិត្ថវមាន គុ. [អភិ+ថុ+មាន(២)] កាលសរសើរ, កាលស្លេច ។

អភិត្ថវិ កិ. [អភិ+ថុ+អ+ញ្ញ្រ.អជ្ជ.] សរសើរហើយ, ស្លេចហើយ ។

អភិត្ថវិត្វា អ. [អភិ+ថុ+ឥ.អា.+ត្វា] សរសើរហើយ, ស្លេចហើយ ។

អភិត្ថតគុណ គុ. [អភិត្ថត+គុណ] មានគុណគឺ...សរសើរហើយ ឬស្លេច
ហើយ ។

អភិទា កិ. [អ+ភិទ+អ+អា.ហិ.] បានចំបែកហើយ, បានមំណាយហើយ ។

អភិធម្មកថា ឥ. [អភិធម្ម+កថ+អ+អា.ឥ.] វាចាជាគ្រឿងសម្តែងនូវ

(១) (២) ចុះអ. បច្ច័យសម្រាប់ពួកធាតុអាឡាតមកផងក៏បាន ទេក៏បាន ។

អភិធម្ម, វាចាជាគ្រឿងសម្តែង (ប្រារព្ធ)នូវអភិធម្ម; វិ. **អភិធម្ម**
កថេកិ ឯកាយាភិ > អភិធម្មកថា ។

អភិធម្មទេសនា ឥ. [អភិធម្ម+ទិស+យុ+អា.ឥ.] វាចាជាគ្រឿងសម្តែងនូវ
អភិធម្ម ។

អភិធម្មបិដក នថុ. [អភិធម្ម+បិដក] **អភិធម្មបិដក**, **បិដកគិអភិធម្ម** ។

អភិធាវថ កិ. [អភិ+ធាវ+អ+ថ.ច.] ចូរលឿនទៅមុខ, ចូរស្ទុះទៅមុខ ។

អភិនន្តន្ត គុ. [អភិ+នន្ត(១)+អន្ត] កាលត្រេកអរចំពោះ, កាលត្រេកអរក្រៃ
លែង ។

អភិនន្តន្តិ កិ. [អភិ+នន្ត+អ+អន្តិ.វ.] រមែងត្រេកអរចំពោះ, ត្រេកអរក្រៃ
លែង ។

អភិនន្តិត្វា អ. [អភិ+នន្ត+ឥ.អា.+ត្វា] ត្រេកអរចំពោះហើយ, ត្រេកអរក្រៃ
លែងហើយ ។

អភិនវ គុ. [អភិ+នវ] ថ្មីជេក, ថ្មីណាស់, ថ្មីស្រឡាង ។

អភិនិក្ខមន នថុ. [អភិ+និ+កម, កម>ខម+យុ] កិ.ចេញទៅចំពោះ,
កិ.ចេញទៅដើម្បីគុណដ៏ក្រៃលែង (កិ.ចេញចូល, អភិនិស្រ្តមន៍) ។

អភិនិក្ខមន្ត គុ. [អភិ+និ+កម(២)+អន្ត] កាលចេញទៅដើម្បីគុណដ៏
ក្រៃលែង, (កាលចេញចូល) ។

អភិនិព្វត្តិ ឥ. [អភិ+និ+ចម, ផ្កាស់>ព>ព្វ, ម>ត+តិ] កិ.កើតចំពោះ ។

អ

អភិនិម្មិត្តា អ. [អភិ+និ+មា+នា+ត្វា; អាណែមា>ផ, អាណែនា>ផ] និម្មិត

ចំពោះហើយ, តំណែងហើយ ។

អភិនិហារ ចុំ. [អភិ+និ+ហរ+ណ] អភិនិហារ, ធម៌ជាគ្រឿងនាំចេញដើម្បី

គុណដីក្រៃលែង (សេចក្តីកសាង) ។ **សម្បុន្ត** គុ. អ្នកដល់ព្រម
ហើយដោយអភិនិហារ, អ្នកមានអភិនិហារដល់ព្រមហើយ ។

អភិបត្ថយំ គុ. [អភិ+បត្ត+ណយ+អន្ត+សិ.វិ.ផ្កាសន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលប្រាថ្នា

ចំពោះ ។

អភិបត្តិត គុ. [អភិ+បត្ត+ផ.អា.+ត] គឺ...ប្រាថ្នាចំពោះហើយ ។

អភិភវតិ កិ. [អភិ+ភូ+អ+តិ.វ.] រមែងញាំញី, គ្របសង្កត់ ។

អភិភវនាទិក គុ. [អភិភវន+អាទិ+ក] មានកិ.គ្របសង្កត់ជាដើម; វិ.

អភិភវនំ អាទិ យស្ស កំ > អភិភវនាទិកំ ។

អភិភវន្ត គុ. [អភិ+ភូ+អន្ត] កាលញាំញី, កាលគ្របសង្កត់ ។

អភិភវិ កិ. [អភិ+ភូ+អ+ល្យ-អដ្ឋ.] ញាំញីហើយ, គ្របសង្កត់ហើយ ។

អភិភវិត គុ. [អភិ+ភូ+ផ.អា.+ត] ញាំញីហើយ, គ្របសង្កត់ហើយ ។

អភិភវិត្តា អ. [អភិ+ភូ+ផ.អា.+ត្វា] ញាំញីហើយ, គ្របសង្កត់ហើយ ។

អភិភុយ្យ អ. [អភិ+ភូ+ត្វា] គ្របសង្កត់ហើយ ។

អភិភុយ្យមាន គុ. [អភិ+ភូ+យ+មាន] គឺ...កាលគ្របសង្កត់ ។

អភិភូត គុ. [អភិ+ភូ+ត] គឺ...គ្របសង្កត់ហើយ, រូបវិតហើយ, ជិះជាន់

ហើយ ។

អភិមង្គលសម្មត គុ. [អភិមង្គល+សម្មត] គឺ...ដឹងដោយល្អហើយថាជា
មង្គលក្រៃពេក, . សន្មតហើយថាជាមង្គលដ៏ក្រៃលែង (សម្មត
<សំ+មន+ត) ។

អភិមត្តតិ កិ. [អភិ+មថ+អ+តិ.វ.] រមែងញាំញី ។

អភិមុខ គុ. [អភិ+មុខ] មីចំពោះមុខ, មីចំមុខ, មីមានមុខចំពោះ, ឆ្ពោះមុខ
ទៅ, បែរមុខទៅ, មានមុខតម្រង់ទៅ, មានមុខសំដៅទៅ ។

អភិយាចិត្ត គុ. [អភិ+យាច+ឥ.អា.+ត] គឺ...អាណាចក្រហើយ, .សូមហើយ,
.អង្វរហើយ, .អញ្ជើញហើយ ។

អភិយុជ្ឈិតុកាយ គុ. [អភិយុជ្ឈិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីច្បាំងចំពោះ;
វិ. អភិយុជ្ឈិតុំ ភាវេភិកិ > អភិយុជ្ឈិតុភាវេមា ។

អភិវតិ គុ. [អភិ+វម+ត] ព្រេកអរចំពោះហើយ, ព្រេកអរសិប្បហើយ ។

អភិវតិ ឥ. [អភិ+វម+តិ] សេចក្តីព្រេកអរចំពោះ, សេចក្តីព្រេកអរក្រៃ-
លែង ។

អភិវម កិ. [អភិ+វម+អ+ហិ.ប., លុបហិ] ចូរព្រេកអរចំពោះ ។

អភិវមតិ កិ. [អភិ+វម+អ+តិ.វ.] រមែងព្រេកអរចំពោះ ។

អភិវមិតុំ អ. [អភិ+វម+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីព្រេកអរចំពោះ ។

អភិវមិត្វា អ. [អភិ+វម+ឥ.អា.+ត្វា] ព្រេកអរចំពោះហើយ ។

អភិរាជយេ កិ. [អភិ+រជ+ណាយ+ឯយ្យ-ស. លុប យ្យ ទុក ង] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យ
ព្រេកអរចំពោះ ។

អ

អភិរុចិត គុ. [អភិ+រុច+ឥ.អា.+ត] ដែល...គាប់ចិត្តចំពោះហើយ ។

អភិរុយ្យ អ. [អភិ+រុហ+ត្វា] ឡើងហើយ, ជិះហើយ ។

អភិរុទ្ធ គុ. [អភិ+រុហ+ត] ឡើងហើយ, ចំរើនឡើងហើយ, ដុះឡើងហើយ ។

អភិរូបតវ គុ. [អភិរូប+តវ] មានរូបល្អជាង (មានរូបខ្លាំងជាង) ។

អភិរូបតា ឥ. [អភិរូប+តា] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានរូបល្អ; វិ. អភិរូបសរូ
ភាថា> អភិរូបភា ។

អភិរូហតិ កិ. [អភិ+រុហ+អ+តិ.វ.] ឡើង, ចំរើនឡើង, ដុះឡើង, ជិះ ។

អភិរូហតោ គុ. [អភិ+រុហ+អន្ត+ស.វិ., ផ្លាស់ន្ត+ស.វិ>តោ] កាលឡើង,
កាលដុះឡើង ។

អភិរូហណ ឥ. [អភិ+រុហ+យុ] កិ.ឡើង, កិ.ដុះឡើង ។ - អត្ថ ប៉ុ.
ប្រយោជន៍ (ត្រូវការ) ដល់កិ.ឡើង, -ដុះឡើង ។ - មគ្គ ប៉ុ.
ផ្លូវជាទីឡើង ។

អភិរូហន្តិ គុ. [អភិ+រុហ+អន្ត+ន្ត] កាលឡើង, កាលដុះឡើង, កាលជិះ ។

អភិរូហិ កិ. [អភិ+រុហ+អ+ន្ត-អជ្ជ.] ឡើងហើយ, ដុះឡើងហើយ, ជិះ
ហើយ ។

អភិរូហិតំ អ. [អភិ+រុហ+ឥ.អា.+តំ] ដើម្បីឡើង, ដុះឡើង, ដើម្បីជិះ ។

អភិរូហិតា អ. [អភិ+រុហ+ឥ.អា.+ត្វា] ឡើងហើយ, ដុះឡើងហើយ, ជិះ
ហើយ ។

អភិវឌ្ឍតិ កិ. [អភិ+វឌ្ឍ+អ+តិ.វ.] រមែងចំរើនក្រៃលែង ។

អភិវឌ្ឍន នប្បំ. [អភិវឌ្ឍ+យ្យ] កិ.ចំរើនក្រៃលែង ។

អភិវាទនសីលតា ឥ. [អភិវាទនសីល+តា] ភាវៈនៃ...អ្នកមានកិ.អភិវាទនជា
ប្រក្រតី, អ្នកមានកិ.ថ្វាយចង្អុំជាប្រក្រតី; វិ. **អភិវាទនំ សីលំ**
យស្ស សោ> **អភិវាទនសីលោ**, **អភិវាទនសីលស្ស**
ភាវោ> **អភិវាទនសីលកា** ។

អភិវាទនសីលី ប្បំ. [អភិវាទនសីល+លី] អ្នកមានកិ.ថ្វាយចង្អុំជាប្រក្រតី;
វិ. **អភិវាទនសីលំ យស្ស អភិវិ**> **អភិវាទនសីលី** ។

អភិវាទន នប្បំ. [អភិ+វន្ត ច្នវាទ+យ្យ, លុបន, ទិយៈអនៃវ>អា] កិ.ថ្វាយចង្អុំ,
កិ.សំពះ, កិ.អភិវាទន៍; វិ. **អភិវាទិយកេកិ**> **អភិវាទនំ** ។

អភិវាទនាទិសក្ការករណដ្ឋាន នប្បំ. [អភិ...ករណ+ឋាន] ទីជាទីធ្វើនូវ
សក្ការៈមានកិ.ថ្វាយចង្អុំជាដើម ។

អភិវាទេត្វា អ. [អភិ+វន្ត ច្នវាទ+ណេ+ត្វា] អភិវាទហើយ, ថ្វាយចង្អុំហើយ,
សំពះហើយ ។

អភិវាទេន្តិ កិ. [អភិ+វន្ត ច្នវាទ+ណេ+អន្តិ.វ.] រមែងអភិវាទ, ថ្វាយចង្អុំ,
សំពះ ។

អភិវុដ្ឋី គុ. [អភិ+វស្ស+ត, ផ្កាសំអនៃវ>ឌ] គឺភ្លៀងធ្លាក់ចុះហើយក្រៃពេក,
គឺភ្លៀងចង្កុរចុះខ្លាំង ។

អភិសក្ការ ប្បំ. [អភិ+សក្ការ] សក្ការៈដ៏ក្រៃលែង, គ្រឿងសក្ការៈដ៏ល្អ ។

អ

អភិសង្ខេប កិ. [អភិ+សង+យ+ឯយ្យ.ស., លុច យ្យ ទុក ង] គប្បីជាប់នៅ
ចំពោះ, គប្បីចាត់ចែង ។

អភិសបិ កិ. [អភិ+សប+អ+ល្អ៍-អជ្ជ.] ស្បថចំពោះហើយ, ដាក់សម្បថ
ហើយ, ផ្តាសាហើយ ។

អភិសបិត គុ. [អភិ+សប+ឥ.អា+ត] គឺ...ស្បថចំពោះហើយ, ដាក់សម្បថ
ហើយ, ផ្តាសាហើយ ។

អភិសបិត្តា អ. [អភិ+សប+ឥ.អា.+ត្តា] ស្បថចំពោះហើយ, ដាក់សម្បថ
ហើយ, ផ្តាសាហើយ ។

អភិសបិត្ថ កិ. [អភិ+សប+អ+ឥ.អា.+ល្អ៍-អជ្ជ., ល្អ៍-អជ្ជ>ត្ថ] ស្បថចំពោះ
ហើយ, ដាក់សម្បថហើយ, ផ្តាសាហើយ ។

អភិសមយ ចុំ. [អភិ+សំ+ឥ, ឥ>ឯ>អយ+ណ] កិ.ប្រព្រឹត្តទៅព្រមចំពោះ,
កិ.ដល់ព្រមហើយ, កិ.លុះ, កិ.បាន, កិ.ត្រាស់ដឹង ។

អភិសមាចារិក ចុំ. [អភិសមាចារ+ណិក] អ្នកប្រកបដោយអភិសមាចារៈ
ឬអ្នកមានមារយាទល្អក្រៃលែង; វិ. អភិសមាចារន
និយុត្តោ> អភិសមាចារិកោ , អភិសមាចារោ យស្ស
អភិកិ ចា> អភិសមាចារិកោ; (អភិសមាចារ>អភិ+សំ+
អា+ចរ+ណ) ។

អភិសមេច្ច អ. [អភិ+សំ+ឥ, ឥ>ឯ+ត្តា, ត្តា>រច្ច លុចរ] ត្រាស់ដឹងហើយ,
ពិចារណាហើយ (ដល់ព្រមចំពោះហើយ) ។

អភិសម្បរាយ ចុំ. [អភិ+សំ+ចរ+ឥ, ឥ>ឯ>អយ+ណ] រាជគិសត្វគប្បី

ដល់ព្រមចំពោះក្នុងខាងក្នុង, បរលោក ។

អភិសម្មជ្រិត្តា អ. [អភិ+សំ+ពុធ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] ត្រាស់ដឹងព្រមចំពោះ
ហើយ ។

អភិសម្មធានិ គុ. [អភិ+សំ+ពុធ+យុ] អ្នកត្រាស់ដឹងព្រមចំពោះ ។

អភិសង្ខតិ គុ. [អភិ+សំ+ករ, ករ>ខរ+ត, លុបរ] គឺ...ពាក់ព័ន្ធហើយ, -ប្រុង
ហើយ, -ជួសជុលហើយ ។

អភិសង្ខរិត្តា អ. [អភិ+សំ+ករ, ករ>ខរ+ឥ.អា.+ត្វា] ពាក់ព័ន្ធហើយ,
ប្រុងហើយ, ជួសជុលហើយ ។

អភិសង្ខរោតិ កិ. [អភិ+សំ+ករ, ករ>ខរ+ឱ+តិ.វ.] ពាក់ព័ន្ធ, ចាត់ចែង,
ប្រុង, ជួសជុល ។

អភិសង្ខរោន្តិ គុ. [អភិ+សំ+ករ, ករ>ខរ+ឱ+អន្ត] កាលពាក់ព័ន្ធ,
កាលប្រុង, កាលជួសជុល ។

អភិសិញ្ជិត្តា អ. [អភិ+សិច+ឥ.អា.+ត្វា, ចុះនិ.អា.] ស្រោចចំពោះហើយ,
អភិសេកហើយ ។

អភិសិញ្ជិត្តសុ កិ. [អភិ+សិច+អ+ខ្ញុំ-អជ្ជ., ចុះនិ.អា.] ស្រោចចំពោះហើយ,
អភិសេកហើយ ។

អភិសិទ្ធិ គុ. [អភិ+សិច+ត] គឺ...ស្រោចចំពោះហើយ, អភិសេកហើយ ។

អភិសេកិ គុ. [អភិ+សិច+ណ, ច>ក, លុបណ] ជាមិស្រោចចំពោះ, ជាមិ
អភិសេក (ការស្រោចទឹក) ។ . គ្រួហប្បវេសនវិវាហមង្គល

នចុំ. មង្គលជាមិអភិសេកនិងជាមិចូលទៅកាន់ផ្ទះនិងវិវាហៈ, អភិ.

សេកមង្គលនិងគេហច្បវេសនមង្គលនិងវិវាហមង្គល ។ មង្គល-

បោក្ខរណី ឥ. ស្រះបោក្ខរណី (ស្រះមានឈូក) ជាមង្គលជាមី
អភិសេក ។

អភិហដ គុ. [អភិ+ហរ+ត, ត>ដ, លុចរ] គឺ...នាំទៅចំពោះហើយ, - នាំមក
ចំពោះហើយ ។ បណ្ណាការ ចុំ. គ្រឿងបណ្ណាការ (ជំនួន, តង្វាយ)
ដែលបុគ្គលនាំទៅចំពោះហើយ ។ មត្តិ គុ. គ្រាន់តែ ឬត្រឹមតែគឺ...
នាំទៅចំពោះហើយ ។ សក្ការសម្មានិ គុ. មានគ្រឿងសក្ការៈនិង
សេចក្តីរាប់អាន (គឺ...) នាំទៅចំពោះហើយ, មានសក្ការៈនិងវត្ថុជា
គ្រឿងរាប់អាននាំទៅចំពោះហើយ ។

អភិហនិច្ចា អ. [អភិ+ហន+ឥ.អា.+ច្ចា] បៀតបៀនចំពោះហើយ, ដល់
ហើយ, ទង្គិចហើយ, ប៉ះហើយ ។

អភិហរន្តិ កិ. [អភិ+ហរ+អ+អន្តិ.វ.] នាំទៅចំពោះ, នាំមកចំពោះ ។

អភិហរាបេត្វា អ. [អភិ+ហរ+ណាបេ+ច្ចា] ញ៉ាំង...ឱ្យនាំទៅចំពោះ
ហើយ, - ឱ្យនាំទៅហើយ ។

អភិហរិត្វា អ. [អភិ+ហរ+ឥ.អា.+ច្ចា] នាំទៅចំពោះហើយ, នាំទៅហើយ,
នាំមកហើយ ។

អភុញ្ញន្តិ គុ. [ន+ភុជ+អន្ត, ចុះនិ.អា.] កាលមិនបរិភោគ, កាលមិនប្រើ
ប្រាស់ ។

អភុញ្ញិត្វា អ. [ន+ភុជ>អភុញ+ឥ.អា.+ច្ចា] មិនបរិភោគហើយ, មិនប្រើ
ប្រាស់ហើយ ។

អភ្នតបុព្វ គុ. [ន+ភ្នតបុព្វ] មិនធ្លាប់កើតហើយ, មិនធ្លាប់មានហើយ ។

អភ្នត គុ. [ន+ភ្នត] មិនដែលកើតហើយ; មិនមានហើយ; មិនពិត, ពាក្យ
មិនពិត ។ **អព្ពក្ខានទោស** ចុំ. ទោសគឺកិ.ពោលចង្កាច់ដោយពាក្យ
មិនពិត ។ **វាទី** ចុំ. អ្នកពោលនូវពាក្យមិនពិត, អ្នកមានកិ.ពោលនូវ
ពាក្យមិនពិតជាប្រក្រតី; វិ. **អភ្នកំ ចណីកិ** > **អភ្នកថាធិ** ,
អភ្នកំ ចណិកុំ សិលមស្សាភិ > **អភ្នកថាធិ** ។

អមត្ត គុ. [ន+មត្ត] មិនមែនជាមត្ត, មិនមែនជាផ្លូវ ។

អមច្ច ចុំ. [អមា+ច្ច] អ្នកកើតជាមួយ, អ្នកកើតរួមជាមួយនឹងស្តេច ឬមន្ត្រី
ក្នុងកិច្ចទាំងពួង (អមាត្យ); វិ. **សព្វភិច្ឆេសុ រញ្ញា មន្តេន ថា**
អមា សមា ភវកិកិ > **អមច្ឆោ** ។ **កុល** នចុំ. ត្រកូលនៃ
អមាត្យ ។ **បុត្ត** ចុំ. កូននៃអមាត្យ ។ **សហស្សបរិវុត** គុ. គឺ
ពាននៃអមាត្យចោមរោមហើយ, . ហែហមហើយ ។ **បុត្តភារ** ចុំ.
ភារៈនៃ...ជាបុត្រនៃអមាត្យ ។

អមជ្ជប ចុំ. [ន+មជ្ជ+បា+ណ] អ្នកមិនដឹកនូវទឹកស្រវឹង; វិ. **មជ្ជ**
មិចកិកិ > **មជ្ជបោ** , **ន មជ្ជបោ** > **អមជ្ជបោ** ។

អមញ្ជីសុ កិ. [អ+មន+យ+ខំ.អដ្ឋ.] បានដឹងហើយ, បានសំគាល់ហើយ,
បានស្មានហើយ ។

អមតិ គុ. [ន+មត] មិនស្លាប់, មិនស្លាប់ហើយ, និព្វានឈ្មោះអមតៈ ។ មីមិន
មានសេចក្តីស្លាប់; វិ. **នភិ ឯភ្ន មកំ មរណន្តិ** > **អមកំ** ។

អ

- ដ្ឋាន នប្បំ. ទីមិនមានសេចក្តីស្លាប់, ទីនៃបុគ្គលមិនស្លាប់ហើយ
 ឬមិនដែលស្លាប់ហើយ ។ . និព្វាន នប្បំ. និព្វានឈ្មោះអមតៈ ។
 - បរិយោសាន គុ. មាននិព្វានឈ្មោះអមតៈជាទីបំផុត ។ . បទ
 នប្បំ. ធម្មជាតិជាគ្រឿងដល់នូវនិព្វានឈ្មោះអមតៈ; វិ. **អមកំ ចជ្ជន្តិ
 ភិណាភិ** > **អមកបដំ** ; ជាផ្លូវនៃនិព្វានឈ្មោះអមតៈ, ឬមិជាហេតុ
 ដល់នូវនិព្វានឈ្មោះអមតៈ; វិ. **អមកស្ស បដំ** > **អមកំបដំ** ។
 - បាស នប្បំ. ទឹកគឺបុគ្គលគប្បីផឹកឈ្មោះអមតៈ, ទឹកអម្រឹត ។ . បុព្វ
 គុ. ដែល...មិនធ្លាប់ស្លាប់ហើយ ។ . ផល គុ. មានផលឈ្មោះ
 អមតៈ។ . ភាវំ ប្បំ. ភាវៈនៃ...ជា...មិនស្លាប់ហើយ ។ . មគ្គទេសក
 ប្បំ. អ្នកសំដែងនូវផ្លូវនៃនិព្វានឈ្មោះអមតៈ ។ . មហានិព្វាន-
 សម្បត្តិ ឥ. សម្បត្តិគឺមហានិព្វានឈ្មោះអមតៈ, កិ.ដល់ព្រមនូវមហា
 និព្វានឈ្មោះអមតៈ ។ . មហានិព្វានសម្បាបកត្ត នប្បំ.
 ភាវៈនៃ... ជា... ញ៉ាំងសត្វឱ្យដល់ព្រមនូវមហានិព្វានឈ្មោះអមតៈ ។
 - វស្ស នប្បំ. ភ្លៀងគឺធម៌ឈ្មោះអមតៈ, ភ្លៀងគឺនិព្វានឈ្មោះ
 អមតៈ ។

អមតាធិគតិ គុ. [អមត+អធិ+គម+ត] ដែលដល់នូវនិព្វានឈ្មោះអមតៈ,
 ដែលបាន (លុះ) នូវនិព្វានឈ្មោះអមតៈ ។

អមតោគធ គុ. [អមត+អវ++គាធ+អ] ដែលចុះសិបក្នុងនិព្វានឈ្មោះ
 អមតៈ, (ដែលតាំងសិបក្នុងធម៌ឈ្មោះអមតៈ, ដែលឈានចុះកាន់

និព្វានឈ្មោះអមតៈ); វិ. **អមរេ និព្វានេ អមតាចក្រិ**>
អមរោគធំ ។

អមត្តញ្ញ គុ. [ន+មត្ត+ញ្ញ+រ] អ្នកមិនស្គាល់នូវប្រមាណ, អ្នកមិនដឹងនូវ
ប្រមាណ; វិ. **មត្តំ ជាណាភិ**> **មត្តញ្ញ** , ន **មត្តញ្ញ**>
អមត្តញ្ញ ។

អមត្តញ្ញតាបដិក្ខេប ចុំ. [អមត្តញ្ញតា+បដិក្ខេប] កិ..ហាមឃាត់ដោយភាវៈ
នៃបុគ្គលអ្នកមិនដឹងនូវប្រមាណ, អាការឃាត់នូវភាវៈនៃបុគ្គលអ្នក
មិនដឹងនូវប្រមាណ (បដិក្ខេប<បដិ+ឱប+ណ) ។

អមនសិកត្តា អ. [ន+មនសិ+ករ+ត្តា] មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តហើយ, មិនចាប់
ភ្នឹកហើយ ។

អមនសិការ ចុំ. [ន+មនសិ+ករ+ណ] កិ.មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត; វិ. **មនសិ**
ករណំ> **មនសិការោ** , ន **មនសិការោ**> **អមន-**
សិការោ ។

អមនាប គុ. [ន+មនាប] ដែលមិនជាមីគាប់ចិត្ត, ដែលមិនជាមីពេញចិត្ត,
មិនមានសេចក្តីគាប់ចិត្ត ។

អមនុស្ស គុ. [ន+មនុស្ស] មិនមែនជាមនុស្ស (មានភូតនិងបិសាចជា
ដើម) ។ . **គ្គហិត** គុ. គឺអមនុស្សចាប់ហើយ ។ . **បរិគ្គហិត** គុ.
គឺអមនុស្សហ្វូងហែងហើយ, គឺអមនុស្សកំណត់ហើយ ។ . **ពហុល**
គុ. មានអមនុស្សច្រើន, ច្រើនដោយអមនុស្ស ។ . **វិយ** នចុំ.

អ

ភ័យអំពីអមនុស្ស, ភ័យកើតអំពីអមនុស្ស ។ . សិទ្ធិ ចុំ. សំឡេង
ឬសូរនៃអមនុស្ស ។

អមនុស្សបង្ក ចុំ. [អមនុស្ស+ឧបង្ក] អន្តរាយអំពីអមនុស្ស, ឬឧបម្រាម
ដែលកើតអំពីអមនុស្ស; វិ. អមនុស្សហិ ជាភោ ថា
ឧបង្កថា> អមនុស្សបង្កថា ។

អមនុស្សបង្កិត គុ. [អមនុស្ស+ឧបង្កិត] គឺអមនុស្សចូលទៅចៀតចៀន
ហើយ, គឺអមនុស្សប្រទូស្តហើយ; វិ. អមនុស្សហិ ឧបង្កិ
ភោ> អមនុស្សបង្កិភោ ។

អមរណកសត្ត ចុំ. [អមរណក+សត្ត] សត្វអ្នកមិនស្លាប់, សត្វដែលមិន
ស្លាប់ ។

អមរវតីនគរ នចុំ. [អមរវតី+នគរ] ក្រុងឈ្មោះអមរវតី ។

អមហប្បលភាវ ចុំ. [អមហប្បល+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជា...មិនមានផលធំ; វិ.
មហាន្តំ ផលំ> មហាប្បលំ , នភិ មហាប្បលំ ឯកស្ស្វាភិ>
អមហាប្បលំ កស្ស ភាថោ> អមហាប្បលភាថោ ។

អមាតវ គុ. [ន+មាតុ] ស្ត្រីមិនមែនជាមាតា ។

អមាតាបិតុសំវឌ្ឍ គុ. [អមាតាបិតុ+សំវឌ្ឍ] ដែលចំរើនព្រមហើយក្នុង
បុគ្គលមិនមែនជាមាតានិងបិតា, ចំរើនល្អហើយក្នុងសំណាក់នៃ
បុគ្គលមិនមែនជាមាតានិងបិតា ។

អមានុសិ គុ. [ន+មានុសិ] មិនមែនជាមនុស្សនៃមនុស្ស; វិ. មនុស្សស្ស

សន្តកោ > ហានុសី , ន ហានុសី > អហានុសី ។

អមាមក គុ. [ន+មម+ណុ] អ្នកមិនរាប់អាន, មិនរាប់រក, មិនស្រឡាញ់ ។

អមាយាវី គុ. [ន+មាយាវី] មិនមែនអ្នកមានមាយា, អ្នកមិនមានពុតពូត
(មិនមែនអ្នកណាពុត); វិ. **មាយា យស្ស អភ្និកិ > មាយាវី ,
ន មាយាវី > អមាយាវី ។**

អមាយ គុ. [ន+មាយា] អ្នកមានមាយាមិនមាន, អ្នកមិនមានមាយា; វិ.
នភិ កស្ស មាយាភិ > អមាយោ ។

អមារិតត្ត ឧប្ប. [អមារិត+ត្ត] រាវៈនៃ...ជាអ្នកគឺ...មិនឱ្យស្លាប់ហើយ, មិន
សម្លាប់ហើយ ។

អមារេត្នា អ. [ន+មរ+ណេ+ត្នា] មិនឱ្យស្លាប់ហើយ, មិនញ៉ាំង...ឱ្យស្លាប់
ហើយ, មិនសម្លាប់ហើយ ។

អមិតភោគី គុ. [អមិត+ភោគ] មានភោគៈរាប់មិនបានហើយ, មាន
ភោគៈគឺបុគ្គលរាប់មិនបានហើយ; វិ. **អមិកា ភោគា យេន ចា
យស្ស សោ > អមិកភោគោ;** (អមិត<ន+មា, អាទៃមា>
ត+ត) ។

អមិត្តិ គុ. [ន+មិត្ត] មិនមែនជាមិត្ត (សត្រូវ); វិ. **ន មិក្កោ >
អមិក្កោ ។** ភ្និត គុ. ដែលមិនមែនជាមិត្ត, មិនមែនជាមិត្តកើត
ហើយ (ភូត.ស័ព្ទដែលចុះខាងចុងស័ព្ទដូច្នោះជាដើមប្រែក៏បាន ទេក៏
បាន) ។ មម្ពិនី ឧប្ប. កិ.ញ៉ាំងនូវបុគ្គលមិនមែនជាមិត្ត, កិ.កាច់កិន

នូវសត្រូវ ។ វិសី ចំ. អំណាចនៃសត្រូវ ។

អមិណាត គុ. [ន+មិល+ត] មិនស្ងួតហើយ, មិនស្រពោនហើយ, មិនរញ្ជាម
ហើយ ។

អមុច្ចមាន គុ. [ន+មុច+យ+មាន] គឺ...កាលមិនរួច, . កាលមិនលែង ។

អមុញ្ជិត្តា អ. [ន+មុច+ផ.អា.+ត្តា, ចុ.និ.អា.] មិនរួចហើយ, មិនលែង
ហើយ ។

អមុត្ត គុ. [ន+មុច+ត] មិនរួចហើយ, មិនផុតហើយ ។

អមុសាវាទ ចុំ. [ន+មុសា+វទ+ណ] កិ.មិនពោលនូវពាក្យកុហក; គុ. អ្នក
មិនមានមុសាវាទ ។

អម្ពត គុ. [ន+ម្ពត] មិនមែនគរ, មិនគរ ។

អមោយ គុ. [ន+មោយ] មិនចេះ, មិនសូន្យ, មិនឥតអំពើ ។

អមោរាវ ចុំ. [អមោរ+វាវ] រាវនៃ...ជា...មិនមែនក្លោក ។

អម្ព កិ. [អស+អ+ម.វ., ម.វ.>ម្ព] មាន, ជា... ។

អម្ពមយ គុ. [អម្ព+មយ] ជាវិការនៃថ្ម, ដែលកើតអំពីថ្ម ។

អម្ពយ គុ. [អម្ព+មយ] ជាវិការនៃថ្ម, ដែលកើតអំពីថ្ម ។

អម្ពាទិស គុ. [អម្ព+មិស+ក្រិ] ប្រាកដដូចជាយើង, ដូចជាយើង; វិ.

អហំ ចិយ ទិស្សក័កិ> អម្ពាទិសោ ។

អម្ពដ្ឋិ នចុំ. [អម្ព+អដ្ឋិ] គ្រាប់ (ភ្លើង) នៃស្វាយ ។

អម្ពណក នចុំ. [អម្ព+អណក] ស្លឹក (ភាជនៈដែលគេធ្វើអំពីស្វាយ) ។

អម្ពបក្ក គុ. [អម្ព+បក្ក] ស្វាយមុំ, ផ្លែនៃស្វាយមុំហើយ ។

អម្ពបានកិ នចុំ. [អម្ព+បានក] ទឹកគីបុគ្គលគប្បីផឹកដែលបុគ្គលធ្វើដោយផ្លែ
នៃស្វាយ, ទឹកបានដែលបុគ្គលធ្វើដោយផ្លែនៃស្វាយ; វិ. **អម្ពេហិ
កកំ បានកំ > អម្ពបានកំ** ។

អម្ពបោតកិ ចុំ. [អម្ព+បោតក] កូននៃស្វាយ ។

អម្ពរុក្ខមូល នចុំ. [អម្ពរុក្ខ+មូល] ប្រមេសជាទីតាំងនៃដើមស្វាយ, គល់នៃ
ដើមស្វាយ, ទីជិតនៃដើមស្វាយ ។

អម្ពវនិ នចុំ. [អម្ព+វន] ព្រៃនៃស្វាយ, ព្រៃដីដេរដាសដោយដើមស្វាយ,
វិហារឈ្មោះអម្ពវន; វិ. **អម្ពានំ ចនំ > អម្ពចនំ , អម្ពេហិ
សកោនំ ចនំ > អម្ពចនំ** ។

អម្ពាជកវនិ នចុំ. [អម្ពាជក+វន] ព្រៃនៃដើមម្នាក់, ព្រៃដីដេរដាសដោយ
ដើមម្នាក់ (អម្ពាជក<អម្ព+អជ+កស) ។

អម្ពិល នចុំ. [អម្ព+ឥល] វត្តជាគ្រឿងធ្វើនូវសំឡេងនៃជន (ជួរ, រសជួរ,
មានរសជួរ); វិ. **អម្ពនិ សង្ខំ ករោនិ ឯកេនាភិ >
អម្ពិលំ** ។ . ភាជនិ នចុំ. ភាជនៈសម្រាប់ដាក់នូវវត្តជួរ ។

អម្ពោ ភា.និ. នៃអ្នកដ៏ចំរើនមេ., វិយ (ប្រើបានទាំងពីរចនៈចំពោះតែខាង
បុរស) ។

អម្ម ភា.និ. បពិត្រម៉ែ, ម្ចាស់នាង . ល . ។ (សម្រាប់ប្រើបានចំពោះតែខាង
ស្រី) ។

ស្រ្តី) ។

អម្មតាតា អា.និ. បពិត្រម៉ែនិងឪពុកទ., ម្ចាស់នាងនិងអ្នកទ. - ល. ។

អយ ចុំ. [អយ+អ] (សភាវៈ) ដល់នូវកិ.ប្រកបក្នុងកិច្ចរបស់ជាងផ្សេងៗ (ដែក); វិ. អយភិ នានាកម្មារភិច្ចេសុ យោនំ ភច្ចភិកិ>

អយោ ។ - ក្រុងសហស្ស ចុំ. ពាន់នៃព្យាបាទជាវិការៈនៃដែក ។
- នង្គល នចុំ. នង្គលជាវិការៈនៃដែក ។ - ប្បុប្បវិ ឥ. ផែនដីជា
វិការៈនៃដែក ។ - កបល្ល នចុំ. អំបែងជាវិការៈនៃដែក, គ្រឿងជា
វិការៈនៃដែក ។ - សលោកា ឥ. ស្នូលជាវិការៈនៃដែក, ចន្ទនៃ
ដែក ។ - សំខលិកសង្ហាត គុ. គឺបណ្ឌិតរាប់គ្រូមហើយថាច្រវាក់
ជាវិការៈនៃដែក, ពោលគឺច្រវាក់ជាវិការៈនៃដែក ។ - សិយាដក នចុំ.
ក្រចាប់ជាវិការៈនៃដែក, កង្វាមានសណ្ឋានដូចជាច្រវាក់ជាវិការៈនៃ
ដែក ។ - ស្វល នចុំ. ឈើអណ្តែតជាវិការៈនៃដែក, គ្រឿងសំរួចជា
វិការៈនៃដែក ។

អយស គុ. [អយ+ស] ដែលកើតអំពីដែក; វិ. អយកោ ខាកំ>

អយសំ ។

អយស គុ. [ន+យស] មិនមែនជាយស (ទោស) ។

អយាសា ចុំ. [អយ+នា.វិ.>អា ចុះស.អា.] អំពីដែក ។

អយាចិត្តា អ. [ន+យាច+ឥ.អា.+ត្តា] មិនសូមហើយ... ។

អយុញ្ជិត្ត គុ. [ន+យុជ>អយុញ្ជ+ឥ.អា.+ត្ត] គឺ...មិនគប្បីប្រកប ។

អយុត្ត គុ. [ន+យុជ+ត] មិនគួរ, មិនគួរហើយ ។ - ដ្ឋានី នចុំ. មីដែលមិនគួរ,
មីដែលមិនត្រូវ ។

អយោគ ចុំ. [ន+យុជ+ណ] កិ.មិនប្រកប, មិនមានព្យាយាមជាគ្រឿង
ប្រកប ។

អយោគុឡ ចុំ. [អយ+គុឡ] ដុំនៃដេក ។

អយោជយំ គុ. [ន+យុជ+ណយ+អន្ត+សិ.វិ.] កាលមិនប្រកប ។

អយោជេន្ត គុ. [ន+យុជ+ណេ+អន្ត] កាលមិនប្រកប ។

អយោនិសោ អ. [ន+យោនិសោ] ដោយមិនមែនជាឧបាយ, ដោយមិនមែន
ជាឧបាយនៃប្រាជ្ញា, ដោយឧបាយមិនមែនជាប្រាជ្ញា ។ - មនសិការ
ចុំ. ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយមិនមែនជាឧបាយនៃប្រាជ្ញា, ... ។

អយ្យក ចុំ. [អរហ+ណុ, រហ>យ>យ្យ, ណុ>អក] អ្នកដែលគេគប្បីបូជា
(តា ឬជីតា); វិ. អរហិតពោ ឬលេកពោភិ> អយ្យកោ;
(អយ+ណុ ក៏មាន) ។ - ក្សិល នចុំ. ត្រកូលនៃជីតា ។ - សេដ្ឋី ចុំ.
សេដ្ឋីជាជីតា ។ ឥ. អយ្យិក=យាយ ឬជីដូន ។

អយ្យ គុ. [អយ+ណ្យ] អ្នកដែលគេគប្បីចូលទៅជិត (ម្ចាស់, លោកម្ចាស់,
ចៅហ្វាយនាយ); វិ. អយិកពោ ឧបន្តពោភិ> អយ្យោ ។
- បុត្ត ចុំ. បុត្រនៃម្ចាស់ (ព្រះអង្គម្ចាស់) ។

អរក្ខិតព្វដ្ឋានី នចុំ. [អរក្ខិតព្វ+ឋាន] មីនៃ...គី...មិនគប្បីរក្សា ។

អរជន្ត គុ. [ន+រជ+អន្ត] កាលមិនត្រេកអរ, កាលមិនរីករាយ ។

អ

អរញ្ញកវិហារ ចុំ. [អរញ្ញក+វិហារ] វិហារ (វត្ត) ដ៏តាំងនៅក្នុងព្រៃ, វិហារ
មាននៅក្នុងព្រៃ ។

អរញ្ញកាទិតុណាយុត្ត គុ. [អរញ្ញកាទិតុណា+យុត្ត] ដែលប្រកបហើយ
ដោយគុណមានអរញ្ញកធុតង្គ ឬអរញ្ញកគុណជាដើម ។

អរញ្ញកធុតង្គសមាទានវស ចុំ. [អរញ្ញកធុតង្គសមាទាន+វស] អំណាច
នៃកិ.កាន់យកព្រមនូវអរញ្ញកធុតង្គ, អំណាចនៃការសមាទាននូវ...;
(ធុតង្គ នចុំ. <ធុត+អង្គ=អង្គនៃធម៌ជាគ្រឿងកំចាត់បង់នូវ
កិលេស; វិ. កិលេសេ ចុនាភិ ឯកេនាភិ> ចុនោ, ចុកស្ស
អង្គ> ចុកង្គ ។

អរញ្ញិក, អរញ្ញិក គុ. [អរញ្ញ+ណិក] អ្នកមានកិ.នៅក្នុងព្រៃជាប្រក្រតី; វិ.
អរញ្ញេ ចារសោ សីលមស្សាភិ> អរញ្ញេភោ (១); អ្នក
មានកិ.នៅក្នុងព្រៃជាវត្ត; វិ. អរញ្ញេ ចារសោ ចក្កមស្សាភិ>
អរញ្ញេភោ(១) ។ អរញ្ញិក <អរញ្ញ +ណិក; (ចងវិត្តហៈប្រែផ្សេងពី
ខាងលើថា «មានក្នុងព្រៃ, តាំងនៅក្នុងព្រៃ» ក៏បាន) ។

អរញ្ញ នចុំ. [អរ+ញ] មីដែលជនតែងនៅ (ព្រៃ); វិ. អរិយភេ ភម្ស-
ភេភិ> អរញ្ញំ ។ ភិពិ គុ. ទៅហើយកាន់ព្រៃ, ទៅហើយក្នុងព្រៃ,
នៅក្នុងព្រៃ ។ គមនវេលា ឥ. វេលាជាមីទៅកាន់ព្រៃ ។ វាស
ចុំ. កិ.នៅក្នុងព្រៃ ។

(១) ដោយអំណាច «ណិកប្បធូយ» គួរមិយៈទៅជា«អរញ្ញិក» ។

អរញ្ញាយតន ន.ប្ប. [អរញ្ញ+អាយតន] ព្រៃ (ខ្លះប្រែថាព្រៃរំលោង, ព្រៃធំ); អាយតន.ស័ព្ទនេះ ចុះមកជាបទបូរណៈ ឬជាសកត្តៈ ដូច «កម្មាយតន» ដែរ ។

អរហត្ត ន.ប្ប. [អរហត្ត+ត្ត] ភាវៈនៃបុគ្គលជាព្រះអរហន្ត; វិ. **អរហតោ** **ភាវោ** > **អរហត្តំ** ។ ផលសង្ខាត គុ. គឺបណ្ឌិតរាប់ប្រមហើយថាអរហត្តផល, គឺបណ្ឌិតពោលថាអរហត្តផល ។ មគ្គញ្ញាណជុំតិ ឥ. សេចក្តីរុងរឿងនៃញ្ញាណដ៏សម្បយុត្តដោយអរហត្តមគ្គ (ជុំតិ < ជុត + ត = តន្តិ, រស្មី) ។ មគ្គញ្ញាណសិ ប្ប. ជាវគ្គិញ្ញាណដ៏សម្បយុត្តដោយអរហត្តមគ្គ ។ មគ្គដ៏ គុ. បុគ្គលអ្នកតាំងនៅក្នុងអរហត្តមគ្គ ។ មគ្គ ប្ប. មគ្គជាមីមកនៃព្រះអរហត្ត, អរហត្តមគ្គ ។ ឧបនិស្សយការណ ន.ប្ប. ហេតុនៃឧបនិស្សយនៃភាវៈនៃបុគ្គលជាព្រះអរហន្ត ។ ឧបនិស្សយសម្បន្ន គុ. ដែលដល់ប្រមហើយដោយឧបនិស្សយនៃព្រះអរហត្ត, មានឧបនិស្សយនៃព្រះអរហត្តដល់ប្រមហើយ ។ ត្ថហណ ន.ប្ប. កិ.កាន់យកនូវព្រះអរហត្ត ។ ត្ថ ប្ប. ប្រយោជន៍ដល់ព្រះអរហត្ត, សេចក្តីត្រូវការដល់ព្រះអរហត្ត ។ និក្ខដ ប្ប. កំពូលនៃព្រះអរហត្ត, កំពូលគឺព្រះអរហត្ត ។ បរិយោសាន គុ. មានព្រះអរហត្តជាមីបំផុត (មានព្រះអរហត្តជាមីបំផុតចុះជុំវិញ) ។ បាបនសង្ខាត គុ. គឺបណ្ឌិតពោលថាកិ.ដល់នូវព្រះអរហត្ត, ពោលគឺកិ.ញ៉ាំង...ឱ្យដល់នូវព្រះអរហត្ត ។ ប្បត្តក្ខណ ប្ប. ខណៈនៃ...ដល់ហើយនូវភាវៈនៃខ្លួនជាព្រះអរហន្ត ។

អ

ប្បត្ត គុ. ដែលដល់ហើយនូវព្រះអរហត្ត ។ ទីបំផុត
ទីពឹងគឺព្រះអរហត្ត, ទីពឹងដូចជាកោះគឺព្រះអរហត្ត ។

អរហន្ត ចុំ. [អរហ+ន្ត] អ្នកឆ្ងាយចាកកិលេស . ល . (ព្រះអរហន្ត) ។
វត្តវណ្ណនា ឆ. កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវអរហន្តវត្ត ។ វាទប្បដិ-

សិយ្យត្ត គុ. ប្រកបព្រមចំពោះហើយដោយកិ.ពោលថាព្រះអរហន្ត,
. ដោយអរហន្តវាទ ។ វាទី ចុំ. កិ.ពោលថាព្រះអរហន្ត, ពាក្យពោល
ថាវិព្រះអរហន្ត ។ សិញ្ញី គុ. អ្នកមានសេចក្តីសំគាល់ថាខ្លួនជាព្រះ
អរហន្ត ។

អរណីសហិត គុ. [អរណិ+សហិត] វត្តដែលប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយ
ដៃកភ្លើង ឬដោយព័ន្ធតភ្លើង (ឈើព័ន្ធត) ។

អរតិ ឆ. [ន+រតិ] មិនមានសេចក្តីព្រេកអរ ឬអ្នកធ្វើនូវសេចក្តីមិន
ព្រេកអរក្នុងកុសលធម៌នៃជនដទៃ (មានធីតាឈ្មោះអរតិ); វិ. នភ្នំ
រតិ ឯកសិក្ខារតិ> អរតិ , បរេសំ កុសលធម្មេ អរតិ
គរោភីតិ វា> អរតិ ។

អរមណដ្ឋាន នចុំ. [អរមណ+ដ្ឋាន] ទីជាទីមិនព្រេកអរ, ទីមិនមែនជាទី
ព្រេកអរ, ទីគឺបុគ្គលមិនគប្បីព្រេកអរ ។

អរហតិ កិ. [អរហ+អ+តិ.វ] គួរ, រមែងគួរ ។

អរហិ ចុំ. [អរហ+អ] អ្នកឆ្ងាយចាកកិលេស, អ្នកគួរដើម្បីមូលនូវឬជា
វិសេស (ព្រះអរហន្ត) ។

អរិយ ចុំ. [អរ+ណ្យ+ឥ.វា.] អ្នកសម្លាប់នូវសត្រូវគឺកិលេស (ព្រះអរិយះ;
 គុ. ប្រសើរ, អ្នកប្រសើរ); វិ. **កិលេសារយោ ហន្តិកិ**>
អរហោ , **សោ ឯច**> **អរិយោ**; អ្នកឆ្ងាយចាកកិលេស; វិ.
កិលេសេហិ អារកាភិ> **អរិយា**; (ផ្លាស់អារក>អរិយ) ។
 - **ដ្ឋង្គិក** គុ. ប្រកបដោយអង្គដ៏ប្រសើរ, មានអង្គដ៏ជារបស់នៃ
 ព្រះអរិយះ, មានអង្គដ៏ប្រសើរ ។ - **ធិនិ** នចុំ. ទ្រព្យជារបស់នៃព្រះ
 អរិយះ, ទ្រព្យដ៏ប្រសើរ, អរិយទ្រព្យ ។ - **បុគ្គល** ចុំ. បុគ្គលជាព្រះ
 អរិយះ, អរិយបុគ្គល ។ - **ប្បវេទិតិ** គុ. ដែលព្រះអរិយះឱ្យដឹងទូទៅ
 ហើយ, - ប្រកាសហើយ, - សំដែងហើយ ។ - **ផល** នចុំ. ផលដ៏
 ប្រសើរ, អរិយផល ។ - **ពាលិសិកវត្ថុ** នចុំ. រឿងនៃ បុគ្គលអ្នកចាប់
 នូវត្រីដោយសន្តូចឈ្មោះអរិយះ (ពាលិសិកិ<ពលិស+ណិក; វិ.
ពលិសេន គណ្ហាភិកិ> **ពាលិសិកោ**) ។ - **ភូមិ** ន. ភូមិនៃ
 ព្រះអរិយះ, អរិយភូមិ ។ - **មគ្គញ្ញាណគិ** ចុំ. ភ្លើងគឺញ្ញាណដ៏
 សម្បយុត្តដោយអរិយមគ្គ, ភ្លើងគឺអរិយមគ្គញ្ញាណ ។ - **មគ្គរាវនា**
 ន. កិ.ចំរើននូវអរិយមគ្គ, កិ.ញ៉ាំងអរិមគ្គឱ្យកើត ។ - **មគ្គមយ** គុ.
 ជារិការះនៃអរិយមគ្គ, សម្រេចដោយអរិយមគ្គ ។ - **មគ្គិ** ចុំ. ផ្លូវជា
 របស់នៃព្រះអរិយះ, មគ្គដ៏ប្រសើរ, អរិយមគ្គ ។ - **វិសប្បដិបទា**
 ន. សេចក្តីប្រតិបត្តិជារង្សនៃព្រះអរិយះ, ..ដោយរង្សនៃព្រះអរិយះ,
 - ជាប់មកអំពីរង្សនៃព្រះអរិយះ ។ - **សិច្ច** នចុំ. សេចក្តីពិតរបស់ព្រះ
 អរិយះ, សេចក្តីពិតដ៏ប្រសើរ, អរិយសច្ច ។ - **សាវកកោដិ** ន.

អ

កោដិនៃអរិយសាវក ។ - សាវក ចុំ. សាវកជាព្រះអរិយៈ, សាវក
អ្នកប្រសើរ ។

អរុ នចុំ. [អរ+ឧ] រោគជាតទៅក្នុងខាងលើដោយភាពជារបស់ស្អុយ
(ដំបៅ); វិ. អរកិ បូកិភារេន ឧជំ ភច្ចកិកិ > អរុ ។ - កាយ
ចុំ. កាយប្រព្រឹត្តទៅដោយដំបៅ, កាយមានដំបៅ; គុ. មានកាយជា
ដំបៅ ។

អរុចិ ឥ. [ន+រុចិ] សេចក្តីមិនគាប់ចិត្ត, សេចក្តីមិនរុងរឿង ។

អរុច្ឆនិកិ គុ. [ន+រុច+យ+ណុ, ណុ>អនក] មិនជាមីគាប់ចិត្ត, ដែលមិន
គាប់ចិត្ត ។

អរុណា ចុំ. [អរ+ឧណ] សភាវៈតែងទៅ ឬសភាវៈប្រព្រឹត្តទៅដោយ
ភាពដូចជាមាស (អរុណ); វិ. អរកិ ភច្ចកិកិ > អរុណោ, អរកិ
ភច្ចកិ សុចណ្ណភារេន បច្ចកិកិ ថា > អរុណោ ។
- វតីមត្តិកា ឥ. ដ៏មានពណ៌ដូចជាពណ៌នៃអរុណ ។ - ឧត្តមនឧត្ត
នចុំ. រដូវជាមីរះនៃអរុណ, រដូវជាមីទៅក្នុងខាងលើនៃអរុណ ។
- ឧត្តមនវេលា ឥ. វេលាជាមីរះនៃអរុណ ។

អរុភូតកាយ ចុំ. [អរុភូត+កាយ] កាយមានដំបៅកើតហើយ, កាយគឺភូត
រួមមានដំបៅ, កាយជាមីកើតនៃដំបៅ ។

អរូប គុ. [ន+រូប] មានរូបមិនមាន, មិនមានរូប ។ - ធម្ម ចុំ. អរូបធម៌,
ធម៌មិនមានរូប ។ - ព្រហ្ម ចុំ. អរូបព្រហ្ម, ព្រហ្មមិនមានរូប ។

អរូបី ចុំ. [ន+រូបិ] មិនមែនធម៌មានរូប; វិ. រូបំ យស្ស អភ្និកិ > រូបិ ,
ន រូបិ > អរូបិ ។

អវេ អា.និ, នៃមនុស្សចង្រៃ, នៃអាចង្រៃ, នៃមេចង្រៃ, ... ។

អរោគ គុ. [ន+រោគ] មានរោគមិនមាន, មិនមានរោគ, ឥតរោគ; វិ.
នភិ រោគោ អស្សាភិ > អរោគោ ។ ករណិភាវំ ចុំ. ភាវៈ
នៃកិ.ធ្វើឱ្យជាអ្នកមិនមានរោគ ។ កាល ចុំ. កាលនៃ...មានរោគ
មិនមាន ។ និត្តិ គុ. មានចៅមិនមានរោគ ។ បុត្តិ គុ. មានកូនមិន
មានរោគ ។ ភាវំបរម គុ. មានភាវៈនៃចុក្កលមិនមានរោគយ៉ាង
ក្រៃលែង ។ ភាវំ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមិនមានរោគ (ភាវៈនៃ...
មិនសាបសូន្យ) ។

អលក្ខិកិ គុ. [ន+លក្ខិក] អ្នកមិនមានសិរីជាគ្រឿងកំណត់ (អ្នកមិនមាន
ចុណ្យ) ។

អលង្កតិ គុ. [អលំ+ករ+ត] របស់ដែលគេធ្វើប្រដាប់, (ប្រដាប់, ពាក់តែង);
វិ. អលំ ចិក្ខុសណំ ភរិយភេកិ > អលទ្គកោ , . កា ,
. ភំ ។ កាល ចុំ. កាលនៃ...គឺ...ធ្វើប្រដាប់ហើយ ។ ធម្មា-
សិនិ នចុំ. ធម្មាសនៈដែលចុក្កលធ្វើប្រដាប់ហើយ ។ ប្បដិយត្ត
គុ. ទាំងដែលគេធ្វើប្រដាប់ហើយ ទាំងដែលគេពាក់តែងហើយ
(បដិយត្ត < បដិ+យទ+ត) ។ មណ្ឌបមជ្ឈំ នចុំ. កណ្តាលនៃ
មណ្ឌប (បារ៉ា) ដែលគេធ្វើប្រដាប់ហើយ ។ មណ្ឌលមាល-

អ

សីស ន. ក្បាលដែលគេធ្វើប្រដាប់ហើយ, ក្បាលដែលបុគ្គល
ប្រដាប់ហើយ ។

អលង្ករិតា អ. [អលំ+ករ+ឥ.អា.+ត្វា] ធ្វើប្រដាប់ហើយ, ធ្វើឱ្យល្អមហើយ,
ប្រដាប់ហើយ, ពាក់តែងហើយ ។

អលង្ការ ចំ. [អលំ+ករ+ណ] កិ.ធ្វើប្រដាប់ (គ្រឿងអលង្ការ); វិ.
អលំ ចិក្ខុសណំ ករយកេកិ > **អលទ្គរណំ, អលទ្គរណំ** >
អលទ្គរោ ។ - **វណ្ណ** ន. វណ្ណៈគឺគ្រឿងអលង្ការ ។

អលង្ការាបេត្វា អ. [អលំ+ករ+ណាចេ+ត្វា] ញាំង...ធ្វើឱ្យប្រដាប់
ហើយ, - ឱ្យប្រដាប់ហើយ ។

អលគម្ព ចំ. [អរ>អល+គម, គម>គម+អ] សត្វទោរប័ស (ពស់); វិ.
អរំ សិយំ គច្ឆកិកិ > **អលគធ្មោ** ។ ម៉្យាងទៀត សត្វមានពិស
ដ៏បរិបូណ៌ (ពស់); វិ. **គោ វុច្ឆកិ ទុក្ខំ , កំ ទេកិកិ** > **គទោ**
ចិសំ; អលំ បរិច្ឆណំ គងំ អស្សាភិ > **អលគធ្មោ** ។

អលគ្គ គុ. [ន+លគ្គ+អ] មិនជាប់, មិនជំពាក់ ។ - **តា** ឥ. ភាវៈនៃ...ជា...
មិនជាប់នៅ ។ - **មាសិ** គុ. កាលមិនជាប់, កាលមិនជំពាក់ ។

អលជ្ជតា ឥ. [អលជ្ជ+តា] ភាវៈនៃ...អ្នកមិនមានសេចក្តីខ្មាស; វិ. **នក្ខិ**
លថ្វា អស្សាភិ > **អលថ្វោ, កស្ស ភាថោ** > **អលថ្វកា** ។

អលជ្ជមាន គុ. [ន+លជ្ជ+មាន] កាលមិនខ្មាស, កាលមិនអៀន ។

អលជ្ជិត្យ គុ. [ន+លជ្ជ+ឥ.អា.+ត្វា] (វត្ថុ) ដែលបុគ្គលមិនគប្បីខ្មាស ។

អ

អលង្កី ចុំ. [ន+លង្កី] អ្នកមិនមានសេចក្តីខ្មាស; វិ. លង្កា យស្ស
អភ្នកិ > លង្កី , ន លង្កី > អលង្កី ។

អលត្តកិ ចុំ. [អា > អ+រត្ត, រ > ល+ករ+កិ] សភាវៈធ្វើនូវពណ៌ក្រហមក្រៃ
លែង (ល័ក្ក); វិ. អា ភូសោ រក្កំ ករោកិកិ > អលត្តកោ ។
- កិពិ គុ. គឺបុគ្គលធ្វើហើយឱ្យជារបស់មានពណ៌ដូចល័ក្ក ។ . វស្ស-
រញ្ជិតិ គុ. ដែលបុគ្គលជ្រលក់ហើយដោយមឹកនៃល័ក្ក ។ . វណ្ណ គុ.
មានពណ៌ដូចជាពណ៌នៃល័ក្ក; វិ. អលត្តកស្ស ចន្លោ >
អលត្តកចន្លោ , អលត្តកចន្លោ ឥច ចន្លោ
អស្សាភិ > អលត្តកចន្លោ ។

អលត្ថ កិ. [អ+លត+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] បានបានហើយ ។

អលទ្ធិ គុ. [ន+លត+ត] គឺ...មិនបានហើយ; វិ. លភិយ័ក្កាភិ > លទ្ធា
ន លទ្ធា > អលទ្ធា ។ . បុព្វ គុ. គឺ... មិនធ្លាប់បានហើយ ។

អលទ្វា ន. [ន+លត+ត្វា] មិនបានហើយ ។

អលភនាការ ចុំ. [អលភន+អាការ] អាការគឺកិ.មិនបាន ។

អលភន្ត គុ. [ន+លត+អន្ត] កាលមិនបាន ។

អលភិតព្វដ្ឋាន នចុំ. [អលភិតព្វ+ឋាន] មីគឺ...មិនគប្បីបាន, មីនៃ...គឺ...
មិនគប្បីបាន ។

អលភិត្វា អ. [អ+លត+ឥ.អា.+ត្វា] មិនបានហើយ ។

អលភិស្ស កិ. [អ+លត+អ+ឥ.អា.+ស្ស.កា.] នឹងបានបានហើយ ។

អ

អលល ចុំ. [ន+លល+អ] អ្នកមិនត្រេកអរ (ខ្ជិល); វិ. **ន លសភិ ភិធុរភិ** > **អលសោ** ។ . ជាតិកា គុ. មានជាតិនៃស្រ្តីខ្ជិល, ប្រកបដោយជាតិនៃបុគ្គលអ្នកខ្ជិល, មានជាតិជាមនុស្សខ្ជិល ។ . ត្រូវ ចុំ. ព្រះថេរអ្នកខ្ជិល, - មានសេចក្តីខ្ជិល ។ . រាវី ចុំ. រាវីនៃ...ជា អ្នកខ្ជិល, - ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្ជិល ។

អលំ និ. ល្មម, អាច, គួរ, មិនគួរ, កុំឡើយ, ប៉ុណ្ណឹងហើយ ។

អលង្សិត្វា អ. [ន+លយ, លយ>លង្ស+ឥ.អា.+ត្វា] មិនលោតហើយ, មិនផ្តោះហើយ, មិនផ្តោះវលងហើយ ។

អលាពុ នចុំ. [អា>អ+លម្ព, លម្ព>លាព+ឧ] វត្ថុដែលប្រពោង ឬសំយុង ចុះ (ឃ្លោក); វិ. **លម្ពភិ អថសំសភិ** > **អលាពុ** ។

អលាភ គុ. [ន+លាភ] មិនមែនជាលាភ, កិ.មិនបាន; វិ. **លភយកេភិ** > **លភនំ, លភនំ** > **លាភោ** , **ន លាភោ** > **អលាភោ** ។

អលាភេសិ កិ. [អ+លភ+ណេ++ល្អ-អជ្ជ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យបានបាន ហើយ ។

អលិក នចុំ. [អល+លិក] ពាក្យជាគ្រឿងចងនៃជន (ពាក្យឡេះឡោះ, ពាក្យមិនពិត); វិ. **អលភិ ពន្ធកិ ឯកេនាភិ** > **អលិកំ** ។ . វាទី ចុំ. អ្នកពោលនូវពាក្យឡេះឡោះដោយប្រក្រតី ឬ អ្នកមានកិ.ពោល នូវពាក្យឡេះឡោះជាប្រក្រតី; វិ. **អលិកំ ចនិកិ សីលេនាភិ** > **អលិកថាធិ** , **អលិកំ ចនិកុំ សីលមស្សាភិ** > **អលិកថាធិ** ។

អលិន គុ. [ន+លិ+យ្យ] មិនរួញរា, មិនទំរង់ ។ - **ចិត្តជាតក** នប៉ុ. ជាតកគឺ
បណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយកុមារឈ្មោះអលិនចិត្ត ។ - **ចិត្ត** គុ. មាន
ចិត្តមិនរួញរា (កុមារឈ្មោះអលិនចិត្ត) ។

អលោណា គុ. [ន+លោណ] មានរសប្រៃមិនមាន, មិនមានរសប្រៃ (សាប);
វិ. នគ្គិ លោណាំ អស្សាភិ > អលោណាំ ។

អលោណិក គុ. [អលោណា+ណិក] មិនមែនជាវចនៈមានរសប្រៃ; **វិ.**
លោណាំ យស្ស អគ្គិក > លោណិកំ , ន លោណិកំ >
អលោណិកំ ។

អល្ល គុ. [អល+ល] ស្រស់, ទឹក, សើម ។ - **កប្បរដ្ឋ** នប៉ុ. ដែនឈ្មោះ
អល្លកប្បៈ ។ - **កប្បរាជ** ប៉ុ. ស្តេចឈ្មោះអល្លកប្បៈ ។ - **កែស**
គុ. មានសក់ទឹក, មានសក់ស្រស់, មានសក់សើម ។ - **គោមយ**
គុ. គោមយដ៏ស្រស់, ករិសដែលគោធ្វើហើយដ៏ស្រស់, អាចម៍គោ
ស្រស់ ។ - **ចិវរ** គុ. មានចិវរទឹក, មានចិវរសើម ។ - **មធ្ម** នប៉ុ.
ឃ្មុំដ៏ស្រស់, ទឹកឃ្មុំដ៏ស្រស់ ។ - **មិសិសិវិរ** គុ. មានសាច់ដ៏ស្រស់ក្នុង
សិវិរ, មានសាច់ក្នុងសិវិរដ៏ស្រស់, មានសាច់និងសិវិរដ៏ស្រស់ ។

រសមុទិកបានកបីតាវសេស គុ. ជាចំណែកដ៏សេសចុះចាក
ទឹកគឺបុគ្គលគប្បីផឹកដែលបុគ្គលធ្វើហើយដោយផ្អែចន្ទន៍មានរសដ៏
ស្រស់គឺ...ផឹកហើយ ។ - **វត្ថុ** គុ. មានសំពត់ដ៏សើម, មានសំពត់
ទឹក ។

អល្លយិសុ កិ. [អល>អល្ល+ណាយ ឬ យ+ឱ.អដ្ឋ.] ជាប់គ្នាហើយ, ស្អិត

ជាប់គ្នាហើយ ។

អល្លាប ចុំ. [អា>អ+លប+ណ] កិ.ពោលមុន, កិ.និយាយរកមុន, កិ.ហៅ
រកមុន, កិ.ចរចាមុន ។ មត្តិ គុ. ពាក្យគ្រាន់តែកិ.ពោលមុន, គ្រាន់តែ
ពាក្យជាគ្រឿងចរចាមុន ។ **សល្លាប** ចុំ. កិ.ពោលមុននិងកិ.
ពោលក្រោយ, កិ.ចរចារកមុននិងកិ.ចរចារក្រោយ (ការនិយាយ
ឆ្លើយឆ្លង, ការនិយាយតគ្នាទៅវិញទៅមក) ។

អវកង្ខន្តិ កិ. [អវ+កង្ខ+អ+អន្តិ.វ.] ប៉ុនប៉ង, នឹកស្តាយ, អាឡោះរាល់យ ។

អវកម្មិត គុ. [អវ+កម្ម+ឥ.អា.+ត] គឺ...ទាញចុះហើយ, - សង្កត់ចុះ
ហើយ, - ទាញផ្ទុះហើយ ។

អវក្ការបាតិ ឥ. [អវក្ការ+បាតិ] ភាជនៈសម្រាប់ដាក់នូវវត្ថុជាមីធ្វើចុះ, ភាជនៈ
សម្រាប់ដាក់នូវវត្ថុជារបស់ដែល, ភាជនៈសម្រាប់ផ្ទេរ (អវក្ការ<អវ
+កវ+ណ) ។

អវច កិ. [អ+វច+អ+អា.ហិ., អា.ហិ.>អ] បានពោលហើយ, ... ។

អវចំ កិ. [អ+វច+អ+អំ.ហិ.] បានពោលហើយ ។

អវច្ចត្ត កិ. [អ+វច+អ+ឡ្ហ-អជ្ជ., ឡ្ហ-អជ្ជ.>ត្ត, យកអនៃវច>ឧ] បាន
ពោលហើយ, ... ។

អវជាតបុត្ត ចុំ. [អវជាត+បុត្ត] អវជាតបុត្រ, កូនមានគុណដ៏ទាបកើត
ហើយ, កូនកើតហើយដោយអំណាចនៃគុណដ៏ទាប (កូនចោក
ទាប) ។

អវជានេយ្យ កិ. [អវ+តា+នា+ឯយ្យ.ស] គប្បីមើលងាយ ។

អវជិយតិ កិ. [អវ+ជិ+យ+តិ.វ.] គឺ...ត្រឡប់ឈ្នះបានវិញ, ចាញ់វិញ ។

អវជ្ជ គុ. [ន+វជ្ជ] មានកម្មគឺ...គប្បីវៀរមិនមាន, កម្មមានទោសគឺបណ្ឌិត
គប្បីវៀរមិនមាន (មិនមានទោស); វិ. ចល្លេកព្វន្តិ > ចល្លំ , នភិ
ចល្លំ ឯកស្សាភិ > អចល្លំ ។ មិស្សី ចុំ. អ្នកមានកិ.យើញនូវ
កម្មគឺបណ្ឌិតគប្បីវៀរមិនមានជាប្រក្រតី, អ្នកមានកិ.យើញនូវកម្ម
មានទោសមិនមានជាប្រក្រតី; វិ. អចល្លំ បស្សិកុំ សីលម.
ស្សាភិ > អចល្លទស្សិ ។

អវណាយន្តិ កិ. [អវ+ឈេ+អ+អន្តិ.វ.] រមែងសញ្ចប់សញ្ជឹង, សុបសោ,
ក្រៀមក្រំ, សំកុកនៅ ។

អវខ្លេត្វា អ. [ន+វខ្យ+ណេ+ត្វា] មិនញាំង...ឱ្យចំរើនហើយ, មិនចំរើន
ហើយ ។

អវណ្ណ គុ. [ន+វណ្ណ] សភាវៈមិនមែនជាគុណគឺបុគ្គលគប្បីពណ៌នា, - គប្បី
ប្រកាស (ទោស); វិ. ចណ្ណោកញោភិ > ចណ្ណោ, ន ចណ្ណោ
> អចណ្ណោ; (វណ្ណ < វណ្ណ+អ) ។

អវត្វា អ. [ន+វវ+ត្វា] មិនពោលហើយ ។

អវត្តព្វតា ឥ. [អវត្តព្វ+តា] ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...មិនគប្បីពោល ។

អវត្តិត្វា អ. [ន+វត្ត > អវត្ត+ឥ.អា.+ត្វា] មិនប្រព្រឹត្តហើយ ។

អវត្តជិ គុ. [អវ+ថវ+ត, ត > ជ] គឺ...គ្របសង្កត់ហើយ, សង្កត់ចុះហើយ,
រលំសង្កត់ហើយ, រូបរិតហើយ, លាតចុះហើយ ។

អ

- អវត្តន្ត គុ. [អវ+ថវ+អន្ត] កាល..., (ប្រែដូច«អវត្តជ») ។
- អវត្តវិត គុ. [អវ+ថវ+វ.អា.+ត] គឺ..., (ប្រែដូច«អវត្តជ») ។
- អវត្តវិត្វា អ. [អវ+ថវ+វ.អា.+ត្វា] (ប្រែដូច«អវត្តជ») ។
- អវត្តិត គុ. [អវ+ថា, យកអាណែថា>វ+ត] តាំងចុះហើយ, តាំងសិប្បហើយ, ដំកល់មាំហើយ, ដំកល់សិប្បហើយ ។ - ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ...ជា... តាំងចុះហើយ, - តាំងសិប្បហើយ ។ - សមាទាន គុ. មានកិ. សមាទានតាំងមាំហើយ, មានកិ.កាន់យកព្រមតាំងសិប្បហើយ ។
- អវមនិ នចុំ. [ន+វម+យ្យ] កិ.មិនពោល ។ - ពិ វ. ភាវៈនៃកិ.មិនពោល ។
- អវធិ កិ. [អ+ហន, ហន>វធ+អ+ល្យ.អដ្ឋ.] បានសម្លាប់ហើយ, បានវាយហើយ ។
- អវធិបរិច្ឆេទនត្ថ ចុំ. [អវធិបរិច្ឆេទន+អត្ថ] អត្ថកិ.កំណត់នូវដែន, អត្ថជា គ្រឿងកំណត់នូវដែន (អវធិ<អវ+ធ+វ=កិ.ទ្រទ្រង់ចុះ«ដែន, ព្រំដែន»; បរិច្ឆេទន<បរិ+ធិទ+យ្យ=កិ.កាត់ជុំវិញ «កំណត់») ។
- អវន្តិ វ., គុ. ជនបទឈ្មោះអវន្តិ, អ្នកនៅក្នុងជនបទឈ្មោះអវន្តិ ។ - ប្បច្ឆន្តិ-ជនបទ ចុំ. ជនបទជាទីបំផុតនៃដែនឈ្មោះអវន្តិ, ជនបទត្រង់ប្រទល់ដែនឈ្មោះអវន្តិ ។
- អវន្តិត្វា អ. [ន+វន្ត+វ.អា.+ត្វា] មិនថ្វាយបង្គំហើយ, មិនសំពះហើយ ។
- អវមង្គល នចុំ. [អវ+មង្គល] មង្គលដ៏ថោកទាប, អវមង្គល ។
- អវមញ្ជន គុ. [អវ+មន+យ+អន] កាលមើលងាយ, កាលស្មាន ។

អវមញ្ញិ កិ. [អវ+មន+យ+ល្អ-អដ្ឋ.] មើលងាយហើយ ។

អវមញ្ញិត្ត គុ. [អវ+មន+យ+ព.អា.+ត្ត] គឺ...គប្បីមើលងាយ, គប្បីស្មាន ។

អវមានប្បត្ត គុ. [អវមាន+បត្ត] ដល់ហើយនូវកិ.មើលងាយ, ដល់ហើយនូវកិ.ស្មាន (អវមាន<អវ+មន+ណ) ។

អវរុទ្ធកិ អស.ន ឈ្មោះអវរុទ្ធកៈ ។

អវរោជ អស.ន. ឈ្មោះអវរោជៈ ។

អវលញ្ញា គុ. [ន+វលញ្ញ+អ] គឺបុគ្គលគប្បីប្រើប្រាស់មិនបាន, គឺបុគ្គលមិនគប្បីប្រើប្រាស់; វិ. ន វលញ្ញិកញ្ចេកិ> អវលញ្ញោ ។ មានស្នាមមិនមាន ។

អវសន្តិ គុ. [អវ+សទ+ត] លិចចុះហើយ ។ - សង្កប្បចិត្ត គុ. មានចិត្តជាគ្រឿងត្រិះរិះលិចចុះហើយ ។ - សង្កប្ប គុ. មានសេចក្តីត្រិះរិះលិចចុះហើយ, មានតម្រិះលិចចុះហើយ ។

អវសរិ កិ. [អវ+សរ+អ+ល្អ-អដ្ឋ.] ត្រេចទៅហើយ, សំដៅទៅហើយ ។

អវសវត្តនត្ត ចុំ. [អវសវត្តន+អត្ត] សេចក្តីគឺកិ.មិនប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអំណាច, សេចក្តីថាកិ.មិនប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអំណាច ។

អវសាន នចុំ. [អវ+សា+យុ] ទីបំផុត, កាលជាទីបំផុត, កាលជាទីចប់, កាលជាទីហើយស្រេច, អវសាន ។

អវសិដ្ឋិ គុ. [អវ+សិស+ត] ដែលសល់ចុះហើយ ។ - មត្តិកា ព. ដី

អ

(ប្រដីស្អិត) ដែលសល់ចុះហើយ ។

អវសិទ្ធា អ. [ន+វស+ឥ.អា.+ត្វា] មិននៅហើយ, មិនរក្សាហើយ ។

អវសិរ គុ. [អវ+សិរ] មានក្បាលក្នុងខាងទាប, មានក្បាលសំយុងចុះ
(អវសិរ ក៏មាន) ។

អវសិស្ស កិ. [អវ+សិស+អ+ឱ.អដ្ឋ.] សល់ចុះហើយ, សល់នៅហើយ ។

អវសេស គុ. [អវ+សិស+ណ] ដីសេសចុះ, សល់ចុះ, សេសសល់,
សំណល់ ។ - ចោរ ចុំ. ចោរដីសេសចុះ ។ - សុរា ឥ. សុរាដីសេស
ចុះ, សុរាដែលសល់ ។

អវស្សន្ត គុ. [ន+វស្ស+អន្ត] កាលមិនធ្លាក់ចុះ, កាលមិនបង្ហូរចុះ, កាលមិន
ភ្លៀង ។

អវស្សយ គុ. [អវ+សិ+ណ] ជាមីអាស្រ័យ, ជាមីតឹង, ជាមីជំនាក់ ។

អវស្សំ និ. ពិត, ដោយពិត, មែន,... ។

អវស្សិក គុ. [ន+វស្សិក] មានវស្សាមិនមាន, មិនមានវស្សា, មិនប្រកប
ដោយវស្សា, មិនប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាលភ្លៀង (វស្សិក<វស្ស+
ណិក) ។

អវហដ គុ. [អវ+ហរ+ត, ត>ដ] គឺ...នាំចុះហើយ, លូចយកហើយ ។

អវហរតិ កិ. [អវ+ហរ+តិ.វ.] រមែងនាំចុះ, រមែងលូច ។

អវាយាមន្ត គុ. [ន+វាយាម+អន្ត] កាលមិនព្យាយាម, ... ។

អវារិត គុ. [ន+វរ+ឥ.អា.+ត] គឺ...មិនហាមហើយ, មិនឃាត់ហើយ ។

អវិក្កំណន្ត គុ. [ន+វិ+កី+ណ+អន្ត] កាលមិនលក់ ។

អវិក្ខិត គុ. [ន+វិ+ខិច+ត] គឺ...មិនបោះទៅផ្សេងៗហើយ, មិនរាយមាយ
ហើយ ។

អវិតត គុ. [ន+វិ+តម+ត] មិនទៅប្រាសហើយ, មិនរាំងហើយ ។
- គន្ធិ គុ. មានភ្លិនមិនទៅប្រាសហើយ ។

អវិចរិត្វា អ. [ន+វិ+ចរ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនច្រេចទៅហើយ, មិនច្រប្រីត
ហើយ ។

អវិជហិត គុ. [ន+វិ+ហ.ហា, ផ្លាស់ហានៃអញ្ចាស>ជ, ផ្លាស់អានៃហា.ធាតុ
>ឥ+ត] គឺ...មិនលះហើយ, មិនលះបង់ហើយ ។

អវិជាត គុ. [ន+វិ+ជន, ជន>ជា+ត] មិនកើតវិសេសហើយ, មិនទាន់
សម្រាលហើយ ។

អវិជានន្ត គុ. [ន+វិ+ញា, ញា>ជា+នា, នា>ន+អន្ត] កាលមិនដឹងច្បាស់ ។

អវិជាយិត្វា អ. [ន+វិ+ជន, ជន>ជា, ផ្លាស់អានៃជា>អាយ+ឥ.អា.+ត្វា]
មិនទាន់កើតហើយ, មិនទាន់សម្រាលហើយ ។

អវិជ្ជន្តការ ប៉ុ. [អវិជ្ជា+អន្តការ] សភាវៈជាគ្រឿងធ្វើនូវឯងតគឺអវិជ្ជា(១),
ឯងតគឺអវិជ្ជា (អន្តការ<អន្ត+ករ+ណ); វិ. អន្ត ករោភី
ឯករោភី> អន្តការោ (២); អវិជ្ជា ឯច អន្តការោ>
អវិជ្ជន្តការោ ។

អ

អវិជ្ជមាន គុ. [ន+វិទ+យ, ផ្លាស់ទនិងយ>ជ្ជ+មាន] កាលមិនមាន, កាលមិនដឹង, កាលមិនបាន ។

អវិជ្ជាខន្ធ ចុំ. [អវិជ្ជា+ខន្ធ] កងនៃអវិជ្ជា, គំនរនៃអវិជ្ជា ។

អវិជ្ជាសង្ខាត គុ. [អវិជ្ជា+សង្ខាត] គឺចណ្ឌិតរាប់ព្រមហើយថាអវិជ្ជា, ពោលគឺអវិជ្ជា ។

អវិញ្ញូ គុ. [ន+វិញ្ញូ] អ្នកមិនដឹងច្បាស់, ឬមិនមែនអ្នកដឹងច្បាស់ដោយប្រក្រតី (មិនមែនអ្នកប្រាជ្ញ); វិ. **វិ. វិជានាភិកិ> វិញ្ញូ វិជានាភិ សិលេនាភិ> វិញ្ញូ , ន វិញ្ញូ> អវិញ្ញូ** ។

អវិធិណ្ណកង្ក គុ. [អវិធិណ្ណ+កង្ក] មានសេចក្តីសង្ស័យមិនទាន់ឆ្លងផុតហើយ (អវិធិណ្ណ<ន+វិ+ធិ+ត, ត>ធិណ្ណ); វិ. **អវិធិណ្ណា កខ្វា យស្ស សោ> អវិធិណ្ណកខ្វោ** ។

អវិធិណ្ណភាវ ចុំ. [អវិធិណ្ណ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជា...មិនទាន់ឆ្លងផុតហើយ ។

អវិទិត គុ. [ន+វិទ+ឥ.អា.+ត] គឺ...មិនដឹងហើយ, -មិនប្រាកដហើយ ។

អវិទូរ គុ. [ន+វិទូរ] ទីមិនឆ្ងាយ (ទីជិត, ជិត) ។ - **ដ្ឋាន** នចុំ. ទីមិនឆ្ងាយ ទីជិត ។ **វិហារ** ចុំ. វិហារមិនឆ្ងាយ, វិហារជិត ។

អវិទ្ធិសុ ចុំ. [ន+វិទ+ទសុ] អ្នកមិនដឹង, អ្នកមិនចេះ; វិ. **វិ. វិជានាភិកិ> វិទ្ធិសុ , ន វិទ្ធិសុ> អវិទ្ធិសុ** ។

អវិធម្យ គុ. [ន+វិធ+ធម្យ] អវយវៈមិនគួរដើម្បីធ្វើនូវវិធី, - នូវបែបយ៉ាង; វិ. **ន វិធ (ភាកំ) អវហភិកិ> អវិធម្យា** ។

អវយវៈមិនគួរដល់វិធី; វិ. ន វិធិស្ស អវហភិ >
អវិធមយេវា ។

អវិនស្សមាន គុ. [ន+វិ+នស+យ+មាន] កាលមិនវិនាស, កាលមិនខូច,
កាលមិនបាត់ ។

អវិនាលេន្ត គុ. [ន+វិ+នស+ណេ+អន្ត] កាលមិនញាំង...ឱ្យវិនាស, ... ។

វិនោទេត្វា អ. [ន+វិ+នុទ+ណេ+ត្វា] មិនបន្ថោបង់ហើយ, បន្ថោបង់
មិនបានហើយ ។

អវិន្ត គុ. [ន+វិ+ន្ត+អន្ត] កាលមិនបាន, កាលមិនប្រសព្វ, កាលមិនជួប ។

អវិប្បវាស បុំ. [ន+វិ+ប+វស+ណ] កិ.មិននៅប្រាស, ការមិនប្រាត់
ប្រាស ។

អវិប្បវុត្តស្សតិ គុ. [អវិប្បវុត្ត+សតិ] អ្នកមានសតិមិននៅប្រាសហើយ
(មិនប្រាសចាកសតិ); វិ. អវិប្បវុត្តា សភិ យេន សោ >
អវិប្បវុត្តស្សតិ ។

អវិម៌សិត្វា អ. [ន+មា.មាន+ស+ឥ.អា.+ត្វា(១)] មិនពិចារណាហើយ,
មិន ល្បងហើយ ។

អវិរុជ្ជិត្វា អ. [ន+វិ+រុជ+យ+ឥ.អា.+ត្វា] មិនខុសហើយ, មិនភ្លាត់
ហើយ ។

អវិរុទ្ធ គុ. [ន+វិ+រុជ+ត] មិនពិរុជហើយ, មិនខុសហើយ, មិនភ្លាត់

(១) រូបសិទ្ធិនៃ វត្តក្រុងមេរត្តបុរី គ្រប់សិទ្ធិស្របច្បាប់ អាសយដ្ឋាន គ្រប់រូបសិទ្ធិ វត្តក្រុងមេរត្តបុរី ។
Websites: WatKhemaraRatanaram.org or WatKhmers.org

អ

ហើយ ។ . ត្តិ នចំ. ភាវៈនៃ...ជា...មិនខុសហើយ, .មិនភ្ជាត់ហើយ ។

អវិទ្ធិធម្ម គុ. [អវិទ្ធិ+ធម្ម] មានធម៌មិនដុះហើយ, មានធម៌មិនចំរើន
ហើយ ។

អវិហន្ត គុ. [ន+វិ+វហ+អន្ត] កាលមិនដុះ, កាលមិនចំរើន ។

អវិលិត្ត គុ. [ន+វិ+លិច+ត] គឺ...មិនប្រឡាក់ហើយ, .មិនដិតហើយ,
.មិនដិតជាប់ហើយ, .មិនលាចហើយ ។

អវិវរ គុ. [ន+វិវរ] មានប្រហោងមិនមាន, មានចន្លោះមិនមាន ។

អវិត្ត គុ. [ន+វិ+វិច+ត] មិនស្លាត់ហើយ ។

អវិស្សជ្ជេត្វា អ. [ន+វិ+សជ្ជ+ណេ+ត្វា] មិនចាត់ចែងហើយ, មិនលះបង់
ហើយ, មិនចំណាយហើយ, មិនលែងហើយ, ... ។

អវិស្សដ្ឋ គុ. [ន+វិ+សជ+ត] គឺ...មិនលះបង់ហើយ ។ . កម្មដ្ឋានតា ឥ.
ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកម្មដ្ឋានមិនលះបង់ហើយ ។

អវិសមិត្វា អ. [ន+វិ+សម+ឥ.អា.+ត្វា] មិនរំងាប់ហើយ, មិនសម្រាក
ហើយ ។

អវិសយ គុ. [ន+វិសយ] មិនមែនជាវិស័យ (មិនមែនជាអារម្មណ៍) ។

អវិសយ្ហ គុ. [ន+វិ+សហ+ណ្យ] គឺ...គប្បីកំហែងមិនបាន, . មិនគប្បី
កំហែងបាន, . មិនគប្បីគំរាមបាន ។

អវិសហន្តិ គុ. [ន+វិ+សហ+អន្ត+ញ្ញ] កាលមិនអាច, កាលមិនហ៊ាន ។

អវិសហន្ត គុ. [ន+វិ+សហ+អន្ត] កាលមិនអាច, កាលមិនហ៊ាន ។

អវិសារមតា ៥. [អវិសារម+តា] ភាវៈនៃ...អ្នកមិនមានសេចក្តីខ្លាចទៅ
 ប្រាសហើយ, . អ្នកមិនមានសេចក្តីភ្ញៀវភ្ញា, . អ្នកមិនមានសេចក្តី
 អង់អាច; វិ. ចិត្តកោ សារនោ ឯកស្សាភិ> ចិសារនោ ,
 នភ្នំ ចិសារនោ ឯកស្សាភិ> អចិសារនោ , កស្ស
 ភាវោ> អចិសារនកា ។ ហិរិទិ<សំ+រម+អ, លុបនិគ្គហិត
 ទិយៈអនៃស>អា=សេចក្តីខ្លាច ។

អវិសេស ៥. [ន+វិសេស] មិនវិសេស, មិនប្លែកគ្នា ។

អវិស្សាសនីយដ្ឋាន នប្បំ. [អវិស្សាសនីយ+ឋាន] ទីមិនមែនជាទីតាំងនៃ
 សេចក្តីស្និទ្ធស្នាល; ទីគឺ...មិនគប្បីស្និទ្ធស្នាល; វិ. ន ចិស្សា.
 សិកព្វន្តិ> អចិស្សាសនីយំ , អចិស្សាសនីយំ ថវានំ>
 អចិស្សាសនីយដ្ឋានំ ។

អវិហញ្ញន្ត ៥. [ន+វិ+ហន+យ+អន្ត] កាលមិនបៀតបៀន, កាលមិន
 លំបាក, កាលមិនក្តៅក្រហាយ ។

អវិហិសនភាវ ប្បំ. [អវិហិសន+ភាវ] ភាវៈគឺកិ.មិនបៀតបៀន, ភាវៈនៃ
 កិ.មិនបៀតបៀន (អវិហិសនិ<ន+វិ+ហិស+យ, ចុះនិ.អា.) ។

អវិហេថេត្តា អ. [ន+វិ+ហេថ+ណេ+ត្តា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យលំបាកហើយ,
 មិនបៀតបៀនហើយ ។

អវិហិ អស.ន ព្រហ្មលោកឈ្មោះអវិហា, ទេវតានៅក្នុងព្រហ្មលោក
 ឈ្មោះអវិហា ។

អវិចិ ៥. ប្ប នប្បំ. [ន+វិចិ] ទីមានសេចក្តីសុខមិនមាន (នរកឈ្មោះអវិចិ);

វិ. នក្ខិ សុខំ : វិចិ មេក្កាក្សាវិចិ; (ឈ្មោះរណ្តៅនរកធំមួយ ក្នុងពួកនរកទាំង៨រណ្តៅ) ។ . បរាយនិ គុ. មាននរកឈ្មោះអវិចិ ជាទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងក្នុង ។ . មហានិរយសន្តាប ចុំ. កិ.ក្តៅ ព្រមនៃនរកធំឈ្មោះអវិចិ, កំដៅនៃនរកធំឈ្មោះអវិចិ ។ . មហា- និរយ នចុំ. នរកធំឈ្មោះអវិចិ ។ . សន្តាប ចុំ. សេចក្តីក្តៅព្រមនៃ នរកឈ្មោះអវិចិ, កំដៅនៃ... ។ សន្តាប>សំ+តប+ណ ។

អវិតរាគ គុ. [អវិត+រាគ] អ្នកមានរាគៈមិនទៅប្រាសហើយ ។

អវុឌ្ឍមុខ នចុំ. [អវុឌ្ឍ+មុខ] មាត់នៃសេចក្តីមិនចំរើន, ប្រធាននៃសេចក្តី មិនចំរើន, ប្រធាននៃសេចក្តីវិនាស ។

អវេកល្លក្ខណ ប៉ុំ. [អវេកល្ល+ខណ] ខណៈគឺ... (នៃ)ភាវៈនៃបុគ្គលមិន វិកល, ខណៈគឺភាវៈនៃសេចក្តីមិនខ្វះខាត, ខណៈគឺភាវៈនៃបុគ្គលមាន អវៈយវៈមិនខ្វះខាត (អវេកល្ល<ន+វេកល្ល); វិ. វិកលស្ស ភាវោ> វេកល្លំ , នក្ខិ វេកល្លំ អស្សាភិ> អវេកល្លោ ។

អវេក្ខតិ កិ. [អវ+ក្ខ+អ+តិ.វ.] ក្រឡេកមើល, ពិចារណា ។

អវេក្ខន្តិ គុ. [អវ+ក្ខ+អន្ត] កាលក្រឡេកមើល, កាលពិចារណា ។

អវេច្ចប្បសន្និ គុ. [អវេច្ច+បសន្ន] ពិចារណាហើយមើបជ្រះថ្លា, ជ្រះថ្លា ហើយព្រោះពិចារណា (អវេច្ច<អវ+វេ, វេ>ឃ+សន្ន ,សន្ន>វច្ច, លុចរ=ពិនិត្យ, ពិចារណា, ត្រួតត្រា; បសន្និ<ប+សន+ត, ត>អន្ន=ជ្រះថ្លា, ថ្លា) ។

អ

អវេច្ចប្បសាទសង្ខាត គុ. [អវេច្ចប្បសាទ+សង្ខាត] ពោលគឺកិ.ពិចារណា ហើយមើបជ្រះថ្លា, ពោលគឺសេចក្តីជ្រះថ្លាព្រោះពិចារណា ។

អវើ គុ. [ន+វើ] មិនមែនអ្នកមានជៀវ, អ្នកមិនមានជៀវ; វិ. ថេរី យស្ស អភ្នកិ > ថេរី, ន ថេរី > អថេរី ។

អវេរ គុ. [ន+វេរ] មានជៀវមិនមាន; វិ. នភិ ថេរី អស្សាភិ > អថេរោ ។ កិ.មិនមាននៃជៀវ; វិ. ថេរស្ស អភាថោ > អថេរំ ។

អវេលា គ. [ន+វេលា] មិនមែនជាវេលា; វិ. ន ថេលា > អថេលា ។ វេលាមិនគួរ; វិ. អយុក្កា ថេលា > អថេលា ។

អវោច កិ. [អ+វច+អ+អា.ហិ, យកអនៃវ>ឱ] បានពោលហើយ ។

អវោច្ចំ កិ. [អ+វច+អ+ខំ.អជ្ជ.យកអនៃវ>ឱ] បានពោលហើយ ។

អវ្ហាន នច្ចំ. [អា>អ+ហុ ច្ន វេហ+យុ] ពាក្យសម្រាប់ហៅ ឬសម្រាប់ស្រែក ហៅ (ឈ្មោះ); វិ. អច្ឆាយភិ ឯកេនាភិ > អច្ឆានំ ។ កិ.ស្រែក ហៅ (ឈ្មោះ); វិ. អច្ឆាយកេភិ > អច្ឆានំ ។

អសក្កច្ចំ កិ.វិ. [ន+សក្កច្ច] កិ.មិនអើពើ, កិ.មិនធ្វើ (មិនគោរព, មិនយក ចិត្តទុកដាក់, មិនត្រឹមត្រូវ; សក្កច្ច <ស.និ+ករ+ត, ត>ច្ច, ក>ក្ក លុប; វិ. អាទំ ករណំ > សក្កច្ចំ, ន សក្កច្ចំ > អសក្កច្ចំ ។

អសក្ការ ច្ចំ. [ន+ស+ករ+ណ] កិ.មិនធ្វើដោយប្រពៃ; វិ. ន សំ : សម្មា

អ

អរយកេកិ > អសក្ករណំ , អសក្ករណំ > អសក្ការោ ។ គុ.

មិនមែនជាគ្រឿងសក្ការះ, មិនមានគ្រឿងសក្ការះ ។

អសក្កណិត្វា អ. [ន+សក+ឧណា, អានៃឧណា>ត+ត្វា] មិនអាចហើយ ។

អសក្កោន្តិ គុ. [ន+សក+ឱ+អន្ត] កាលមិនអាច (ឥ.ចុះល្បី>អសក្កោន្តិ) ។

អសក្ខវ គុ. [ន+សក្ខវ] មានក្រសមិនមាន, មិនមានក្រស, មិនមានស្ករ, មិនមែនស្ករ ។

អសក្ខិ កិ. [អ+សក+អ+ល្បី-អដ្ឋ, ផ្លាស់ ក>ខ, តប្រូត ក លើ ខ] បានអាចហើយ ។

អសត្ថិកត គុ. [ន+សត្ថិ+ករ+ត] គឺ...មិនធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ។

អសជ្ជន្តិ គុ. [ន+សជ្ជ+អន្ត] កាលមិនជាប់, កាលមិនមើសទាក់, កាលមិនចាត់ចែង ។

អស្សជ្ឈាយករណិ នចុំ. [ន+ស្ស្ឈាយ+ករ+យុ] កិ.មិនធ្វើនូវសេចក្តីស្វាធាយ, កិ.មិនធ្វើនូវការសិក្សា ។

អស្សជ្ឈាយន្តិ គុ. [ន+សំ+អធិ, អធិ>អជ្ឈ+ត, ត>អាយ+អន្ត] កាលមិនស្វាធាយ, កាលមិនសិក្សា, កាលមិនរៀន ។

អស្សជ្ឈាយមល គុ. [អស្សជ្ឈាយ+មល] មានកិ.មិនស្វាធាយជាមន្ទិល;
1. អស្សជ្ឈាយោ មលំ យេសំ កេ > អស្សជ្ឈាយ-
មលា ។

អសញ្ញិច្ច អ. [ន+សំ+ចិត+ត្វា, ត្វា>រច្ច, លុបរនិងមីបំផុតធាតុ] មិនគិតព្រមហើយ, មិនក្លែងហើយ, មិនល្មើសហើយ ។

អសព្ពោតនិក្ខី គុ. [ន+សព្ពោតនិក] មិនមែនអ្នកប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្គ
ដោយចេតនា, មិនប្រកបដោយសេចក្តីក្លែង, - សេចក្តីល្មើស, មិន
មែនអ្នកក្លែង (សព្ពោតនិក្ខី<សព្ពោតនា+លិក) ។

អសញ្ញានន្តិ គុ. [ន+សំ+ញា+នា+អន្ត] កាលមិនដឹងព្រម, កាលចាំមិនបាន,
កាលមិនដឹងច្បាស់, កាលមិនស្គាល់ជាក់ ។

អសញ្ញាតិ គុ. [ន+សំ+យម+ត, ផ្លាស់និក្ខហិតនិងយ>ញ>ញ, លុបមីចំផុតធាតុ]
គឺ...មិនសង្រួមហើយ, -មិនច្រុងច្រយ័ត្នហើយ, -មិនទុកដាក់ហើយ។
-បរិក្ខារវត្ថុ នចុំ. រឿងនៃភិក្ខុអ្នកមានបរិក្ខារមិនចេះទុកដាក់ហើយ,
-មិនច្រុងច្រយ័ត្នហើយ ។

អសណ្ឌហន្តិ គុ. [ន+សំ+ហំ+អន្ត, ចុះហ-អា] កាលមិនតាំងទុកព្រម, កាល
មិនតាំងនៅដោយល្អ, កាលតាំងនៅមិនបាន, កាលមិនទុកដាក់ ។

អស្សតិ ចុំ. [អសន្ត+នំ.វិ., ផ្លាស់ ន្ត+នំ>តំ] នៃអសច្បុរសទាំងឡាយ,
នៃបុគ្គលអ្នកមិនស្ងប់ទាំងឡាយ ។

អស្សតិ គុ. [ន+អស+អន្ត+ស្សិ.វិ, ផ្លាស់ន្ត+ស្សិ.វិ>តិ] កាលមិនមាន ។

អស្សតិ គុ., ឥ. [សតិ+អភាវ ចូន+សតិ] កិ.មិនមាននៃសតិ, មិនមានសតិ;
វិ. សភិយា អភាវោ> អសភិ , នភិ សភិ ឯកសភាវិ>
អសភិ ។ - អមនសិការវស ចុំ. អំណាចនៃកិ.មិនធ្វើទុកក្នុង
ចិត្តព្រោះកិ.មិនមាននៃសតិ ។

អសត្តយាដិក ចុំ. [ន+សត្ត+ហន, ហន>យាដ+ល្អ] អ្នកមិនសម្លាប់នូវ

អ

សត្វ, មិនមែនអ្នកសម្លាប់នូវសត្វ; វិ. សក្កេ មានភិកិ>
សក្កយាជកោ , ន សក្កយាជកោ> អសក្កយាជកោ ។

អសត្ត គុ. [ន+សត្ត បួសជ+ត] មិនមែនជាសត្វ, អ្នកមិនជាប់ជំពាក់ ។

អសវ័ ចុំ. [ន+សវ័+អ] អ្នកមិនអ្នត, មិនកោង, មិនលល្ងង; វិ.
ន សវេភិកិ> អសវេ; គុ. មិនមែនអ្នកអ្នតអាង, មិនមែនអ្នក
ចៀតចៀន, អ្នកមិនមានអំនួត, អ្នកមិនអែបអប ។

អសមិស គុ. [ន+សមិស] មិនប្រាកដស្មើ, មិនដូចគ្នា, មិនប្រហែលគ្នា,
មិនស្រដៀងគ្នា (សមិស<សមាន>ស+មិស+កិ; វិ. សមាទោ
ចិយ សោ ទិស្សភិកិ> សទិសោ , សមាទំ កក្កា ទំ
បស្សភិកិ ថា> សទិសោ , ន សទិសោ> អសទិសោ) ។

- ទាន នចុំ. មានមានទានដទៃប្រាកដស្មើមិនមាន ។ - រូប នចុំ.
រូបមានរូបដទៃប្រាកដស្មើមិនមាន, មានរូបមិនដូចគ្នា, មានរូបមិន
ប្រហែលគ្នា, មានរូបមិនស្រដៀងគ្នា ។ - ទានវត្ថុ នចុំ. រឿងនៃ
អសមិសទាន, រឿងនៃមានមានទានដទៃទៀតប្រាកដស្មើមិនមាន ។

អសទ្ធិហន្ត គុ. [ន+សំ+ធា+អន្ត] កាលមិនជឿ ។

អសទ្ធិហិតា [ន+សំ+ធា+ឥ.អា.+ត្វា] មិនជឿហើយ ។

អសទ្ធិម្ម ចុំ. [អសន្ត+ធម្ម] ធម៌នៃអសប្បុរស, ធម៌នៃបុគ្គលអ្នកមិនស្ងប់
ឬមិនមែនជាធម៌របស់សប្បុរស (អសទ្ធិម្ម); វិ. អសកំ ធម្មោ>
អសទ្ធិម្មោ , សកំ ថា ធម្មោ> សទ្ធិម្មោ, ន សទ្ធិម្មោ>

អសទ្ធិម្មោ ។ - សនិវិ ចុំ. សេចក្តីរីករាយព្រមដោយ

អ

អំណាចនៃអសម្មត្ត, សេចក្តីរីករាយព្រមដោយធម៌នៃអសប្បវស
(សំន្តវ៌<សំ+ថុ+ណ) ។

អស្សទ្ធិ គុ. [ន+សទ្ធា] មានសទ្ធាមិនមាន, មិនមានសទ្ធា; វិ. សទ្ធា
យស្ស អភ្នំ ភិ> សទ្ធា , ន សទ្ធា> អស្សទ្ធា
(កិ.មិនមាន នៃសទ្ធា, មានសទ្ធាដ៏ចំរើន) ។

អសនិ ចុំ.,ត. [អស+អនិ] សភាវៈ ឬធម្មជាតិដែលទេវតាពាញ់ទៅដើម្បី
ប្រយោជន៍ដល់ភណ្ណៈ, រន្ទៈ (អារុធរបស់ព្រះឥន្ទ); វិ. ភណ្ណកាយ
អស្សកេ ខិបិយកេ ទេវេហិភិ> អសនិ ។ អត្ថិ ចុំ.
ភ្លើងគឺរន្ទៈ, ភ្លើងនៃរន្ទៈ ។ . បាតិសិទ្ធិ ចុំ. សំឡេងជាទីធ្លាក់ចុះ
នៃរន្ទៈ, សំឡេងគឺរន្ទៈធ្លាក់ចុះហើយ ។ . សិទ្ធិ ចុំ. សំឡេងនៃរន្ទៈ,
សូរនៃរន្ទៈ ។

អសន្តសិកិ គុ. [ន+សំ+តស+ណ] អ្នកមិនតក់ស្លុតព្រម, មិនមែនអ្នក
តក់ស្លុត ។

វសន្តិ គុ. [ន+អស+អន្ត] កាលមិនមាន ។

អសន្តិ ចុំ. [ន+សម+ត, ត>ន្ត, លុបទិចំផុតធាតុ] អ្នកមិនស្ងប់, អ្នកមិនរំងាប់
(អសប្បវស); គុ. មិនរំងាប់ហើយ, មិនស្ងប់ហើយ ។

អសន្តិដ្ឋិ គុ. [ន+សំ+តុស+ត, ត>ដ្ឋ] មិនត្រេកអរព្រមហើយ, មិនត្រេកអរ
ហើយដោយវត្ថុជារបស់នៃខ្លួន, មិនសន្តោស ។

អសន្តិភិ គុ. [ន+សំ+ថុ+ត] គឺ...មិនត្រេកអរព្រមហើយ, . មិនធ្លាប់រីករាយ

អ

ព្រមហើយ, - មិនសរសើរព្រមហើយ, - មិនធ្លាប់ដិតដិតហើយ, មិនធ្លាប់មូលមិត្រហើយ ។

អសប្បាយ គុ. [ន+សប្បាយ] មិនមែនជាសេចក្តីសប្បាយ, មិនជាមិសប្បាយ, មិនមានសេចក្តីសប្បាយ ។

អសព្ព គុ. [ន+សភា] មិនមែនវាចាគឺបុគ្គលគប្បីពោលក្នុងមិប្រជុំ, មិនមែនវាចាជាគ្រឿងពោលនៃជនអ្នករំងាប់ (អសប្បុរស, អកុសលធម៌, ធម៌ជាអកុសល) ។

អសព្ពិវាចា ឥ. [អសព្ពិ+វាចា] វាចាជារបស់នៃអសប្បុរស, វាចារបស់បុគ្គលមិនមែនជាសប្បុរស, វាចានៃអសប្បុរស ។

អសមត្ថ គុ. [ន+សមត្ថ+អ] អ្នកមិនអាច; វិ. ន សមត្ថេកិកិ > អស-
មត្ថោ ។ - តិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមិនអាច ។ - ភាវៈ ចុំ. ភាវៈនៃ...
ជាអ្នកមិនអាច ។ - ភាវៈសង្ខាត គុ. គឺបណ្ឌិតពោលថាភាវៈនៃ...
ជា...មិនអាច, ពោលគឺភាវៈនៃ... ។

អសម គុ. [ន+សម] មានបុគ្គលស្មើមិនមាន, មិនមានបុគ្គលស្មើ (មិនស្មើ); វិ. នភិ សមោ ឯកស្សាភិ > អសមោ ។

អសមធុរ គុ. [អសម+ធុរ] មានធុរៈមានបុគ្គលស្មើមិនមាន; នចុំ. ធុរៈនៃព្រះពុទ្ធមិនមានបុគ្គលស្មើ; វិ. នភិ កស្ស សមោភិ > អសមោ, អសមំ ធុរំ យស្ស សោ > អសមធុរោ , អសមស្ស ធុរំ > អសមធុរំ ។

អសមនាហិរិ អ. [ន+សំ+អនុ+អា.+ហរ+ឥ.អា.+ត្ថា] មិននាំ

អ

មកតាមព្រមហើយ, មិនប្រមូលហើយ, មិនប្រមូលទុកហើយ ។

អសមបេក្ខន នប្បំ. [អសម+អបេក្ខន] កិ.សម្លឹងនូវអារម្មណ៍មិនស្មើ,
កិ.មិនសម្លឹងស្មើ (អបេក្ខន<អប+ឥក្ខ+យ) ។

អសមសម គុ. [អសម+សម] ស្មើដោយព្រះពុទ្ធមានបុគ្គលស្មើមិនមាន,
ស្មើដោយព្រះពុទ្ធមិនមានបុគ្គលស្មើ; វិ. **នភ្នំ សមោ ឯក-
សភ្វាភិ** > **អសមោ , អសមេន សមោ** > **អសមសមោ** ។

អសមាចរន្ត គុ. [ន+សំ+អា+ចរ+អន្ត] កាលមិនប្រព្រឹត្តតាម, កាលមិន
ប្រព្រឹត្តទូទៅព្រម, កាលមិនប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ។

អសមាហិត គុ. [ន+សមាហិត] មិនតាំងមាំហើយ, មិនដឹកល់ខ្ជាប់ហើយ,
មិនមែនអ្នកមានចិត្តដឹកល់មាំ, មានចិត្តមិនដឹកល់ខ្ជាប់ហើយ
(សមាហិត<សំ+អា+ធា+ត) ។

អសមុច្ឆិន្ទ គុ. [ន+សំ+ឧ+ឆិទ+ត] គឺ...មិនកាត់ឡើងព្រមហើយ, . មិន
កាត់ផ្តាច់ហើយ, . មិនដកឡើងហើយ ។ **វដ្តពិជ័** គុ. មានពូជនៃវដ្តៈ
មិនកាត់ឡើងព្រមហើយ, . មិនផ្តាច់បង់ហើយ ។

អសមុដ្ឋាបេន្ត គុ. [ន+សំ+ឧ+ហំ+ណាចេ+អន្ត] កាលមិនញាំង...ឱ្យតាំង
ឡើងព្រម, . ឱ្យកើត ។

អសមុទាចរណ នប្បំ. [ន+សំ+ឧ+ទ.អា.+អា+ចរ+យ] កិ.មិនប្រព្រឹត្ត
ទូទៅក្នុងខាងលើព្រម, កិ.មិនស្រែកហៅ ឬមិនហៅរក, កិ.មិន
កំរើក, កិ.មិនពុះពោរឡើង ឬមិនដាលឡើង, កិ.មិនច្រាលឡើង ។

អសមុទាចរ ប្បំ. [ន+សំ+ឧ+ទ.អា.+អា+ចរ+ណ] (បែបដូច «អសមុទា-
Websites: WatKhemaraRatanaram.org or WatKhmers.org

ធរណ៍») ។

អស្មិមាន ចុំ. [អស្មិ+មាន] មានៈប្រព្រឹត្តទៅដោយអាការៈថាអញមាន, ឬ
សេចក្តីប្រកាន់ថាអញមាន, មានៈថាអញមាន (អស្មិមានៈ); វិ. **អស្មិ-
កិ អាការេន បចក្កោ មារោ**> **អស្មិមារោ**, **អស្មិកិ ថា
មារោ**> **អស្មិមារោ** ។ . មត្ត គុ. អាការៈគ្រាន់តែ ឬត្រឹម
តែអស្មិមានៈ ។

អសម្បជីច្ឆន្តិ គុ. [ន+សំ+បដិ+ផស+អន្ត] កាលមិនទទួលព្រម, កាលមិន
ប្រាថ្នាព្រមចំពោះ ។

អសម្បត្តិ គុ. [ន+សំ+បទ+ត] មិនដល់ព្រមហើយ, មិនទាន់ហើយ ។

អសម្ពន្តិ គុ. [ន+សំ+ពន្ធអ] មិនចងព្រមហើយ, មិនជាប់ព្រមហើយ,
មិនទាក់ទងហើយ ។

អសម្ពិន្តិ គុ. [ន+សំ+ភិទ+ត] មិនបែកព្រមហើយ, មិនឆ្កាយព្រមហើយ,
មិនច្រឡកច្រឡំហើយ (សុទ្ធ) ។ . **ខិវបាយាស** ចុំ. បាយបាយាសគឺ
បុគ្គលចំអិនដោយទឹកដោះស្រស់សុទ្ធ, បាយបាយាសដ៏លាយដោយ
ទឹកដោះស្រស់សុទ្ធ (បាយបាយាសគឺបុគ្គលចំអិនហើយដោយ
ទឹកដោះស្រស់មិនលាយដោយទឹក) ។

អសម្បជិគ្ហា អ. [ន+សំ+មជ្ជ+ផ.អា.+ត្វា] មិនសំអាតហើយ, មិនបោស
ហើយ, មិនជំរះហើយ ។

អសម្ពិស្ស គុ. [ន+សំ+មិស+អ] មិនច្រឡំគ្នា, មិនច្រឡំព្រម, មិន
លាយឡំ, មិនច្របូកច្របល់ ។

អ

អសម្មោហសម្បជញ្ញ នថុ. [អសម្មោហ+សម្បជញ្ញ] ភាវៈនៃសេចក្តី
 ដឹងទូទៅព្រមដោយសេចក្តីមិនវង្វេងព្រម^(១) ឬសេចក្តីដឹងច្បាស់
 ដោយសេចក្តីមិនវង្វេង^(២) (អសម្មោហ<ន+សំ+មុហ+ណ=វិ.
អសម្មយ្យនំ> **អសម្មោហោ** ; **សម្បជញ្ញ**<សម្បជាន+
 ណ្យ=វិ. **សម្បញ្ញាយកេតិ**> **សម្បជានំ** , **កស្ស ភាថោ**>
សម្បជញ្ញំ , **សម្បជានំ ឯច ថា**> **សម្បជញ្ញំ**) ។

អសរណភាវ ថុ. [អសរណ+ភាវ] ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមិនមានសេចក្តី
 មីតឹង, ភាវៈនៃកិ.រព្វកមិនបាន, ភាវៈគីកិ.នឹកមិនឃើញ ។

អសរិរ គុ. [ន+សរិរ] មានសរិរៈមិនមាន, មិនមានសរិរៈ ។

អសល្លក្ខណាការ ថុ. [អសល្លក្ខណ+អាការ] អាការគីកិ.មិនកំណត់
 ព្រម, អាការគីកិ.កំណត់មិនបាន, (អសល្លក្ខណ<ន+សំ+
 លក្ខ+យ) ។

អសល្លក្ខេត្វា អ. [ន+សំ+លក្ខ+ឯ+ត្វា] កំណត់ព្រមមិនបានហើយ, មិន
 កំណត់ព្រមហើយ ។

អសហន្ត គុ. [ន+សហ+អន្ត] កាលមិនអត់ផន់, កាលអត់ទ្រាំមិនបាន
 កាលមិនអត់សង្កត់ ។

អសង្ខត គុ. [ន+សំ+ករ, ករ>មរ+ត, លុបរ] គឺបច្ច័យមិនធ្វើព្រមហើយ,
 គឺ...មិនពាក់តែងហើយ ។

អសង្ខយ្យ នថុ. [ន+សំ+ខា+ឯយ្យ] គឺបុគ្គលមិនគប្បីរាប់បាន, កាល

(១) (២) វិប្បដិទ្ធករណវិញ្ញាណ ។
 Websites: WatKhemaratanaram.org or WatKhmers.org

អ

គឺបុគ្គលមិនគប្បីអាចដើម្បីរាប់បាន, អសង្ខេយ្យ (លេខ ១ មានសូន្យ ១៤០; ខ្លះថា ១៤៥) អភិ..សុចិ ។

អសំវរ ចុំ. [ន+សំ+វ+អ] កិ.មិនសង្រួម, សេចក្តីមិនសង្រួម, ការមិន រវាង ។ - ទ្វារ នចុំ. ទ្វារមិនជាមីសង្រួម, ទ្វារគឺបុគ្គលមិនគប្បីសង្រួម; គុ. មានទ្វារមិនសង្រួម ។

អសំវុត គុ. [ន+សំ+វុ+ត] គឺបុគ្គលមិនសង្រួមហើយ, . មិនរវាងហើយ, . មិនចិមហើយ ។

អសំសដ្ឋ គុ. [ន+សំ+សដ+ត] មិនលាយហើយ, មិនច្រឡូកច្រឡំ ហើយ ។

អសំហារិយ គុ. [ន+សំ+ហរ+ណ្យ+ត.អា.] គឺបុគ្គលមិនគប្បីនាំទៅព្រម, គឺ...មិនគប្បីជញ្ជូនទៅបាន ។

អសាទ្យ គុ. [ន+សទ+ណុ] គឺបុគ្គលមិនគប្បីព្រេកអរ, មានរសគឺបុគ្គល មិនគប្បីព្រេកអរ, មិនជាមីព្រេកអរ, មានរសមិនឆ្ងាញ់ ។

អសាធារណ គុ. [ន+សហ+ធារណ ឬន+សម, សម>ស+អា+ធរ+យុ] ធម្មជាតិមិនប្រព្រឹត្តទៅមួយអន្លើដោយកិ.ទ្រទ្រង់ ឬសភាវៈជាមីដែល គេមិនទ្រទ្រង់ទូទៅស្មើ (មិនសាធារណ, មិនទូទៅ); វិ. ន សហ ធារណេន ចក្កកិកិ> អសាធារណំ , ន សមំ អាធារិយន្តិ កស្មិន្តិ ថា> អសាធារណោ ។

អសាធ្ម ចុំ. [ន+សាធ+ឧ] អ្នកមិនញ៉ាំងប្រយោជន៍ឱ្យសម្រេច (អសប្បុ- រស, មនុស្សមិនល្អ); វិ. ន អភ្នំ សាធេកិកិ> អសាធ្ម ; នចុំ.

កម្មមិនញាំងប្រយោជន៍ឱ្យសម្រេច, កម្មមិនល្អ, មិនប្រពៃ ។

អសារក គុ. [ន+សារ+ក] មានសារៈមិនមាន, មានខ្លឹមមិនមាន, មិនមានខ្លឹម; វិ. នក្ខិ សារោ អស្វាភិ > អសារកោ ។

អសារ គុ. [ន+សារ] ធម៌មានសារៈ (ខ្លឹម) មិនមាន ។ - មិស្សិ ចុំ. អ្នកមានកិ.យើញនូវធម៌មិនមានសារៈជាប្រក្រតី ។

អសារុប្ប គុ. [ន+សារុប្ប] មានភាវៈនៃកម្មប្រព្រឹត្តទៅមួយអង្កើដោយរួចមិនមាន, មិនមានភាវៈនៃកម្មដ៏សមគួរ (មិនសមគួរ, សេចក្តីមិនសមគួរ); វិ. សហ រូបេន ចក្កកិកិ > សរូបំ, កស្ស ភាថោ > សារុប្បំ , នក្ខិ សារុប្បំ ឯកស្វាភិ > អសារុប្បំ ។

អសាហស ឧចុំ. [ន+សាហស] មិនប្រញាប់ប្រញាល់, មិនរហ័ស, មិនរូសរាន់, មិនមានអាជ្ញា, មិនមានសេចក្តីកំហែង ។

អសិ ចុំ. [អស+ត] គ្រឿងប្រហារដែលជនត្រូវងទៅ (ដាវ); វិ. អស្សុភេ ខិបិយភេកិ > អសិ ។ - អាទិ គុ. (អាវុធ) មានដាវជាដើម ។ - ធារា ឥ. មុខនៃដាវ ។ - ថវុ ចុំ. ដងនៃដាវ ។ - សត្តិ-តោមរាទិ គុ. មានដាវនិងលំពែង និងលំពែងស្នែងក្របីជាដើម ។ - ហត្ថិ គុ. មានដាវក្នុងដៃ ។

អសិក្ខិត គុ. [ន+សិក្ខ+ត.អា.+ត] គឺ...មិនសិក្សាហើយ, មិនមែនអ្នកសិក្សាហើយ, អ្នកមិនធ្លាប់បានសិក្សាហើយ ។

អសីតិ ប.សំ. ប៉ែតសិប (៨០) ។ - កប្ប ឧចុំ. កប្ប ៨០ ។ - កោដិធន

អ

នចំ. ទ្រព្យមានកោដិ ៨០ជាប្រមាណ (ទ្រព្យ៨០កោដិ) ។ . កោដិ.

វិវាវ គុ. មានភោគៈគឺបុគ្គលគប្បីប្រើប្រាស់មានកោដិ៨០ជា

ប្រមាណ, មានសម្បត្តិ ៨០កោដិ ។ . កោដិសហស្ស នចំ. ពាន់នៃ

កោដិ ៨០ (ប្រាំបីម៉ឺនកោដិ) ។ . មហាថេវ ចំ. ព្រះថេរៈម៉ឺន៨០ ។

. មហាសាវកបរិវុត គុ. គឺសាវកធំ៨០ ចោមរោមហើយ, . ហៃ

ហមហើយ ។ . វស្សសហស្ស នចំ. ពាន់នៃឆ្នាំ ៨០ ។ . សកដ.

មត្តិ គុ. មានរទេះ៨០ជាប្រមាណ ។ . សហស្សបុត្ត ចំ. កូនមាន

ពាន់៨០ ជាប្រមាណ ។ . ហត្ថព្វេធំ គុ. មានកំពស់នៃហត្ថ៨០, មាន

កិ.ខ្ពស់ឡើងអស់ទីមានហត្ថ៨០ ជាប្រមាណ, មានចំណែកខ្ពស់មាន

ហត្ថ៨០ ជាប្រមាណ (កំពស់៨០ហត្ថ) ។

អសិព្យានុព្យញ្ញនសិរិសោភត្ត គុ. មានភាវៈនៃចំណែកដ៏ល្អនៃសិរិគី

អនុព្យញ្ញ៨០ (សោភត្ត<សុភាគ+ណ្យ; វិ. សុភាគស្ស

ភាថោ> សោភត្ត) ។

អសិលិយ នចំ. [អសិល+ឥយ] ភាវៈនៃបុគ្គលមិនមានលិល; វិ. នភិ សិល

ឯកស្សាភិ> អសិលោ, កស្សភាថោ> អសិលិយំ ។

អសុក វិ.ស.និ. [អមុ>អសុ+ក] ឯនោះ, ឯណោះ ។ . ឥរិយាបថ

ចំ. ឥរិយាបថឯណោះ ។ . កាល ចំ. កាលឯណោះ ។ . គ្នាមគមន.

ដ្ឋាន នចំ. ទីជាទីទៅកាន់ស្រុកឯណោះ ។ . កីឡា ឥ. ទីជាទីលេង

ឯនោះ ។ . កុល នចំ. ត្រកូលឯនោះ ។ . ដ្ឋាន នចំ. ទីឯនោះ ។

អ

រោគី ចុំ. រោគឯណោះ ។ វិចិ ឥ. ថ្នល់ឯនោះ ។ វេលា

ឥ. វេលាឯនោះ ។ ល ។

អសុចិ គុ., ចុំ. [ន+សុចិ] មិនស្អាត, សេចក្តីមិនស្អាត ។ ខាទក ចុំ.

អ្នកទំពាស្តីនូវវត្ថុមិនស្អាត (ខាទក<ខាទ+ណុ); វិ. អសុចិ ខាទ

កកិ> អសុចិខាទកោ ។ យដី ចុំ. ក្នុងពេញដោយវត្ថុមិនស្អាត;

វិ. អសុចិហិ ចូរោ យដោ> អសុចិយដោ ។ ជេតុច្ឆប្ប-

ដិក្ខុល គុ. ជារបស់មិនស្អាតនិងជារបស់គួរខ្ពើមនិងជារបស់បដិក្ខុល,

ជារបស់មិនស្អាតនិងជារបស់បដិក្ខុលគួរខ្ពើម ។ មក្ខិតិ គុ. គឺអសុចិ

ប្រឡាក់ហើយ, ដែលប្រឡាក់ហើយដោយវត្ថុមិនស្អាត ។

អស្សុណេន្តី គុ. [ន+សុ+ណា+អន្ត+ន្ទ] កាលមិនស្អាច់, កាលមិនឮ ។

អស្សុណិត្វា អ. [ន+សុ+ណា+ត្វា] មិនស្អាច់ហើយ, មិនឮហើយ ។

អស្សុត គុ. [ន+សុ+ត] គឺ...មិនស្អាច់ហើយ, . មិនឮហើយ ។

- បុព្វ គុ. គឺ...មិនធ្លាប់ឮហើយ ។ - បុព្វត្ថំ នចុំ ភាវៈនៃ...ជា...

គឺ...មិនធ្លាប់ស្តាប់ហើយ, . មិនធ្លាប់ឮហើយ ។

អស្សុត្តមយ គុ. [ន+សុត្តមយ] មិនមែនជារបស់សម្រេចហើយដោយ

អំបោះ ឬមិនមែនជាវិការៈនៃអំបោះ; វិ. សុក្កន និច្ចនោ>

សុក្កមយោ , សុក្កស្ស ចិការោ ចា> សុក្កមយោ , ន

សុក្កមយោ> អសុក្កមយោ ។

អស្សុត្វា អ. [ន+សុ+ត្វា] មិនស្អាច់ហើយ, មិនឮហើយ ។

អ

អសុទ្ធិតរ គុ. [ន+សុទ្ធិតរ] មិនស្អាតជាង, មិនស្អាតដោយវិសេស, មិនម៉ត់
ចត់ជាង, មិនម៉ត់ចត់ដោយវិសេស ។

អសុទ្ធិត្ត នចុំ. [អសុទ្ធិ+ត្ត] ភាវៈនៃ...ជា...មិនស្អាត ។

អសុទ្ធិ ឥ. [ន+សុទ្ធិ] សេចក្តីមិនស្អាត, សេចក្តីមិនបរិសុទ្ធ ។

អសុភ គុ. [ន+សុភ] មិនល្អ (អសុភ) ។ - **កម្មដ្ឋាន** នចុំ. កម្មដ្ឋានមាន
អសុភជាអារម្មណ៍ ។ - **ជ្ឈាន** នចុំ. ឈានមានអសុភជាអារម្មណ៍ ។
- **ប្បដិក្ខុលកម្មដ្ឋាន** នចុំ. កម្មដ្ឋានមានអសុភជាបឋមបដិក្ខុល
ជាអារម្មណ៍ ។ - **សញ្ញា** ឥ. សញ្ញា (សេចក្តីសំគាល់) ថាអារម្មណ៍
មិនល្អ, សេចក្តីសំគាល់ថាមិនល្អ ។

អសុភានុបស្សី ចុំ. [អសុភ+អនុ+ទិស, ទិស>បស្ស+ណី] អ្នកមានកិ.
ឃើញរឿយៗនូវអារម្មណ៍មិនល្អជាប្រក្រតី (អ្នកឃើញតាមនូវ
អារម្មណ៍ថាមិនល្អ); វិ. **អសុភំ អនុបស្សិកុំ សីល-**
ចស្សាភិ> អសុភានុបស្សី ។

អសុរ ចុំ. [ន+សុរ] អ្នកមិនមែនជាទេវតា (អសុរ) ។ - **កញ្ញា** ឥ. នាងកញ្ញា
នៃអសុរ ។ - **ជេដ្ឋិក** ចុំ. អសុរជាធំជាង, អសុរជាធំបំផុត,
អសុរជាច្បង ។ - **បុរិ** នចុំ. បុរិនៃអសុរ ។ - **ពល** នចុំ. កំឡាំងនៃ
អសុរ, ពលនៃ... ។ - **ភវនិ** នចុំ. ភពនៃអសុរ, ប្រទេសជាមីកើត
នៃអសុរ, លំនៅនៃអសុរ ។

អសុរិន្ទ [អសុរ+ឥន្ទ] ចុំ. អសុរជាធំ; គុ. មានអសុរជាធំ, ជាធំជាងអសុរ ។

អសុសិរ គុ. [ន+សុសិរ] មិនមានប្រហោង, មិនមានរន្ធ; វិ. សុសិ
យស្ស អភិកិ> សុសិរោ, ន សុសិរោ> អសុសិរោ ។

អសេក្ខមុនិ ចុំ. [អសេក្ខ+មុនិ] មុនីមិនមែនអ្នកមានសេចក្តីសិក្សា,
មុនីអ្នកមិនមានការសិក្សា, មុនីជាអសេក្ខះ, អសេក្ខមុនិ (អ្នកប្រាជ្ញ
មានការសិក្សាដ៏ចំរើន) ។

អសេវិត គុ. [ន+សេវ+ត+ត] គឺ...មិនសេពហើយ, .មិនសេពគប់
ហើយ, .សេពគប់មិនបានហើយ ។

អសេសេត្វា អ. [ន+សិស+ណេ+ត្វា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យសល់ហើយ,
មិនឱ្យសេសសល់ហើយ ។

អសោកិ គុ. [ន+សោក] អ្នកមានសេចក្តីសោកមិនមាន, អ្នកមិនមាន
សេចក្តីសោក; វិ. នភិ សោកោ ឯកស្សាកិ> អសោកោ ។

អសោចន្ត គុ. [ន+សុច+អន្ត] កាលមិនសោយសោក, កាលមិនសោក
ស្តាយ ។

អសោចំ គុ. [ន+សុច+អន្ត+សិ.វិ., ផ្លាស់ន្ត+សិ.វិ.>អំ] កាលមិនសោក,
កាលមិនសោកខ្លួនឯង ។

អសោចាបយំ គុ. [ន+សុច+ណាចយ+អន្ត+សិ.វិ.] កាលមិនញ៉ាំង
...ឱ្យសោក, .ឱ្យសោកស្តាយ ។ រូបសិទ្ធិដូច អសោចំ ។

អសោធចត្វា អ. [ន+សុធរ+ណេ+ត្វា] មិនញ៉ាំង...ឱ្យម៉ត់ចត់ហើយ,
.ឱ្យស្អាតហើយ, មិនជំរះហើយ ។

អសោភណ គុ. [ន+សុភ+យ្យ] មិនល្អ ។

អ

អស្ស កិ. [អស+អ+ឯយ្យ] គប្បីមាន, គប្បីជា, ... ។

អស្ស ចុំ. [អស+អ ច្នន+សិ+អ] សត្វតែងស៊ី ឬសត្វមិនដេក (សេះ); វិ.

អសភិ ភក្ខភិ > អសេន្ទា, ន សយភិ ថា > អសេន្ទា ។

. ជាតិ ឥ. ជាតិនៃសេះ ។ . ពីរ តុំ. សេះកន្លងនូវសេះ (សេះ

អស្សពរ); វិ. អស្សំ ករភិ > អស្សករោ ។ . ពីរ ឥ. មេសេះ

អស្សពរ ។ . បិដ្ឋ នចុំ. ខ្នងនៃសេះ ។ . ពន្លាមិ គុ. មានជនអ្នកចងនូវ

សេះជាដើម ។ . រក្ខណាមិ គុ. (កិច្ច) មានកិ.រក្សានូវសេះជា

ដើម ។ . រូបកិ នចុំ. រូបនៃសេះ ឬរូបប្រៀបនៃសេះ ។ . លណ្ណ

នចុំ. គូថនៃសេះ ឬអាចម៍នៃសេះ ។ . វាណិជក ចុំ. ជនអ្នកជួញនូវ

សេះ, ឈ្មួញនៃសេះ ។ . វាណិជគ្រួហ នចុំ. ផ្ទះនៃជនអ្នកជួញនូវ

សេះ ។ . វាហនៈ នចុំ. វាហនៈគឺសេះ ។ . សិ ឥចុំ. រយនៃ

សេះ ។ . ម្មសារថិ ចុំ. សារថីអ្នកទូន្មាននូវសេះ ។

អស្សាជានិយ ចុំ. [អស្ស+អាជានិយ] សេះដឹងនូវហេតុនិងមិនមែនហេតុ

ទូទៅ ឬដោយក្រៃលែង, សេះអាជានេយ្យ (អាជានិយ < អា+ញា,

ញា > ជា+អាជានិយ ឬណ្យ = វិ. អា ភូសោ ការណា ការណំ

ជានាភិ > អាជានិយោ ។ ន័យខ្លះ អាជានេយ្យា សេះ

អាចក្នុងកិ.ដឹងនូវហេតុដ៏រហ័ស ។ ឯយ្យច្បឿយ) ។

អស្សមណិ ចុំ. [ន+សម+យ្យ ច្នន+សមណ] អ្នកមិនរំងាប់, អ្នកមិនស្ងប់,

អ្នកមិនមែនជាសមណៈ; វិ. សមេភិ > សមណោ, ន

សមណា > អស្សមណា ។

អស្សម ចុំ. [អា+សម+ណ] ប្រទេសជាទីរងាច់ទូទៅ ឬប្រទេសជាទី
ញ៉ាំងភាពទឹក្រិលេសឱ្យរម្ងាប់ដោយក្រែកលែង (អាស្រម); វិ. **អាស-
មេភិ ឯក្កភិ > អស្សមោ**, **អា ភូសោ សមេន្តិ ឯក្ក វាគា-
នយោភិ ថា > អស្សមោ** ។ - ប៊ិ ឆចុំ. ទីជាទីដល់គឺអាស្រម,
អាស្រមបទ ។

អស្សាទេតិ កិ. [អា+សទ+ណេ+តិ.វ.] ច្រកអរ, ញ៉ាំង...ឱ្យច្រកអរ ។

អស្សាទេន្តិ គុ. [អា+សទ+ណេ+អន្ត] កាលច្រកអរ, កាលញ៉ាំង...ឱ្យ
ច្រកអរ ។

អស្សាមិកិ គុ. [ន+សាមិក] មានស្វាមីមិនមាន, មានម្ចាស់មិនមាន, ឥត
ម្ចាស់; វិ. **នភិ សាមិកោ អស្សាភិ > អស្សាមិកោ** ។ ឥ.
អស្សាមិកា ។ មិនមែនជាម្ចាស់; វិ. **នសាមិកោ > អស្សាមិ-
កោ** ។ - វាវ ចុំ. រាវ:នៃ...ជាអ្នកមានស្វាមីមិនមាន ។

អស្សារោហិ ចុំ. [អស្ស+អា+រុហ+ណ] អ្នកឡើងកាន់សេះ, អ្នកជិះនូវ
សេះ; វិ. **អស្សំ អារុហភិភិ > អស្សារោហោ** ។

អស្សាសតវ គុ. [អស្សាស+តវ] កិ.ដកដង្ហើមស្រួលជាង, កិ.ច្រកអរ
ជាង, មានសេចក្តីធ្ងរចិត្ត (អស្សាស្សិ < អា+សស+អ) ។

អស្សាសថ កិ. [អា+សស+អ+ថ.ប.] ធ្ងរដកដង្ហើមចេញ, ធ្ងរច្រកអរ,
ធ្ងរល្ងង់លោម ។

អ

អស្សាសិយមាន គុ. [អា+សស+ឥ.អា+យ+មាន] គឺ...កាលឱ្យដកដង្ហើម
ចេញ, -កាលឱ្យត្រេកអរ, -កាលល្ងងលោម, -កាលឱ្យឆ្ងរចិត្ត ។

អស្សាសេត្វា អ. [អា+សស+ណេ+ត្វា] ញាំង...ឱ្យដកដង្ហើមចេញ
ហើយ, -ឱ្យត្រេកអរហើយ, ល្ងងលោមហើយ, ឱ្យឆ្ងរចិត្តហើយ ។

អស្ស កិ. [អស+អ+ឃ្យុំ] គប្បីមាន, គប្បីជា, ... ។

អស្ស នប្បំ. [អស+សុ] (ផលជាត) ដែលគេសម្រក់ចុះ ឬដែលគេទំលាក់
ចុះ (ទឹកភ្នែក); វិ. **អសិយភិ ខិចិយភិភិ** > **អស្ស** ។ - ជល
នប្បំ. ទឹកតិទឹកភ្នែក ។ - ជាវា ឥ. ទនៃទឹកភ្នែក ។ - តិន្តិ គុ.
ទឹកហើយដោយទឹកភ្នែក ។ - បុណ្ណនេត្តិ គុ. មាននេត្រពេញ
ហើយដោយទឹកភ្នែក ។ - មុខិ គុ. មានមុខទឹកហើយដោយទឹកភ្នែក,
មានទឹកភ្នែកព្យង់មុខ ។

អស្សោសិ កិ. [អ+សុ+អ+ស្យ.អជ្ជ.+ស.អា.] បានឮហើយ, បានស្តាប់
ហើយ ។

អហត គុ. [ន+ហន+ត] គឺ...មិនបៀតបៀនហើយ, -មិនខ្លាំងខ្ទប់ហើយ
(ថ្មី) ។ - វត្ថុសុមនមាលាវិលេបន នប្បំ. សំណត់ថ្មីនិងកម្រងនៃ
ផ្កាម្លិះនិងសំអិតសម្រាប់លាច ។ - សាដក ប្បំ. សាដកគឺធ្វើមិន
បៀតបៀនហើយ (សាដកថ្មី) ។

អហនំ គុ. [ន+ហន+អន្ត+សិ.វិ., ផ្កាសន្ត+សិ.វិ.>អំ] កាលមិនបៀតបៀន,
កាលមិនបៀតបៀនខ្លួនឯង ។

អហាបេត្វា អ. [ន+ហា+ណាចេ+ត្វា] មិនញាំង...ឱ្យសាចស្នូនហើយ ។

អហាសិ កិ. [អ+ហរ+អ+ល្អ-អជ្ជ.+ស-អា.] បាននាំទៅហើយ, បានលួច
ហើយ ។

អហិ ចុំ. [អំហ+ព] សត្វឥតជើងអាចដើម្បីទៅបាន (ពស់); វិ.

និច្ឆារោ សមារោ អំហកិ គច្ឆកិ គន្ធាំ សក្កោកិ>

អហិ ។ - កុណិបាទិ គុ. (អសុចិ) មានសាកសពនៃពស់ជា

សីម ។ - និក្ខុវិ ចុំ. ពស់និងស្លា ។ - ប្រៀត ចុំ. ប្រេតស្រូវជាពស់;

ប្រេតមានក្បាលដូចជាក្បាលនៃពស់ ។ - ប្រៀតវត្ថុ នចុំ. រឿងនៃ

អហិប្រេត ។ - មេឌិបិកា ព. សង្ខារវិការៈនៃពស់, ខ្សែក្រវាតជា
វិការៈនៃពស់ ។

អហិតិ គុ. [ន+ហិត] មិនមែនជាប្រយោជន៍, មានប្រយោជន៍មិនមាន ។

- កិម្មី នចុំ. កម្មមិនមែនជាប្រយោជន៍, អំពើឥតប្រយោជន៍ ។

អហិរិកិ គុ. [ន+ហិរិ+ក] អ្នកមានហិរិមិនមាន, អ្នកមានសេចក្តីខ្មាស

មិនមាន; វិ. **នភិ ហិរិ អស្សាភិ**> **អហិរិកោ** ។ - បុគ្គល ចុំ.

បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីខ្មាសមិនមាន, បុគ្គលឥតខ្មាស ។

អហិវាតករោគ ចុំ. [អហិវាតក+រោគ] រោគកើតអំពីខ្យល់មានពិសដូច

ជាពិសនៃពស់ ។ - ឱប្បត្តិ ព. កិ.កើតឡើងនៃអហិវាតករោគ ។

អហិសកិ ចុំ. [ន+ហិស+ណុ] អ្នកមិនចៀតចៀន; វិ. **ន ហិសកិ**>

អហិសកោ ។ - ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមិនចៀតចៀន ។

អហិសនិ ព. [ន+ហិស+យុ] កិ.មិនចៀតចៀន ។ - ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃកិ.មិន

អ

បៀតបៀន, ភាវៈគីតិ.មិនបៀតបៀន ។

អហិសា ឥ. [ន+ហិស+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីមិនបៀតបៀន ។

អហុ កិ. [អ+ហុ+អ+ឧ.ហិ. (១)] បានមានហើយ ។

អហុត្វា អ. [ន+ហុ+ត្វា] មិនមាន, មិនកើត, មិនជា...។

អហោថេន្ត គុ. [ន+ហោថេ ឬហិថេ+ណេ+អន្ត] កាលមិនបៀតបៀន, កាលមិនឱ្យលំបាក ។

អហោតុក គុ. [ន+ហោតុ+ក] មានហោតុមិនមាន; វិ. នភ្និ ហោតុ
អស្សាភិ> អហោតុភោ ។ . យោនិ ឥ. កំណើតនៃសត្វមាន
ហោតុមិនមាន ។ . ប្បដិសន្ធិ ឥ. បដិសន្ធិនៃសត្វមានហោតុមិន
មាន ។

អហោ និ. ឱ !, ឱហ្ម ! មិនគួរចើសោះ ! អុញហ្ម ! ។ ល ។

អហោរត្ត នប្ប. [អហ+រត្តិ] ថ្ងៃនិងយប់; វិ. អហំ ច រត្តិ ច>
អហោរត្តំ ។ . អាស៊ីសិក្ខិ ប្ប. អ្នកសិក្សារឿយៗអស់ថ្ងៃនិងយប់
ជាប្រក្រតី ; វិ. អហោរត្តំ អនុសិក្ខិកិ> អហោរត្តានុសិក្ខិ,
អហោរត្តំ អនុសិក្ខិកំ សិលមស្សាភិ> អហោរត្តា-
នុសិក្ខិ ។

អហោសិ កិ. [អ+ហុ+អ+ល្អ-អដ្ឋ.(២)+ស.អា] បានមានហើយ, បានជា...
ហើយ ។

(១) ត្រូវស្សជា « ឱ » (២) ល្អ-អដ្ឋ.បើមិនផ្លាស់ជា«ត្ថ»ទេ ត្រូវស្សជា«ឥ»ដរាប ។

អា

អាកង្ខតិ កិ. [អា+កង្ខ+អ+តិ.វ.] ប្រាថ្នា, ប៉ុនប៉ង, ចង់, ចង់បាន ។

អាកង្ខន្ត គុ. [អា+កង្ខ+អន្ត] កាលប្រាថ្នា, កាលប៉ុនប៉ង, កាលចង់, កាលចង់បាន ។

អាកង្ខា ឥ. [អា+កង្ខ+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីប្រាថ្នា, សេចក្តីប៉ុនប៉ង, ចំណង់, ការបំណង ។

អាកង្ខំ គុ. [អា+កង្ខ+អន្ត+សិ.វិ; យក ន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលប្រាថ្នា, កាលប៉ុនប៉ង ។

អាកឡន ឥ. [អា+កឡ+យុ] កិ.ទាញមក, កិ.ស្រាវមក, កិ.យឹតមក ។
- ភាវ ចុំ. ភាវៈនៃកិ.ទាញមក, ភាវៈគឺកិ.ទាញ, ... ។

អាកឡិ កិ. [អា+កឡ+អ+ឡិ.អដ្ឋ.] ទាញមកហើយ, ស្រាវមកហើយ, យឹតមកហើយ, កត្រាក់មកហើយ ។

អាកឡន្ត គុ. [អា+កឡ+អន្ត] កាលទាញ, ... ។

អាកឡិត្តំ អ. [អា+កឡ+ឥ.អា+ត្តំ] ដើម្បីយឹត, .យឹតមក, .ទាញមក ។

អាកប្ប ចុំ. [អា+កប, កប>កប្ប+ណ] កិ.កំណត់ទូទៅ, ការសម្រេចទូទៅ (មារយាទ, ច្បក្សា, សណ្តាប់ធ្នាប់); វិ. អាកប្បនំ > អាកប្បនា ។

អាការ ចុំ. [អា+ករ+ណ] អាការ, កិ.ធ្វើទូទៅ (ដំណើរ, លំនាំ, ចំនង,

អា

បែបភាព, បូក៣); វិ. អាករណំ > អាការា ១

អាកាស ចុំ. [អា+កស+ណ] ប្រទេសដែលគេភ្ជួរមិនកើត ឬ
សភាវៈដែលគេគូសចំណាំមិនបាន (អាកាស); វិ. ន ភស្សុភិ ន
វិលេខិយភិកិ ថា > អាការសា ១ . អង្គណិ នចុំ. លាននៃ
អាកាស (កណ្តាលនៃអាកាស) ១ . គិដ្ឋា ឥ. គង្គាធួអាកាស
ឬគង្គាដែលហូរមកពីអាកាស; វិ. អាការសេ អាការសកោ ថា
សន្ទុថានា ឥច្ឆា > អាការសឥច្ឆា ; គង្គា (មេធាវី) ដែល
ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអាកាស ១ . ដ្ឋិកទេវតា ឥ. ទេវតាដែលមិតនៅ
ធួអាកាស, ទេវតាអ្នកមានវិមានតាំងនៅក្នុងអាកាស ១ . តិលិ ឥចុំ.
ផ្ទៃនៃអាកាស ១ . វណ្ណនបព្វតវណ្ណនវនវណ្ណន ឥចុំ. ពាក្យជា
គ្រឿងពណ៌នានូវអាកាសនិងពាក្យជាគ្រឿងពណ៌នានូវភ្នំនិងពាក្យជា
គ្រឿងពណ៌នានូវព្រៃ ១ . វណ្ណនាទិវស ចុំ. អំណាចនៃពាក្យមាន
ពាក្យជាគ្រឿងពណ៌នានូវអាកាសជាដើម ១

អាកាសាទិ គុ. [អាកាស+រាទិ] (ធាតុ) មានអាកាសជាដើម ១

អាកិណ្ណ គុ. [អា+កិរ+ត] រោយរាយហើយ, ដេរដាសហើយ, កុះករ
ហើយ, ច្រឡូកច្រឡំហើយ ១ . មនុស្ស គុ. មានមនុស្សកុះករ
ហើយ ១ . វិហារតា ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានកិ.ច្រឡូកច្រឡំហើយ;
វិ. អាកិណ្ណា វិហារោ យេន សោ > អាកិណ្ណវិហារោ,
ភស្សុ ភាថោ > អាកិណ្ណវិហារោ ១

អា

អាភិរណំ នចំ. [អា+ភិរ+យុ] កិ.រោយរាយ, កិ.រាត់រាយ, ជាមីដេរដាស ។

- វិហារី គុ. អ្នកមានកិ.នៅត្រឡូកត្រឡំជាប្រក្រតី, មានកិ.នៅ
ដោយការត្រឡូកត្រឡង់ជា...។

អាភិរតិ កិ. [អា+ភិរ+អ+តិ.វ.] រោយរាយ, រោយចុះ, បាច, បាចសាច ។

អាភិវាបេត្តា អ. [អា+ភិរ+ណាចេ+ត្តា] ញ៉ាំង...ឱ្យរោយរាយហើយ, ឱ្យ
រោយចុះហើយ, ...។

អាភិវិ កិ. [អា+ភិរ+អ+ល្អ៍-អដ្ឋ.] រោយរាយហើយ, រោយរាយចុះហើយ,
បាចហើយ, បាចសាចហើយ ។

អាភុល គុ. ដែលរីករវ, ដែលត្រឡូកត្រឡង់ ។

អាភោជាបេសិ កិ. [អា+ភុដ+ណាចេ+ល្អ៍-អដ្ឋ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យគោះ
ហើយ, -ឱ្យដំហើយ, -ឱ្យសំពង់ហើយ ។

អាភោជិត គុ. [អា+ភុដ+ឥ.អា+ត] គឺ...គោះហើយ, - ដំហើយ, - សំពង់
ហើយ ។ - ប្បច្ឆាភោជិត គុ. ដែល...ដំហើយនិងដំត្រឡប់ហើយ,
- ដំសព្វហើយនិងប្រែដំហើយ ។

អាភោដេសិ កិ. [អា+ភុដ+អ+ល្អ៍-អដ្ឋ.+ស.អា.] គោះហើយ, ដំហើយ,
សំពង់ហើយ, វាយហើយ ។

អាគច្ឆតិ កិ. [អា+គម+អ+តិ.វ.] មក, មកដល់ ។

អាគញ្ជិ កិ. [អា+គម+អ+ល្អ៍-អដ្ឋ.] មកហើយ, មកដល់ហើយ ។

អាគតិ គុ. [អា+គម+ត] មក, មកហើយ, ដែលមកដល់ហើយ; វិ.

អា

អាគប្បកិ អាគមិត្តាភិ ចា> អាគកោ, . កា, . ភំ ។

. ការណ នចុំ. ហេតុនៃ...មកដល់ហើយ ។ . កាល ចុំ.

កាលនៃ...មកហើយ ។ . ក្ខណ ចុំ. ខណៈនៃ...មកហើយ ។ . ដ្ឋាន

នចុំ. មី នៃ...មកហើយ ។ . ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមកហើយ ។

. ទិវ ចុំ, នចុំ. ថ្ងៃនៃ...មកហើយ ។ . ទុក្ខវស ចុំ.

អំណាចនៃទុក្ខដែលមកហើយ ។ . នយ ចុំ. ន័យនៃ...មកហើយ,

ន័យដែលមកហើយ ។ . បុព្វ គុ. ដែលធ្លាប់មកហើយ,

ដែលមកហើយក្នុងកាលមុន ។ . ភាវ ចុំ. ភាវៈនៃ...មកហើយ ។

. មគ្គ ចុំ. ផ្លូវនៃ...មកហើយ ។ . មគ្គាភិមុខ គុ. មានមុខឆ្ពោះទៅ

កាន់ផ្លូវនៃខ្លួនមកហើយ, បែរមុខត្រង់ទៅកាន់ផ្លូវដែលខ្លួនមក

ហើយ ។ . វេលា គ. វេលានៃ...មកហើយ ។ . អាគតិ គុ.

ដែលមកហើយមកហើយ ។

អាគន្តព្វ គុ. [អា+គម+តព្វ, ម>ន] គឺ...គប្បីមក, គឺ...គប្បីមកដល់ ។

អាគន្តក ចុំ. [អា+គម+តក, ម>ន] អ្នកមក, អ្នកទើបមកដល់ (អាគន្តកៈ);

វិ. អាគប្បកិ> អាគន្តកោ ។ . គមិកតិលានាទិ គុ. មានភិក្ខុ

អ្នកទើបមកនិងភិក្ខុអ្នកគួរដើម្បីទៅនិងភិក្ខុឈឺជាដើម ។ . ដ្ឋាន

នចុំ. មីនៃភិក្ខុជាអាគន្តកៈ ។ . ទាន នចុំ. ទានគឺបុគ្គលគប្បីឱ្យដល់

ភិក្ខុជាអាគន្តកៈ, ទានដើម្បីភិក្ខុជាអាគន្តកៈ; វិ. អាគន្តកស្ស

ទានពុំ ទានំ> អាគន្តកទានំ, អាគន្តកស្ស ទានំ>

អា

អាគន្ធកណ្ឌ ១ . ភត្តទាយិកា ៧. អ្នកឱ្យនូវភត្តដល់ភិក្ខុជា
 អាគន្ធកៈ ១ . ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអាគន្ធកៈ, . ជាអ្នកមើលមក
 ដល់ ១ . ភិក្ខុវត្ត នចុំ. រឿងនៃភិក្ខុជាអាគន្ធកៈ ១ . វត្ត នចុំ. វត្តគឺ
 ភិក្ខុគប្បីធ្វើដល់ភិក្ខុជាអាគន្ធកៈ; វិ. **អាគន្ធកស្ស កក្កុំ ចក្កំ**>
អាគន្ធកចក្កំ ១

អាគន្ធកាម គុ. [អាគន្ធកៈ+កម+ណ ឬ អាគន្ធកៈ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បីមក, អ្នក
 មានប្រាថ្នាដើម្បីមក; វិ. **អាគន្ធការមេភិកិ**> **អាគន្ធការមោ** ,
អាគន្ធការមោ អស្សាភិ> **អាគន្ធការមោ** ១

អាគន្ធា អ. [អា+គម+ត្វា, ម>ន] មកហើយ ១

អាគមនិ នចុំ. [អា+គម+យ្យ] កិ.មក, ដំណើរមក; វិ. **អាគមិយកេភិ**>
អាគមនំ ១ ជាទីមក; វិ. **អាគម្មភិ ឯភ្នាភិ**> **អាគមនំ** ១
 . ការណ៍ នចុំ. ហេតុគឺកិ.មក, ហេតុនៃកិ.មក, ហេតុជាទីមក ១
 . កាល ចុំ. កាលជាទីមក ១ . កិច្ច នចុំ. កិច្ចគឺកិ.មក, កិច្ចដោយកិ.
 មក ១ . ត្ថិ ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.មក, ត្រូវការដល់កិ.មក ១ . ទិវស
 ចុំ., នចុំ. ថ្ងៃនៃកិ.មក, ថ្ងៃជាទីមក ១ . ប្បដិបទា ៧. សេចក្តីប្រតិ-
 បត្តិជាទីមក, សេចក្តីប្រតិបត្តិដើម្បីគុណជាតជាគ្រឿងមក ១ . ភាវី
 ចុំ. ភាវៈគឺកិ.មក, ភាវៈនៃកិ.មក ១ . មត្តិ គុ. កិច្ចគ្រាន់តែកិ.មក ១
 . វេលោ ៧. វេលាជាទីមក ១

អាគមាធិតមសម្បន្ន គុ. [អាគមាធិតម+សម្បន្ន] ដល់ព្រមហើយ

អា

ដោយនិកាយជាតិមកនិងគុណវិសេសជាគ្រឿងត្រស់ដឹង (អាគិម
<អា+គម+អ; វិ. អាគច្ឆកិ ឯភ្នាកិ> អាគមោ (និកាយោ);
អធិគិម<អធិ+គម+អ; វិ. អធិគច្ឆកិ ឯកេនាគិ> អធិគមោ
(គុណវិសេសោ) ។

អាគមិម្ហ កិ. [អា+គម+អ+ឥ.អា.+ម្ហ-ច.រោ. ឬ ហិ] មកហើយ ។

អាគមេត្ត កិ. [អា+គម+ណេ+ត្ត-ច.] ចូរញ៉ាំងកាលឱ្យមកដល់, ចូររង់ចាំ,
ចូរបង្អង់ ។

អាគម ចុំ. [អា+គម+អ] កិ.មក; វិ. អាគមនំ>អាគមោ; និកាយជា
តិមក, និកាយជាគ្រឿងមក ។

អាគមេន្ត គុ. [អា+គម+ណេ+អន្ត] កាលញ៉ាំងកាលឱ្យមកដល់, កាល
រង់ចាំ, កាលបង្អង់ ។

អាគម្ហ អ. [អា+គម+ម្ហ] មកហើយ, មកដល់ហើយ, អាស្រ័យហើយ ។

អាគារិក ចុំ. [អគារ+ណិក] អ្នកមានផ្ទះ, អ្នកមានកម្មជាប្រយោជន៍
ដល់ផ្ទះ, អ្នកគ្រប់គ្រងនូវផ្ទះ (គ្រហស្ថ); វិ. អគារំ អាវសភិកិ>
អាគារិកោ ។

អាគារិយ ចុំ. [អគារ+ណិយ] (ចូរមើលអាគារិកច្នែកតែណិយច្បឿយ) ។

យស ចុំ. យសនៃគ្រហស្ថ, យសនៃ...អ្នកមានកម្មជាប្រយោជន៍
ដល់ផ្ទះ ។ សិល ឥចុំ. សិលនៃគ្រហស្ថ, ... ។

អាយាតនិ ឥចុំ. [អា+ហន, ហន>យាត+យុ] ទីជាតិមកសម្លាប់, ជាតិ

អា

សម្លាប់ (កន្លែងសម្រាប់សម្លាប់); វិ. អាគន្ធា យាកន្តិ
យស្មិន្តិ > អាយាកនំ ។

អាយាត ចុំ. [អា+ហន, ហន>យាត+ណ] កិ.បៀតបៀនទូទៅ, សេចក្តី
ខ្លាំងខ្លប់, សេចក្តីអាយាត, កិ.គុំគួន, គុំនុំ; វិ. អាហាននំ >
អាយាកោ ។ វិស ចុំ. អំណាចនៃ...។ ឧប្បត្តិ ឥ. កិ.កើត
ឡើងនៃគុំនុំ ។

អាចមនឌុទការសេស គុ. [អាចមនឌុទក+អវសេស] ទឹកសម្រាប់ជំរះ,
សម្រាប់លាងដីសេសចុះ, (ទឹក) ដីសេសចុះចាកទឹកសម្រាប់ជំរះ
(អាចមនិ<អាចម+យុ = ជំរះ, លាង); វិ. អាចមេភិ
ឯកេនាភិ > អាចមនំ ។

អាចយ ចុំ. [អា+ចិ+ណ] កិ.សន្សំទូទៅ, សេចក្តីកក្កានុ; វិ. អាចិនំ >
អាចយោ ។

អាចរិយ ចុំ. [អា+ចរ+ណ^(១) +ឥ.អា.] អ្នកប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍
ដល់សិស្ស ឬ អ្នកដែលសិស្សត្រូវប្រព្រឹត្តដោយអើពើ ឬ ដោយ
សេចក្តីគោរព (អាចារ្យ), វិ. សិស្សានំ ចារិកមាចរិកិ >
អាចរិយោ, អាជរេន ចារិកោភិ ចា > អាចរិយោ ។
ធីនិ នចុំ. ទ្រព្យនៃ អាចារ្យ, ទ្រព្យជាចំណែកនៃអាចារ្យ ។ ប្តូជកិ
ចុំ. អ្នកប្តូជានូវអាចារ្យ ។ ភិកិ ចុំ. ចំណែកនៃអាចារ្យ ។ វិញ្ញ

១. ក្នុងយោជនានៃអភិធម្មត្ថវិភាវិនី ថាចុះ «យប្បច្ចយ» ។

អា

នប៉ុ. វត្តតីអន្តេវាសិកគប្បីធ្វើដល់អាចារ្យ ។ ឧប្បជ្ឈាយ-

អាគន្តក ប៉ុ. អាចារ្យនិងឧបជ្ឈាយនិងភិក្ខុជាអាកន្តកៈ ។ ឧប-

ជ្ឈាយវត្តាទិ គុ. (វត្ត) មានអាចារ្យវត្តនិងឧបជ្ឈាយវត្តជាដើម ។

អាចាមកុណ្ណក នប៉ុ. [អាចាម+កុណ្ណក] បាយក្តាំងនិងកន្តក់(១) ។

អាចារ ប៉ុ. [អា+ចរ+ណ] សេចក្តីប្រព្រឹត្តិទូទៅ (មានយាទ); វិ.

អាចរណាំ > អាចារេវ; អាការដែលបុគ្គលគប្បីប្រព្រឹត្តដោយ
អើពើ (មានយាទ); វិ. អាធរេន ចរិកលោកិ > អាចារេវ ។

- សម្បត្តិ ឥ. សម្បត្តិគឺមានយាទ, សេចក្តីដល់ព្រមដោយអាចារៈ
(មានយាទ) ។ - សម្បន្និ គុ. ដែលដល់ព្រមហើយដោយមានយាទ ។

អាចារិ កិ. [អា+ចរ+អ+ល្អ-អជ្ជ.] ត្រាច់មកហើយ, ហើរមកហើយ ។

អាចិក្ខ កិ. [អា+ចិក្ខ+អ+ហិ.ច; លុប ហិ] ចូរប្រាប់ ។

អាចិក្ខន្តិ កិ. [អា+ចិក្ខ+អ+អន្តិ-វ.] ប្រាប់ ។

អាចិក្ខិត្វា អ. [អា+ចិក្ខ+ឥ-អា+ត្វា] ប្រាប់ហើយ ។

អាចិណ្ណ គុ. [អា+ចិ ឬ ចរ+ត, ត>ឥណ្ណ] ដែល...សន្សំទូទៅហើយ(២)

ឬ ដែល...ប្រព្រឹត្តទូទៅហើយ(២) ។ - ចង្កៀមនិ គុ. មានកិ.ចង្កៀម
ប្រព្រឹត្តទូទៅហើយ ឬ ក្រែលែងហើយ, មានកិ.ចង្កៀមសន្សំទូទៅ

១. គួរនាំគ្នាហៅឱ្យត្រូវតាមបាលីថា «កុណ្ណក» វិញ ។

២. ប្រែត្រឹមតែ «សន្សំហើយ, ប្រព្រឹត្តហើយ» ក៏បាន ។

អា

ហើយ ។ . វិស ចុំ. អំណាចនៃ...គឺ...សន្សំទូទៅហើយ ឬ ប្រព្រឹត្ត
ទូទៅហើយ ។ . សមាចិណ្ណកុសលមូលក គុ. មានកុសលគឺ...
សន្សំទូទៅហើយនិងសន្សំទូទៅព្រមហើយជាមូល, មានមូលគឺ
កុសលដែល...ប្រព្រឹត្តទូទៅហើយនិងប្រព្រឹត្តទូទៅព្រមហើយ ។

អាចិន្ត គុ. [អា+ចិ+នា+អន្ត] កាលសន្សំ ។

អាជញ្ញ នចុំ. [អាជានិយ+ឈ្យ] អ្នកដឹងនូវហេតុនិងមិនមែនហេតុដ៏រហ័ស
(សេះអាជានេយ្យ, បុរសអាជានេយ្យ); វិ. អា ភូសោ
ការណាការណំ ជានាភិភិ> អាជានិយោ, អាជានិយោ
ឯច>អាជញ្ញំ (ឈ្យ-បច្ច័យនេះប្រើជាភាវតទ្ធិតវិញ្ញក៏បាន; វិ.
អាជានិយស្ស ភាវោ> អាជញ្ញំ =ភាវៈនៃជនអ្នកដឹងនូវហេតុ
និងមិនមែនហេតុដ៏រហ័ស) ។ . វិស័យ ៧ នចុំ. រយនៃរថដ៏មិមដោយ
សេះអាជានេយ្យ ។ . វិទ្យុវា ៧. មេលោជាមេនៃសេះអាជានេយ្យ ។

អាជានិយ ចុំ. [អា+ញា, ញា>ជា+អាជានិយ] អ្នកដឹងនូវហេតុនិងមិនមែន
ហេតុដ៏រហ័ស; វិ. អា ភូសោ ការណាការណំ ជានាភិភិ>
អាជានិយោ ។ (យ.អភិ.ថា«អាជានិយ<អា+ញា+អនិយ» ពាក្យ
ប្រែនិងវិគ្គហៈដូចគ្នា) ។ . វិទ្យុវា ៧. មេលោជាមេនៃសេះអាជានេយ្យ
នេយ្យ ។ . សិន្ធិវ ចុំ. សេះសិន្ធិវៈ (សេះសិន្ធិព) ជាអាជានេយ្យ,
សេះសិន្ធិវៈដឹងនូវហេតុនិងមិនមែនហេតុដ៏រហ័ស ។

អាជានេយ្យ ចុំ. [អា+ញា+នា+ឈ្យ] (ពាក្យប្រែនិងវិគ្គហៈដូច «អាជានិយ»)
និយ») ។

អា

អាជីវក ចុំ. [អា+ជីវ+ណ្ណ] អ្នកអាស្រ័យរស់នៅ, អ្នករស់នៅ; វិ.
អាជីវកិក> អាជីវកោ ។ និព្វានសាវកឈ្មោះអាជីវក, បរិព្វាជក
ឈ្មោះអាជីវក ។

អាជីវ ចុំ. [អា+ជីវ+អ] ធម៌ជាមីអាស្រ័យរស់នៅ, ធម៌ជាគ្រឿងអាស្រ័យ
រស់នៅ (អាជីវបរិសុទ្ធសីល); វិ. អាជីវន្តិ ឯក្ខ ថា ឯកេនាភិ>
អាជីវោ ។ កិ.អាស្រ័យរស់នៅ, កិ.រស់នៅ, កិ.ចិញ្ចឹមជីវិត; វិ.
អាជីវនំ> អាជីវោ ។

អាណត្ត គុ. [អាណា+ត] គឺ...ចង្កាប់ហើយ, ប្រើហើយ ។ - មនុស្ស
ចុំ. មនុស្សដែល...ចង្កាប់ហើយ ។

អាណត្តិ ឥ. [អាណា+តិ] សេចក្តីចង្កាប់, កិ.ចង្កាប់; វិ. អាណាបនំ>
អាណាភិ ។

អាណា ឥ. [អាណា+អ+អា.ឥ.] អាជ្ញា, សេចក្តីចង្កាប់ ។

អាណាបេត្វា អ. [អាណា+ណាបេ+ត្វា] ចង្កាប់ហើយ ។

អាណាបេថ កិ. [អាណា+ណាបេ+ថ.ច.] ចូរចង្កាប់ ។

អាណាបេសិ កិ. [អាណា+ណាបេ+ស្យ្គ.អជ្ជ.+ស.អា.] ចង្កាប់ហើយ ។

អាតប ចុំ. [អា+តប+អ] សភាវៈក្តៅសព្វ ឬ សភាវៈរុងរឿងដោយជុំវិញ
(កំដៅ, កំដៅថ្ងៃ); វិ. អា សមន្តកោ កបកិ ធិប្បកិកិ>
អាគបោ ។ (ទី ឬ ប្រទេស) មានកំដៅ; វិ. អាគបោ យស្ស
អភិកិ> អាគបោ ។

អាតប្ប ចុំ., នចុំ. [អា+តច+ណ] សភាវៈញ៉ាំងកាយនិងចិត្តឱ្យក្តៅសព្វ
ឬ ក្រៃលែង (សេចក្តីព្យាយាម); វិ. អាភូសោ ភាយំ ចិក្កញ្ច
ភាបេភិភិ> អាកប្បោ ។ ព្យាយាមជាហេតុញ៉ាំងកិលេសឱ្យ
ក្តៅសព្វ; វិ. ភិលេសេ អាកាបេភិ ឯកេនាភិ> អាកប្បំ ។

អាតាប ចុំ. [អា+តច+ណ] សេចក្តីព្យាយាមជាគ្រឿងញ៉ាំងកិលេសឱ្យក្តៅ
សព្វ ឬ ទូទៅ; វិ. ភិលេសេ អាកាបេភិ ឯកេនាភិ>
អាកាធា ។

អាតាបី ចុំ. [អាតច+ល្អ] អ្នកមានព្យាយាមជាគ្រឿងញ៉ាំងកិលេសឱ្យក្តៅ
សព្វ; វិ. អាកាធា យស្ស អភិភិ> អាកាបី ។

អាតុរ គុ. [អត+ឧរ ឬ អា+តុរ+អ] ក្តៅក្រហាយ, រសាប់រសល់, ឈឺជា
និច្ច ។ រូបី គុ. មានរូបក្តៅក្រហាយ, មានសភាពក្តៅក្រហាយ, មាន
សភាពឈឺចាប់, មានសភាពឈឺជានិច្ច ។

អាទយិ កិ. [អា+ទា, យក អាទៃទា>អយ+អ+ល្អ-អជ្ជ.] កាន់យកហើយ ។

អាទរ ចុំ. [អា+ទរ+អ] សេចក្តីអើពើ, សេចក្តីគោរព; វិ. អាទរណំ>
អាទរោ ។

អាទាន នចុំ. [អា+ទា+យុ] កិ.កាន់យក, សេចក្តីប្រកាន់ ។ ប្បដិ-

និស្សត្ត ចុំ. ការលះចង់នូវសេចក្តីប្រកាន់ (បដិនិស្សត្ត<បដិ+
និ+សជ+អ, ជ>គ>ត្ត, ស>ស្ស) ។

អាទាយ អ. [អា+ទា+ត្វា, ត្វា>យ] កាន់យកហើយ, នាំហើយ, ... ។

អា

អាមាស ចុំ. [អា+មិស+ណ] របស់ដែលគេសម្រាប់ឆ្កុះមើល ឬ របស់ជាទី
ឆ្កុះមើលនៃជន (កញ្ចក់); វិ. អាទិស្សកេ ឯកេនាភិ>
អាទារសោ , អាទិសភិ ឯក្កាភិ ថា> អាទារសោ ។

អាទិ គុ. [អា+ទា+ផ] (សភាវៈ) ដែលជនកាន់យក (ខាងដើម); វិ.
អាទិយកេភិ> អាទិ ។ កល្យាណ គុ. មានលំអក្នុងខាងដើម,
មានពិរោះក្នុងខាងដើម, មានគុណគឺបណ្ឌិតគប្បីរាប់ក្នុងខាងដើម ។
. តាថាវណ្ណនា ឆ. កថាជាគ្រឿងពណ៌នានូវតាថាក្នុងខាងដើម ។
. បរិយោសាន នចុំ. ខាងដើមនិងខាងចុង ឬ ទីចំផុត ។ . មជ្ឈិ-
បរិយោសានកល្យាណធម្ម ចុំ. ធម៌មានសេចក្តីពិរោះក្នុងខាង
ដើមនិងកណ្តាលនិងខាងចុង ។ . មជ្ឈិ គុ. ខាងដើមនិងកណ្តាល ។

អាទិច្ច ចុំ. [អា+ទិច+ណ្យ] (សភាវៈ) រុងរឿងក្រៃលែង (ព្រះអាទិត្យ);
វិ. អា ភូសោ ទិច្ចភិភិ> អាទិច្ចោ ។ . បិថ ចុំ. ផ្លូវជាទីទៅ
នៃព្រះអាទិត្យ, គន្លងនៃព្រះអាទិត្យ (អាកាស) ។

អាទិត្ត គុ. [អា+ទិច+ត] គឺ...ឱ្យក្តៅទូទៅហើយ, . ឆេះហើយ, . ឱ្យរុង
រឿងហើយ ។ . ចរិយាយទេសនា ឆ. វាថាជាគ្រឿងសំដែងនូវ
អាទិត្តបរិយាយសូត្រ, ទេសនាគឺបណ្ឌិតកំណត់ដោយអាទិត្តបរិយាយ
សូត្រ ។

អាទិន្ន គុ. [អា+ទា+ត, ត>ឥន្ទ] គឺ...កាន់យកហើយ ។ . ទណ្ឌ គុ. មាន
មានដំបងកាន់ហើយ ។ . សិវត្ថិ គុ. មានសស្ត្រាកាន់ហើយ ។

អាទិយតិ កិ. [អា+ទា+យ+តិ.វ, ផ្តាស់អានៃទា>ត] គឺ...កាន់យក ។

អាទីនវ ប៉ុ. [អា+ទីន+វិ+អ] សភាវៈញ៉ាំងទុក្ខឱ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយក្រែក
លែង (ទោស); វិ. អា ភូសោ ជំនំ ចាយភិ គមយភិកិ>
អាជីនថោ ។

អាទ្ធិ និ. ឬថា, ឬ ក៏ ។

អាទេសនា ឥ. [អា+ទិស+យុ+អា.ឥ.] សេចក្តីសំដែងអាង, វាចាជាគ្រឿង
សំដែងអាង ។ . បាដិហារិយានុសាសនី ឥ. វាចាជាគ្រឿង
ប្រៀនប្រដៅតាមដោយអាទេសនាបាដិហារ្យ, វាចាជាគ្រឿងប្រដៅ
រឿយៗដោយឫទ្ធិ ជាហេតុនាំចង់នូវប្រតិបក្សដោយអំណាចនៃ
សេចក្តីសំដែងអាង ។

អាធារក ប៉ុ. [អា+ធរ+ណុ] ប្រដាប់ទ្រទ្រង់បាត្រ, របស់ជាទីទ្រទ្រង់បាត្រ
(ជើងបាត្រ) ។

អាធិបច្ច នប៉ុ. [អធិបតិ+ណ្យ] ភាវៈនៃ...ជាអធិបតិ, .ជាធំ; វិ. ធាភិ
រក្ខកិកិ> បភិ=អ្នករក្សា (ម្ចាស់) ។ អធិកោ លោកស្ស
បភិ> អធិបភិ=អ្នករក្សានូវលោកដីក្រែកលែង, ឬ ម្ចាស់នៃលោក
ដីក្រែកលែង (អធិបតិ, ជាធំ) ។ អធិបភិស្ស ភាថោ> អាធិ-
បច្ច ។

អធិបតេយ្យ នប៉ុ. [អធិបតិ+ណេយ្យ] ភាវៈនៃ...ជាអធិបតិ, .ជាធំ; វិ.
អធិបភិលោ ភាថោ> អធិបតេយ្យំ ឬ អាធិបតេយ្យំ ។

អាណន្ត ប៉ុ. [អា+ណន្ត+អ] សេចក្តីត្រេកអរទូទៅ ឬ ក្រែកលែង; វិ.

អា

អាណន្តនំ > **អាណន្តោ** (ជាឈ្មោះព្រះថេរៈមួយអង្គជាឧបដ្ឋាក
 របស់ព្រះពុទ្ធ) ។ . **ត្ថេរប្បញ្ញាវត្ថុ** ន. រឿងនៃបញ្ញាព្រះថេរៈ
 ឈ្មោះអាណន្ត ។ . **ត្ថេរប្បមុខ** គុ. មានព្រះថេរៈឈ្មោះអាណន្តជា
 ប្រមុខ ឬ ជាប្រធាន ។ . **ត្ថេរសិទិស** គុ. ប្រាកដស្មើដោយព្រះថេរៈ
 ឈ្មោះអាណន្ត ។ . **សេដ្ឋិកាល** ចុំ. កាលនៃ...ជាសេដ្ឋិឈ្មោះ
 អាណន្ត ។ . **សេដ្ឋិវត្ថុ** ន. រឿងនៃសេដ្ឋិឈ្មោះអាណន្ត ។

អាណយ ចុំ. [អា+និ+ណ] កិ.នាំមក; វិ. **អាណយនំ** > **អាណយោ** ។
 . **ត្ថុ** ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.នាំមក, ត្រូវការដល់កិ.នាំមក ។

អាណយិស្សាមិ កិ. [អា+និ+អ+ឥ.អា+ស្សាមិ.ភ.] នឹងនាំមក ។

អាណយីសុ កិ. [អា+និ+អ+ខំ.អដ្ឋ.] នាំមកហើយ ។

អាណាបេសិ កិ. [អា+និ+ណាចេ+ល្ប.អដ្ឋ.+ស.អា] ញ៉ាំង...ឱ្យនាំមក
 ហើយ ។

អាណិសង្ស ចុំ. [អា+និ+សំស+អ] វិបាកដែលគេគួរសរសើរទូទៅមិនដាច់,
 អាណិសង្ស (គុណ, ផលនៃកុសល, អំណាចនៃការប្រព្រឹត្តិល្អ) ។

អាណិត គុ. [អា+និ+ត] គឺ...នាំមកហើយ ។ . **ទិវិស** ចុំ., ន. ថ្ងៃនៃ...
 គឺ...នាំមកហើយ ។ . **និហាបិត** ចុំ. ជាងកំណែរ (អ្នកកោរកាត់)
 គឺ...នាំមកហើយ ។

អាណិយមាន គុ. [អា+និ+យ+មាន] គឺ...កាលនាំមក ។

អាណុភាវ ចុំ. [អនុ+ភូ+ណ] (សភាវៈ) ញ៉ាំងបុគ្គលអ្នកប្រកបដោយ...

អា

នោះឱ្យចំរើនឡើយៗ (អានុភាព, តេជះ, អំណាច); វិ. កំសម្ព័ន្ធ-
 បុគ្គលំ អនុភាវេភិ វឌ្ឍនភិ > អនុភាវោ,
 អនុភាវោ ឯច > អានុភាវោ ។ វិន្តិ គុ. មានអានុភាព ។
 សិទិសិ គុ. ប្រាកដស្មើដោយអានុភាព ។

អាទេតិ កិ. [អា+និ+អ+តិ.៤] នាំមក ។

អាទេតុកាម គុ. [អាទេតុំ+កម+ណា ឬ អាទេតុំ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បី នាំមក;
 វិ. អាទេតុំ កាវេភិភិ > អាទេតុកាវោ; មានប្រាថ្នា
 ដើម្បីនាំមក; វិ. អាទេតុំ កាវោ ឯកស្សាភិ > អាទេតុ-
 កាវោ ។

អាទេតុំ អ. [អា+និ+តុំ] ដើម្បីនាំមក, វិកិ.នាំមក ។

អាទេត្វា អ. [អា+និ+ត្វា] នាំមកហើយ ។

អាទេថ កិ. [អា+និ+អ+ថ.ប.] ចូរនាំមក ។

អាបជ្ជតិ កិ. [អា+បទ+យ+តិ.វ.] ដល់, ត្រូវ ។

អាបជ្ជមាន គុ. [អា+បទ+យ+មាន] កាលដល់, កាលត្រូវ ។

អាបជ្ជិតា អ. [អា+បទ+យ+ផ.អា+ត្វា] ដល់ហើយ, ត្រូវហើយ ។

អាបណ បុ. [អា+បណ+អ] ប្រទេសជាទីនាំមកនូវវត្ថុផ្សេងៗនៃជន,
 ប្រទេសជាទីលក់ដូរនៃជន, ប្រទេសជាទីជួញនៃជន, ប្រទេសជាទី
 មិញចូលនឹងលក់ចេញនៃជន (ផ្សារ, រានផ្សារ); វិ. អាបណា

អា

យន្ត ព្យាបាវយន្ត អស្មិន្តិ > អាបណោ ១ . ទ្វារ នចុំ.

ទ្វារនៃផ្សារ ១ . អាភិមុខ គុ. មានមុខឆ្ពោះទៅកាន់ផ្សារ ១

អាបណិក ចុំ. [អាបណ+ណិក] អ្នកនៅក្នុងផ្សារ (អ្នកផ្សារ); វិ.

អាបណោ ចសក្កិ > អាបណិកោ ១ ល ១

អាបត្តិ ឥ. [អា+បទ+តិ] ទោសជាតិភិក្ខុគប្បីត្រូវ (អាបត្តិ); វិ. អា

បដិកញ្ច > អាបក្កិ ១ . ភាវ ចុំ. ភាវៈនៃអាបត្តិ, ភាវៈ
នៃ...ជាអាបត្តិ ១

អាបន្ត គុ. [អា+បទ+ត] ដល់ហើយ, ត្រូវហើយ ១ - ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ...
ជា...ដល់ហើយ, - ត្រូវហើយ ១

អាបាថ ចុំ. [អា+បថ+ណ] ប្រទេសជាមីមកប្រព្រឹត្តទៅនៃ...(គន្លង,
រង្វង់); វិ. អាគន្ធា បថកិ ចក្កកិ ឯក្កាភិ > អាបាថោ ១

អាបាទិ កិ. [អា+បទ+អ+ឡ-អដ្ឋ.] ដល់ហើយ, ដល់ទូទៅហើយ ១

អាបាទិ នចុំ. [អា+បា+យុ] ទិជាមីមកផឹក; វិ. អាគន្ធា បិបន្តិ ឯក្កាភិ >
អាបាទំ ១ . ភូមិ ឥ. ទិជាមីមកផឹក (រោងស្បា) ១

អាបុច្ឆន្តិ កិ. [អា+បុច្ឆ+អ+អន្តិ-វ.] លា, សួរដោយអើពើ, ធ្វើ ១

អាបុច្ឆិត្ត គុ. [អា+បុច្ឆ+ឥ.អា.+តត្ថ] គឺ...គប្បីលា, -គប្បីសួរដោយ
អើពើ ១ . យុត្តក គុ. គួរគឺ...គប្បីលា ១

អាបុច្ឆិយមាទ គុ. [អា+បុច្ឆ+ឥ.អា.+យ+មាទ] គឺ...កាលលា, -កាលសួរ
ដោយអើពើ ១

អា

អាប ចុំ. [អា+ប+អ] របស់ដែលគេផឹក (ទឹក); វិ. **អាបិយភិកិ**>

អាច្វា ។ ស័ព្ទធុកនេះកាលបើរួមចូលជាបទសមាសត្រូវយកស្រុះ

«អ»របស់ខ្លួនជា«ឱ»ដរាប ។ . **កសិណសមាបត្តិវិស** ចុំ.

អំណាចនៃ សមាបត្តិមានអាបោកសិណជាអារម្មណ៍។ . **តេជោវា**.

យោរដោហរណចណ្ណលកុមារកឧសភចិន្ទវិសាណ.

សមចិត្តតា ឥ. ភាវៈនៃ...នោះជាអ្នកមានចិត្តស្មើដោយទឹកនិង

ភ្លើងនិងខ្យល់ និងសំឡេងសំរាប់នាំបង់នូវធូលី និងកុមារនៃមនុស្ស

ចណ្ណល និងគោមានស្នែងដាច់ហើយ, (.បាក់ហើយ, .កំបុតហើយ)។

អាពទ្ធប្បដិពទ្ធសហាយក ចុំ. [អាពទ្ធប្បដិពទ្ធ+សហាយក] សំឡាញ់ដែល

ជាប់មកហើយ និងជាប់ចំពោះហើយ ។

អាពាធ ចុំ. [អា+ពាធ+អ] រោគបៀតបៀនដោយក្រែកលែង (អាពាធ,

ជំងឺ); វិ. **អា ភូសោ ពាចកិ ហិសភិកិ**> **អាពាធា** ។

អាពាធិក គុ. [អាពាធ+ណិក] អ្នកប្រកបដោយអាពាធ, អ្នកមានអាពាធ,

អ្នកជំងឺ; វិ. **អាពាធន និយុត្តោ**> **អាពាធិកោ** , **អាពាធា**

យស្ស អភិកិ> **អាពាធិកោ** ។ . **ភាវៈ** ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...មាន

អាពាធ ។

អាភិកិ គុ. [អា+ភរ+ត] គឺ...មកហើយ; វិ. **អាភិយភូ អាហិយិ**.

ភូភិ> **អាភិកោ** ។ . **បណ្ណាការ** ចុំ. គ្រឿងបណ្ណាការគឺ...នាំ

មកហើយ, ជំនួសគឺ...នាំមកហើយ ។ . **មញ្ញកិ** ចុំ. គ្រែតូចគឺ...នាំ

អា

មកហើយ ។ . មីស ឆុំ. សាច់គី...នាំមកហើយ ។ . សក្ការ ចុំ.
សក្ការៈគី...នាំមកហើយ ។

អាភរណិ ឆុំ. [អា+ភរ+យ] វត្ថុដែលជនប្រដាប់ ឬ ពាក់តែង (គ្រឿង
អាភរណៈ, គ្រឿងអម្ពរ, អលង្ការជាគ្រឿងញ៉ាំងអវយវៈឱ្យពេញ), វិ.
អាភរិយកេកិ> អាភរណាំ ។ . ត្ថិ ចុំ. ត្រូវការដល់គ្រឿង
អាភរណៈ, ប្រយោជន៍ដល់គ្រឿងអម្ពរ។

អាភស្សរទេវលោក ចុំ. [អាភស្សរ+ទេវលោក] ទេវលោកឈ្មោះ
អាភស្សរៈ, ទេវលោកជាន់អាភស្សរៈ ។

អាភាតិ កិ. [អា+ភា+អ+តិ.វ.] រុងរឿងទូទៅ, រុងរឿងក្រៃលែង, ភ្លឺ
ច្បាស់, ភ្លឺ ។

អាភិធម្មិក គុ. [អភិធម្ម+ណិក] អ្នករៀននូវអភិធម្ម, វិ. អភិធម្ម
អធិកេកិ> អាភិធម្មិកោ, អ្នកចេះនូវអភិធម្ម។ វិ. អភិធម្ម
ជាណកិកិ> អាភិធម្មិកោ ។

អាម និ. ស័ព្ទសំរាប់ទទួលពាក្យនិយាយថា អើ, បាទ, ករុណា ។ ល ។

អាមកមច្ច ចុំ. [អាមក+មច្ច] ត្រីស្រស់, ត្រីដៅ ។

អាមកសុសានិ ឆុំ. [អាមក+សុសាន] សុសានជាមីចោលនូវសតស្រស់
ឬ ខ្មោចស្រស់ ។

អាមជ្ជិ គុ. [អា+មស+ត] គី...ពាល់ហើយ, .ប៉ះពាល់ហើយ, .ពាល់ត្រូវ
ហើយ, .ចាប់កាន់ហើយ; វិ. អាមសិយិក្កាភិ> អាមជ្ជិ ។

អា

- កាល ចុំ. កាលនៃ...គឺ...ពាល់ត្រូវហើយ ។ - ភណ្ឌកិ នចុំ. ភណ្ឌៈ
(ទ្រព្យ) គឺ...ពាល់ត្រូវហើយ ។

អាមន្តនិ នចុំ. [អា+មន្ត+យ្យ] កិ.ហៅ, ជាទីហៅ; វិ. **អាមន្តិយកេកិ**>
អាមន្តនំ, អាមន្តកិ ឯភ្នាក់> **អាមន្តនំ** ។ - អាទិ គុ. មាន
កាលជាទីហៅជាដើម ។

អាមន្តេត្វា អ. [អា+មន្ត+ណេ+ត្វា] ហៅហើយ, ហៅមកហើយ ។

អាមន្តេសិ កិ. [អា+មន្ត+ណេ+ស្ន៍-អជ្ជ.+ស-អា.] ហៅហើយ, ហៅមក
ហើយ ។

អាមលកមត្ត គុ. [អាមលក+មត្ត] ប៉ុនផ្នែកន្ទុតព្រៃ, មានផ្នែកន្ទុតព្រៃ
ជាប្រមាណ ។

អាមិស ចុំ. [អា+មិស+អ] របស់ដែលគេចាប់កាន់បាន (អាមិស, នុយ);
វិ. **អាមិសិយកេ គណ្ឌិយកេកិ**> **អាមិសោ** ។ - ចក្ខុកិ ចុំ.
អ្នកឃើញនូវអាមិស, អ្នកសំឡឹងនូវអាមិស; វិ. **អាមិសំ ចក្ខុកិ**
ចស្សកិកិ> **អាមិសចក្ខុកោ** ។ អ្នកមានអាមិសក្នុងចក្ខុ; វិ.
អាមិសោ ចក្ខុមិ យស្ស សោ> **អាមិសចក្ខុកោ** ។

- បដិសន្តារ ចុំ. វាចះជាគ្រឿងរៀបរៀងព្រមចំពោះដោយ
អាមិស, ការទទួលដោយអាមិស, ការប្រស្រ័យដោយអាមិស, ការ
បដិសន្តារដោយអាមិស (បដិសន្តារ<បដិ+សំ+ថរ+ណ) ។

អាយតគម្ពីរ ចុំ., គុ. [អាយត+គម្ពីរ] បណ្តោយនិងជម្រៅ, ទទឹងនិង
ជម្រៅ ។

អា

អាយតន ឥ. [អា+យត+យ័] (ឺ) ជាទីត, ជាទីនៅ, ជាទីកើត,

អណ្ណ ៥

អាយតី ឆ. តទៅ, តទៅមុខ, ក្នុងខាងមុខ ៥

អាយន្ត គុ. [អា+យា+អន្ត] កាលមក ៥

អាយសាធាក ចុំ. [អាយ+សធា+ណ៍] អ្នកញ៉ាំងស្វយឱ្យសម្រេច (អាយ ចុំ.
<អយ+ណ = ស្វយ, អាករ, ធន្ត); វិ. អាយំ សាវេកិកិ>
អាយសាវេកា ៥

អាយស្មន្ត គុ. [អាយ+សន្ត] អ្នកមានអាយុ ៥

អាយាចតិ កិ. [អា+យាច+អ+តិ.វ.] អញ្ជើញ, អាណនា, អង្វរ, ចន់ស្រន់,
ប្លង់ស្លង់, សូម ៥

អាយាចនា ឥ. [អា+យាច+យ័+អា.ឥ.] កិ.អង្វរ; វិ. អាយាចិយកេកិ>
អាយាចនំ, អាយាចនំ ង្វេ>អាយាចនា ៥ វាចាជាគ្រឿង
សូម; វិ. អាយាចកិ ង្វេកាយកិ> អាយាចនា ៥ ល។

អាយាចិ កិ. [អា+យាច+អ+ឡ័.អជ្ជ.] អង្វរហើយ, សូមហើយ, ... ៥

អាយាចិត គុ. [អា+យាច+ឥ.អា+ត] គឺ...អញ្ជើញហើយ, អាណនា
ហើយ, អង្វរហើយ, ចន់ស្រន់ហើយ, ប្លង់ស្លង់ហើយ, សូមហើយ;
វិ. អាយាចិយិក្កាភិ> អាយាចិកោ ៥ . កាល ចុំ. កាលនៃ...
គឺ... ៥ . ធម្មទេសនី គុ. មានធម៌ទេសនាគឺ...អាណនាហើយ ៥

អាយាចិត្តា អ. [អា+យាច+ឥ.អា+ត្តា] សូមហើយ, ប្លង់ស្លង់ហើយ, ...៥

អា

អាយាម កិ. [អា+យា+អ+ម.វ. ឬ ច.] មក, មកនឹងទៅ, ចូរមកទៅ ។

អាយុ ន.បុ. [ឥ ឬ អយ+ណុ] ធម្មជាតិជាគ្រឿងប្រព្រឹត្តទៅនៃសត្វ (អាយុ);

វិ. អយន្តិ ភច្ឆន្តិ ចចក្កន្តិ ឯកេនាភិ> អាយុ ។ ន័យខ្លះ

(អាយុ<អា+យុ+អ; វិ. អាយចន្តិ ចចក្កន្តិ ឯកេនាភិ>

អាយុ ។ . កិប្ប្យ ន.បុ. កាលជាទីកំណត់នៃអាយុ, កច្បនៃអាយុ ។

. ក្លាយ បុ. កិ.អស់ទៅនៃអាយុ ។ . បរិច្ឆេទ បុ. ការកំណត់នូវ

អាយុ, កាលជាទីកំណត់នូវអាយុ ។ . បរិយោសាន ន.បុ. កាលជា

ទីចំផុតចុះជីវិតនៃអាយុ, កាលជាទីចំផុតនៃអាយុ ។ . ប្បមាណ

ន.បុ. ប្រមាណនៃអាយុ; គុ. មានអាយុជាប្រមាណ។ . វឌ្ឍនការណ

ន.បុ. ហេតុនៃសេចក្តីចំរើនដោយអាយុ, ហេតុជាគ្រឿងចំរើននៃ

អាយុ ។ . វឌ្ឍនកុមារវត្ថុ ន.បុ. រឿងនៃកុមារឈ្មោះអាយុវឌ្ឍនៈ ។

. វឌ្ឍន ន.បុ. សេចក្តីចំរើននៃអាយុ ឬ ដោយអាយុ, សេចក្តី

ញ៉ាំងអាយុឱ្យចំរើន ។ . សង្ខារ បុ. សង្ខារគឺអាយុ; វិ. អាយុ

ឯច សច្ចារោ> អាយុសច្ចារោ ។

អាយុត្តកិ បុ. [អា+យុជ+ត+ក.ស.] អ្នកប្រកបចូទៅ, អ្នកហៅនូវស្វយ

(ស្មៀន, នាយស្មៀន) ។ . បុរិស បុ. បុរសអ្នកប្រកបចូទៅ, បុរស

ជានាយស្មៀន ។ . វេសិ បុ. ភេទនៃបុរសអ្នកហៅនូវស្វយ, ភេទនៃ

បុរសជានាយស្មៀន ។

អាយុហបរិយោសាន ន.បុ. [អាយុហ+បរិយោសាន] កាលជាទីចំផុត

អា

នៃកម្មតិបុគ្គលគប្បីឱ្យប្រព្រឹត្តទៅ, គឺបុគ្គលគប្បីត្រិះរិះ, គឺបុគ្គល
 គប្បីប្រមូលមក (អាយ្យហិ < អា+ឧហ+អ+យ.អា = ប្រព្រឹត្តទៅ,
 ត្រិះរិះ, ប្រមូលមក; វិ. អាយ្យហេតុំ បចក្កេតព្វន្តិ >
 អាយ្យហំ ។ ន័យខ្លះថា: កាលជាទីបំផុតនៃថ្ងៃនៃអាយ្យ;
 អាយ្យហ < អាយ្យ+អហ = ថ្ងៃនៃអាយ្យ; វិ. អាយ្យស្ស អហំ >
 អាយ្យហំ) ។

អាយោគ ចុំ. [អា+យុជ+ណ] សេចក្តីព្យាយាមជាគ្រឿងប្រកបទូទៅ ឬ
 ដោយក្រែលែង; វិ. អាយ្យស្ស ឯកេនាភិ > អាយោគោ ។

អាណ, អាណា និ. ចុះក្នុងអត្ថនៃសត្តមី ប្រែថា «ក្នុងមីឆ្ងាយ» (អាណស័ព្ទនេះ
 ប្រើជាបទគុណវិញក៏បាន) ។ . ពិ ៧. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកឆ្ងាយ ។ . ត្ថ
 នចុំ. ភាវៈនៃ...នោះជាអ្នកឆ្ងាយ ។

អាណក្ខិ ចុំ. [អា+រក្ខ+ណ្យ] អ្នករក្សាទូទៅ, អ្នកថែរក្សា, អ្នកថែទាំ; វិ.
 អាណក្ខិភិ > អាណក្ខោ ។

អាណក្ខណ ឆចុំ. [អា+រក្ខ+យ្យ] កិ.រក្សាទូទៅ, កិ.រក្សា, កិ.ថែទាំ; វិ. អាណក្ខិយ.
 កេភិ > អាណក្ខណំ ។ . ត្ថ ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.រក្សា, ... ។

អាណក្ខិ ចុំ. [អា+រក្ខ+អ] អ្នករក្សាទូទៅ; វិ. អាណក្ខិភិ > អាណក្ខោ ។
 ការរក្សាទូទៅ; វិ. អាណក្ខណំ > អាណក្ខោ ។ . ទេវពិ ៧.
 ទេវតាអ្នករក្សាទូទៅ ។ . មត្តិ គុ. គ្រាន់តែកិ.រក្សាទូទៅ ។

អាណត្តិ គុ. [អាណ+អត្ត] ចុងនៃដៃកស្រួច ។

អា

អាវញ្ញក ចុំ. [អវញ្ញ+ណក] អ្នកនៅក្នុងព្រៃ; វិ. **អាវញ្ញ ចសភីភិ**>
អាវញ្ញភោ ។ អ្នកមានពិ.នៅក្នុងព្រៃជាន់ត្រូវ; វិ. **អាវញ្ញ ចសិកុំ**
ចក្កមេកស្វាភិ> **អាវញ្ញភោ** ។ . **ភិក្ខុ** ចុំ. **ភិក្ខុ**អ្នកនៅក្នុង
 ព្រៃ ។

អាវទ្ធិ គុ. [អា+វភ+ត] គឺ...ប្រារព្ធហើយ; វិ. **អាវទ្ធិស្ថិតភិ**> **អា**
វទ្ធា ។ . **កាល** ចុំ. **កាលនៃ...គឺ...ប្រារព្ធហើយ** ។ . **ភាវ** ចុំ.
ភាវនៃ...ជា...គឺ...ប្រារព្ធហើយ ។ . **វិបស្សកភិក្ខុវត្ថុ** នចុំ. រឿង
 នៃភិក្ខុអ្នកមានវិបស្សនាប្រារព្ធហើយ ។ . **វិបស្សក** ចុំ. អ្នកមាន
 វិបស្សនាប្រារព្ធហើយ, អ្នកមានបញ្ញា ជាគ្រឿងឃើញច្បាស់ប្រារព្ធហើយ
 ។ . **វិវិយ** គុ. អ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ; វិ. **អាវទ្ធិ**
ចិវិយំ យេន សោ> **អាវទ្ធិចិវិយោ** ។

អាវនេមិនាភិអាទិ គុ. [អាវនេមិនាភិ+អាទិ] (វត្ថុ ឬ យាន្តបករណ៍) មាន
 កាំ និងកង់^(១) និងដំបៅដើម ។

អាវព្ព អ. [អា+វភ+ព្ព] ប្រារព្ធហើយ ។

អាវភន្តិ កិ. [អា+វភ+អ+ភន្តិ.វ.] ប្រារព្ធហើយ, ប្រុងប្រៀប, ផ្ដើម ។

អាវភិសុ កិ. [អា+វភ+អ+ខំ.អដ្ឋ.] ប្រារព្ធហើយ, ប្រុងប្រៀបហើយ,
 ផ្ដើមហើយ ។

អាវម្ព ចុំ. [អា+វភ+អ+និ.អា .] សេចក្ដីប្រារព្ធហើយ, សេចក្ដីប្រុងប្រៀប,

(១) ខ្នងកង់ ។

អា

ការតាំងឆ្អឹង, ការប្រណាំងប្រជែង; វិ. **អារកន់** > **អារម្មា** ។

អារម្មណ៍ ន.ប្រ. [អា+រម+យ្យ] ធម្មជាតិជាមិមកព្រេកអរនៃធម៌ គឺចិត្តនិងចេត-

សិក, ម្យ៉ាងទៀត ធម្មជាតិជាមិព្រេកអរដោយក្រៃលែងនៃធម៌ គឺចិត្តនិងចេត-

សិក (អារម្មណ៍); វិ. **អាកន្ធា អា ភូសោ ចា ចិត្តចេកសិកា ធម្មា រមនិ**

ងក្កាភិ > **អារម្មណ៍** ។ .ករណីវស ប្រ. អំណាចនៃកិ.ធ្វើឱ្យជាអារម្មណ៍ ។

.ឧបនិជ្ឈាន ន.ប្រ. កិ.ចូលទៅជិតសំឡឹងនូវអារម្មណ៍; វិ. **ឧបកន្ធា និជ្ឈានំ** >

ឧបនិជ្ឈានំ, អារម្មណសរូ ឧបនិជ្ឈានំ > **អារម្មណុបនិជ្ឈានំ** ។

អារាធនសមត្ថ គុ. [អារាធន+សមត្ថ] អាចដើម្បីកិ.ព្រេកអរទូទៅ, អាច

ក្នុងកិ.ញ៉ាំង...ឱ្យព្រេកអរសីប, .ឱ្យប្រោសប្រាណ (អារាធន <អា
+រាធយ្យ; វិ. **អារាធិយកេភិ** > **អារាធនំ**) ។

អារាធមយេ កិ. [អា+រាធិ^(១)+ណយ+ឯយ្យ, ឯយ្យ>ឯ] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យ
ព្រេកអរទូទៅ, .ឱ្យប្រោសប្រាណ ។

អារាធិកា ឥ. [អា+រាធិ+ណ្យ+ឥ.អា.+អា.ឥ.] អ្នកព្រេកអរទូទៅ, អ្នក
ប្រោសប្រាណ; វិ. **អារាធិកេភិ** > **អារាធិកា** ។

អារាធតត្វ គុ. [អា+រាធិ+ណេ+ត្វ] គឺ...គប្បីឱ្យព្រេកអរទូទៅ, .ឱ្យ
ប្រោសប្រាណ ។

អារាធតត្ថំ អ. [អា+រាធិ+ណេ+ត្ថំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យព្រេកអរទូទៅ, ...។

១ តាំងជា «រា.ធាតុ» វិញក៏បាន ។

អា

អាវាធេត្វា អ. [អា+វាធ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យត្រេកអរទូទៅហើយ, ...។

អាវាធេសិ កិ. [អា+វាធ+ណេ+ស្យ-អធ្នៈ+ស-អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យត្រេកអរ
ទូទៅហើយ, ឱ្យប្រោសប្រាណាហើយ ។

អាវាម ថុំ. [អា+វម+ណ] ប្រទេសជាមីត្រេកអរនៃជន ឬ ប្រទេសជាមី
ត្រេកអរទូទៅនៃជន (អាវាម, សួន); វិ. អាភន្ទា វមន្តិ ឯភ្នាភិ
> អាវាមោ, អាវមន្តិ ឯភ្នាភិ ថា> អាវាមោ ។ បោក្ខ-
រណីបដិមណ្ឌិត គុ. ប្រដាប់ចំពោះហើយដោយសួននិងស្រះ
បោក្ខរណី ។ រុក្ខចេត្យ នថុំ. សួននិងដើមឈើជាចេតិយ; គុ. មាន
សួននិងដើមឈើជាចេតិយ ។

អាវុយ្ហ អ. [អា+វុហ+ត្វា] ឡើងហើយ, ជិះហើយ, ពាក់ហើយ ។

អាវុហិត្វា អ. [អា+វុហ+ស្ថ-អា+ត្វា] ឡើងហើយ ។

អាវុហន្តិ កិ. [អា+វុហ+អ+អន្តិ-វ.] ឡើង ។

អាវោគ្យ នថុំ. [អវោគ+ណ្យ] ភាវៈនៃបុគ្គលមានវោគមិនមាន; វិ.
នត្ថិ វោគោ ឯកស្សាភិ> អវោគោ, កស្ស ភាវោ>
អាវោគ្យ ។ ណ្យ. បច្ច័យនេះចុះមកជា «សកត្ថ» ក៏មាន; វិ.
វោគស្ស អវោគោ> អាវោគ្យ = កិ.មិនមាននៃវោគ ។
- បរម គុ. មានភាវៈនៃបុគ្គលមានវោគមិនមានយ៉ាងក្រៃលែង;
វិ. អាវោគ្យ បរម យស្ស សោ> អាវោគ្យបរមោ ។

អាវោចយិម្ហា កិ. [អា+វុច+ណយ+ស្ថ-អា+ម្ហ-អធ្នៈ] ប្រាប់ហើយ ។

អា

អាពោចាបន្ត នចុំ. [អា+រុច+ណាចេ+យុ] កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យប្រាប់; វិ.

អាពោចាចិយកេកិ> អាពោចាចនំ ។

អាពោចាបេសិ កិ. [អា+រុច+ណាចេ+ល្ប-អដ្ឋ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យប្រាប់

ហើយ ។

អាពោចិត គុ. [អា+រុច+ឥ.អា.+ត] គឺ...ប្រាប់ហើយ; វិ. អាពោចិយ.

ភ្នាក់> អាពោចិកោ. - កា. - កំ ។

អាពោចេតព្វ គុ. [អា+រុច+ណេ+តព្វ] គឺ...គប្បីប្រាប់ ។

អាពោចេតុកាម គុ. [អាពោចេតុ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បីប្រាប់, មានប្រាថ្នា

ដើម្បីប្រាប់ ។

អាពោចេន្ត គុ. [អា+រុច+ណេ+អន្ត] កាលប្រាប់ ។

អាពោចេន្តិ កិ. [អា+រុច+ណេ+អន្តិ.វ.] ប្រាប់ ។

អាពោមន នចុំ. [អា+រុច+យុ] កិ.ទ្រហោយំ, កិ.យំរក, កិ.យំរៀបរាប់; វិ.

អាពោមិយកេកិ> អាពោមនំ ។ . សិទ្ធិ ចុំ. សំឡេងនៃកិ.យំ
រៀបរាប់, នៃកិ.ទ្រហោយំ (សម្រែក, រោទិ) ។

អាពោបយិត្វាន អ. [អា+រុច+ណាយ+ឥ.អា.+ទ្វាន] ឡើងហើយ, លើក

ឡើងហើយ ។

អាពោបយិសុ កិ. [អា+រុច+ណាយ+ខំ.អដ្ឋ.] ញ៉ាំង...ឱ្យឡើងហើយ, លើក

ឡើងហើយ ។

អាពោបិត គុ. [អា+រុច+ឥ.អា.+ត] គឺ...លើកឡើងហើយ; វិ.

អា

អាអាចិយិភ្នាក់ > **អាអាចិកោ** ។ ទណ្ណ ចុំ. ពិន័យ ឬ អាជ្ជា គឺ...លើកឡើងហើយ; គុ. មានអាជ្ជាលើកឡើងហើយ ។ **និយាម** ចុំ. សេចក្តីកំណត់នៃ...គឺ...លើកឡើងហើយ ។ **សញ្ញា** ឥ. សញ្ញា (សេចក្តីសំគាល់) គឺ...លើកឡើងហើយ ។

អាអាចេតុកាម គុ. [អាអាចេតុំ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បីលើកឡើង, មាន ប្រាថ្នាដើម្បីលើកឡើង ។

អាអាចេត្វា អ. [អា+រុច+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យឡើងហើយ, លើកឡើង ហើយ ។

អាអាចេន្ត គុ. [អា+រុច+ណេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យឡើង, កាលលើក ឡើង ។

អាអាចេយ្យ កិ. [អា+រុច+ណេ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យឡើង, គប្បីលើកឡើង ។

អាអាហណិយ គុ. [អា+រុហ+អនិយ] គឺ...គប្បីលើកឡើង; វិ. **អា- រុហិតព្វន្តិ** > **អាអាហណិយំ** ។

អាអាហសម្បទាទិ គុ. [អាអាហសម្បទា+អាទិ] គុណជាតមានកិ. ដល់ព្រមដោយអរយវៈដ៏ខ្ពស់ជាដើម, ដោយកំពស់ជាដើម; វិ.

អាអាហភិកិ > **អាអាហោ** = អរយវៈដ៏ខ្ពស់ ។ **សម្បទ្ធនំ** > **សម្បទា** = កិ.ដល់ព្រម ។ **អាអាហោន សម្បទា** > **អាអាហ- សម្បទា** = កិ.ដល់ព្រមដោយអរយវៈដ៏ខ្ពស់ ។ **អាអាហសម្ប-**

អា

ធា អាធិ យស្ស កំ > អាអាហសសម្បទាធិ = (តុណ្ហជាត) មានកិ.ដល់ព្រមដោយអវយវៈដ៏ខ្ពស់ជាដើម ។

អាអាហតិ កិ. [អា+រុហ+អ+តិ.វ.] ឡើង, ជិះ ។

អាហលបតិ កិ. [អា+លប+អ+តិ.វ.] ហៅ, ហៅរក, ប្រែសកហៅ ។

អាហលបន្ត គុ. [អា+លប+អន្ត] កាលហៅ, ... ។

អាហលបិតុំ អ. [អា+លប+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីហៅ, ... ។

អាហលបិត្វា អ. [អា+លប+ឥ.អា.+ត្វា] ហៅហើយ, ... ។

អាហលយ ចុំ. [អា+លិ+ណ] (សភាវៈ) ព្រេកអររឿយៗក្នុងអារម្មណ៍ ឬ (សភាវៈ) ជាគ្រឿងព្រេកអរនៃជន (អាហល័យ, មិនៅ, លំនៅ); វិ. អាហលយ ចុំ លយសិ អាហលយស្វភិ > អាហលយោ; អាហលយន្តិ រក្សាន្តិ ឯកេនាភិ ថា > អាហលយោ ។ . សង្ហាតិ គុ. គឺបណ្ឌិតរាប់ព្រមហើយថាអាហល័យ, ពោលគឺអាហល័យ ។

អាហលសិយ ឆបុំ. [អលស+ណិយ] ភាវៈនៃបុគ្គលខ្ពិល, ភាវៈនៃសេចក្តីខ្ពិល; វិ. អលសស្ស ភាវោ > អាហលសិយំ ។ . អាហិភ្វតិ គុ. គឺភាវៈនៃសេចក្តីខ្ពិលគ្របសង្កត់ហើយ; វិ. អាហលសិយេន អភិភ្វកោ > អាហលសិយាភិភ្វកោ ។

អាហលស្សំ ឆបុំ. [អលស+ណ្យ] ភាវៈនៃបុគ្គលខ្ពិល, ភាវៈនៃសេចក្តីខ្ពិល; វិ. អលសស្ស ភាវោ > អាហលស្សំ ។

អាហលិដ្ឋិត្វា អ. [អា+លិដ្ឋ+ឥ.អា.+ត្វា] ឱប, ឱបរឹតហើយ, ព្រកងហើយ ។

អា

អាសិន្ត ចុំ. [អល+ឥន្ត] របៀង, របៀងផ្ទះ ។

អាសិម្បន្ត គុ. [អា+សិច+ណេ+អន្ត] កាលដុត, កាលលាប, កាលចូក ។

អាសិម្បស្សសិ កិ. [អា+សិច+ណេ+ស្សសិ.ភ.] នឹងដុត, នឹងលាប,
នឹងចូក ។

អាសុលយមាន គុ. [អា+សុល+ណយ+មាន] កាលឱ្យវិករ, កាលកូរវិក,
កាលត្រឡប់ត្រឡិន ។

អាសុលិក គុ. [អាសុល+លិក] មានសេចក្តីវិករ, ដែលវិករ ។

អាសោក ចុំ. [អា+សោក+អ ឬ សុក+ណ] (សភាវៈ) ជាគ្រឿងឃើញ
(ពន្លឺ); វិ. អាសោកយភិ ឯកេនាភិ > អាសោកោ ។

អាសោបការក ចុំ. [អាសោច+ករ+ណ្យ] ធ្វើនូវពំនួត, ធ្វើឱ្យជាពំនួត ។

អាសោលេតិ កិ. [អា+សុល+ណេ+តិ.វ.] កូរ, ច្របល់, ឱ្យវិករ ។

អាសោលេត្វា អ. [អា+សុល+ណេ+ត្វា] កូរហើយ, ច្របល់ហើយ,
ឱ្យវិករហើយ, ឱ្យវិលវល់ហើយ ។

អាសោលេន្តិ កិ. [អា+សុល+ណេ+អន្តិ.វ.] ញាំង...ឱ្យវិករ, -ឱ្យកូរ,
-ឱ្យច្របល់, -ឱ្យវិលវល់ ។

អាវជ្ជនិ នចុំ. [អា+វទ, វទ>វជ្ជ+យ្យ] កិ.នឹក, ការរំពឹង, ការពិចារណា; វិ.
អាវជ្ជិយកេតិ > (១) អាវជ្ជនំ ។ - សមាបជ្ជនុវដ្ឋានាធិ.

ដ្ឋានប្បច្ចវេក្ខណេ នចុំ. កិ.នឹកនិងកិ.ចូលនិងកិ.ចេញនិងកិ.

អា

អធិដ្ឋាន (កិ.តាំងចិត្ត) និងកិ.ពិចារណា ។

អាវជ្ជមាន គុ. [អា+វ័ទ+យ^(១)+មាន] កាលនឹក, កាលរំពឹង, កាល
ពិចារណា ។

អាវជ្ជិតុំ អ. [អា+វ័ទ+យ+ឥ.អា.+តុំ] ដើម្បីនឹក, ដើម្បីរំពឹង, ដើម្បី
ពិចារណា ។

អាវជ្ជិត្វា អ. [អា+វ័ទ+យ.អា.+ត្វា] នឹកហើយ, រំពឹងហើយ, ពិចារណា
ហើយ ។

អាវជ្ជេតិ កិ. [អា+វ័ទ, វ័ទ>វជ្ជ+ណេ+តិ.វ.] នឹក, រំពឹង, ពិចារណា ។

អាវជ្ជេតេ កិ. [អា+វ័ត, វ័ត>វជ្ជ+អ+តេ.វ.] វិល, វិលមក, បង្វិល ។

អាវជ្ជេ ចុំ. [អា+វ័ត, វ័ត>វជ្ជ+ណ] កិ.វិល, កិ.វិលមក, កិ.បង្វិល, ទីមូល;

វិ. អាចជ្ជនំ > អាចដ្ឋោ ។

អាវជ្ជិត គុ. [អា+វ័ត, វ័ត>វជ្ជ+ឥ.អា.+ត] គឺ...បង្វិលហើយ, -ឱ្យវិល
ហើយ ។ - ត្តិ ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...គឺ...ឱ្យវិលហើយ ។

អាវជ្ជិស្ស្យាមិ កិ. [អា+វ័ត, វ័ត>វជ្ជ+អ+ឥ.អា.+ស្ស្យាមិ.ភ.] នឹងវិលមក,
នឹងបង្វិល ។

អាវវណ្ណ នចុំ. [អា+វរ+យ្យ] រត់ជាគ្រឿងបិទបាំង, -ជាគ្រឿងរាំង
(ទំនប់); វិ. អាចរកិ ឯកេនាភិ > អាចរណំ ។

អាវសថ ចុំ. [អា+វស+ថ] ប្រទេសជាទីនៅអាស្រ័យនៃជន (ផ្ទះ, រោង);

១ ធាតុពាក្យនេះ មិនបាច់ចុះយកប្រច្ឆ័យនិងផ្កាស្រស់ «វ័ទ>វជ្ជ» ក៏បាន ។

អា

វិ. អាចសន្តិ ឯក្កាភិ > អាចសថោ ។

អាវសន្ត គុ. [អា+វស+អន្ត] កាលនៅគ្រប់គ្រង, កាលនៅអាស្រ័យ ។

អាវសិត្តំ អ. [អា+វស+ឥ.អា.+ត្តំ] ដើម្បីនៅគ្រប់គ្រង, ដើម្បីនៅអាស្រ័យ ។

អាវសេ កិ. [អា+វស+អ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីនៅគ្រប់គ្រង, គប្បីនៅអាស្រ័យ។

អាវហតិ កំ. [អា+វហ+អ+តិ.វ.] នាំមក ។

អាវហនិ នប្បុ. [អា+វហ+យ្យ] កិ.នាំមក; វិ. អាចហយកេភិ > អាចហនំ; ជាទីនាំមក; វិ. អាចហភិ ឯក្កាភិ > អាចហនំ ។

អាវហន្ត គុ. [អា+វហ+អន្ត] កាលនាំមក, កំពុងនាំមក ។

អាវាដំ ប្បុ. [អវ+អាដ] ប្រទេសដែលគេដឹក (រណេ្ត្រ); វិ. អចញ្ញកេ ខញ្ញកេភិ > អាចាដោ ។ . ដ្ឋានិ នប្បុ. ទីនៃរណេ្ត្រ, ទីជាទីតាំងនៃរណេ្ត្រ ។ . តិវំ នប្បុ. ឆ្នេរនៃរណេ្ត្រ, ព្រើយនៃរណេ្ត្រ ។ . មត្តកំ នប្បុ. ទីបំផុតនៃរណេ្ត្រ, ចាត់នៃរណេ្ត្រ ។

អាវាប ប្បុ. [អវ+បច+ភិ] ប្រទេសជាទីផុត (ឡ, រណេ្ត្រ); វិ. អាចបចន្តិ ឯក្កាភិ > អាចាបោ ។

អាវាស ប្បុ. [អា+វស+ណ] ប្រទេសជាទីនៅអាស្រ័យនៃបព្វជិត (អាវាស, វត្ត); វិ. អាចសន្តិ ឯក្កាភិ > អាចាសោ ។ . មាសិ នប្បុ. ទានគឺអាវាស, កិ.ឱ្យនូវអាវាស, កិ.ឱ្យនូវប្រទេសជាទីនៅអាស្រ័យ ។

អា

-សប្បាយឧតុសប្បាយភោជនសប្បាយបុគ្គល-

សប្បាយធម្មស្សវនសប្បាយាទិ គុ. មានអាវាសជាទី
សប្បាយនិងរដ្ឋជាទីសប្បាយនិងភោជនជាទីសប្បាយនិងបុគ្គលជា
ទីសប្បាយនិងកិ.ស្តាប់នូវធម៌ជាទីសប្បាយជាដើម ។

អាវាសាបេត្វា អ. [អា+វស+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យនៅអាស្រ័យ
ហើយ, -ឱ្យនៅគ្រប់គ្រងហើយ ។

អាវាហ ចុំ. [អា+វហ+ណ] (មង្គល) ជាទីនាំមក; វិ. អាវហន្តិ
ឯភ្នាក់ > អាវាហោ ។ មង្គល នចុំ. មង្គលជាទីនាំមក, មង្គល
គឺបុគ្គលគប្បីធ្វើ ក្នុងកាលជាទីនាំមក, អាវាហមង្គល ។ វិវាហ ចុំ.
មង្គលជាទីនាំមកនិងមង្គលជាទីនាំត្រឡប់, អាពាហ៍និងពិពាហ៍
(មង្គលការដែលនាំកូនស្រីមកខាងលំនៅកូនប្រុស ហៅថា «អាពាហ៍
ឬ អាវាហមង្គល»; នាំកូនប្រុសត្រឡប់ទៅខាងលំនៅកូនស្រីវិញ
ហៅថា «ពិពាហ៍ ឬ វិវាហមង្គល») ។

អាវិកត្វា អ. [អាវិ+ករ+ត្វា] ធ្វើឱ្យច្បាស់ហើយ, ធ្វើឱ្យប្រាកដហើយ ។

អាវិករោន្ត គុ. [អាវិ+ករ+ឱ+រោន្ត] កាលធ្វើឱ្យជាក់ច្បាស់, កាលធ្វើ
ឱ្យប្រាកដ ។

អាវិច្ច នចុំ. [អាវិ+ណ្យ] ភាវៈនៃពាក្យមានក្នុងច្បាស់, ភាវៈនៃហេតុដ៏
ច្បាស់, សេចក្តីច្បាស់; វិ. អាវិស្ស ភាវោ > អាវិច្ចំ, អាវិ
ឯច > អាវិច្ចំ ។

អាវិជ្ជមាន គុ. [អា+វិទ+យ+មាន] កាលកំណត់, កាលចំណាំ, កាល

តោង ១

អាវិញ្ញាណក គុ. [អា+វិជ>អាវិញ្ញ+យុ+ក.ស.] ខ្សែសម្រាប់ទាញ, ទី
សម្រាប់ទាញ (នូវខ្សែ); វិ. អាវិញ្ញកិ ឯកោភិ> អាវិញ្ញកំ,
អាវិញ្ញកំ ឯវ> អាវិញ្ញកំ ។

អាវិញ្ញានរដ្ឋដ្ឋាន នប៉ុ. [អាវិញ្ញានរដ្ឋ+ឋាន] ទីជាទីតាំងនៃខ្សែសម្រាប់ទាញ,
ទីនៃខ្សែសម្រាប់ទាញ, ទីមានខ្សែសម្រាប់ទាញ ។

អាវិញ្ញិត្វា អ. [អា+វិញ្ញ+ឥ.អា+ត្វា] ទាញហើយ ។

អាវិភវិស្សតិ កិ. [អាវិ+ភវិ^{+វ}+ឥ.អា+ស្សតិ.ភ.] នឹងមានច្បាស់, នឹងមាន
ប្រាកដ, នឹងសំដែង ។

អាវិភាវន នប៉ុ. [អាវិ+ភវ+យុ] កិ.ព្យាង...ឱ្យកើតប្រាកដ, កិ.សំដែង ។

អាវិភូត ប៉ុ. [អាវិ+ភូ+ត] កើតប្រាកដហើយ, មានប្រាកដហើយ ។

អាវិល គុ. [អា+វិល+អ ឬ អវ+ឥល] ល្អក់, ស្រអាប់ ។ . ចិត្ត គុ. មាន
ដែលមានចិត្តល្អក់ ។

អាវុណិ កិ. [អា+វុ+ណា, ណា>ណ+ល្អ-អដ្ឋ] ដោតហើយ, ក្រងហើយ ។

អាវុត គុ. [អា+វុ+ត] គឺ...ដោតហើយ, ក្រងហើយ ។

អាវុធ ប៉ុ. [អា+យុធ>អាវុធ+អ] គ្រឿងប្រហារ, អាវុធ ។ . ហិត្តិ គុ. មាន
អាវុធក្នុងដៃ, មានដៃកាន់អាវុធ ។

អាវុសោ អា.និ. ម្នាលអាវុសោ, .អាវុសោទាំងឡាយ, .លោកដ៏មានអាយុ
(ប្រើបានទាំងពីរវចនៈ) ។

អា

អាសង្កា ឥ. [អា+សង្កិ ឬ សង្ក+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីរង្សៀស, សេចក្តីរង្សៀស
ទូទៅ; វិ. អាសង្កនំ > អាសង្កា ។

អាសង្កិត គុ. [អា+សង្ក+ឥ.អា+ត] គឺ...រង្សៀសទូទៅហើយ, រង្សៀសសព្វ
ហើយ, ពិភាល់ហើយ; វិ. អាសង្កិយិភ្នាកិ > អាសង្កិកោ ។

. បរិសង្កិត គុ. គឺ...រង្សៀសទូទៅហើយនិងរង្សៀសជុំវិញ, ទាំងគឺ...
រង្សៀសហើយទាំងគឺ...ពិភាល់ហើយ ។

អាសជ្ជ អ. [អា+សជ+ត្វា] ជាប់ហើយ, ជំពាក់ហើយ, មើសទាក់ហើយ,
ប៉ះហើយ, ទង្គិចហើយ ។

អាសត្ត គុ. [អា+សជ+ត] គឺ...ជាប់ហើយ, ជាប់ទូទៅហើយ, ជំពាក់
ហើយ ។ . ចិត្ត គុ. មានចិត្តជាប់ហើយ ។ . មានស គុ.
មានចិត្តជាប់ហើយ, មានអន្ទះមានក្នុងចិត្តជាប់ហើយ ។ . វិសត្តតា
ឥ. ភាវៈនៃ...ជា...ជាប់ទូទៅហើយនិងជាប់ផ្សេងៗហើយ ។

អាសមា កិ. [អា+សម+អ+អា.ហិ.] មកដល់ហើយ, ហើរមកហើយ ។

អាសនិ នប្បុ. [អាស+យុ] ទីជាទីអង្គុយ ឬ ទីសម្រាប់អង្គុយ; វិ. អាសភិ
ឯភ្នាកិ > អាសនំ, អាសភិ ឯកេនាភិ ថា > អាសនំ ។

កិ.អង្គុយ; វិ. អាសយកេភិ > អាសនំ ។ . ន្តិរិកិ គុ. មាន
អាសនៈជាចន្លោះ, ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចន្លោះនៃអាសនៈ, មានអាសនៈជា
លំដាប់, ទីមានអាសនៈជាលំដាប់ ។ . ប្បញ្ញត្តិ ឥ. កិ.ក្រាលនូវ
អាសនៈ, កិ.តែងតាំងនូវអាសនៈ ។ . បរិយន្ត ប្បុ. ទីចំផុតនៃអាសនៈ,

មីបំផុតជុំវិញនៃអាសនៈ ។ . បាទ ប៉ុ. ដើងនៃអាសនៈ ។ . មឿន
នប៉ុ. កណ្តាលនៃអាសនៈ ។ . សមីប គុ. មីជិតនៃអាសនៈ ។
. សាលា ឥ. សាលាជាមីអង្គុយ (រោងឆាន់) ។

អាសន្ន គុ. [អា+សទ+ត] ជិត ។ . ដ្ឋាន នប៉ុ. មីជិត ។ . មរណ
គុ. មានមរណដ៏ជិត, មានសេចក្តីស្លាប់ដ៏ជិត (ជិតនឹងស្លាប់) ។

អាសយ ប៉ុ. [អា+សី+ណ] ឆន្ទៈជាមីមកដេកនៃចិត្ត (ឆន្ទៈជាមីដេកទូទៅ
នៃចិត្ត); វិ. អាគន្ធា សយភិ ចិក្កំ ឯក្កាភិ > អាសយោ ។
. អានុសញ្ញាណ នប៉ុ. ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវឆន្ទៈជាមីដេកទូទៅ
និងជាមីដេករឿយៗ, .នូវអាសយធម៌និងអនុសយធម៌ ។

អាសវ ប៉ុ. [អា+សុ+ណ] ធម៌ជាគ្រឿងហូរទៅនៃកិលេស; វិ. អាសវន្ត
ភិលេសា ឯកេនាភិ > អាសវោ (១) ។ ធម៌ជាគ្រឿងញាំង
សត្វឱ្យប្រាំនៅ; វិ. អាសវេន្តិ សក្កេ ឯកេនាភិ > អាស.

វោ ។ . ក្លាយប្បញ្ញា ឥ. ប្រាជ្ញាប្រកបដោយធម៌ជាមីអស់ទៅនៃ
អាសវៈ ។ . ក្លាយសង្ខាតិ គុ. ពោលគឺធម៌ជាមីអស់ទៅនៃអាសវៈ ។

អាសវតិ កិ. [អា+សុ+អ+តិ+វ] ហូរទៅ, ហូរមក ។

អាសា ឥ. [ឥស > អាស+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីប្រាជ្ញា, សេចក្តីប៉ង, បំណង;
វិ. ឥច្ចិយកេភិ > ឯសនំ, ឯសនំ > អាសា ។

អាសាទ្យុបុណ្ណម គុ. [អាសាទ្យុ+បុណ្ណម] (តិថិ) មានព្រះចន្ទដ៏ពេញ

១ នឹងចងជា កក្ករ ថា «អា សមន្តតោ សវន្តិទី > អាសវា» វិញក៏បាន ។

អា

ប្រកបដោយអាសាឡប្បក្ស (១៥កើតខែអាសាធ); វិ. បុណ្ណា ច
សោ មា ចាភិ > បុណ្ណាមា, អាសាឡន យុក្កា បុណ្ណាមា
ឯកស្សាភិ > អាសាឡបុណ្ណាមា ។

អាសាឡបុណ្ណមីទិវស នប្បំ.,ប្បំ. [អាសាឡបុណ្ណមី+មិវស] ថ្ងៃមានព្រះចន្ទ
ដ៏ពេញប្រកបដោយអាសាឡប្បក្ស; វិ. អាសាឡន យុក្កា
បុណ្ណាមា > អាសាឡបុណ្ណាមា, អាសាឡបុណ្ណាមា ឯកស្ស
ទិវសេ អភ្កិភិ > អាសាឡបុណ្ណមិ, អាសាឡបុណ្ណមិ ច
សោ ទិវសោ ចាភិ > អាសាឡបុណ្ណមិទិវសោ ។

អាសិ កិ. [អស > អាស + អ + ឡ - អដ្ឋ.] មានហើយ ។

អាសិញ្ចតិ កិ. [អា + សិច + អ + តិ - វ. ចុះនិ. អា.] ស្រោច, បន្តក់ ។

អាសិញ្ចន្ត គុ. [អា + សិច + អន្ត, ចុះនិ. អា.] កាលស្រោច, កាលបន្តក់ ។

អាសិញ្ចិត្វា អ. [អា + សិច + ឥ. អា + ត្វា, ចុះនិ. អា.] ស្រោចហើយ, បន្តក់
ហើយ ។

អាសិត្តកុបធានិ នប្បំ. [អាសិត្តក + ឧបធាន] ភាជនសម្រាប់ទ្រទ្រង់វត្ថុគឺ
បុគ្គលតប្បីស៊ី (ស្តក, តុ, ថាស) ។ អាសិត្តកិ < អស + ឥ + ត, ត > ត្ត +
ក. ស; វិ. អសិកព្វន្តិ > អាសិក្កំ, អាសិក្កំ ឯច > អាសិក្កកំ,
កំ ឧបចាភិ ឯកេនាភិ > អាសិក្កកុបធានំ ។ ឧបធាន <
ឧប + ធា + យ ។

អាសិត្តិ គុ. [អា + សិច + ត] គឺ...ស្រោចហើយ, .បន្តក់ហើយ; វិ.

អា

អាសិក្ខាយិក្ខាកិ > **អាសិក្ខា** ។ . សតប្រាំកតេលេ នប៉ុ.
ប្រេងដែលបុគ្គលស្នូអស់វារៈច្រើនលើកពីបុគ្គលបន្តក់ហើយ, អស់
វារៈច្រើនដងពីបុគ្គលស្រោចហើយ ។

អាសី ប៉ុ. [អាស+ណិ] អ្នកអង្គុយ, អ្នកមានកិ.អង្គុយជាប្រក្រតិ; វិ.
អាសកិកិ > **អាសិ**, **អាសិកុំ សីលមស្សាកិ** > **អាសិ** ។

អាសី ឆ. [អស+ណិ] សត្វមានចង្កូម (ពស់); វិ. **អសំ យស្ស អភិកិ** >
អាសិ ។ . **វិសី** ឆ. (សត្វ)មានពិសត្រង់ចង្កូម (អាសិវិស, ពស់);
វិ. **អាសិយំ វិសំ ឯកស្សាកិ** > **អាសិវិសោ** ។ ន័យខ្លះថាសត្វ
មានពិសដីរហ័ស; វិ. **អាសុំ សិយំ វិសំ ឯកស្សាកិ** >
អាសិវិសោ ។

អាសី កិ. [អស+អ+តំ.អជ្ជ.] មានហើយ ។

អាសិសមាន ឆ. [អា+សិស+មាន, ចុះនិ.អា] កាលប្រាថ្នា, កាលប៉ុនប៉ង,
កាលប៉ង ។

អាសេវន្ត ឆ. [អា+សេវ ឬ សិវ+អន្ត] កាលសេពទូទៅ, កាលសេពច្រើន,
កាលសេពក្រៃលែង, កាលថ្នឹក ។

អាហិ កិ. [ត្រុ>អាហ+អ+អ.ចរោ.] ពោលហើយ ។

អាហិច្ឆ អ. [អា+ហន+ត្វា] ចៀតចៀនហើយ, ចុច, មើល, ទល់, កល់,
កើល, ទង្គិច ។

អាហជី ឆ. [អា+ហរ+ត, ត>ដ] គឺ...នាំមកហើយ ។

អា

អាហាត គុ. [អា+ហា+ត] គឺ...ចៀតចៀនទូទៅហើយ, ខ្លាំងខ្លប់
ហើយ ។ ចិត្ត គុ. មានចិត្តគឺទោសខ្លាំងខ្លប់ហើយ (អា+ហា+
ត = គឺ នាំមកហើយ) ។

(១)

អាហរ កិ. [អា+ហរ+អ+ហិ.ច; លុច ហិ] ចូរនាំមក ។ ហត្ថកអលំ.

សាដកតត្តវដ្តកកាកមាសកភុត្តវមិតក គុ. ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះ
អាហរហត្ថកៈ និងព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះអលំសាដកៈ និងព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះ
តត្តវដ្តកៈ និងព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះកាកមាសកៈ និងព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះភុត្ត-
វមិតកៈ ។ អ្នកណាបរិភោគច្រើនហួសប្រមាណ មិនអាចក្រោកឡើង
រួចតាមធម្មតារបស់ខ្លួនបាន ទាល់តែស្រែកហៅគេឱ្យជួយទាញ
ដៃងើបឡើង អ្នកនោះឈ្មោះថាអាហរហត្ថកៈ; អ្នកណាបរិភោគ
ច្រើនហួសប្រមាណ មានពោះឡើងប៉ោងខ្លាំងពេក សូម្បីងើបក្រោក
ឡើងខ្លួនឯងរួច ក៏មិនអាចស្លៀកសំពត់កើត អ្នកនោះឈ្មោះថា
អលំសាដកៈ; អ្នកណាបរិភោគច្រើនហួសប្រមាណ មិនអាចងើប
ក្រោកឡើងរួច ក៏បំរះននៀលវិលនៅត្រង់កន្លែងបរិភោគនោះ
អ្នកនោះឈ្មោះថាតត្តវដ្តកៈ; អ្នកណាបរិភោគឆ្អែតជ្រុលដរាបដល់
អាហារហៀរចេញមកតាមទ្វារមាត់វិញ ល្មមក្អែកចឹកស៊ីបាន អ្នកនោះ
ឈ្មោះថាកាកមាសកៈ; អ្នកណាបរិភោគច្រើនហួសប្រមាណ មិន
អាចបិទចប់ទ្វារមាត់ឱ្យជិតបាន ក៏ក្អួតចង្ហោរមកវិញត្រង់កន្លែង
បរិភោគ អ្នកនោះឈ្មោះថា ភុត្តវមិតកៈ ។ ដ. វិ. ។

អាហរណ ឧប្ប. [អា+ហរ+យ្យ] កិ.នាំមក ឬជាមីនាំមក; វិ. អាហរិយ.

១ ឧប្ប. អាហរ < អា+ហរ+អ = ការនាំមក ។

អា

កេតិ > អាហរណំ , អាហរកិ ឯភ្នាកិ ថា > អាហរណំ ។

- កាល ចុំ. កាលនៃកិ.នាំមក, កាលជាមិនាំមក ។ - ភិក្ខុ នចុំ. ភត្ត
គីកិ.នាំមក ។

អាហរថ កិ. [អា+ហរ+អ+ថ.ច.] ចូរនាំមក ។

អាហរន្ត គុ. [អា+ហរ+អន្ត] កាលនាំមក, កំពុងនាំមក ។

អាហរន្តិ កិ. [អា+ហរ+អ+អន្តិ.វ.] នាំមក ។

អាហរាបិទ គុ. [អា+ហរ+ណាចេ+ឥ.អា+ត] គឺ...ញ៉ាំង...ឱ្យនាំមកហើយ;
វិ. អាហរាបិទភ្នាកិ > អាហរាបិទោ, -កា, -កំ ។

អាហរាបេត្វា អ. [អា+ហរ+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យនាំមកហើយ ។

អាហរាបេត្តំ អ. [អា+ហរ+ណាចេ+ត្តំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យនាំមក ។

អាហរិ កិ. [អា+ហរ+អ+ព្យ.អដ្ឋ.] នាំមកហើយ ។

អាហរិត គុ. [អា+ហរ+ឥ.អា+ត] គឺ...នាំមកហើយ; វិ. អាហរិធិ.
ភ្នាកិ > អាហរិទោ, -កា, -កំ ។

អាហរិតព្វ គុ. [អា+ហរ+ឥ.អា+តព្វ] គឺ...គប្បីនាំមក ។ - បុប្ផ នចុំ.
ផ្កាគឺ...គប្បីនាំមក ។

អាហរិតកាម គុ. [អាហរិតុំ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បីនាំមក, មានប្រាថ្នា
ដើម្បីនាំមក ។

អាហរិត្វា អ. [អា+ហរ+ឥ.អា+ត្វា] នាំមកហើយ ។

អា

អាហរិយមាន គុ. [អា+ហរ+ឥ.អា+យ+មាន] គឺ...កាលនាំមក ។

អាហរិយតិ កិ. [អា+ហរ+ឥ.អា+យ+តិ.វ.] គឺ...នាំមក ។

អាហរេសី កិ. [អា+ហរ+ណេ+ឥ.អដ្ឋ.+ស.អា.] លេចចូលទៅហើយ,
ស៊ីហើយ ។

អាហិសុ កិ. [ព្រួ>អាហ+អ+ខ្ញុំ.អដ្ឋ.] ពោលហើយ ។

អាហារ ចុំ. [អា+ហរ+ណ] គ្រឿងបរិភោគដែលគេគប្បីលេចចូលទៅ
(អាហារ) វិ. អាហារេកញ្ជោតិ> អាហារោ ។ . ក្លាយ ចុំ.
កិ.អស់ទៅនៃអាហារ ។ . ជួបវស ចុំ. អំណាចនៃរូបដែល
កើតអំពីអាហារ ។ . តណ្ហា ឥ. ចំណង់ក្នុងអាហារ, សេចក្តីប្រាថ្នា
ក្នុងអាហារ ។ . ត្តិ ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់អាហារ, សេចក្តីត្រូវការ
ដល់អាហារ ។ . បរិភោគមង្គល នចុំ. មង្គលជាមីបរិភោគ
នូវអាហារ, មង្គលគឺបុគ្គលគប្បីធ្វើក្នុងកាលជាមីបរិភោគនូវអាហារ ។
. បរិភោគ ចុំ. កិ.បរិភោគនូវអាហារ ។ . បរិយេសន, . នា
នចុំ., ឥ. កិ.ស្វែងរកនូវអាហារ ។ . មត្តិ គុ. វត្ថុត្រឹមតែអាហារ, សព្វ
បើអាហារ ។ . វេលា ឥ. វេលានៃអាហារ, វេលាជាមីបរិភោគនូវ
អាហារ ។ . សប្បាយ ចុំ. អាហារជាមីសប្បាយ, សេចក្តីសប្បាយ
ដោយអាហារ ។

អាហារ ចុំ. [អា+ហរ+ណ] កិ.នាំមក, ការនាំមក; វិ. អាហារណាំ>
អាហារោ, អាហរិយកេតិ ចា> អាហារោ ។

អា

អាហារុបច្ឆេទ ចុំ. [អាហារ+ឧប+ឆិទ+ណ] កិ.ច្ចលទៅផ្តាច់បង់នូវ
អាហារ, ការបង្កត់នូវអាហារ; វិ. **អាហារស្ស ឧបច្ឆេទនំ**>
អាហារុបច្ឆេទោ ។

អាហិណ្ណន្ត គុ. [អា+ហិឧ+អន្ត, ចុះនិ.អា] កាលត្រាច់, កាលដើរទៅ ។

អាហិណ្ណិត្តា អ. [អា+ហិឧ+ឥ.អា.+ត្តា, ចុះនិ.អា.] ត្រាច់ទៅហើយ, ដើរ
ទៅហើយ ។

អាហុ កិ. [ព្រួ>អាហ+អ+ឧ.ច.អា.] ពោលហើយ ។

អាឡវិក គុ. [អាឡវិ+ណិក] អ្នកនៅក្នុងក្រុងឈ្មោះអាឡវិ; វិ.
អាឡវិយំ វសភិកិ> **អាឡវិកោ** ។ . ភិក្ខុវត្ថុ នចុំ. រឿង
នៃភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងក្រុងឈ្មោះអាឡវិ ។

អាឡវិវាសី ចុំ. [អាឡវិ+វស+ណិ] អ្នកមានកិ.នៅក្នុងក្រុងឈ្មោះអាឡវិ
ជាប្រក្រតី; វិ. **អាឡវិយំ វសិកុំ សិលមស្សាភិ**> **អាឡ-
វិវាសី** ។

អាឡារុទ្ធកិ អស.ន. [អាឡារ+ឧទ្ធក] តាបសឈ្មោះអាឡារៈនិងតាបស
ឈ្មោះឧទ្ធកៈ ។

អាឡាហន នចុំ. [អា+ឧហ ឬ ទហ>អាឡាហ+យ្យ] ទីជាទីនាំមកដុត (ទី
សម្រាប់ដុតសាកសព, ទីប៉ោណា); វិ. **អាតន្ទា ឧហន្តិ ឯត្តាភិ**>
អាឡាហនំ ។ . សមីប គុ. ទីជិតនៃទីជាទីនាំមកដុត, ទីជិតនៃ
ប៉ោណា ។

តំឡ ឱ. អញ្ជើញចុះ, ដូចដាស់តឿន, ដូចជាតឿន, ហី, ហីចុះ, ចុះ, ... ។

តំច្នូតិ កិ. [ឥស+យ+តិ.វ, ផ្លាស់ ស+យ>ច្ន] ប្រាថ្នា, ចង់, ចង់បាន ។

តំច្នូថ កិ. [ឥស+យ+ថ.វ.] ប្រាថ្នា, ចង់, ចង់បាន ។

តំច្នូន្ត គុ. [ឥស+យ+អន្ត] កាលប្រាថ្នា, កាលចង់, កាលចង់បាន ។

តំច្នូសិ កិ. [ឥស+យ+សិ.វ.] ប្រាថ្នា, ចង់, ចង់បាន ។

តំច្ន្នំ គុ. [ឥស+យ+អន្ត+សិ.វិ, ផ្លាស់ន្ត+សិ.វិ>អំ] កាលប្រាថ្នា, កាលចង់, កាលចង់បាន ។

តំច្ន្នាមិ កិ. [ឥស+យ+មិ.វ.] ប្រាថ្នា, ចង់, ចង់បាន ។

តំច្ន្នា ឥ. [ឥស+អ+អា.ឥ.] សេចក្តីប្រាថ្នា, សេចក្តីចង់, ការប៉ុនប៉ង; វិ.

ឯសនំ> ឥច្ន្នា ។ ចារិ ចុំ. កិ.ប្រព្រឹត្ត ដោយសេចក្តីប្រាថ្នា, មានយាមគីបុគ្គលគប្បីប្រព្រឹត្តដោយអើពើដោយអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ។ - មោស គុ. មានសេចក្តីប្រាថ្នាជាមោស ឬ ជាគ្រឿងប្រមូល ។ - លោភសមាបន្ន គុ. ដល់ព្រមហើយដោយសេចក្តីប្រាថ្នានិងលោភ ។

តំច្ន្និ កិ. [ឥស+យ+ល្អ-អជ្ជ.] ប្រាថ្នាហើយ, ចង់ហើយ ។

តំច្ន្និតិ គុ. [ឥស+ឥ.អា+ត] គឺ...ប្រាថ្នាហើយ, -ចង់ហើយ, -គប្បីប្រា-

ថ្នា ១ . ការណ ឧប្ប. ហេតុនៃ...គឺ...ប្រាថ្នាហើយ ។ . កាល ប៉ុ.
 កាលនៃ...គឺ...ប្រាថ្នាហើយ ។ . ដ្ឋាន ឧប្ប. មិនៃ...គឺ...ប្រាថ្នា
 ហើយ ។ . មិវស ប៉ុ., ឧប្ប. ថ្ងៃនៃ...គឺ...ប្រាថ្នាហើយ ។ . ត្រិ-
 តក្ខណ ប៉ុ. ខណៈនៃ...គឺ...ប្រាថ្នាហើយៗ ។ . ត្រិដ្ឋាន ឧប្ប.
 មិនៃ...គឺ...ប្រាថ្នាហើយៗ ។

ត្រិព្វ គុ. [តស+ត.អា+ត្វ] គឺ...គប្បីប្រាថ្នា ។

ត្រិវ្រុ កិ. [តធ+យ+អនុ.ប.] ច្រវេនប្រមូល (ច្រវេនចំរើន, ច្រវេនរឿង) ។

ត្រិវិ កិ. [តជ>តញ+វ+តិ.វ.] ញាប់ញ័រ, ញាប់ញ័រ ។

ត្រិវិ ឧប្ប. [តជ>តញ+ត+ត] (កិលេសជាត) ជាគ្រឿងញាប់ញ័រ...ឱ្យញាប់ញ័រ
 ឬ កិលេសជាតជាគ្រឿងញាប់ញ័រ; វិ. **ស្លេកស្លឹក** **ស្លេកស្លឹក** ចា
ឯកេនាភិ> **ស្លេកស្លឹក** ។ គុ. ដែលញាប់ញ័រហើយ ។

ត្រិវិ ឧ. [តស+ដ្ឋក+អា.ត.] (ធម្មជាតិ) គឺបុគ្គលគប្បីប្រាថ្នា (ឥដ្ឋ); វិ.
ស្លេកស្លឹក> **ស្លេកស្លឹក** ។

ត្រិវិ គុ. [តស+ត] (ធម្មជាតិ) គឺ...គប្បីប្រាថ្នា, .គប្បីស្វែងរក; វិ.
ស្លេកស្លឹក> **ស្លេកស្លឹក**, **ស្លេកស្លឹក** **បរិយេសិកស្លេកស្លឹក** ចា> **ស្លេកស្លឹក** ។

អារម្មណ ឧប្ប. អារម្មណគឺបុគ្គលគប្បីប្រាថ្នា, .គឺបុគ្គលគប្បី
 ស្វែងរក, អារម្មណដែលបុគ្គលប្រាថ្នាហើយ ។

តណ ឧប្ប. [ត+យុ, យុ>អន>ណ] (ធម្មជាតិ) ដល់នូវសេចក្តីចំរើន
 (បំណុល); វិ. **ឯក ចុឡី តច្ចកក**> **តណ** ។

ត

តំព័រ វ.ស.និ. [ឥទំ+ឥរ, លុបទំ] ក្រៅនេះ, ក្រៅពីនេះ, ម្នាក់ទៀត, មួយ
ទៀត ។ មត្តិ ចុំ. ផ្លូវក្រៅនេះ ។ វត្ថុក គុ. មាន...ក្រៅនេះ
ជាវត្ថុ, មាន...ក្រៅនេះជាទីនៅ, មាន...ក្រៅនេះជាទីតាំង ។ សត្វ
ចុំ. សត្វក្រៅនេះ ។

តត្តរសត្ត ចុំ. [តត្តរ+សត្ត] សត្វលាមក, សត្វថោកទាប ។

តំព័រធារ គុ. [ឥធារ+ឥធារ] ក្រៅនេះនិងក្រៅនេះ, វត្ថុក្រៅនេះនិងវត្ថុក្រៅ
នេះ ។

តតិ និ. ដូច្នេះ, ព្រោះហេតុដូច្នេះ, យ៉ាងនេះ, ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ល ។
ឯវមាទិក គុ. មានយ៉ាងនេះដូច្នេះជាដើម, មានយ៉ាងដូច្នេះជា
ដើម ។ លទ្ធិនាម គុ. មានឈ្មោះដូច្នេះបានហើយ, មានឈ្មោះបាន
ហើយដូច្នេះ ។

តំព័រ អ.ស. [ឥម+តោ>ឥតោ] អំពី...នេះ, ខាងនេះ, ក្នុងនេះ ។

តត្ថំ គុ. [ឥម+ទំ] ប្រការនេះ, ដោយប្រការនេះ ។ ល ។; វិ. អយំ
បកាវោ> ឥត្ថំ ។ ល ។ ។ ន្ទាម គុ. មានប្រការនេះជាឈ្មោះ,
មានឈ្មោះដោយប្រការនេះ ។ តិ ឥ. ភាវៈនៃ...ជា...ដោយប្រការ
នេះ, ភាវៈនៃប្រការនេះ ។

តត្ថាគារ នចុំ. [ឥត្ថិ+អគារ] ផ្ទះនៃស្រ្តី, ផ្ទះជាទីនៅនៃស្រ្តី, ផ្ទះដែល
ច្រឡកច្រឡំដោយស្រ្តី, ស្រ្តីស្នំ ។

តត្ថិ ឥ. [ឥស+ត្ថិ] (នារី) ដែលបុរសតែងប្រាថ្នា ឬ ដែលបុរសគប្បីប្រាថ្នា

(ស្រ្តី); វិ. ឥច្ឆិយកិកិ> ឥក្ក, ឥច្ឆិកត្វា ចា> ឥក្ក ។ កុត្ត
 នចុំ. លំនាំជាមីធ្វើនូវកិ.វាំនៃស្រ្តី, លំនាំជាមីធ្វើនូវកិ. កែក្រាយនៃស្រ្តី,
 មាយានៃស្រ្តី ។ - បុរិសគោមហិសកុក្កជាមិ គុ. មានស្រ្តីនិង
 បុរសនិងគោនិងក្របីនិងមាន់ជាដើម ។ - បុរិសសទ្ធាមិ គុ. មាន
 សំឡេងនៃស្រ្តីនិងបុរសជាដើម ។ - ភាវ ចុំ. ភាពនៃស្រ្តី, ភាវៈ
 នៃ...ជាស្រ្តី ។ - វតិនិ នចុំ. កែវតិស្រ្តី, ស្រ្តីដូចជាកែវ ។ - មាយា
 វ. មាយានៃស្រ្តី, ពុតនៃស្រ្តី ។ - លិង្គ នចុំ. ភោគនៃស្រ្តី ។ - រូប
 នចុំ. រូបនៃស្រ្តី ។ - លិទ្ធា វ. លិលានៃស្រ្តី, លំនាំនៃស្រ្តី,
 កិ.កែក្រាយនៃស្រ្តី ។ - សិវតិ នចុំ. រយនៃស្រ្តី ។ - សមីប គុ.
 មីជិតនៃស្រ្តី ។

ឥទានិ កា.ស. [ឥម+ទានិ] ក្នុងកាលនេះ, ក្នុងពេលនេះ, ក្នុងកាលឥឡូវ
 នេះ, ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញ ។

ឥទ្ធិ គុ. [ឥធរ+ត ប្បវ] សម្រេច, ដែលសម្រេច, ស្តុកស្តម្ភ, មាំមួន ។

ឥទ្ធានុភាវ ចុំ. [ឥទ្ធិ+អានុភាវ] អានុភាពនៃ ប្បទ្ធិ ។

ឥទ្ធិ វ. [ឥធរ+តិ, តិ> ទ្ធិ លុបទីបំផុតនៃធាតុ] (ធម្មជាតិ) ជាគ្រឿងសម្រេច

(ប្បទ្ធិ); វិ. ឥទ្ធិកិ ឯកាយាភិ> ឥទ្ធិ ។ - ប្បត្តិ គុ. អ្នកដល់ហើយ
 នូវប្បទ្ធិ, អ្នកមានប្បទ្ធិដល់ហើយ; វិ. ឥទ្ធិ ចក្កោ> ឥទ្ធិច្បក្កោ ,
 ឥទ្ធិ ចក្កា យស្ស សោ> ឥទ្ធិច្បក្កោ ។ - ប្បាដិហារិយា-
 នុសាសនី វ. អនុសាសនីគឺឥទ្ធិប្បាដិហារ្យ, បាដិហារ្យគឺប្បទ្ធិ និង

ត

វាចាជាគ្រឿងប្រៀបប្រដៅតាម, វាចាជាគ្រឿងប្រដៅរឿយៗ ដោយ
ជាដំហារៗ ដែលសម្រេចដោយច្ន័យ ១ - បាទ ចុំ. ឥទ្ធិបាទ, ធម៌ជាទី
តាំងប្រព្រឹត្តទៅនៃច្ន័យ, គុណជាគ្រឿងដល់នៃច្ន័យ, គុណជាគ្រឿងឱ្យ
ដល់នូវសេចក្តីសម្រេច ១ - ពល នចុំ. កំណាំងនៃច្ន័យ ១ - វិសយ
ចុំ. វិសយនៃច្ន័យ ១

ត្រិម គុ. [ឥទ្ធិ+មន្ត] អ្នកមានច្ន័យ; វិ. ឥទ្ធិ យស្ស អភ្នកិ > ឥទ្ធិមា ។

ត្រិមន្ត គុ. [ឥទ្ធិ+មន្ត] អ្នកមានច្ន័យ; វិ. ឥទ្ធិ យេសមភ្នកិ > ឥទ្ធិ-

មន្តោ ។

ត្រិមយ គុ. [ឥទ្ធិ+មយ] ដ៏សម្រេចហើយដោយច្ន័យ, ជាវិការៈនៃច្ន័យ; វិ.
ឥទ្ធិយា និច្ចនំ > ឥទ្ធិមយំ , ឥទ្ធិយា ចិការោ > ឥទ្ធិ-

មយោ ។ - បត្តចីវរ នចុំ. បាត្រនិងចីវរដ៏សម្រេចហើយដោយ
ច្ន័យ ។ - បត្តចីវរភាគមន នចុំ. កិ.មកនៃបាត្រនិងចីវរដ៏សម្រេច
ហើយដោយច្ន័យ ។ - បត្តចីវរធរ គុ. អ្នកទ្រទ្រង់នូវបាត្រនិងចីវរ
ជាវិការៈនៃច្ន័យ ។ - រូប នចុំ. រូបដ៏សម្រេចហើយដោយច្ន័យ ។

ត្រិ អ.ស. [ឥម+ធរ] ក្នុង...នេះ ។ - លោកត្តភាវ ចុំ. អត្តភាពក្នុងលោក
នេះ ។ - លោកត្ត ចុំ. ប្រយោជន៍ក្នុងលោកនេះ ។ - លោកបរ-
លោកត្ត ចុំ. ប្រយោជន៍ក្នុងលោកនេះនិងលោកខាងមុខ ។
- លោកបរលោកសុខាវហន នចុំ. កិ.នាំមកនូវសុខក្នុងលោក
នេះនិងលោកខាងមុខ ។ - លោកសង្កហិ ចុំ. សេចក្តីសង្គ្រោះក្នុង

លោកនេះ ។ . អាគតតត្ត នចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមកហើយក្នុងមី
នេះ ។

តន្តរិក ចុំ. [តន្ត+ណុ] បុគ្គលជាធំ, មេវបុត្រឈ្មោះតន្តរិកៈ ។

តន្តខិល ចុំ. [តន្ត+ខិល] សសរខឿន, សសរគោល (គោលរបស់ព្រះ
តន្ត) ។ . សិទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយសសរខឿន ។ . ឱបម គុ.
មានឧបមាដោយសសរខឿន, មានសសរខឿនជាគ្រឿងប្រៀប ។

តន្តគោបក ចុំ. [តន្ត+គោបក] មេភ្លៀង ។ . វណ្ណ គុ. មានពណ៌ដូចជា
ពណ៌នៃមេភ្លៀង ។

តន្តប្បដិម គុ. [តន្ត+បដិម] ដូចជារូបនៃព្រះពុទ្ធតន្ត, មានរូបប្រៀបដោយ
រូបនៃព្រះពុទ្ធតន្ត (បដិម<បដិ+មា+អ=ដូច, ប្រហែល, ស្រដៀង) ។

តន្តបត្តនគរ នចុំ. [តន្តបត្ត+នគរ] នគរ (ក្រុង) ឈ្មោះតន្តបត្ត ។

តន្តសាលគុហា ឆ. [តន្តសាល+គុហា] គុហាឈ្មោះតន្តសាល, គុហា
គឺបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយតន្តសាលព្រឹក្ស (ដើមដីវ្រុំជក) ។

តន្ត្រិយ នចុំ. [តន្ត+ណិយ, ផ្លាស់ទីនៃតន្ត>ទ្រ] (ធម្មជាត) ធ្វើនូវភាពនៃ
ខ្លួនជាធំក្រៃលែង (តន្ត្រិយ); វិ. កន្លង បរមសុរិយំ ករោកិកិ
សុន្ទិយំ ។ . គុត្តិ ឆ. កិ.គ្រប់គ្រងនូវតន្ត្រិយ ។ . មិមនី នចុំ.
កិ.ខ្លួននូវតន្ត្រិយ ។ . សំវរ ចុំ. កិ.សង្ខេបនូវតន្ត្រិយ ។

តនិម្ពលេ កិ. [តន+អ+ត.អា+ម្ព.អជ្ជ.+សេ.និ.] សូមបួរ, សូមព្រះរាជ-
មានបួរ ។

ត

តវិយ នថុ. [តវ+វិយ] កិ.ប្រព្រឹត្តិទៅ, ដំណើរប្រព្រឹត្តិទៅ; វិ.

តវិយភេតិ> តវិយំ; ធម្មជាតិបុគ្គលធម្មវិធិប្រព្រឹត្តិទៅ; វិ.

តវិយកតំ បចកេកតន្តិ> តវិយំ ។

តវិយាបថ ថុ. [តវិយ+អាបថ] គន្លងនៃកិ.ប្រព្រឹត្តិទៅ, គន្លងនៃកិ.ញ៉ាំង

អត្តភាពឱ្យប្រព្រឹត្តិទៅ (តវិយាបថ) ។ - ចារិ ថុ. កិ.ប្រព្រឹត្តិទៅនៃ

តវិយាបថ, កិ.ត្រាច់ទៅដោយតវិយាបថ ។ - មត្ត គុ. (អាការ)

ត្រឹមតែតវិយាបថ ។ - សម្បត្តិ ឆ. កិ.ដល់ព្រមដោយតវិយាបថ,

សម្បត្តិគឺតវិយាបថ ។

តល្លិសជាតក នថុ. [តល្លិស+ជាតក] ជាតកគឺបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយ

សេដ្ឋីឈ្មោះតល្លិសះ, តល្លិសជាតក ។

តសិ ថុ. [តស+សិ] អ្នកស្វែងរកនូវគុណមានសីលគុណជាដើម (តសិ,

បុសិ) វិ. សីលាធិតុណោ ឯសភិកិ> តសិ ។ - គណិ ថុ.

ពួកនៃតសិ ។ - គិលិបស្ស គុ. ខាងនៃភ្នំឈ្មោះតសិគិលិ

(តសិគិលិ<តសិ+គិល+សិ=ភ្នំលេចនូវតសិ; វិ. តសិយោ

តិលភិកិ> តសិគិលិ) ។ - គិលិវេបុល្លវេភារាទិក គុ. មាន

ភ្នំឈ្មោះតសិគិលិនិងភ្នំឈ្មោះវេបុល្លៈនិងភ្នំឈ្មោះវេភារះជាដើម ។

- បតិនិ នថុ. (ព្រៃ) ឈ្មោះតសិបតនះ, ជាទីធ្លាក់ចុះនៃតសិ, ជាទីធ្លាក់

ចុះនៃបុគ្គលអ្នកស្វែងរក ។ - ប្បព្វជ្ជា ឆ. បួសនៃបុគ្គលអ្នកស្វែង

រក, បួសដោយភារះនៃខ្លួនជាតសិ; វិ. តសិភារេចន បព្វជ្ជា>

ឥសិប្បព្វជ្ជា (បូសជាឥសិ) ។ ប្បវេទិតិ គុ. ឥសិឱ្យដឹងខ្លួនទៅ
ហើយ, ឥលោកអ្នកស្វែងរកនូវគុណប្រកាសហើយ (បវេទិត <
ប+វិទ+ឥ.អា+ត) ។

ឥស្សរ គុ. [ឡស>ឥស្ស+អរ] អ្នកគ្របសង្កត់ (នូវជនដទៃ) (អ្នកធំ, បុគ្គល
ជា ធំ, បុគ្គលជាឥស្សរ); វិ. ឡសភិ អភិភចភិ > ឥស្ស-
រោ ។ កាល ចុំ. កាលនៃ...ជាឥស្សរ: (ជាធំ) ។ កិច្ច នចុំ.
កិច្ចនៃបុគ្គលជាឥស្សរ: ។ គ្រើហិ នចុំ. ផ្ទះនៃបុគ្គលជាឥស្សរ: ។
ជនិ ចុំ. ជនជាឥស្សរ: ។ ជាតិកិ គុ. ប្រកបដោយជាតិនៃបុគ្គល
ជាឥស្សរ:, មានជាតិនៃបុគ្គលជាឥស្សរ: ។ ញាតិក ចុំ. ញាតិជា
ឥស្សរ: ។ ទារិកា ឥ. ទារិកានៃជនជាឥស្សរ:, ក្មេងស្រីនៃជន
ជាឥស្សរ: ។ អាធិបច្ច នចុំ. ភារៈនៃបុគ្គលជាឥស្សរ:និងជា
អធិបតី ។

ឥស្សរិយ នចុំ. [ឥស្សរ+ណិយ] ភារៈនៃបុគ្គលជាឥស្សរ:; វិ. ឥស្សរស្ស
ភារោ > ឥស្សរិយំ ។ ភាយ នចុំ. សេចក្តីខ្លាចអំពីភារៈនៃ
បុគ្គលជាឥស្សរ:, ភ័យអំពីបុគ្គលមានភាពជាឥស្សរ: ។ ភោគិ-
សម្មានសង្ខាតិ គុ. ពោលឥស្សរិយយសនិងភោគៈនិងសេចក្តី
រាប់អាន ។ ដ្ឋានិ នចុំ. ទីនៃភារៈនៃបុគ្គលជាឥស្សរ:, ទីឥស្សរៈនៃ
បុគ្គលជាឥស្សរ: ។ វិសិ ចុំ. អំណាចនៃភារៈនៃបុគ្គលជាឥស្សរ: ។
សម្មត្តិ ឥ. សម្មត្តិឥស្សរ: ។ អាទិភាវ ចុំ. ភារៈនៃគុណជាត

៧

មានឥស្សរិយយសជាដើម, ភាវៈនៃគុណជាតមានភាវៈនៃបុគ្គលជា
ឥស្សរៈជាដើម ។

ឥស្ស្យា ឥ. [ឥស្ស្យ++អ+អា.ឥ.] (ធម្មជាតិ) ច្រណែនគឺធ្វើនូវកិ.លើកឡើង
នូវទោសដោយសំដី ឬ ដោយចិត្តក្នុងសត្វក្តីក្នុងគុណក្តី (ប្បស្ស្យា,
ឃ្លានីស, ច្រណែន, ប្រថ័ណ្ណ); វិ. ឥស្ស្យភិ សក្កេសុប្បិ
គុណេសុប្បិ ចចសា មនសា វា ជោសារោបនំ ករោ
ភិកិ> ឥស្ស្យា ។ . អាទិ គុ. មានសេចក្តីច្រណែនជាដើម ។

. អាទិទោសជាត នប្បំ. ទោសជាតមានសេចក្តីប្បស្ស្យាជាដើម ។

. បកតត្តិវត្ថុ នប្បំ. រឿងនៃស្រ្តីគឺសេចក្តីច្រណែនធ្វើទូទៅ
ហើយ, . គ្របសង្កត់ហើយ ។ . បកិពិ គុ. គឺសេចក្តីច្រណែនគ្រប
សង្កត់ហើយ ។ . អាភិភូតិ គុ. គឺសេចក្តីច្រណែនគ្របសង្កត់ហើយ,
គឺ សេចក្តីប្រថ័ណ្ណគ្របសង្កត់ហើយ ។ . មនិកិ គុ. អ្នកមានចិត្ត
ឃ្លានីស, អ្នកមានចិត្តប្របកដោយសេចក្តីប្បស្ស្យា; វិ. ឥស្ស្យា(១)
មនោ យស្ស ឥសា> ឥស្ស្យាមនោ, ឥស្ស្យាយ
សម្បយុក្កោ មនោ អស្ស្យាភិ> ឥស្ស្យាមនោ ។ . មាណិ.
មិ គុ. មានសេចក្តីប្បស្ស្យានិងមានៈជាដើម ។

ឥស្ស្យកិ ប្បំ. [ឥស្ស្យក+ក្យ] អ្នកមានសេចក្តីច្រណែន, .ឃ្លានីស; វិ.
ឥស្ស្យកោ យស្ស អភិកិ> ឥស្ស្យកិ ។ ម៉្យាងទៀត: ឥស្ស្យកិ
<ឥស្ស្យ្យ+ណុក+ណិ.ស=អ្នកមិនអត់ម្រាស់សម្បត្តិនៃបុគ្គលដទៃ,

១ បែបនេះមិនសូវមានប្រើទេព្រោះជាបទនាមនាមដ៏ច្រើន ។
Websites: WatKhemaraRatanaram.org or WatKhmers.org

ត-ន្ត្រី

(អ្នកឈ្មោះនិស, អ្នកច្រណែន); វិ. ឥស្សតិ បរសម្បក្កំ ន

សហភីកិ > ឥស្សុកោ, ឥស្សុកោ ឯច > ឥស្សុកិ ។

ន្ត្រីទិសី គុ. [ឥម > ន្ត្រី + ទិស + ភី] ដូចនេះ, ប្រាកដដូចនេះ; វិ. ឥមមិច នំ

បស្សុកិកិ > ន្ត្រីទិសោ ។

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

WAT
KHEMARARATANARAM

ឧក្កិស ចុំ. [ឧ+កស+ណ, ចុះ.និ.អា.] ការប្រព្រឹត្តិលើកឡើងគឺការប្រព្រឹត្តិ
 ទៅដោយសេចក្តីល្អក្រៃលែង (ឧក្រិដ្ឋ); វិ. **ឧទ្ធរិក្ខា ភសនំ
 អភិសយេន ចចក្កនំ > ឧក្កិសោ** ។

ឧក្កដ គុ. [ឧ+កស+ត>ត ដ្ឋ , លុច ស] ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងលើ
 (ឧក្រិដ្ឋ) ។ - **បំសុក្ខល** នចុំ. សំពត់បង្អួកលដ៏ឧក្រិដ្ឋ **បំសុក្ខល**
 <បំសុ+កុ+ឧល+អ= សំពត់ដល់នូវភាពគឺបុគ្គលគួរខ្ពើមដូចជា
 អាចម៍ដី; វិ. **ចំសុ វិយ ភុច្ឆិកភាចំ ឧលកិ ភុច្ឆិកិ >
 ចំសុក្ខលំ** ។ - **សបទានចារិក** គុ. អ្នកមានកិ.ព្រាច់ទៅកាន់ផ្ទះ
 ជាលំដាប់ជាប្រក្រតីដ៏ឧក្រិដ្ឋ, ឬអ្នកមានកិ.ព្រាច់ទៅកាន់លំដាប់ច្រក
 ជារត្តដ៏ឧក្រិដ្ឋ, វិ. **សបទានំ ចារិកុំ សិលមស្សាកិ >
 សបទានចារិ, សបទានំ ចារិកុំ វត្តមស្សាកិ ថា >
 សបទានចារិ, សបទានចារិ ឯច > សបទានចារិកោ,
 ឧក្កដោ សបទានចារិកោ > ឧក្កដសបទានចារិកោ** ។
 ម៉្យាងទៀតថា:អ្នកមានកិ.ព្រាច់ទៅមួយអន្លើដោយកិ.វៀរចាកការ
 កាត់ផ្តាច់ជាប្រក្រតីដ៏ឧក្រិដ្ឋ, វិ. **ធិយកេ អចខណ្ឌិយកេកិ >
 ទានំ, អចេកំ ទានកោ > អចទានំ, សហ អចទានេន
 ចារិកុំ សិលម ស្សាកិ > សបទានចារិ, សបទានចារិ**

ឯច > សបទានចារិកោ, ឧក្កដ្ឋោ សបទានចារិកោ >

ឧក្កដ្ឋសបទានចារិកោ ។ - វិសេ ចុំ. អំណាចនៃវត្ថុដ៏ឧក្រិដ្ឋ,
អំណាចនៃ...ដ៏ឧក្រិដ្ឋ ។

ឧក្កដ្ឋិសទ្ធិ ចុំ. [ឧក្កដ្ឋិ+សទ្ធិ] សំឡេងគីកិ.ហើរ, សំឡេងហើរ ។
កិដ្ឋិ <កស+តិ, តិ>ដ្ឋិ, លុចទីបំផុតធាតុ=សទ្ធិ:ដែលជនពោល
(សំឡេង), វិ. កសិយកេកិ > កដ្ឋិ ។ ឧច្ឆា កដ្ឋិ > ឧកដ្ឋិ=
សំឡេងដ៏ខ្ពស់ (ហើរ) ។ ឧក្កដ្ឋិ ឯច សទ្ធា > ឧក្កដ្ឋិសទ្ធា ។

ឧក្កដ្ឋិសហស្ស នចុំ. [ឧក្កដ្ឋិ+សហស្ស] ធាននៃសំឡេងហើរ ។

ឧក្កណ្ណសិ កិ . [ឧ+កថ > ឧក្កណ្ណ+អ+សិ.វ .] រសាច់រសល់, អផ្សុក, ធុញ
ទ្រាន់, សោក ។

ឧក្កណ្ណាបិត គុ. [ឧ+កថ > ឧក្កណ្ណ+ណាចេ+ឥ.អា+ត] គឺ...ឱ្យអផ្សុក
ហើយ ។ - ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នក គឺ...ឱ្យអផ្សុកហើយ, .ឱ្យធុញទ្រាន់
ហើយ ។

ឧក្កណ្ណិត គុ. [ឧ+កថ > ឧក្កណ្ណ+ឥ.អា+ត] អផ្សុកហើយ, ធុញទ្រាន់
ហើយ ។ - កាល ចុំ. កាលនៃ...ជាអ្នកអផ្សុកហើយ ។ - ភាវ ចុំ.
នៃ...ជាអ្នកអផ្សុកហើយ ។ - ភិក្ខុ ចុំ. ភិក្ខុអ្នកអផ្សុក ។ - ភិក្ខុវត្ថុ
នចុំ. រឿងនៃភិក្ខុអ្នកអផ្សុក ។

ឧក្កណ្ណិត្វា អ. [ឧ+កថ+ឥ.អា+ត្វា] អផ្សុកហើយ, ធុញទ្រាន់ហើយ ។

ឧក្កណ្ណិ ឥ. [ឧក្កណ្ណ+ញ្ញ, ញ្ញ > ឥ] សេចក្តីអផ្សុក, មានសេចក្តីអផ្សុក ។

ឧ

ឧក្កលាប ចុំ. [ឧ+កលាប] សម្រាម, មានសម្រាម, មានសម្រាមដ៏ខ្ពស់,
មានសម្រាមដ៏ទ្រុឌទ្រុល ។ ប្រើជា «ឧក្កាប» ក៏មាន ។

ឧក្កាមុខ នចុំ. [ឧក្កា+មុខ] មាត់នៃបាវ (អាជន៍ម្យ៉ាងសំរាប់ជាងវលាយ
មាស) ។

ឧក្ការភូមិ ន. [ឧក្ការ+ភូមិ] ផែនដីកខ្វក់, ផែនដីប្រកបដោយគូថ, ទី
ប្រឡាក់ដោយគូថ (ឧក្ការ<អ>ឧ+កិរ+ណ=លាមក, កខ្វក់) ។

ឧក្កាសិតសទ្ធិ ចុំ. [ឧក្កាសិត+សទ្ធិ] សំឡេងក្អក, សំឡេងគី...ក្អកហើយ ។

ឧក្កា ន. [ឧស+ក+អា.ន.] (ធម្មជាតិ) តែងឆេះ (គប់ភ្លើង, ភ្លើងគប់);
វិ. ឧសភិ ធម្មភិកិ > ឧក្កា ។

ឧក្កុដិក កិ.វ. ឬ គុ. [ឧ+កុដ+ណិក] ធ្វើនូវកិ.កោងឡើង ឬចំកោងឡើង
(ច្រហោង, អង្គុយច្រហោង, ខ្វែងកណ្តាល) ។ - ប្បុរោនី នចុំ.
សេចក្តីព្យាយាមដោយភាវៈនៃបុគ្គលអ្នកអង្គុយច្រហោង, សេចក្តី
ព្យាយាមដោយកិ.អង្គុយច្រហោង ។

ឧក្កុដិភាវ ចុំ. [ឧក្កុដិ+ភាវ] ភាវៈជាអ្នកអង្គុយច្រហោង, ភាវៈនៃកិ.អង្គុយ
ច្រហោង ។

ឧក្កុលិកកាល ចុំ. [ឧក្កុលិក+កាល] កាលនៃបាយបិតនៅក្នុងឆ្នាំង, កាលជា
ទីដាក់ចុះក្នុងឆ្នាំង, កាលនៃបាយគីបុគ្គលចំអិនក្នុងឆ្នាំង ។

ឧក្កុលិកគុ គុ. [ឧក្កុលិក+អគុ] មានដីថ្លោងគីបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាលនៃ
បាយគីបុគ្គលចំអិនក្នុងឆ្នាំង, មានដីថ្លោងគីបុគ្គលគប្បីឱ្យក្នុងកាល

នៃបាយចិតនៅក្នុងឆ្នាំង; វិ. ឧត្តលិយំ ភិដ្ឋភិកិ > ឧត្តលិកំ
(ភក្កំ) , ឧត្តលិកស្ស ភាលោ > ឧត្តលិកភាលោ,
ឧត្តលិកភាលេ ធាកតំ អត្ថំ > ឧត្តលិកត្ថំ ។

ឧក្ខិត្ត គុ. [ឧ+ឱច+ត] គឺ...លើកឡើងហើយ, -ងាឡើងហើយ, -ចើក
ឡើងហើយ, -ភើចឡើងហើយ, -សើយឡើងហើយ ។ - កាល
ចុំ. កាលនៃ...គឺ...លើកឡើងហើយ ។ - ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ... ជា...
គឺ...លើកឡើងហើយ ។ - បលីយិ គុ. មានសសរខៀនលើក
ឡើងហើយ, មានសសរគោលលើកឡើងហើយ ។ - ផរស្ស គុ.
មានប្លូវទៅលើកឡើងហើយ, មានប្លូវទៅយារឡើងហើយ ។
- អានុវត្តក ចុំ. ភិក្ខុ អ្នកប្រព្រឹត្តតាមនូវភិក្ខុជាធម្មកថិកដែលសង្ឃ
លើកវត្តហើយ, ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមនូវភិក្ខុដែលសង្ឃលើកទោស
ហើយ ឬលើកវត្តហើយ ។

ឧក្ខិបតិ កិ. [ឧ+ឱច+អ+តិ.វ.] លើកឡើង, ងើបឡើង ។

ឧក្ខិបន នចុំ. [ឧ+ឱច+យុ] កិ.លើកឡើង, កិ.វាសទៅ ។ - កាល ចុំ.
កាលនៃកិ.លើកឡើង, កាលជាមីលើកឡើង, ... ។

ឧក្ខិបាបេត្វា អ. [ឧ+ឱច+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យលើកឡើងហើយ,...។

ឧក្ខិបិតកាម គុ. [ឧក្ខិចិតុំ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បីលើកឡើង, ...។

ឧក្ខិបិតុំ អ. [ឧ+ឱច+ត.អា+តុំ] ដើម្បីលើកឡើង, ដើម្បីងើបឡើង, ...។

ឧក្ខិបិត្វា អ. [ឧ+ឱច+ត.អា+ត្វា] លើកឡើងហើយ, សើយឡើង

ឧ

ហើយ, ... ។

ឧក្ខិបីសុ កិ. [ឧ+ឱច+អ+ខំ-អដ្ឋ.] លើកឡើងហើយ, បាចឡើងហើយ ។

ឧក្ខេបក ចុំ. [ឧ+ឱច+ណុ] អ្នកលើកឡើង, ភិក្ខុអ្នកលើកវត្ថុ, ភិក្ខុអ្នកលើកទោស ។

ឧក្ខេបទាយ ចុំ. [ឧក្ខេប+ទាយ] រង្វាន់គឺចុក្កលគប្បីលើកឡើង, អំណោយគឺចុក្កលគប្បីលើកឡើង, វត្ថុគឺចុក្កលគប្បីឱ្យគឺចុក្កលគប្បីលើកឡើង ។

ឧក្ខេបនិយកម្ម នចុំ. [ឧក្ខេបនិយ+កម្ម] កម្មគឺសង្ឃគប្បីលើកឡើង, កម្មគឺសង្ឃគប្បីធ្វើដល់ភិក្ខុអ្នកមានអធិករណីដែលសង្ឃគប្បីលើកឡើង ។

ឧក្ខេបន នចុំ. [ឧ+ឱច+យុ] កិ.លើកឡើង, កិ.លើកទោស, កិ.លើកវត្ថុ ។

ឧគ្គច្ឆតិ គុ. [ឧ+គម+អ+តិ-វ; ផ្ទាល់ម>ច្ឆ] ទៅក្នុងខាងលើ, រះឡើង, អណ្តែតឡើង, ហោះឡើង, ផុះឡើង, ខ្ពុរឡើង ។

ឧគ្គច្ឆន្ត គុ. [ឧ+គម+អន្ត] កាលទៅក្នុងខាងលើ, កាលរះឡើង, ... ។

ឧគ្គច្ឆិ កិ. [ឧ+គម+អ+ឡ្ហ-អដ្ឋ.] ទៅក្នុងខាងលើហើយ, ខ្ពុរចេញហើយ, រះឡើងហើយ , ... ។ ប្រើជា ឧគ្គច្ឆិ ក៏មាន ។

ឧគ្គណ្ហាតិ កិ. [ឧ+គហ+ណ្ហា+តិ-វ.] រៀន, កំពុងរៀន ។

ឧគ្គណ្ហន្ត គុ. [ឧ+គហ+ណ្ហា+អន្ត] កាលរៀន, កំពុងរៀន ។

ឧគ្គណ្ហាបេតុំ អ. [ឧ+គហ+ណ្ហា+ណាចេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យរៀន ។

ឧត្តណ្ណាបេត្វា អ. [ឧ+គហ+ណ្ណា+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱវៀនហើយ។

ឧត្តណ្ណាបេន្ត គុ. [ឧ+គហ+ណ្ណា+ណាបេ+អន្ត] កាលញ៉ាំង... ឱវៀន,
កំពុងឱវៀន ។

ឧត្តណ្ណិត្វ គុ. [ឧ+គហ+ណ្ណា+ឥ.អា+ត្វ] គឺ...គប្បីវៀន ។

ឧត្តណ្ណិត្ថំ អ. [ឧ+គហ+ណ្ណា+ឥ.អា+ត្ថំ] ដើម្បីវៀន, វិកិ.វៀន ។

ឧត្តណ្ណិត្វា អ. [ឧ+គហ+ណ្ណា+ឥ.អា+ត្វា] វៀនហើយ ។

ឧត្តតិ គុ. [ឧ+គម+ត] ទៅហើយក្នុងខាងលើ, ឡើងទៅហើយ, រះឡើង
ហើយ, ខ្ពស់ ។ - តិប៌ គុ. មានតបៈទៅហើយក្នុងខាងលើ, មាន
តបៈដ៏ខ្ពស់។ - ឆ្ល័ម គុ. មានផ្សែងទៅហើយក្នុងខាងលើ, មាន
ផ្សែងហុយឡើងហើយ ។

ឧត្តិ គុ. [ឧត+ត ឬឧជ+អ,ជ>ត>ត្ថ] ខ្ពស់, ខ្ពង់ខ្ពស់, រុងរឿង ។ -
តេជ គុ. មានតេជៈដ៏ខ្ពស់ ។ - និគរវាសី នប្បំ. អ្នកមានកិ.នៅក្នុង
ក្រុងឈ្មោះ ឧត្តៈជាប្រក្រតី ។ - និគរីវ នប្បំ. ក្រុង ឈ្មោះឧត្តៈ ។
- សេដ្ឋី ប្បំ. សេដ្ឋីឈ្មោះឧត្តៈ, សេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងឈ្មោះឧត្តៈ ។
- សេនវត្ថុ នប្បំ. រឿងនៃព្រះថេរៈឈ្មោះឧត្តសេនៈ ។ - សេន
សេដ្ឋីបុត្រវត្ថុ នប្បំ. រឿងនៃសេដ្ឋីបុត្រឈ្មោះឧត្តសេនៈ ។

ឧត្តន្តំ អ. [ឧ+គម+ត្ថំ] ដើម្បីទៅក្នុងខាងលើ, ដើម្បីឡើងទៅ, ...។

ឧត្តម្ម អ. [ឧ+គម+ត្វា] ទៅក្នុងខាងលើហើយ, ឡើងទៅហើយ, ហោះ
ឡើងហើយ, អណ្តែតឡើងហើយ ។

ឧ

ឧត្តហណ្ណ នចំ. [ឧ+តហ+យ្យ] កិ.រឿន ។ - ធារណវាចនាទិ គុ.
មានកិ.រឿន និងកិ.ទ្រទ្រង់និងកិ.បង្ហាញជាដើម ។

ឧត្តហិ ចំ. [ឧ+តហ+អ] កិ.រឿន; វិ. ឧត្តហណ្ណ > ឧត្តហោ ។

ឧត្តហិត គ. [ឧ+តហ+ឥ.អា+ត] គឺ...រឿនហើយ ។ - បរិយត្តិ ឥ.
បរិយត្តិគឺ...រឿនហើយ, គុ. មានបរិយត្តិរឿនហើយ ។ - មត្តិ គុ.
គ្រាន់តែ ឬត្រឹមតែទីនៃ...គឺ...រឿនហើយ ។ - វត្តិ គុ. មានវត្តរឿន
ហើយ ។ - សិប្ប នចំ. សិល្បគឺ...រឿនហើយ, គុ. មានសិល្ប
សាស្ត្ររឿនហើយ ។

ឧត្តរន្ត គុ. [ឧ+ឥរ>ឧត្តរ+អ+អន្ត] កាលវើឡើង, កាលងាឡើង ។

ឧត្តរិសុ កិ. [ឧ+ឥរ+អ+ខំ.អជ្ជ.] វើឡើងហើយ, ងាឡើងហើយ, យារ
ឡើងហើយ ។

ឧត្តរន្ត គុ. [ឧ+យរ+អ+អន្ត] កាលខ្ញុំឡើង, កាលហូរឡើង, កាល
ហូរចូល ។

ឧត្តរាជិតមត្ត គុ. [ឧត្តរាជិត+មត្ត] គ្រាន់តែគឺ...បើកឡើងហើយ, .ភើច
ឡើងហើយ, .ដកឡើងហើយ (ឧត្តរាជិត<ឧ+យដ+ឥ.អា+ត) ។

ឧត្តរាដេត្វា អ. [ឧ+យដ+ណេ+ត្វា] បើកឡើងហើយ , ភើចឡើង
ហើយ, ដកឡើងហើយ ។

ឧត្តរាសយមាន គុ. [ឧ+យុស+ណយ+មាន] កាលញ៉ាំងសំឡេងឱ្យគឺក
កង, កាលយោសនា ។

ឱគ្យោសេត្វា អ. [ឱ+យុស+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំងសំឡេងឱ្យគឺកកងហើយ,
យោសនាហើយ, ស្រែកប្រកាសហើយ ។

ឱគ្យោសេន្តិ គុ. [ឱ+យុស+ណេ+អន្តិ] កាលញ៉ាំងសំឡេងឱ្យគឺកកង,
កាលយោសនា, កាលស្រែកប្រកាស ។

ឱគ្យោសេហិ កិ. [ឱ+យុស+ណេ+ហិ.ច.] ច្រូរញ៉ាំងសំឡេងឱ្យគឺក
កង, ច្រូរយោសនា, ច្រូរស្រែកប្រកាស ។

ឱច្ចង្គ ចុំ. [ឱច្ច+អង្គ] គ្រឿងកំណត់ដីខ្ពស់ ឬ អរយវៈដីខ្ពស់ (ថ្នក់, ចង្កេះ,
ភ្នៅ) ។ ប្រើជា ឱច្ចង្គ ក៏មាន ។

ឱច្ច គុ. [ឱ+ចិ+អ] សភាវៈតែងសន្សំក្នុងខាងលើ (ខ្ពស់); វិ.
ឱចិលោភិកិ > ឱច្ចោ ។ - ដ្ឋានិ នចុំ. ទីខ្ពស់, ទីដីខ្ពស់ ។ - ពិវ
គុ. ខ្ពស់ជាង ។ - នីចកុលប្បដិបាដិ ឥ. លំដាប់នៃត្រកូលខ្ពស់
និងត្រកូលទាប, លំដាប់នៃត្រកូលខ្ពស់និងទាប ។

ឱច្ចយ ចុំ. [ឱ+ចិ+ណ] កិ. សន្សំ, កិ.កព្វន ។

ឱច្ចារ ចុំ. [ឱ+ចរ+ណ] អាហារចាស់ដែលគេបន្លោបង់ (ឱច្ចារះ,
អាចម៍); វិ. **ឱច្ចារិយកេ ឪហ្សកេកិ > ឱច្ចារោ** ។
- ករណដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទីធ្វើនូវឱច្ចារះ, ទីជាទីបន្លោបង់នូវឱច្ចារះ ។
- បស្សាវដ្ឋានិ នចុំ. ទីជាទីបន្លោបង់នូវឱច្ចារះនិងបស្សាវៈ ។

ឱច្ចារ័ច គុ. [ឱច្ច+អរ័ច] ខ្ពស់និងទាប ។

ឱច្ចាសម្មិ ចុំ. [ឱច្ច+សម្មិ] សំឡេងដីខ្ពស់, សំឡេងហើរ, វិ. **ឱច្ចោ**

សទ្ទា > ឧច្ចាសទ្ទា ។

ឧច្ចាសនិ នចំ. [ឧច្ច+អាសន] មិជាមិអង្គុយដ៏ខ្ពស់, អាសនៈដ៏ខ្ពស់; វិ.

ឧច្ចំ អាសនំ > ឧច្ចាសនំ ។

ឧច្ចិនាតិ កិ. [ឧ+ចិ+នា+តិ.វ.] ចេះ, ជ្រើសរើស ។

ឧច្ចិនិត្យា កិ. [ឧ+ចិ+នា, នា>និ+ត្យា] ចេះហើយ, ជ្រើសរើសហើយ ។

ឧច្ចិជ្ជិស្ស្យតិ កិ. [ឧ+ឆិទ+យ+ឥ.វា.+ស្ស្យតិ.ភ.] នឹងសូន្យ, នឹងដាច់សូន្យ។

ឧច្ចិដ្ឋី គុ. [ឧ+ឆិទ+ត] ជារបស់ដែល, ជាដែល, សល់, សំណល់ ។

- អម្ពដ្ឋី នចំ. គ្រាប់នៃស្វាយជាដែល ។ - កិសិដ្ឋី ចុំ. កាកជាដែល,

កាកជារបស់ដែល ។ - ខាទិកិ ចុំ. អ្នកទិពាស្តីនូវវត្ថុជាដែល ។

- កញ្ជិកិ នចំ. បាយចុងអង្ករជាដែល, ទឹកបាយជាដែល ។ - បា-

យាស ចុំ. បាយបាយាសជារបស់ដែល ។ - ភិក្ខុ នចំ.

ភត្តជារបស់ដែល ។ - រោជនិ នចំ. រោជនជារបស់ដែល ។

- សេសិកិ គុ. វត្ថុដ៏សេសជារបស់ដែល, វត្ថុដ៏សេសចាកវត្ថុជា

របស់ដែល ។ - ឧទិកិ នចំ. ទឹកជាដែល, ទឹកជារបស់ដែល, ទឹក

សំណល់ ។

ឧច្ចិនិ កិ. [ឧ+ឆិទ+អ+ហិ.ច, លុបហិ] ចូរកាត់, ចូរដកឡើង, ចូរផ្តាច់

ផ្តិល ។

ឧច្ចុ នចំ. [ឥស+ឧ, ឥ>ឧ, ស>ឆ] វត្ថុដែលជនប្រាថ្នា (អំពៅ); វិ. ឥសិយ-

កេតិ > **ឧច្ច** ១ - **ក្លេត្ត** នប៉ុ. វិស្វនៃអំពៅ, ចំការនៃអំពៅ, ១
- **យដ្ឋិ** ឥ. ដើមនៃអំពៅ ១ - **វិស** នប៉ុ. រសនៃអំពៅ, ទឹកនៃ
អំពៅ ១

ឧជុ គុ. [អជ+ឧ, អ នៃ អជ>ឧ] ធម្មជាតិប្រព្រឹត្តទៅដោយភាវៈមិនកោង
ឬ មិនវៀច (ត្រង់), វិ. **អជកិ អកុដិលភាវេន បចក្កកិ** >
ឧជុ ១ - **មត្ត** ប៉ុ. ផ្លូវដីត្រង់ ១ - **គតិ** គុ. ដែលទៅហើយដោយ
ត្រង់ ១ - **ជាតិក** គុ. មានជាតិដីត្រង់, ប្រកបដោយជាតិដីត្រង់, វិ.
ឧជុ ជាតិ យស្សា សា > **ឧជុជាតិកា, ឧជុ ជាតិ** >
ឧជុជាតិ, ឧជុជាតិយា និយុក្កា > **ឧជុជាតិកា** ១ . **ទិដ្ឋិពា**
ឥ. ភាវៈ...ជាអ្នកមានទិដ្ឋិដីត្រង់; វិ. **ឧជុ ទិដ្ឋិ អស្សាភិ** >
ឧជុទិដ្ឋិ, កស្ស ភាវោ > **ឧជុទិដ្ឋិកា** ១

ឧជុក គុ. [ឧជុ+ក.ស.] កិ.ប្រព្រឹត្តទៅដោយភាពមិនវៀច (ត្រង់), វិ.
អរណំ អកុដិលភាវេន បចក្កនំ > **ឧជុ, ឧជុ ឯច** >
ឧជុកំ ១ - **សណ្ឋាន** នប៉ុ. សណ្ឋានដីត្រង់, ទ្រង់ទ្រាយដីត្រង់ ១
- **មត្ត** ប៉ុ. ផ្លូវដីត្រង់ ១

ឧជ្ជង្គល ប៉ុ. [ឧ+ជ្ជង្គល] ផែនដីដ៏ខ្ពស់, ទីទួល (ជ្ជង្គល<ជល+តល+
អ = ប្រទេសជាទីលេចនូវទឹក (ផែនដី), វិ. **ជលំ គលកិ ឯក្កាភិ**
> **ជ្ជង្គលោ, ឧច្ឆោ ជ្ជង្គលោ** > **ឧជ្ជង្គលោ**) ១

ឧជ្ជលន្ត គុ. [ឧ+ជល+អន្ត+ល្ល] កាលរុងរឿង, កាលភ្លឺឡើង ១

ឧ

ឧជ្ឈាន ន.ប្ប. [ឧ+ឈេ+យ្យ] កិ.សំឡឹង, កិ.ពិនិត្យ, កិ.លើកទោស, កិ.តិះដៀល, កិ.អរិរទាំ, វិ. **ឧជ្ឈិយកេកិ** > **ឧជ្ឈានំ** ។ - ពហុល គុ. ច្រើនដោយកិ.លើកទោស ។ - សញ្ជិត្តា ឥ. ភាវៈ នៃ... ជាអ្នក មានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកិ.លើកទោស ។ - សញ្ជិត្តេវវត្ថុ ន.ប្ប. រឿងនៃព្រះថេរៈឈ្មោះឧជ្ឈានសញ្ជិ (ព្រះថេរៈអ្នកមានសេចក្តី សំគាល់ក្នុងកិ.លើកទោស) ។ - សញ្ជិ ប្ប. អ្នកមានសេចក្តីសំគាល់ ក្នុងកិ.តិះដៀល; វិ. **ឧជ្ឈានេ សញ្ជា** > **ឧជ្ឈានសញ្ជា**, **សា យស្មិ អភិកិ** > **ឧជ្ឈានសញ្ជិ** ។

ឧជ្ឈាបយាថ កិ. [ឧ+ឈេ+ណាបយ+ថ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យពិនិត្យ, .ឱ្យ សំឡឹង, .ឱ្យលើកទោស ។

ឧជ្ឈាបយាម កិ. [ឧ+ឈេ+ណាបយ+ស្យាម.ភ, លុប ស្យ] នឹងញ៉ាំង... ឱ្យលើកទោស, នឹងប្រឹក្សា, នឹងញ៉ាំង...ឱ្យជួយប្រឹក្សា ។

ឧជ្ឈាយន្ត គុ. [ឧ+ឈេ+អន្ត] កាលលើកទោស ។

ឧជ្ឈាយិ កិ. [ឧ+ឈេ+អ+យ្យ-អជ្ជ.] លើកទោសហើយ, សំឡឹងហើយ ។

ឧជ្ឈាយិត្វា អ. [ឧ+ឈេ+ឥ.អា+ត្វា] លើកទោសហើយ, តិះដៀល ហើយ ។

ឧជ្ឈិទិ គុ. [ឧជ្ឈ+ឥ.អា+ទិ] គឺ...លះហើយ, .លះចង់ហើយ, .ទោស ហើយ ។

ឧជ្ជហតិ កិ. [ឧ+ហា+អ+ហ.អា+តិ.វ.] តាំងឡើង, ក្រោកឡើង, រះឡើង ។

ឧដ្ឋហត្ថ កិ. [ឧ+ហ៎+អ+ហ.អា.+តុ.ច.] ចូរតាំងឡើង, ចូរក្រោកឡើង ។

ឧដ្ឋហថ កិ. [ឧ+ហ៎+អ+ហ.អា.+ថ.ច.] ចូរតាំងឡើង, ចូរក្រោកឡើង ។

ឧដ្ឋហន្ត គុ. [ឧ+ហ៎+អ+ហ.អា.+អន្ត] កាលតាំងឡើង, កាលក្រោកឡើង ។

ឧដ្ឋហិត្វា អ. [ឧ+ហ៎+អ+ហ.អា.+ឥ.អា+ត្វា] តាំងឡើងហើយ, ក្រោកឡើងហើយ ។

ឧដ្ឋហិសុ កិ. [ឧ+ហ៎+អ+ហ.អា.+ខំ.អដ្ឋ.] តាំងឡើងហើយ, ក្រោកឡើងហើយ ។

ឧដ្ឋាតព្វ គុ [ឧ+ហ៎+តព្វ] គឺ...គប្បីតាំងឡើង, គប្បីក្រោកឡើង ។

ឧដ្ឋាតិ កិ. [ឧ+ហ៎+អ+តិ.វ.] តាំងឡើង, ក្រោកឡើង, រះឡើង ។

ឧដ្ឋាបិច គុ. [ឧ+ហ៎+ណាចេ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ញ៉ាំង...ឱ្យក្រោកឡើងហើយ, - ឱ្យតាំងឡើងហើយ, - ឱ្យងើបឡើងហើយ,

ឧដ្ឋាតុំ អ. [ឧ+ហ៎+តុំ] ដើម្បីតាំងឡើង, ដើម្បីក្រោកឡើង ។

ឧដ្ឋាន នចុំ. [ឧ+ហ៎+យុ] កិ.តាំងឡើង, កិ.ក្រោកឡើង, សេចក្តីព្យាយាម, សេចក្តីក្រវើនក្រតើន; វិ. ឧដ្ឋហិយកេកិ>ឧដ្ឋានំ ។

- ដ្ឋាន នចុំ. មីជាមីតាំងឡើង ។ - ដ្ឋានសង្ហាត គុ. ពោលគឺមីជាមីតាំងឡើង, ។ - កាល ចុំ. កាលជាមីក្រោកឡើង, កាលជាមីក្រវើន

ក្រតើន ។ - វិយវន្ត គុ. អ្នកមានព្យាយាមជាគ្រឿងតាំងឡើង,

ឧដ្ឋានវ គុ. [ឧដ្ឋាន+វន្ត] អ្នកមានព្យាយាមជាគ្រឿងតាំងឡើង, អ្នកមានសេចក្តីខ្វះខ្មែង, វិ. **ឧដ្ឋានំ យស្ស អភ័កិ > ឧដ្ឋានថា** ។

ឧដ្ឋិត គុ. [ឧ+ថា+ត, វានៃថា>ត] តាំងឡើងហើយ, ក្រោកឡើងហើយ ។

ឧណ្ណ គុ. [ឧស+ណ្ណ] សភាវៈតែងក្តៅ (ក្តៅ, កំដៅ); វិ. **ឧសភិ ធិហ-កិកិ > ឧណ្ហា** ។

ឧណ្ហាលោម ចុំ. [ឧណ្ហា+លោម] រោមត្រង់ចិញ្ចឹម ។

ឧត្តមង្គ នចុំ. [ឧត្តម+អង្គ] អវយវៈដ៏ឧត្តម (ក្បាល, អម្បែងក្បាល) ។

ឧត្តរ គុ. [ឧ+តរ+អ] ខាងលើ, ដីលើស, ដីក្រៃលែង, ប្រសើរ, មិសឧត្តរ, មិសខាងជើង ។ - **ស្វាជីក** ចុំ. សាដកសម្រាប់ពាក់ព្វដីកាយខាងលើ (សំពត់បង់ក) ។

ឧត្តរាសង្គ ចុំ. [ឧត្តរ+អា+សញ្ញ+អ] សំពត់ដែលបុគ្គលពាក់ព្វដីចំណែកនៃកាយខាងលើ (សំពត់បង់ក, ចិពរ), វិ. **ឧត្តរស្មី ធិហភាគេ អាសញ្ញយភិ វិចិយភិកិ > ឧត្តរាសខ្មោ** ។

ឧត្តរិកង្គ ចុំ. [ឧត្តរិ+អង្គ] សំឡដែលកាច់បង់នូវរសដីក្រៃលែង (តាមមំលាប់នៃបោរណាចារ្យដែលធ្លាប់ប្រែមកថា « សំឡកកូរ » ឬ «សំឡការី» បើតាមពិត ស័ព្ទនេះជាឈ្មោះសំឡអ្វីម្យ៉ាង ដែលគេនិយមប្រើក្នុងប្រទេសឥណ្ឌា) សំឡឈ្មោះឧត្តរិកង្គៈ ។

ឧត្តរិត្តា អ. [ឧ+តរ+ត.អា.+ត្តា] ឆ្លងឡើងហើយ, ឡើងហើយ, ឆ្លង

ហើយ ។

ឧត្តាន គុ. [ឧ+តន+ណ] ផ្ទារ, រាក់, រឹករាយ ។ - មុខ គុ. មានមុខ
រឹករាយ, មានមុខស្រស់ស្រាយ ។ - ត្តិ គុ. មានសេចក្តីដ៏រាក់ ។
- សេយ្យក ចុំ. អ្នកដេកផ្ទារ; វិ. **ឧក្កានំ សយភិកិ > ឧក្កាន-
សេយ្យកោ**, (សេយ្យក < សី+ឯយ្យក ឬក) ។

ឧត្តាស ចុំ. [ឧ+តស+ណ] សេចក្តីតក់ស្លុត, សេចក្តីរន្ធត់, វិ. **ឧក្កសនំ >
ឧក្កាសោ** ។

ឧត្តិដ្ឋ គុ. [ឧ+ថា, ថា>តិដ្ឋ+អ] ចិណ្ឌុជាតគឺបុគ្គលគប្បីក្រោកឡើងហើយ
ឈរនៅ, ដុំនៃរាមិសគឺភិក្ខុគប្បីក្រោកឡើងហើយឈរនៅ ។

ឧត្តិណ្ណ គុ. [ឧ+តរ+ត, ត>តណ្ណ, លុច រ] ឆ្លងឡើងហើយ, ឡើងហើយ ។

ឧទិក នចុំ. [ឧទ+ក] ធម្មជាតិធ្វើនូវកិ.ជ្រួតជ្រាប (ទឹក), វិ. **ឧទ្ធកិ រូទនំ
ករោភិកិ > ឧទកំ** ។ - ត្តិម្ព ចុំ., នចុំ. ល័ក្កចាន់, ក្អមទឹក, ថ្លូទឹក,
(តាមទំលាប់ថា «ល័ក្កចាន់សម្រាប់ដាក់នូវទឹក» ជាបរិក្ខារម្យ៉ាងរបស់
បព្វជិតអ្នកកាន់ធុតង្គ) ជាវេរចនៈនៃកិមណ្ឌល ។ - ណ្ណវំ ចុំ. ទន្លេ
ដ៏ពេញដោយទឹក, សមុទ្រដ៏ពេញដោយទឹក (អណ្ណវំ <អណ>អណ្ណ
+វ = ប្រទេសមានទឹក, ទន្លេ, សមុទ្រ) ។ - និទ្ធិ-
មនិ នចុំ. ទីជាទីកំចាត់បង់នូវទឹក, ប្រឡាយនៃទឹក, លូនៃទឹក, ផ្លូវនៃ
ទឹក, ទីជាទីហូរទៅនៃទឹក (និទ្ធិមនិ<និ+ធម+យុ) ។ - មណិក
ចុំ. ពាងនៃទឹក ។ - ធារា ឆ. ទន្លេនៃទឹក, ផ្ទារនៃទឹក ។ - បុព្វឡក

ឧ

ចុំ. ពពុះនៃទឹក, ក្រពេញនៃទឹក ។ - វាវ ចុំ. វេនជាទីដងនូវទឹក, វេន
ជាទីនាំនូវទឹក ។

ឧទកុម្ម ចុំ. [ឧទ+កុម្ម] ក្រុមនៃទឹក, ក្រុមដ៏ពេញដោយទឹក ។

ឧទគ្គរាវ ចុំ. [ឧទគ្គ+រាវ] រាវនៃសេចក្តីត្រេកអរ (ឧទគ្គ<ឧ+អគ្គ ឬ
ឧទ+អគ្គ) ។

ឧទវិន្ទុ នចុំ. [ឧទ+វិន្ទុ] ដំណាក់នៃទឹក ។

ឧទពិន្ទុនិបាត ចុំ. [ឧទពិន្ទុ+និបាត] កិ.ធ្លាក់ចុះនៃដំណាក់នៃទឹក, កិ.ស្រាក់ចុះ
នៃដំណាក់នៃទឹក, (និបាត<និ+បត+ណ) ។

ឧទព្វហិ កិ. [ឧ+អ+វហ+អ+ល្អ-អជ្ជ., ចុះទ-អា.] បានអូសឡើងហើយ,
បានទាញឡើងហើយ ។

ឧទរបដល ឧចុំ. [ឧទរ+បដល] ដំបារនៃពោះ (ផ្នែនៃពោះ) ។

ឧទបាទិ កិ. [ឧ+អ+បទ+អ+ល្អ-អជ្ជ. ចុះទ-អា.] បានកើតឡើងហើយ,
កើតឡើងហើយ ។

ឧទយន្ត គុ. [ឧទិ+អន្ត] កាលរះឡើង, កាលកើតឡើង ។

ឧទយព្វយ ចុំ. [ឧទយ+វយ] កិ.កើតឡើងនិងកិ.សូន្យទៅ ។

ឧទាន នចុំ. [ឧទ+យុ] ពាក្យជាគ្រឿងបន្លឺឡើង, (ពាក្យបន្លឺដោយ
សោមនស្ស) ឧទាន, វិ. ឧទកិ ឯកោកិ > ឧទាន ។

ឧទានេតិ កិ. [ឧទ+នា+ណេ+តិ-វ.] បន្លឺ, បន្លឺឡើង ។

ឧទាហ និ. ឬតា, ឬក៏ ។

ឧទ្ធុ ចុំ. រោ ១

ឧទ្ធាន នចុំ. [ឧ+ទេ+យ្យ] វត្ថុសម្រាប់រូបរួមទុក ឬរក្សាទុក (ត្រួតណោត),

វិ. ឧទ្ធាយភិ រក្ខភិ ឯកេនាភិ > ឧទ្ធានំ ។

ឧទ្ធាម គុ. [ឧ+មាម] មានកិ.ទូន្មានពីឡើងហើយ (កញ្ជ្រោលឡើងហើយ);

វិ. ឧទ្ធាកោ ទាមា យេន សោ > ឧទ្ធាមោ (មាម <មម+ណ
= កិ.បង្ហាត់, កិ.បង្វឹក; វិ. ឧមនំ > ទាមោ) ។

ឧទិក្ខតិ កិ. [ឧ+ឥក្ខ+អ+តិ.វ. ចុះ ទ.អា.] ងើបមើល, ក្រឡេកមើល ។

ឧទ្ធិស្ស អ. [ឧ+ទិស+ត្វា] ឧទ្ធិស , ចំពោះ , សំដៅ ។

ឧទិរយេ កិ. [ឧ+ន្យ្រ+ណយ+ឯយ្យ.ស, ចុះ ទ.អា.] គប្បីពោល ។

ឧទុក្ខល ចុំ. ត្បាល ។

ឧទ្ទេស ចុំ. [ឧ+ទិស+ណ] ឧទ្ទេស, កិ.សំដែងឡើង, គឺបុគ្គលគប្បី
សំដែងឡើង (បាលី) ។ - វាត្ថុ នចុំ. វត្ថុគឺបុគ្គលគប្បីសំដែងឡើង,
វត្ថុគឺបុគ្គលគប្បីឧទ្ធិស, ឧទ្ទេសវត្ថុ ។

ឧទ្ធិ និ. ខាងលើ, ក្នុងខាងលើ, ជាន់ខាងលើ ។

ឧទ្ធិគ្គ គុ. [ឧទ្ធិ+អត្ត] មានចុងក្នុងខាងលើ, មានចុងឯឡើងលើ, វិ. ឧទ្ធិ
អត្តោ យេសន្តិ > ឧទ្ធិគ្គា ។

ឧទ្ធិច្ច នចុំ. [ឧទ្ធិត+ណ្យ] រាវៈនៃចិត្តរាយមាយ, រាវៈនៃចិត្តអណ្តែត
អណ្តែង, ឬសេចក្តីរាយមាយ; វិ. ឧទ្ធិ ចុនាភិ ភម្យភិ >

ឧ

**ឧទ្ធកំ (ចំកំ), ឧទ្ធកស្ស ភាថា > ឧទ្ធចំ, ឧទ្ធកំ ឯថ
ថា > ឧទ្ធចំ ។**

**ឧទ្ធជី គុ. [ឧ+ធរ+ត, ត>ជ] សភាវៈដែលចុក្កុលរើឡើងហើយ, -ស្រង់
ឡើងហើយ, ជកឡើងហើយ, វិ. ឧទ្ធវិយក្កាភិ > ឧទ្ធជោ ។**

**ឧទ្ធនិ នប្ប. [ឧ+ធា+យ្យ] ភាជនៈមានផ្ទាំងជាដើមជាទីដែលជនដឹកល់ព្រះខ្នង
លើ (ជើងក្រាន); វិ. ឧទ្ធគំ ជ័យភិ ថាល្យាទិកមស្មិន្តិ >
ឧទ្ធនំ ។ - បន្តិ ឥ. របៀបនៃជើងក្រាន, ជួរនៃជើងក្រាន ។**

ឧទ្ធវន្តិ គុ. [ឧ+ធរ+អន្ត+ល្យ] កំពុងរើឡើង , កំពុងបោចរោច ។

**ឧទ្ធវិញ្ញា អ. [ឧ+ធរ+ឥ.អា.+ញា] រើឡើងហើយ, ស្រង់ឡើងហើយ,
កកាយហើយ, បោចរោចហើយ ។**

**ឧទ្ធគ្នល គុ. [ឧ+នង្គល] មាននង្គលក្នុងខាងលើ ឬមាននង្គលលើកឡើង
ហើយ, វិ. ឧទ្ធគំ នទ្ធគំ យស្ស សោ > ឧទ្ធគំលោ, ឧទ្ធគំ
នទ្ធគំ យេន សោ ថា > ឧទ្ធគំលោ ។**

ឧទ្ធពត គុ. [ឧ+នម+ត] ងើបឡើងហើយ, ប៉ោងឡើងហើយ ។

**ឧទ្ធព្យ គុ. [ឧ+នឡ] មានមានៈដូចជាបបូសលើកឡើងហើយ, វិ. ឧទ្ធព្យោ
មាននឡោ យេន សោ > ឧទ្ធព្យោ ។**

ឧទ្ធវាចនិ នប្ប. [ឧ+នម+យ្យ] កិ.បន្តិឡើង, កិ.គីកកង ។

ឧបកដ្ឋិ គុ. [ឧប+កណ្ណ > ឧបកដ្ឋ] ចូលទៅកាន់ទីជិត, ចូលទៅជិត, (ជិត,

ជិតហើយ), វិ. **កណ្ណំ សម័ចំ ឧបកកោ > ឧបកដ្ឋោ** ។

ឧបកឡ្ហតិ កិ. [ឧប+កឡ្ហ+អ+តិ.វ] យឺតចូលទៅ, ទាញចូលទៅជិត ។

ឧបកប្បនិក គុ. [ឧប+កប្ប+យ្យ, យ្យ>អនក] ដែលចូលទៅសម្រេច ។

ចុំ. កាមដែលចូលទៅសម្រេច, សេចក្តីប្រាថ្នាដែលចូលទៅសម្រេច ។

ឧបករណ នចុំ. [ឧប+ករ+យ្យ] (វត្ថុ) ជាគ្រឿងធ្វើនូវសេចក្តីមនុកបំរុង.

គ្រឿងឧបករណ៍, វិ. **ឧបករោភិ ឯកោភិ > ឧបករណំ** ។

- **ប្បដិពទ្ធ** គុ. ដែលជាប់ចំពោះដោយគ្រឿងឧបករណ៍ ។

ឧបក អស.ន. ឈ្មោះឧបកៈ ។ - **អាជីវកវត្ថុ** នចុំ. រឿងនៃអាជីវកឈ្មោះឧបកៈ ។

ឧបការក ចុំ., នចុំ. [ឧប+ករ+ណ្ណ] អ្នកមនុកបំរុង, អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីមនុកបំរុង (អ្នកមានឧបការៈ); វិ. **ឧបករោភិ ភិ > ឧបការកោ** ។

ឧបការ ចុំ. [ឧប+ករ+ណ] អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីមនុកបំរុង, អ្នកមានឧបការៈ, កិ.ធ្វើនូវសេចក្តីមនុកបំរុង (ឧបការៈ) វិ. **ឧបករោភិភិ > ឧបការោ. ឧបការោ យស្ស អភិភិ > ឧបការោ. ឧបករណំ > ឧបការោ** ។ - មុខ នចុំ. ឧបការៈ ជាប្រធាន, ឧបាយជាប្រធាននៃ កិ.ធ្វើនូវសេចក្តីមនុកបំរុង ។ - វសី ចុំ. អំណាចនៃឧបការៈ, អំណាចនៃគុណជាគ្រឿងធ្វើនូវសេចក្តីមនុកបំរុង ។

ឧបការិកា ឥ. [ឧប+ករ+ណ្ណ+ឥ.អា.+អា.ឥ.] អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីមនុកបំរុង,

អ្នកមានឧបការៈ ។

ឧបក្កិលិដ្ឋី គុ. [ឧប+កិលិស+ត] គឺ...ឱ្យចូលទៅសោហ្មងហើយ , ចូលទៅ
ឱ្យសោហ្មងហើយ ។

ឧបក្កិលេស ចុំ. [ឧប+កិលិស+ណ] ធម៌ជាគ្រឿងចូលទៅសោហ្មង,
ឧបក្កិលេស; វិ. **ឧបក្កិលិស្សុតិ ឯកេនាភិ** > **ឧបក្កិ-
លេសោ** ។

ឧបកីតក គុ. [ឧប+កិ+ត+ក.ស.] ជាអ្នកគឺ...ចូលទៅទិញហើយ , លោះ
ហើយ ។ - វាទៈ ចុំ. វាទៈថាភិក្ខុឈ្មោះនន្ទគឺព្រះមានព្រះភាគលោះ
ហើយ ។

ឧបក្កុបក្ក គុ. [ឧបក្ក+ឧបក្ក] អ្និនឡើងហើយៗ, មុំឡើងហើយៗ,
ដោរឡើងហើយៗ, ដោរឡើងក្រែកលែង (ឧបក្កិ<ឧ+បច+ត) ។

ឧបគច្ឆ កិ. [ឧប+គម+អ+ហិ.ច., លុច ហិ] ចូរចូលទៅដល់, ចូរចូលទៅ
ជិត ។

ឧបគច្ឆន្ត គុ. [ឧប+គម+អន្ត] កាលចូលទៅដល់, កាលចូលទៅជិត ។

ឧបគច្ឆន្តិ កិ. [ឧប+គម+អ+អន្តិ.វ.] ចូលទៅដល់, ចូលទៅជិត ។

ឧបគញ្ជិ កិ. [ឧប+គម+អ+ញ្ជ.អដ្ឋ.] ចូលទៅដល់ហើយ, ចូលទៅជិត
ហើយ ។

ឧបគត គុ. [ឧប+គម+ត] ចូលទៅដល់ហើយ, ចូលទៅជិតហើយ, នៅ
ហើយ, កើតហើយ ។

ឧបគន្ធិ អ. [ឧប+គម+តុំ] ដើម្បីចូលទៅដល់, ដើម្បីចូលទៅជិត, ចូល
ទៅរក ។

ឧបគន្ធា អ. [ឧប+គម+ត្វា] ចូលទៅដល់ហើយ, ចូលទៅជិតហើយ, ចូល
ទៅរកហើយ ។

ឧបគមន ន.ប៉ុ. [ឧប+គម+យុ] កិ.ចូលទៅដល់, កិ.ចូលទៅជិត; វិ. **ឧប-
គម្យកេកិ** > **ឧបគមនំ** ។ - ការណ៍ ន.ប៉ុ. ហេតុអីកិ.ចូលទៅ
ជិត, ហេតុនៃកិ.ចូលទៅជិត ។

ឧបគមិស្សន្តិ កិ. [ឧប+គម+អ+ឥ.អា.+ស្សន្តិ.ភ.] នឹងចូលទៅដល់ , នឹងចូល
ទៅជិត, នឹងចូលទៅរក ។

ឧបគុយ្ហិត្វា អ. [ឧប+គុហ+យ+ឥ.អា+ត្វា] ចូលទៅលាក់ហើយ ,
លាក់ទុកហើយ, បិទបាំងហើយ, ចូលទៅឱបហើយ, ឱបហើយ ។

ឧបឃាត គុ. [ឧប+ហន, ហន>ឃាត+ណ] កិ.ចូលទៅចៀតចៀន , កិ.
ចូលទៅសម្លាប់, កិ.ចូលទៅខ្ទប់; វិ. **ឧបហននំ** > **ឧបឃារកា** ។

ឧបចារ ចុំ. [ឧប+ចរ+ណ] ធម៌ជាគ្រឿងប្រព្រឹត្តជិត ឬកិ.ប្រព្រឹត្តិទៅជិត
(ឧបចារះ); វិ. **ឧបចរកិ ឯកេនាកិ** > **ឧបចារេរ, ឧបចរុណំ
ចា** > **ឧបចារេរ** ។ - ជ្ឈាន ន.ប៉ុ. ឈានប្រព្រឹត្តទៅដោយ
អំណាចនៃធម៌ជាគ្រឿងប្រព្រឹត្តជិត, ឈានប្រព្រឹត្តទៅដោយ
អំណាចនៃឧបចារសមាធិ ។ - ត្ថិ ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់ឧបចារះ,
ត្រូវការដល់ឧបចារះ ។ - ប្បនាវស ចុំ. អំណាចនៃឧបចារសមាធិ

ឧ

និងអប្បនាសមាធិ ។ - សមាធិ ចុំ. សមាធិប្រព្រឹត្តទៅក្នុង ឧបចារះ,
ឧបចារសមាធិ; វិ. ឧបចារេ បចក្កោ សមាធិ >
ឧបចារសមាធិ ។

ឧបចិក ចុំ. [ឧប+ចិ+ក] សត្វចូលទៅក្នុង (កណ្តៀវ); វិ. ឧបចិនា-
កិក > ឧបចិកោ ។ - អាទិ គុ. (សត្វ) មានកណ្តៀវជាដើម ។

ឧប្បច្ច អ. [ឧ+បត+ត្វ] អណ្តែតទៅហើយ, ហោះឡើងហើយ, កន្លង
ហើយ ។

ឧបច្ចតា កិ. [ឧប+អតិ > ឧបច្ច+អ+តម+អា.ហិ.] បានចូលទៅកន្លងហើយ,
កន្លងបង់ហើយ ។

ឧបច្ចិដ្ឋិ កិ. [ឧប+ធិទ+យ+ល្ប-អដ្ឋ.] ចូលទៅកាត់ហើយ, ផ្តាច់បង់
ហើយ ។

ឧបច្ចិន្តិ កិ. [ឧប+ធិទ+អ+តិ-វ, ចុះនិ.អា.] ចូលទៅកាត់, កាត់ផ្តាច់,
ផ្តាច់ ។

ឧបច្ចិន្តិ គុ. [ឧប+ធិទ+ត] គឺ...ចូលទៅកាត់ហើយ, -ផ្តាច់បង់ហើយ ។

ឧបជ្ឈាយ ចុំ. [ឧប+ឈ+ណ] អ្នកចូលទៅសំឡឹងមើលនូវទោសតូច
និងទោសធំរបស់សិស្ស (ឧបជ្ឈាយ័យ); វិ. សិស្សានំ ចជ្ជាបជ្ជំ
ឧបនិជ្ឈាយកិក > ឧបជ្ឈាយេ ។ - វត្តិ នចុំ. វត្តតិសម្មិ
វិហារិកតប្បិធ្វើដល់ឧបជ្ឈាយ័យ ។ - អាទិវត្ត នចុំ. វត្តមានឧប-
ជ្ឈាយវត្តជាដើម ។ - អាទិ គុ. (សហគម្មិក) មានឧជ្ឈាយ័យជា

ដើម ១

ឧបញ្ញាត គុ. [ឧប+ញា+ត] គឺ...ចូលទៅដឹងហើយ ។

ឧបដ្ឋបេតិ កិ. [ឧប+ថេ+ណេ+តិ.វ.] ចូលទៅតាំងទុក, ញ៉ាំង...ឱ្យចូល
ទៅតាំងទុក, ឱ្យចូលទៅដកល់ទុក ។

ឧបដ្ឋបេត្វា អ. [ឧប+ថេ+ណេ+ត្វា] ចូលទៅដកល់ទុកហើយ, ញ៉ាំង...
ឱ្យចូលទៅតាំងទុកហើយ ។

ឧបដ្ឋហថ កិ. [ឧប+ថា+អ+ហ.អា.+ថ.ប.] ចូរចំរើ, ចូរទំនុកចំរុង, ចូរផ្គត់
ផ្គង់ ។

ឧបដ្ឋហន្តិ កិ. [ឧប+ថា+អ+ហ.អា.+អន្តិ.វ.] ចំរើ, ទំនុកចំរុង, ផ្គត់ផ្គង់ ។

ឧបដ្ឋហន្ត គុ. [ឧប+ថា+ហ.អា.+អន្ត] កាលចំរើ, កាលទំនុកចំរុង, កាល
ផ្គត់ផ្គង់ ។

ឧបដ្ឋហិ កិ. [ឧប+ថា+អ+ហ.អា.+ហ្ម.អដ្ឋ.] ចំរើហើយ, ទំនុកចំរុង
ហើយ, ប្រាកដហើយ ។

ឧបដ្ឋហិតុកាម គុ. [ឧបដ្ឋហិតុ+កាម] អ្នកចង់ដើម្បីចំរើ, អ្នកចង់ដើម្បី
ទំនុកចំរុង, អ្នកមានប្រាថ្នាដើម្បីចំរើ ។

ឧបដ្ឋហិសុ កិ. [ឧប+ថា+អ+ហ.អា.+ខំ.អដ្ឋ.] ចូលទៅតាំងទុកហើយ,
ចំរើហើយ, ប្រាកដហើយ ។

ឧបដ្ឋាក ប៉ុ. [ឧប+ថា+ណុ] អ្នកចំរើ, អ្នកទំនុកចំរុង, អ្នកផ្គត់ផ្គង់ ; វិ.
ឧបដ្ឋាកិកិ > ឧបដ្ឋាកោ ។ - កុល នប៉ុ. ត្រកូលនៃជនជា

ឱ

ឧបដ្ឋាករ មនុស្ស ចុំ. មនុស្សអ្នកមិនកប់រុង, មនុស្សជាឧបដ្ឋាករ

ឧបដ្ឋាតព្វ គុ. [ឧប+ថា+តព្វ] គឺ...គប្បីមិនកប់រុង, .គប្បីបំរើ, .គប្បីផ្គត់ផ្គង់ ។

ឧបដ្ឋាតិ កិ. [ឧប+ថា+អ+តិ.វ.] មិនកប់រុង, បំរើ, ប្រាកដ ។

ឧបដ្ឋាន នចុំ. [ឧប+ថា+យ្យ] កិ.មិនកប់រុង, កិ.បំរើ, កិ.ផ្គត់ផ្គង់ ; វិ.

ឧបដ្ឋិយកេកិ> ឧបដ្ឋានំ ។ មីជាមីគាល់; វិ. ឧបដ្ឋាភិ

ងក្កាភិ> ឧបដ្ឋានំ ។ .ការិកា ឥ. អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីមិនកប់រុង ។

- បុប្ផ នចុំ. ផ្កាសម្រាប់បំរើ ។ - សាលា ឥ. សាលាជាមីបំរើ,

សាលាសម្រាប់បំរើ ។ - វេលា ឥ. វេលាជាមីបំរើ ។

ឧបដ្ឋាបិទិ គុ. [ឧប+ថា+ណាចេ+ឥ.អា.+ទិ] គឺ ឱ្យមិនកប់រុងហើយ,
. ឱ្យបំរើហើយ ។

ឧបដ្ឋាបេត្វា អ. [ឧប+ថា+ណាចេ+ត្វា] ញាំង ... ឱ្យមិនកប់រុងហើយ,
- ឱ្យចូលទៅតាំងទុកហើយ, . ឱ្យបំរើហើយ ។

ឧបដ្ឋាយិកា ឥ. [ឧប+ថា+ណ្ហ+ឥ.អា, ផ្កាស់អា រចស់ថា>អាយ+អា.ឥ.] អ្នក
បំរើ, ស្ត្រីជាឧបដ្ឋាយិកា ; វិ. ឧបដ្ឋាភិកិ> ឧបដ្ឋាយិកា ។

ឧបដ្ឋិតស្សតិ គុ. [ឧបដ្ឋិត+សតិ] អ្នកមានសតិចូលទៅតាំងទុកហើយ, អ្នក
មានស្មារតីដក់លំអាំហើយ; វិ. ឧបដ្ឋិកា សភិ យេន សោ>

ឧបដ្ឋិកស្សតិ ។ - ពិ ឥ. ភាវៈនៃ...នោះជាអ្នកមានសតិចូលទៅ
តាំងទុកហើយ, .ដក់លំអាំហើយ ។

ឧបដ្ឋិត គុ. [ឧប+ថា+ត, អាណែថា>ត] ចូលទៅតាំងទុកហើយ, ដឹកល់
មាំហើយ ។

ឧបដ្ឋិយមាន គុ. [ឧប+ថា, អាណែថា>ត+យ+មាន] គឺ...កាលចំរើ, .កាល
ទំនុកចំរុង ។

ឧបឌ្ឍ គុ. [ឧប+អឌ្ឍ] ពាក់កណ្តាល, កន្លះ ។ - កាយ ចុំ. កាយពាក់
កណ្តាល, ពាក់កណ្តាលនៃកាយ ។ - បីថៃ ចុំ. ផ្លូវពាក់កណ្តាល, ពាក់
កណ្តាលនៃផ្លូវ ។ - វិញ្ញា ឆុំ. ភត្តពាក់កណ្តាល ។ - វិជ្ជា ឆុំ. ភាវៈ
នៃខ្លួនជាស្តេចពាក់កណ្តាល, រាជ្យពាក់កណ្តាល, ពាក់កណ្តាល
នៃរាជ្យ ។ - សេសកាល ចុំ. កាលនៃ...ដ៏សេសពាក់កណ្តាល ។
- អារសេស គុ. ចំណែកដ៏សេសចុះពាក់កណ្តាល, ដ៏សេសចុះ
ចាក...ពាក់កណ្តាល ។ - ឧបឌ្ឍ គុ. ពាក់កណ្តាលនិងពាក់កណ្តាល,
ពាក់កណ្តាលក្រៃពេក ។ - ឧបោសថកម្ម ឆុំ. ឧបោសថកម្មពាក់
កណ្តាល ។

ឧប្បណុប្បណុកជាតិ គុ. [ឧប្បណុប្បណុក+ជាតិ] មានរោគលឿងឡើង
លឿងឡើងកើតហើយ, មានរោគលឿងក្រៃពេកកើតហើយ
(ឧប្បណុ<ឧ+បឌិ+ឧ) ។

ឧបតិតុំ អ. [ឧ+បត+ត.អា.+តុំ] ដើម្បីហោះឡើង, - អណ្តែតឡើង, - ហើរ
ឡើង, ដើម្បីងើបឡើង ។

ឧបតិស្ស អស.ន. ឈ្មោះឧបតិស្សៈ ។ - ក្តាម ចុំ. ស្រុកឈ្មោះឧបតិស្សៈ ។

ឱ

. មាណវំ ចុំ. មាណពឈ្មោះឧបតិស្សៈ ។ - បរិព្វាជក ចុំ. បរិព្វា-
ជកឈ្មោះឧបតិស្សៈ ។

ឧបត្ថម្ភ ចុំ. [ឧប+ថវ+អ, ចុះនិ.អា.] ការឧបត្ថម្ភ,ការគាំទ្រ, សេចក្តីទំនុក
ចំរុង; វិ. **ឧបត្ថម្ភិយកេកិ** > **ឧបត្ថម្ភនំ, ឧបត្ថម្ភនំ** >
ឧបត្ថម្ភោ ។ - ភូតិ គុ. មានសេចក្តីទំនុកចំរុងកើតហើយ; វិ.
ឧបត្ថម្ភោ ភូកោ យស្ស សោ > **ឧបត្ថម្ភភូកោ** ។

ឧបត្ថម្ភយមាន គុ. [ឧប+ថវ+ណយ+មាន, ចុះនិ.អា.] កាលទំនុកចំរុង,
កាលទល់ទ្រ, កាលគាំទ្រ ។

ឧបថវាវី ចុំ. [ឧបថ+វ+ណី] អ្នកប្រព្រឹត្តខុសផ្លូវ, អ្នកមានកិ.ប្រព្រឹត្តិ
ខុសផ្លូវជាប្រក្រតី ។

ឧបទ្ធវ័ ចុំ. [ឧប+ទុ+អ] អន្តរាយជាហេតុចូលទៅចៀតចៀន (ឧបទ្រព,
អន្តរាយ); វិ. **ឧបកន្វា ធនកិ ចិឡេកិ ឯកេនាភិ** >
ឧបទ្ធវោ ។

ឧបទ្ធវ័ត គុ. [ឧប+ទុ+ត] គឺ...ចូលទៅចៀតចៀនហើយ, -ប្រទ្ធវ័ស្ត
ហើយ ។

ឧបធារណ ឆចុំ. [ឧប+ធារ ឬ ធារ+យ្យ] កិ.ពិចារណា; វិ. **ឧបធា-**
រិយកេកិ > **ឧបធារណំ** ។

ឧបធារិយមាន គុ. [ឧប+ធារ+និ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលចូលទៅទ្រទ្រង់,
-កាលពិចារណា, -កាលទ្រោស, -កាលបាំង ។

ឧបធារេត្វា អ. [ឧប+ធរ+ណេ+ត្វា] ពិចារណាហើយ, លែលកហើយ ។

ឧបធារេន្ត គុ. [ឧប+ធរ+ណេ+អន្ត] កាលចូលទៅទ្រទ្រង់, កាលត្រួតត្រា, កាលពិចារណា ។

ឧបធារេមិ កិ. [ឧប+ធរ+ណេ+មិ.វ.] ចូលទៅទ្រទ្រង់, ពិចារណា, ត្រួតត្រា, លែលក ។

ឧបធារមាស គុ. [ឧប+ធារ+មាស] កាលស្ទុះទៅ, កាលស្ទុះចូលទៅ, កាលលឿនចូលទៅ ។

ឧបធារិត្វា អ. [ឧប+ធារ+ឥ.រា.+ត្វា] ស្ទុះទៅហើយ, ស្ទុះចូលទៅហើយ, លឿនចូលទៅហើយ ។

ឧបធារិស្ស កិ. [ឧប+ធារ+អ+ឱ.អដ្ឋ.] ស្ទុះចូលទៅហើយ, លឿនចូលទៅហើយ ។

ឧបធិ ចុំ. [ឧប+ធ+ឥ] កិលេសជាគ្រឿងចូលទៅទ្រទុក; **វិ. ឧបធាភិ** ឯកោភិ > **ឧបធិ**; (ឧបធិ ស័ព្ទនេះ ជាឈ្មោះកិលេស ៤ យ៉ាងមាន **ភាមុបធិ** ជាដើម) ។ - **ពន្លឺន** គុ. អ្នកមានកិលេសឈ្មោះឧបធិជាគ្រឿងចង ។ - **វិវេក** ចុំ. សេចក្តីស្ងាត់ចាកកិលេសឈ្មោះឧបធិ ។ - **សម្បទា** ឥ. កិ.ដល់ព្រមដោយឧបធិ ឬដោយឧបធិវិវេក ។ - **សំខិយ** ចុំ. ធម៌ជាមិអស់ទៅព្រមនៃកិលេសឈ្មោះឧបធិ, (សំខិយ <សំ+ឱ+ណ) ។

ឧបនន្ត អស.ន. ភិក្ខុឈ្មោះឧបនន្ត ។ - **សក្យបុត្តវត្ថុ** នចុំ. រឿងនៃភិក្ខុជា

ឱ

បុត្រនៃសក្យៈឈ្មោះឧបនន្ទ ។

ឧបនយ្ហន្តិ គុ. [ឧប+នហ+យ+អន្ត] កាលចូលទៅចង, កាលចងមាំ ។

ឧបនយ្ហន្តិ កិ. [ឧប+នហ+យ+អន្តិ.វ.] ចូលទៅចង, ចងមាំ, ចងទុក ។

ឧបនាមេត្វា អ. [ឧប+នម+ណេ+ត្វា] បង្ហាន់ចូលទៅជិតហើយ,
ញ៉ាំង...ឱ្យបង្ហាន់ចូលទៅហើយ, ញ៉ាំង...ឱ្យឱនចូលទៅហើយ ។

ឧបនាមេន្តិ គុ. [ឧប+នម+ណេ+អន្ត] កាលបង្ហាន់ចូលទៅ, កាល
ញ៉ាំង...ឱ្យបង្ហាន់ចូលទៅ, ឱ្យឱនចូលទៅ ។

ឧបនាមេសិ កិ. [ឧប+នម+ណេ+ស្ប.អជ្ជ.+ស.ភា.] បង្ហាន់ចូលទៅ
ហើយ, បង្ហាន់ទៅជិតហើយ ។

ឧបនិយំសន្តិ គុ. [ឧប+និ+យំស+អន្ត+ស្ប] កាលចូលទៅដង្កុស, កាល
ចូលទៅជ្រៀតច្រៀត ។

ឧបនិឆាយ អ. [ឧប+និ+ឆ+ត្វា] ចូលទៅតាំងទុកហើយ, ដកល់មាំ
ហើយ, ប្រៀបធៀបហើយ, ប្រៀបផ្ទឹមហើយ ។

ឧបនិសិទ្ធិកថា ឥ [ឧបនិសិទ្ធិ+កថា] វាចាជាហេតុផោលនៃបុគ្គល
អ្នកអង្គុយជិត (ឧបនិសិទ្ធិ<ឧប+និ+សទ, សទ>សិទ+ត,
ត>ឥន្ទ) ។

ឧបនិសិទ្ធិ កិ. [ឧប+និ+សទ, សទ>សិទ+អ+អន្តិ.វ.] អង្គុយជិត ។

ឧបនិសិទ្ធិតុំ អ. [ឧប+និ+សទ, សទ>សិទ+ឥ.ភា.+តុំ] ដើម្បីអង្គុយជិត ។

ឧបនិស្សយ ចុំ. [ឧប+និ+សិ+អ] ធម៌ជាទីចូលទៅដេកអាស្រ័យ, ឧប.

និស្ស័យ; វិ. ឧបនិស្ស័យកិ ឯក្ការកិ> ឧបនិស្ស័យោ ។

- ការណ៍ នចុំ. ហេតុនៃឧបនិស្ស័យ ។ - ធម្មសង្ខាត គុ. ពោល
គឺធម៌ជាឧបនិស្ស័យ ។ - ពល នចុំ. កំលាំងនៃឧបនិស្ស័យ ។ - ភាវ័
ចុំ. ភាវៈនៃ...ជាឧបនិស្ស័យ ។ - សម្បត្តិ ឆ. កិ.ដល់ព្រមដោយ
ឧបនិស្ស័យ, សម្បត្តិគឺឧបនិស្ស័យ ។ - សម្បន្តត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ...
ជាអ្នកមានឧបនិស្ស័យដល់ព្រមហើយ, -ជាអ្នកដល់ព្រមហើយដោយ
ឧបនិស្ស័យ ។

ឧបនិស្ស័យ អ [ឧប+និ+សិ+ត្វ] ចូលទៅអាស្រ័យហើយ ។

ឧបនីត គុ. [ឧប+និ+ត] គឺ...នាំចូលទៅហើយ ។ - វ័យ គុ. អ្នកមាន
វ័យគឺជានាំចូលទៅហើយ ។

ឧបនេតិ កិ. [ឧប+និ+អ+តិ.វ.] នាំចូលទៅ, នាំចូលទៅជិត ។

ឧបនេត្វា អ. [ឧប+និ+ត្វ] នាំចូលទៅហើយ, នាំចូលទៅជិតហើយ ។

ឧបនេន្ត គុ. [ឧប+និ+អន្ត] កាលនាំចូលទៅ, កាលនាំចូលទៅជិត ។

ឧបនេស្សាមិ កិ. [ឧប+និ+អ+ស្សាមិ.ភ.] នឹងនាំចូលទៅ, នឹងនាំចូលទៅ
ជិត ។

ឧបបជ្ជតិ កិ.[ឧប+បទ+យ+តិ.វ.] ចូលទៅដល់, ចូលទៅជិតដល់, កើត ។

ឧប្បជ្ជតិ កិ. [ឧ+បទ+យ+តិ.វ.] កើត, កើតឡើង ។

ឧបបជ្ជមានិ គុ. [ឧប+បទ+យ+មាន] កាលចូលទៅជិតដល់, កាលកើត,
កំពុងកើត ។

- ឧប្បជ្ជមាន គុ. [ឧ+បទ+យ+មាន] កាលកើត, កាលកើតឡើង ។
- ឧបបជ្ជវេ កិ. [ឧប+បទ+យ+តិ ឬ អន្តិ-^(១)វ.] ចូលទៅដល់, កើត ។
- ឧប្បជ្ជវេ កិ. [ឧ+បទ+យ+តិឬ អន្តិ-(១)វ] កើត, កើតឡើង ។
- ឧបបត្តិ ឥ. [ឧប+បទ+តិ] កិ.ចូលទៅដល់, កិ.កើត, កំណើត; វិ.

ឧបប្បជ្ជនំ > ឧបបក្កិ ។

- ឧប្បត្តិ ឥ. [ឧ+បទ+តិ] កិ.កើត, កំណើត; វិ. **ឧប្បជ្ជនំ > ឧប្បក្កិ ។**
- ឧបបរិក្ខិត្តា អ. [ឧប+បរិ+ឥក្ខ+ឥ.អា.+ត្វា] ចូលទៅឃើញជុំវិញហើយ, ពិចារណាហើយ ។
- ឧបបរិក្ខិស្សតិ កិ. [ឧប+បរិ+ឥក្ខ+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ-ភ.] នឹងចូលទៅ ឃើញជុំវិញ, នឹងពិចារណា ។
- ឧបបារមី ^{ANARAL} [ឧប+បារ+ឥ+ល្យ] ធម្មជាតិជាហេតុចូលទៅជិតដល់នូវត្រើយ គីនិញ្ញាស (ឧបបារមី); វិ. **ឧបកន្ធា និញ្ញាសបារំ ឯកិ ឯកា- យាកិ > ឧបបារមី ។**

- ឧបព្វជន្ត គុ. [ឧប+វជ+អន្ត] កាលសឹក (កាលចូលទៅវៀរ) ។
- ឧបព្វជិត គុ. [ឧប+វជ+ឥ.អា.+ត] សឹកហើយ ។ - បុព្វ គុ. ធ្លាប់សឹក ហើយ ។

ឧបព្វជិត្តា អ. [ឧប+វជ+ឥ.អា.+ត្វា] សឹកហើយ ។

១ ធ្លាស់ តិ ឬ អន្តិ-វ.> វេ ។

- ឧបព្វជិស្សាមិ កិ. [ឧប+វជ+អ+ផ.អា.+ស្សាមិ.ភ.] នឹងសឹក ។
- ឧបញ្ចជេតុំ អ. [ឧប+វជ+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យសឹក ។
- ឧបញ្ចជេយ្យំ កិ. [ឧប+វជ+ណេ+ឯយ្យំ.ស.] គប្បីញ៉ាំង... ឱ្យសឹក,
គប្បីផ្សឹក ។
- ឧបញ្ចជេថំ កិ. [ឧប+វជ+ណេ+ថំ.ច.] ចូរញ៉ាំង...ឱ្យសឹក, ចូរផ្សឹក ។
- ឧបព្យាហរំ គុ. [ឧប+វិ+អា+ហរ+អន្ត+សិ.វិ, ផ្លាស់ ន្ត+សិ.វិ.>អំ] កាល
ចូលទៅជិតពោល, កំពុងចូលទៅពោល ។
- ឧបភោគ ចុំ. [ឧប+ភុជ+ណ] គ្រឿងប្រើប្រាស់ជិតខាង, គ្រឿងឧប-
ភោគ ។ - ជាតិ នចុំ. វត្ថុជាគ្រឿងប្រើប្រាស់ជិតខាង, វត្ថុជាគ្រឿង
ឧបភោគ ។ - បរិភោគភណ្ឌ នចុំ. ភណ្ឌៈគឺគ្រឿងឧបភោគនិង
គ្រឿងបរិភោគ (ឧបភោគ = គ្រឿងប្រើប្រាស់, បរិភោគ =
គ្រឿងស៊ី) ។
- ឧបមា ផ. [ឧប+មា+ក្ខិ] វាចាជាគ្រឿងប្រៀបធៀប (សេចក្តីប្រៀប
ធៀប, ឧបមា); វិ. ឧបមិយកិ ឯកាយាកិ > ឧបមា ។
- ឧបយោគ ចុំ. [ឧប+យុជ+ណ] កិ.ចូលទៅប្រកប, កិ.ប្រកបចូល, កិ.
ប្រើប្រាស់ ; វិ . ឧបយុក្ខេយកេកិ> ឧបយុក្ខានំ, ឧប-
យុក្ខានំ> ឧបយោគោ ។
- ឧបរចិត គុ. [ឧប+រច+ផ.អា.+ត] គឺ...ចូលទៅពាក់តែងហើយ, រចនា
ហើយ ។

ឧ

ឧបរមាម កិ. [ឧប+រម+អ+ម.វ.] លំបាក, ត្រដាបត្រដួស, វៀរលែង ។

ឧបរាជ ចុំ. [ឧប+រាជ] ស្តេចជិត, ស្តេចបន្ទាប់, ឧបរាជ ។ - សេនា-

បតិអាទិ គុ. (ឥស្សរជន) មានឧបរាជនិងសេនាបតិជាដើម ។

- អាទិ គុ. (ឥស្សរជន) មានស្តេចបន្ទាប់ជាដើម ។

ឧបរិ និ. [ចុះក្នុងអត្ថនៃសត្តថិ] ក្នុងខាងលើ, ជាន់លើ, ព្រំខាងលើ ។

- ឧម្មារ ចុំ. ធរណីក្នុងខាងលើ, ខាងលើនៃធរណី ។ - តីវ នចុំ.

ឆ្មេរ (ត្រើយ, ច្រាំង) ក្នុងខាងលើ, ខាងលើនៃឆ្មេរ ។ - ប្បាសាទ

ចុំ. ប្រាសាទជាន់លើ, ខាងលើនៃប្រាសាទ ។ - ប្បាសាទតល នចុំ.

ផ្ទៃនៃប្រាសាទជាន់លើ ។ - ទេវលោកសម្បូរបក គុ.

ដែលញ៉ាំងសព្វឱ្យដល់ព្រមនូវទេវលោកជាន់លើ ។ - ពន្លឺវិចិត្រ-

វិពាន នចុំ. ពិពានជីវិត្រដែលបុគ្គលចងព្រំខាងលើ ។ - ភូមិ ឥ.

ផែនដីក្នុងខាងលើ, ខាងលើនៃផែនដី, ជាន់លើ ។ - មគ្គត្ថយកិច្ច

នចុំ. កិច្ចដោយប្រជុំនៃចីនៃមគ្គក្នុងខាងលើ (១) ។ - មគ្គវស ចុំ.

អំណាចនៃមគ្គក្នុងខាងលើ ។ - វិសេស ចុំ. គុណវិសេសក្នុងខាង

លើ ។ - មត្តក ចុំ. ទីចំផុតខាងលើ ។ - សីស នចុំ. ក្បាលក្នុង

ខាងលើ, ខាងលើនៃក្បាល ។

ឧបរិម គុ. [ឧបរិ+ឥម] មានក្នុងខាងលើ; វិ. ឧបរិ អថា > ឧប.

១. កិច្ចគឺប្រជុំនៃ ចីនៃមគ្គជាន់លើ ។

វិហា ។ - កាយ ចុំ. កាយមានក្នុងខាងលើ ។ - កោដិ ឥ. ទី
បំផុតមានក្នុងខាងលើ ។ - ពិល នចុំ. ផ្ទៃមានក្នុងខាងលើ ។ - បាទ
ចុំ. ជើងមានក្នុងខាងលើ ។

ឧបរុន្ទតុ កិ. [ឧប+រុធអ+អ+តុ-ច.+និ.អា.] ចូលទៅចិប, ចូរឡោមទុក,
ចូរខ្ជប់, ចូររាំង ។

ឧបរុន្ទិ កិ. [ឧប+រុធអ+អ+ត្ថ-អដ្ឋ.] ចូលទៅចិបហើយ, ឡោមទុកហើយ,
ខ្ជប់ហើយ, រាំងហើយ ។

ឧបរុន្ទិត្វា អ. [ឧប+រុធអ+អ+ត្វា] ចូលទៅចិបហើយ, ឡោមទុក
ហើយ, ... ។

ឧបរុបរិ និ. ក្នុងខាងលើៗ ។ - បទី នចុំ. បទក្នុងខាងលើៗ ។

ឧបលិម្បតិ កិ. [ឧប+លិប+អ+តិ-វ+និ.អា] ចូលទៅលាប, ចូលទៅ
ប្រឡាក់, ចូក, ជាប់, ទើរ ។

ឧបលិម្បិត្វា អ. [ឧប+លិប+អ+ត្វា] ចូលទៅលាបហើយ, ចូលទៅ
ប្រឡាក់ហើយ, ចូកហើយ, ជាប់ហើយ ។

ឧបវត្តន នចុំ. [ឧប+វត្ត+ឃ្ម] ទីជាទិប្រព្រឹត្តចូលទៅជិត; វិ. **ឧបេច្ច
ចក្កនិ គច្ចនិ ឯក្កាភិ** > ឧបចក្កនំ ។

ឧបវន នចុំ. [ឧប+វន] ព្រៃជិត, មីជិតនៃព្រៃ, ឬទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងមីជិត
នៃព្រៃ; វិ. **ចនស្ស សមិចំ** > ឧបចនំ, **ចនស្ស សមិចេ
ចក្កភិ ចា** > ឧបចនំ ។ សមិច > ឧប ។

ឧ

ឧបវសន្តិ កិ. [ឧប+វស+អ+អន្តិ.វ.] ចូលទៅនៅ, នៅអាស្រ័យ, រក្សា ។

ឧបវាណត្ថេវ ចុំ. [ឧបវាណ+ថេវ] ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបវាណៈ ។

ឧបសគ្គ ចុំ. [ឧប+សជ+អ] សភាវៈចូលទៅជិតជាប់ ឬកិ.ចូលទៅជិត
ជាប់ (អន្តរាយ, ការរឹបជាន់, ឧបស័ក្ក; វិ. **ឧបគន្ធា សជ្ជកិ បកា -
សេក្កិកិ> ឧបសគ្គោ, ឧបសជ្ជនំ ថា> ឧបសគ្គោ**) ។

ឧបសង្កមនិ នចុំ. [ឧប+សំ+កម+យ្យ] កិ.ចូលទៅជិត, កិ.ចូលទៅរក, កិ.
ចូលទៅគាល់; វិ. **ឧបសង្កមិយកេកិ> ឧបសង្កមនំ** ។

- វិសិ ចុំ. អំណាចនៃកិ.ចូលទៅរក ។ - អារហិ គុ. គួរដល់កិ.
ចូលទៅរក, គួរដើម្បីកិ.ចូលទៅរក ។

ឧបសង្កមន្តិ គុ. [ឧប+សំ+កម+អន្ត] កាលចូលទៅជិត, ...។

ឧបសង្កមិ កិ. [ឧប+សំ+កម+អ+ល្យ្យ.អជ្ជ.] ចូលទៅជិតហើយ, ចូលទៅ
រកហើយ ។

ឧបសង្កមិត្តំ អ. [ឧប+សំ+កម+ឥ.អា+ត្តំ] ដើម្បីចូលទៅជិត, ... ។

ឧបសង្កមិត្វា អ. [ឧប+សំ+កម+ឥ.អា.+ត្វា] ចូលទៅជិតហើយ, ចូលទៅ
រកហើយ, ចូលទៅគាល់ហើយ ។

ឧបសង្កមិស្សតិ កិ. [ឧប+សំ+កម+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងចូលទៅ
ជិត, ... ។

ឧបសន្តិ គុ. [ឧប+សម+ន, ន>ន្ត, លុប ម] ចូលទៅរងាប់ហើយ ។ - តា

ឱ

៧. ភាវៈនៃ...ជា...ចូលទៅវិងាប់ហើយ ។ - រាតាទិក្កិលេស ចុំ.
អ្នកមានកិលេសមានរាតៈជាដើមចូលទៅវិងាប់ហើយ, អ្នកមានរាតា-
ទិក្កិលេសចូលទៅវិងាប់ហើយ ។ - រូបី នចុំ. អ្នកមានរូបចូលទៅ
វិងាប់ហើយ , មានសភាពចូលទៅវិងាប់ហើយ ។

ឱបសម ចុំ. [ឧប+សម+អ] ធម៌ជាទីចូលទៅវិងាប់, ធម៌ជាគ្រឿងចូល
ទៅវិងាប់, កិ.ចូលទៅវិងាប់ ឬសេចក្តីស្ងប់; វិ. ឱបសម្មតិ
ឯក្កាភិ> ឱបសមោ, ឱបសម្មតិ ឯកេនាភិ> ឱបសមោ,
ឱបសមនំ> ឱបសមោ ។

ឱបសម្បជ្ជ អ. [ឧប+សំ+បទ+ត្វា] ចូលទៅដល់ព្រមហើយ ។

ឱបសម្បទា ឥ. [ឧបរិ+សំ+បទ+អ+អា.ឥ.] (ធម្មជាតិ) ជាហេតុដល់
ព្រមនូវភាវៈក្នុងខាងលើ, កិ. ដល់ព្រមនូវភាវៈក្នុងខាងលើ (ឧប-
សម្បទ); វិ. ឱបរិភាវំ សម្បជ្ជតិ ឯកាយាភិ> ឧប-
សម្បទា, ឱបរិភាវសម្ប សម្បជ្ជនំ> ឱបសម្បទា ។
- កាល ចុំ. កាលនៃឧបសម្បទ ។

ឱបសម្បន្ត គុ. [ឧបរិ+សំ+បទ+ត] ដល់ព្រមក្នុងខាងលើហើយ,
ឧបសម្បទហើយ ។

ឱបសម្បាទេត្វា អ. [ឧបរិ+សំ+បទ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យឧបសម្បទ
ហើយ ។

ឱបសម្មតិ កិ. [ឧប+សម+យ+តិ.វ.] ចូលទៅវិងាប់ ។

ឱ

ឱបសំវ័សេ កិ. [ឱប+សំ+វស+អ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីចូលទៅនៅរួម ។

ឱបសាឡុកជាតក នចំ. [ឱបសាឡុក+ជាតក] ជាតកគឺបណ្ឌិតកំណត់
ហើយដោយព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះឱបសាឡុកៈ ។

ឱបសាឡុកនាម គុ. [ឱបសាឡុក+នាម] (ព្រាហ្មណ៍)ឈ្មោះឱបសាឡុកៈ,
មានឈ្មោះថាឱបសាឡុកៈ ។

ឱបសេចន នចំ. [ឱប+សិច+យ្យ] កិ.ចូលទៅស្រោច, កិ.លាយ, ជា
គ្រឿងលាយ ។

ឱបសេនិ អស.ន. ឈ្មោះឱបសេនិៈ ។

ឱបសេវន្ត គុ. [ឱប+សេវ+អន្ត] កាលចូលទៅសេព, កាលចូលទៅ
សេពគប់ ។

ឱបហិត គុ. [ឱប+ហន+ត] គឺ...ចូលទៅបៀតបៀនហើយ, ចូលទៅ
កំចាត់ហើយ (គោះហើយ) ។

ឱបហនន្ត គុ. [ឱប+ហន+អន្ត] កាលចូលទៅបៀតបៀន ។

ឱបាគមិ កិ. [ឱប+អា+តម+អ+ល្ប-អជ្ជ.] ចូលទៅជិតហើយ, ចូលមកជិត
ដល់ហើយ, ចូលមកដល់ហើយ ។

ឱបាទាន នចំ. [ឱប+អា+ទា+យ្យ] ធម្មជាតិដែលជនចូលទៅជិតកាន់យក,
សេចក្តីប្រកាន់មាំ (ឱបាទាន) ; វិ. ឱបាទានិយកេកិ > ឱបាទា
នំ ។ (វត្ត)ដែលភ្លើងចូលទៅកាន់យក (កំព្យម); វិ. ឱបាទានិយកេ
អភ្នំនាកិ > ឱបាទានំ ។

ឧបាយ អ. [ឧប+អា+មា+ត្វ] ព្រោះចូលទៅកាន់យក, ព្រោះប្រកាន់
មាំ, ប្រៀបធៀប, អាស្រ័យ, ត្រឹមតែ (ប្រែជាបុព្វកាលក៏បាន) ។

ឧបាទិន្តក គុ. [ឧប+អា+មា+ត, ត> ឥន្ត+ក.ស.] (សង្ខារ) គឺវិញ្ញាណ
ចូលទៅកាន់យកហើយ (សត្វមានវិញ្ញាណ) ។

ឧបាយ ចុំ. [ឧប+អយ+អ ឬឧប+ឥ+ណ] ហេតុជាគ្រឿងចូលទៅដល់នូវ
កិ.ផ្ទាញ់នូវសត្រូវ ឬ ហេតុជាគ្រឿងចូលទៅដល់ (ឧបាយ); វិ.
សក្កវិជយំ ឧបកច្ឆន្តិ ឯកេហិកិ> ឧបាយា, ឧបេកិ
ឯកេនាភិ ថា> ឧបាយោ ។

ឧបាលិ អស.ន. ភិក្ខុឈ្មោះឧបាលិ, ខ្មាន់ប្រកេសឈ្មោះឧបាលិ ។ - កប្ប-
កិសត្តិម គុ. មានខ្មាន់ប្រកេសឈ្មោះឧបាលិជាមី៧ ឬ ជាគំរប់៧ ។
- ត្ថេរី ចុំ. ព្រះថេរៈឈ្មោះឧបាលិ ។

ឧបាសក ចុំ. [ឧប+អាស+ណុ] អ្នកចូលទៅអង្គុយជិតនូវព្រះវត្តត្រ័យ
(ឧបាសក); វិ. រកនក្កយំ ឧបាសកិកិ> ឧបាសកោ ។ -
បរិសា ឥ. បរិស័មជាឧបាសក, បរិស័មគឺឧបាសក ។ ឥ. ឧបា-
សិកា<ឧប+អាស+ណុ+ឥ.អា+អា.ឥ ។

ឧបាហានមណ្ឌន នចុំ.[ឧបាហាន+មណ្ឌន] កិ.ប្រដាប់នូវម្រនាប់ជើង ឬ
ស្បែកជើង ។

ឧបេក្ខក ចុំ. [ឧប+ឥក្ខ+ណុ] អ្នកចូលទៅសំឡឹងមើល, អ្នកចូលទៅ
ពិនិត្យមើល, អ្នកប្រដើយកន្តើយ, អ្នកសោះអង្កើយ; វិ.

ឧបេក្ខកិកិ > ឧបេក្ខកោ ។

ឧបេតិ កិ. [ឧប+ត+អ+តិ.វ.] ចូលទៅដល់, ចូលទៅជិត, នៅ ។

ឧបេត គុ. [ឧប+ត+ត] ចូលទៅដល់ហើយ, ចូលទៅជិតហើយ, ប្រកបហើយ ។

ឧបេថ កិ. [ឧប+ត+អ+ថ.ប.] ចូរចូលទៅដល់, ចូរចូលទៅជិត ។

ឧបេន្តិ កិ. [ឧប+ត+អ+អន្តិ.វ.] ចូលទៅដល់, ចូលទៅជិត, នៅ ។

ឧបេមិ កិ. [ឧប+ត+អ+មិ.វ.] ចូលទៅដល់, ចូលទៅជិត, នៅ ។

ឧបេហិសិ កិ. [ឧប+ត+អ+ហ.អា+ត.អា+ស្សសិ.ភ., លុចស្ស] និងចូលទៅដល់, និងចូលទៅជិត, និងនៅ ។

ឧបោសថ (១) ចុំ. [ឧប+វស+ថ, ផ្កាស់វ>ឱ] ធម៌ជាទីនៅអាស្រ័យ ឬ ជាទីរក្សា (ឧបោសថ); វិ. **ឧបថសន្តិ ឯក្កាភិ > ឧបោសថោ** ។

- កិម្មវត្ថុ នចុំ. រឿងនៃឧបោសថកម្ម ។ - កិម្ម នចុំ. កម្មគីកិ.រក្សានូវឧបោសថ ។

- កិច្ចាទិ គុ. (កិច្ច) មានកិច្ចគីកិ.ធ្វើនូវឧបោសថជាដើម ។

- កុល នចុំ. ត្រកូលនៃជីវិឈ្មោះ ឧបោសថ ។ - ង្គ

នចុំ. អង្គនៃឧបោសថ ។ - ត្ថិ ចុំ. ប្រយោជន៍ ដល់ឧបោសថ, ត្រូវ

ការដល់ឧបោសថ, ប្រយោជន៍ដល់កិ.រក្សានូវឧបោសថ ។ - មិវ-

សភាវ ចុំ. ភាវៈនៃថ្លៃជាទីរក្សានូវឧបោសថ ។ - មិវសិ ចុំ; នចុំ.

(១) ឧបោសថ <ឧប+ឧស+ថ= ធម៌ជាទីកំចាត់ចង់នូវអកុសល ។

ថ្ងៃនៃឧបោសថ, ថ្ងៃជាមិរក្សានូវឧបោសថ ។ - វាស ចុំ. នៅ ឬ
កិ.នៅដោយអំណាចនៃឧបោសថ, នៅដោយអំណាចនៃកិ.រក្សានូវ
ឧបោសថ, រក្សានូវឧបោសថ ។

ឧបោសថាគារ ចុំ., នចុំ. [ឧបោសថ+អគារ] រោងនៃឧបោសថ ។ - វត្ត
នចុំ. វត្តគឺសង្ឃកប្បិធ្វើក្នុងរោងនៃឧបោសថ; វិ. **ឧបោសថា-
គារេ ភក្កត្វំ ចក្កំ** > **ឧបោសថាគារចក្កំ** ។ - អាទិករណ-
វសី ចុំ. អំណាចនៃកិ.ធ្វើនូវមីមានរោងនៃឧបោសថជាដើម ។

ឧបោសថិក គុ. [ឧបោសថ+លិក] អ្នករក្សានូវឧបោសថ; វិ. **ឧបោស-
ថំ រក្ខកិក** > **ឧបោសថិកោ** ។ - ភិក្ខុ នចុំ. ភក្កតិបុគ្គលកប្បិឱ្យ
ក្នុងថ្ងៃឧបោសថ; វិ. **ឧបោសថេ ធាកព្វន្តិ** > **ឧបោសថិកំ,
ឧបោសថិកំ ភក្កំ** > **ឧបោសថិកភក្កំ** ។ - ភាវី ចុំ. ភាវៈនៃ...
ជាអ្នករក្សានូវឧបោសថ ។

ឧប្បជ្ជ កិ. [ឧ+បថ+យ+ហិ.ច., លុចហិ] ចូរកើត, ចូរកើតឡើង ។
ឧប្បជ្ជនក [ឧ+បថ+យ+យុ+ក.ស. ឬ ណុ] ដែលកើតឡើង, កិ.កើតឡើង,
ជាមីកើតឡើង ។ - តណ្ហា ឆ. តណ្ហាដែលកើតឡើង ។ - លាភ
ចុំ. លាភដែលកើតឡើង ។

ឧប្បជ្ជន្ត គុ. [ឧ+បថ+យ+អន្ត] កាលកើតឡើង, កំពុងកើត ។

ឧប្បជ្ជនិ នចុំ. [ឧ+បថ+យ+យុ] កិ.កើតឡើង, ជាមីកើតឡើង; វិ.
ឧប្បជ្ជិយកេកិ > **ឧប្បជ្ជនំ, ឧប្បជ្ជកិ ឯត្តាកិ** > **ឧប្ប-**

ឧ

ជ្រំ ៤ - ភិជ្ជនសភាវ គុ. មានកិ.កើតឡើងនិងកិ.បែកធ្លាយជា
សភាវៈ ឬជាធម្មតា ៤

ឧប្បជ្ជន្តិ កិ. [ឧ+ប្ប+យ+អន្តិ.វ.] កើតឡើង ៤

ឧប្បជ្ជិតា អ. [ឧ+ប្ប+យ+ឥ.អា+ត្វា] កើតឡើងហើយ ៤

ឧប្បជ្ជេយ្យ កិ. [ឧ+ប្ប+យ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីកើតឡើង ៤

ឧប្បតន នចុំ. [ឧ+បត+យ្យ] កិ.លោតឡើង, កិ.ហោះឡើង, កិ.
អណ្តែតឡើង ៤

ឧប្បតមាន គុ. [ឧ+បត+មាន] កាលហោះឡើង, កាលអណ្តែតឡើង ៤

ឧប្បតិត គុ. [ឧ+បត+ឥ.អា+ត] លោតឡើងហើយ, កើតឡើងហើយ,
ហោះឡើងហើយ, អណ្តែតឡើងហើយ ៤

ឧប្បតិតុកាម គុ. [ឧប្បតិតុំ+កាម] ចង់ដើម្បីហោះឡើង, ហើរឡើង ៤

ឧប្បតិតុំ អ. [ឧ+បត+ឥ.អា+តុំ] ដើម្បីហោះឡើង, ...៤

ឧប្បតិត្វា អ. [ឧ+បត+ឥ.អា+ត្វា] ហោះឡើងហើយ, លោតឡើង
ហើយ, ហើរឡើងហើយ ៤

ឧប្បតិស្សាមិ កិ. [ឧ+បត+អ+ឥ.អា.+ស្សាមិ.ភ.] នឹងហោះឡើង, នឹង
លោតឡើង, នឹងហើរឡើង ៤

ឧប្បត្តិ ឥ. [ឧ+ប្ប+តិ] កិ.កើតឡើង, ហេតុជាគ្រឿងកើតឡើង ៤

- កាល ចុំ. កាលនៃកិ.កើតឡើង, កាលជាមីកើតឡើង ៤ - ក្ខណ

ចុំ. ខណៈនៃកិ.កើតឡើង, ខណៈជាមីកើតឡើង ៤ - ដ្ឋានិ នចុំ.

ទីនៃកិ.កើតឡើង, ទីជាទីកើតឡើង ។ - វត្ថុ ន. រឿងនៃកិ.កើត
ឡើង, រឿងគឺហេតុជាគ្រឿងកើតឡើង ។

ឧប្បត្តិតិ គុ. [ឧ+ចទ+តិ+ត.ស.] ដែលកើតឡើងហើយ, គឺ...ឱ្យកើត
ឡើងហើយ ។

ឧប្បថ្នាវ ចុំ. [ឧប្បថ+វ+ណ] កិ.ប្រព្រឹត្តខុសផ្លូវ, កិ.ប្រព្រឹត្តខុសទោក
ផ្លូវ, កិ.ប្រព្រឹត្តខុសគន្លង ។

ឧប្បន្ន គុ. [ឧ+ចទ+ត] កើតឡើងហើយ, ដែលកើតឡើងហើយ ។

- កាល ចុំ. កាលនៃ...កើតឡើងហើយ ។ - កិច្ចនិត្តវណ្ណ ន. ចុំ.

កិ.វេចេញ នូវកិច្ចដែលកើតឡើងហើយ ។ - កិច្ច ន. ចុំ. កិច្ចដែល

កើតឡើងហើយ ។ - កិលេស ចុំ. កិលេសដែលកើតឡើង

ហើយ ។ - កុសលចេតនា ឥ. ចេតនាជាកុសលកើតឡើងហើយ,

ចេតនាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកម្មជាកុសលកើតឡើងហើយ ។ - កោ-

ដ្ឋាស ចុំ. ចំណែកដែលកើតឡើងហើយ ។ - កោធរេត ចុំ.

កំឡាំងនៃសេចក្តីក្រោធកើតឡើងហើយ, សន្ទុះនៃសេចក្តីក្រោធ

កើតឡើងហើយ (វេតិ<វេ+ណ = សភាវៈជាគ្រឿងដល់នូវទីដែល

ខ្លួនប្រាថ្នា (សន្ទុះ, កម្លាំង); វិ. ឥច្ឆិកដ្ឋានំ វេទនិ បាបុណនិ

ឯកេនាភិ>វេនោ) ។ - ក្លោធិ គុ. អ្នកមានសេចក្តីក្រោធកើត

ឡើងហើយ ។ - ខាទនីយរោជនីយ ន. ចុំ. វត្ថុគឺបុគ្គលគប្បី

មំណាសិនវត្ថុគឺបុគ្គលគប្បីបរិភោគ (ចង្កែមនិងចំអាប) កើតឡើង

ហើយ ។ - ចិត្តវស ចុំ. អំណាចនៃចិត្តដែលកើតឡើងហើយ ។

- ច្រនី គុ. អ្នកមានសេចក្តីពេញចិត្តកើតឡើងហើយ ។ - តណ្ហា

ត. តណ្ហាកើតឡើងហើយ ។ - ទោមនស្ស គុ. អ្នកមាន

ទោមនស្សកើតឡើងហើយ ។ - ទោហឡ្យ (១) គុ. អ្នកមាន

ហ្វូម័យគឺទោសច្រមុះកើតឡើងហើយ, អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏

ច្នែកកើតឡើងហើយ, អ្នកមានសេចក្តីញាប់ញ័រដោយហេតុពីរ

កើតឡើងហើយ, អ្នកមានហ្វូម័យពីរកើតឡើងហើយ, អ្នកមាន

ចំណង់ដ៏ច្នែកកើតឡើងហើយ (ទោហឡ្យ<ទុ>ទោ+ហឡយ,

ហឡយ> ហឡ្យ = វិ. ធុជ្ជំ ហឡយំ ឯកស្សាភិ> ទោហឡ្យៈ

ឡិ>ទោ+ហឡ, ហឡ> ហឡ្យ+អ = វិ. ធុហិ ហឡភិ កម្ស-

ភិភិ> ទោហឡ្យៈ <ធុ >ទោ+ហឡយ, ហឡយ> ហឡ្យ = វិ.

ធុ ហឡយា អស្សាភិ> ទោហឡ្យ) ។ - ធម្មសំវេតិ គុ.

មានសេចក្តីសង្ខេបព្រោះធម៌កើតឡើងហើយ, មានសេចក្តីស្តុតចិត្ត

ព្រោះធម៌កើតឡើងហើយ ។ - ប្បសាមិ គុ. អ្នកមានសេចក្តីជ្រះ

ថ្លាកើតឡើងហើយ ។ - ប្បីតិវស ចុំ. រសនៃចិត្តកើតឡើង

ហើយ ។ - បុព្វនិមិត្ត គុ. មានបុព្វនិមិត្តកើតឡើងហើយ ។ - បុព្វ

គុ. ដែលធ្លាប់កើតឡើងហើយ, កើតឡើងហើយក្នុងកាលមុន ។

១ ខ្ញុំបានលើកយកពាក្យប្រែនិងវគ្គហៈ មកតម្រៀមក្នុងទីនេះជាច្រើនថែម សូម
លោកវេយ្យាករណាចណ្ឌិត គួរពិចារណាកាន់យកតាមន័យណាដែលគួរចុះ ។

- ពលវក្កោធិ គុ. មានសេចក្តីក្រោធដ៏មានកំឡាំងកើតឡើង
 ហើយ ។ - ពលវទោមនស្ស គុ. មានទោមនស្សដ៏មានកំឡាំង
 កើតឡើងហើយ ។ - ពលវសិនេហា គុ. មានសេចក្តីស្នេហា
 (សេចក្តីស្រឡាញ់) ដ៏មានកំឡាំងកើតឡើងហើយ ។ - ពលវ-
 សោភិ គុ. មានសេចក្តីសោភ័ណដ៏មានកំឡាំងកើតឡើងហើយ ។
 - ពហុមានតា ឥ. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកមានមានៈច្រើនកើតឡើង
 ហើយ ។ - ព្យាធិ ចុំ. ព្យាធិ (ជម្ងឺ) កើតឡើងហើយ ។ - ភាវៈ
 ចុំ. ភាវៈនៃ...ជា...កើតឡើងហើយ ។ - មតិ គុ. អ្នកមានមតិ
 (ប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹង) កើតឡើងហើយ ។ - លាភសក្ការ គុ. អ្នក
 មានលាភនិងសក្ការៈ កើតឡើងហើយ ។ - វិប្បដិសារ គុ. អ្នក
 មានកិ.វព្វកអាស្រ័យនូវកម្មគឺបណ្ឌិតតប្បវិធីមកើតឡើងហើយ
 (វិប្បដិសារ <វិ+ចដិ+សរ+ណ = សេចក្តីក្តៅក្រហាយ, សេចក្តី
 ស្តាយក្រោយ) ។ - វិស្សាស គុ. អ្នកមានសេចក្តីស្ម័គ្រច្បាស់កើត
 ឡើងហើយ ។ - សំវេតិ គុ. អ្នកមានសេចក្តីសង្វេគកើតឡើង
 ហើយ, អ្នកមានសេចក្តីស្អប់ចិត្តកើតឡើងហើយ (សំវេតិ<សំ+
 វិដ+ណ) ។ - សិនេហា គុ. អ្នកមានសេចក្តីស្នេហាកើតឡើង
 ហើយ ។ - សុខសោមនស្ស គុ. អ្នកមានសុខនិងសោមនស្ស
 កើតឡើងហើយ ។ - សោភិ គុ. អ្នកមានសេចក្តីសោភ័ណកើតឡើង
 ហើយ ។ - ឱប្បន្ន គុ. ដែលកើតឡើងហើយៗ ។

ឧប្បល នប៉ុ. [ឌ+បា+អល] ជលជាតតែងអណ្តែតលើទឹក ឬ ជលជាត
 តែងផឹកនូវទឹក (ឧប្បល, ផ្កាឧប្បល); វិ. ឧទកេ ច្ចចក៌កិ >
 ឧប្បលំ, ឧទកំ ច្ចចក៌កិ ចា> ឧប្បលំ ។ - គិន្ត ប៉ុ. ភ្លិននៃ
 ផ្កាឧប្បល ។ - វណ្ណាថេរី គ. ព្រះថេរីឈ្មោះឧប្បលវណ្ណា ។
 - វណ្ណាថេរីវត្ថុ នប៉ុ. រឿងនៃព្រះថេរីឈ្មោះឧប្បលវណ្ណា ។

ឧប្បជាបិត គុ. [ឌ+បដ+ណាចេ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ឱ្យដកចោលហើយ,
 -ឱ្យរំលើងឡើងហើយ, -ឱ្យរចើកចេញហើយ ។

ឧប្បជាបេត្វា អ. [ឌ+បដ+ណាចេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យដកឡើងហើយ, -ឱ្យ
 រំលើងឡើងហើយ, -ឱ្យឆ្កៀលហើយ ។

ឧប្បាដេត្វា អ. [ឌ+បដ+ណេ+ត្វា] ឆ្កៀលហើយ, ដកឡើងហើយ ។

ឧប្បាដេត្តិ អ. [ឌ+បដ+ណេ+ត្តិ] ដើម្បីដកឡើង, ដើម្បីឆ្កៀល, (បាលីខ្លះ
 ឧប្បាតេត្តិ<ឌ+បត+ណេ+ត្តិ = ដើម្បីឆ្កៀល) ។

ឧប្បាមន នប៉ុ. [ឌ+បទ+យុ] កិ.ញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើង, កិ.បង្កើតឡើង;
 វិ. ឧប្បាធិយកេកិ> ឧប្បាធនំ ។

ឧប្បាម ប៉ុ. [ឌ+បទ+ណ] កិ.កើតឡើង; វិ. ឧប្បម្មនំ > ឧប្បា
 ធា ។ - ប្បច្ចយត្ថ ប៉ុ. អត្តថាជាបច្ច័យនៃកិ.កើតឡើង, អត្តថា
 ជាបច្ច័យដល់កិ.កើតឡើង, អត្តថាកិ.កើតឡើងជាបច្ច័យ។ - វយត្ថ
 ប៉ុ. អត្តថាកិ.កើតឡើងនិងកិ.សូន្យទៅជាធម្មតា; វិ. ឧប្បាធា ច

ចយោ ច > ឧប្បាទចយោ, ឧប្បាទចយោ ធម្មោ >
ឧប្បាទចយធម្មោ, ឧប្បាទចយធម្មោ យេសំ អភិកិ >
ឧប្បាទចយធម្មិនោ ។

ឧប្បាទយីសុ កិ. [ឧ+ចទ+ណយ+ខំ.អដ្ឋ.] ញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើងហើយ ។

ឧប្បាទិត គុ. [ឧ+ចទ+ឥ.អា.+ត] គឺ...ឱ្យកើតឡើងហើយ ។

ឧប្បាទេតព្វ គុ. [ឧ+ចទ+ណេ+តព្វ] គឺ...គប្បីឱ្យកើតឡើងហើយ ។

ឧប្បាទេតិ កិ. [ឧ+ចទ+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើង ។

ឧប្បាទេតុំ អ. [ឧ+ចទ+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើង ។

ឧប្បាទេត្វា អ. [ឧ+ចទ+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើងហើយ ។

ឧប្បាទេយ្យ កិ. [ឧ+ចទ+ណេ+ឯយ្យ.ស.] គប្បីញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើង ។

ឧប្បាទេសិ កិ. [ឧ+ចទ+ណេ+ស្យ.អដ្ឋ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យកើតឡើង
ហើយ ។

ឧប្បីឡេត្វា អ. [ឧ+បីឡ+ឯ+ត្វា] បៀតបៀនឡើងហើយ, គាចហើយ,
រឹបជាន់ហើយ, ជាន់ពន្លិចហើយ ។

ឧប្បណ្ឌិយមាន គុ. [ឧ+ផឌ, ផឌ>ផណ្ណ+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាល
ចំអក, កាលចំអន់, កាលនិយាយឲ្យកឡើយ ។

ឧប្បណេត្វា អ. [ឧ+ផឌ+ឯ+ត្វា] ចំអកហើយ, ចំអន់ហើយ, និយាយ
ឲ្យកឡើយហើយ ។

ឧ

- ឧប្បណ្ណនិ កិ. [ឧ+ផឌ+អ+អន្តិ.វ.] ចំអក, ចំអន់, ឲ្យកឡើយ ។
- ឧព្វដ្ឋេត្វា អ. [ឧ+វត, វត>វត្ត>ព្វដ្ឋ+ណេ+ត្វា] ធន្លះហើយ ។
- ឧព្វត្តេត្វា អ. [ឧ+វត, វត>ព្វត្ត+ណេ+ត្វា] ធន្លះហើយ
- ឧព្វាហេត្វា អ. [ឧ+វហ+ណេ+ត្វា] ទាញចេញហើយ, បៀតបៀន ហើយ, បន្ទាត់បង់ហើយ ។
- ឧព្វាទ្ធុ គុ. [ឧ+វហ+ត] គឺ...បៀតបៀនហើយ ។
- ឧព្វិត្តហទយ គុ. [ឧព្វិត្ត+ហទយ] មានហ្វូម័យពាក់ស្កុតហើយ, មានហ្វូម័យ ភ្ជាក់ផ្អែលហើយ (ឧព្វិត្ត<ឧ+វិជ+ណ្យ) ។
- ឧព្វិល្លាវិតាការ ចុំ. [ឧព្វិល្លាវិត+អាការ] អាការគឺសេចក្តីឆ្អឹងឆ្អែ ។
- ឧព្វេជ្ជនីយ គុ. [ឧព្វេជ្ជន+ព្យយ ឬឧ+វិជ+អនីយ] ហេតុជាមីតាំងនៃសេចក្តី ភ្ជាក់ផ្អែល; វិ. ឧព្វេជ្ជនស្ស ថានំ> ឧព្វេជ្ជនិយំ; គឺបុគ្គល គប្បីភ្ជាក់ផ្អែល; វិ. ឧព្វេជ្ជកព្វោតិ> ឧព្វេជ្ជនិយោ ។
- ឧព្ពត គុ. [ឧ+ពរ+ត] គឺ...លើកឡើងហើយ, ត្រង់ឡើងហើយ ។
- ឧព្ពិជ្ជ អ. [ឧ+ភិទ+ត្វា] បែកឡើងហើយ, កើតឡើងហើយ ។
- ឧភយ សំ.ស. ពិរ, ទាំងពិរ ។ - ពិរវាសិក គុ. អ្នកនៅលើព្រើយទាំងពិរ, អ្នកនៅនាគ្នរទាំងពិរ ។ - នគរវាសិក គុ. អ្នកនៅក្នុងនគរទាំង ពិរ ។ - រដ្ឋវាសិ គុ. អ្នកមានកិ.នៅក្នុងដែនទាំងពិរជាប្រក្រតី ។ - រសបាទ នចុំ. កិ.ផឹកនូវរសទាំងពិរ ។ - សម្បត្តិសំវត្ថុនិក គុ.

ប្រកបក្នុងកិ.ញ៉ាំងសម្បត្តិទាំងពីរឱ្យប្រព្រឹត្តទៅព្រម ។

ឧភាយត្ត អ.ស. [ឧភយ+ត្ត] ក្នុង...ទាំងពីរ ។

ឧភោ សំ.ស. ពីរ, ទាំងពីរ ។

ឧម្មង្គ ចុំ. [ឧ+គម+ក្វិ] ប្រមេសជាទីដើរទៅលើបឿងនៃជន ឬ ប្រមេស
ជាទីលើបឿងហើយដើរទៅនៃជន (ឧម្មង្គ); វិ. ឧម្មជ្រឹក្វា គច្ចកិ
ចចក្កកិ ឯក្កកិ> ឧម្មខ្លោ ។ - ចោរ ចុំ. ចោរអ្នកចំណាយនូវ
ឧម្មង្គ, -នូវរូង ។

ឧម្មត្តកិ ចុំ. [ឧ+មម+ត+ក.ស.] អ្នកស្រវឹងស៊ប់ (មនុស្សឆ្គួត); វិ.
ឧម្មាធកិកិ> ឧម្មក្លោ, ឧម្មក្លោ ឯច> ឧម្មក្លោ ។ - ភាវ
ចុំ. ភាវនៃ...ជាអ្នកឆ្គួត ។ ឆ. ឧម្មត្តិកា ។

ឧម្មាទ ចុំ. [ឧ+មម+ណ] សេចក្តីស្រវឹងស៊ប់, កិ.ឆ្គួត ។

ឧម្មារ ចុំ. [ឧរ+មារ] ធរណី (មេម្លាវ) ។ - ដ្ឋាន នចុំ. ទីនៃធរណី, ទីជា
ទីតាំងនៃធរណី ។

ឧម្មិលេត្វា អ. [ឧ+មិល+ណេ+ត្វា] បើកហើយ, បើកភ្នែកហើយ ។

ឧម្មិហន្តិ កិ. [ឧ+មិហ+អ+អន្តិ.វ.] នោម, នោមដាក់ (បន្ទោបង់
បស្ស្វៈ) ។

ឧយ្យាតិ កិ. [ឧ+យា+អ+តិ.វ.] ឡើងទៅ, ទៅ, រត់ទៅ, ទៅក្នុងខាង
លើ ។

ឧ

ឧយ្យាន នប្បុ. [ឧ+យា+យ] ទីជាទីដើរទៅក្រឡេកមើលក្នុងខាងលើនៃជន
 (ឧទ្យាន); វិ. ឧជំ ឱលោកេន្តា យន្តិ ភច្ឆន្តិ ឯក្កាភិ>
 ឧយ្យនំ ។ - កីឡ្យមណ្ឌលាទិ គុ. (ទី) មានមណ្ឌលជាទីលេងក្នុង
 ឧទ្យានជាដើម, ទីមានឧទ្យាននិងមណ្ឌលជាទីលេងជាដើម។ - កីឡ្យា
 ៧. ទីជាទីលេងក្នុងឧទ្យាន, កិ.លេងក្នុងឧទ្យាន ។ - គិពិ គុ. ទៅ
 ហើយកាន់ឧទ្យាន ។ - គមនិត្ត ចុំ. ប្រយោជន៍ដល់កិ.ទៅកាន់
 ឧទ្យាន, សេចក្តីត្រូវការដល់កិ.ទៅកាន់ឧទ្យាន ។ - បាលិ ចុំ. អ្នក
 រក្សានូវឧទ្យាន; វិ. ឧយ្យានំ បារលេភិភិ> ឧយ្យានបារលោ ។

ឧយ្យញ្ញនិ កិ. [ឧ+យុជ+អ+អន្តិ.វ., ចុះនិ.អា.] ប្រកបឡើង, ខ្វល់ខ្វាយ,
 ព្យាយាម ។

ឧយ្យត្តិ គុ. [ឧ+យុជ+ត] គឺ...ប្រកបឡើងហើយ, ខ្វល់ខ្វាយហើយ ។
 - ប្បយុត្តិ គុ. ដែល...ប្រកបឡើងហើយនិងប្រកបទូទៅហើយ ។

ឧយ្យោគមុខ នប្បុ. [ឧយ្យោគ+មុខ] មាត់នៃសេចក្តីសាបសូន្យ, មាត់នៃ
 សេចក្តីវិនាស, ប្រធាននៃសេចក្តីវិនាស ។

ឧយ្យោជនិ នប្បុ. [ឧ+យុជ+យុ] កិ.ចញ្ជូនទៅ, កិ.ប្រើទៅ, កិ.ពន្យុះ ។
 - ទិវិស ចុំ, នប្បុ. ថ្ងៃជាទីចញ្ជូនទៅ ។

ឧយ្យោជិត គុ. [ឧ+យុជ+ជ.អា+ត] គឺ...ចញ្ជូនទៅហើយ, ... ។

ឧយ្យោជេត្វា អ. [ឧ+យុជ+ណេ+ត្វា] ចញ្ជូនទៅហើយ, ... ។

ឧយោ្យាជេន្ត គុ. [ឧ+យុជ+ណេ+អន្ត] កាលបញ្ជូនទៅ, ... ។

ឧយោ្យាជេសិ កិ. [ឧ+យុជ+ណេ+ល្អ-អដ្ឋ.+ស.អា.] បញ្ជូនទៅហើយ,
ច្រើនទៅហើយ ។

ឧរគី ចុំ. [ឧរ+គម+ក្រិ] សត្វទៅដោយម្រូង (ពស់); វិ. **ឧរេន ភច្ចកិកិ>**
ឧរេនា ។ - ជាតក នចុំ. ជាតកគឺបណ្ឌិតកំណត់ហើយដោយ
ពស់ ។ - រាជី ចុំ. ស្តេចនៃពស់, ពស់ជាស្តេច ។

ឧរព្ពសត នចុំ. [ឧរព្ព+សត] រយនៃច្រៀម ។

ឧរ ចុំ. [អរ>ឧរ+អ] ម្រូង, ជីវិត ។ - មជ្ឈិ គុ. កណ្តាលនៃម្រូង ។

ឧរុវេល អស.ន. [ឧរុ+វេល] ឧរុវេលប្រទេស, ប្រទេសឈ្មោះឧរុវេលៈ
(ប្រទេសមានច្រាំងនៃខ្សាច់) ។ - កស្សបាទិ គុ. មានព្រះថេរៈ
ឈ្មោះឧរុវេលកស្សបៈជាដើម ។

ឧល្លង្សន្ត គុ. [ឧ+លយ ឬ លង្ស+អន្ត] កាលលោតឡើង, កាលផ្ទោះរំលង,
កាលលោតរំលង ។

ឧល្លង្សិតា អ. [ឧ+លយ+ស.អា.+តា] លោតឡើងហើយ, ផ្ទោះឡើង
ហើយ ។

ឧល្លង្សតិ កិ. [ឧ+លយ+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យលោតឡើង, ឱ្យផ្ទោះ
ឡើង ។

ឧល្លនស្សទ្ធតា ឥ. [ឧល្លនស្សទ្ធ+តា] រាវនៃ...ជាអ្នកមានសទ្ធាអណ្តែត
អណ្តែង ។

ឱ

ឱល្អម្បុនវស ចុំ. [ឱល្អម្បុន+វស] អំណាចនៃកិ.លើកឡើង, អំណាច
នៃកិ.ស្រោចស្រង់ (ឱល្អម្បុន<ឱ+លុប+យុ, ចុះនិ.អា.) ។

ឱល្លោកេន្ត គុ.[ឱ+លុក ឬ លោក+ណេ+អន្ត] កាលក្រឡេកមើលក្នុងខាង
លើ, កាលងើបមើល, កាលងើយមើល ។

ឱល្លោកេសិ កិ.[ឱ+លុក ឬលោក+ណេ+ស្រ្គ+អដ្ឋ+ស.អា.] ងើបមើលហើយ,
ងើយមើលហើយ ។

ឱសវា(១) ចុំ. [ឥស ឬឧស+អវ] គោ, គោឈ្មោល, គោបា, គោឧសវ;
គុ. ឱត្តម, ប្រសើរ, ខ្ពង់ខ្ពស់, ចំបង, លើសលែង ។ - មីត្តិ គុ. មាន
មួយឧសវជាប្រមាណ, ត្រឹមតែមួយឧសវ (ចម្ងាយ២០យដ្ឋី ត្រូវជា
១៤០ ហត្ថ) ។ - សិវតិ នចុំ. រយនៃគោឈ្មោល ។ - សមិសតា
ន. ភាវៈនៃ...ជាអ្នកប្រាកដស្មើ ដោយគោឧសវ ។ - អាជានេយ្យ
ចុំ. គោឈ្មោលជាអាជានេយ្យ, គោឧសវជាអាជានេយ្យ ។

ឱសិវត្ត ចុំ. [ឱសិវ+អត្ត] អ្នកមានសេចក្តីត្រូវការដោយស្បូវភ្នាំង ។

ឱសការ ចុំ. [ឱស+ករ+ណ] អ្នកធ្វើនូវកូនសរ (ជាងកូនសរ); វិ. ឱសុ
ករោកិកិ > ឱសុការវា ។

ឱសុម នចុំ. [ឱស>ឱសុ+ម] ធម្មជាតិធ្វើនូវកំដៅ ឬធម្មជាតិញ៉ាំងអវយវៈ

១ ជាឈ្មោះគ្រឿងរង្វាស់មួយបែបដែលគេប្រើក្នុងចុកណាសម័យ ។

ឱ្យក្តៅ (ចំហាយ, ភ្លើងឆាតុ); វិ. ឧសភិ ទាហំ ភរោភិកិ >
ឧសុចំ , ឧសេភិ អចយចន្តិ ចា> ឧសុចំ ។ - អាការមត្ត
គុ. ឲ្យក្តៅតែអាការៈគឺចំហាយ ។ ប្រើជា ឧស្វា ក៏មាន ។

ឧស្វយន្តិ គុ. [ឧស្វយ+អន្ត] កាលច្រណែន, កាលឈ្នានីស, កាលប្រថុណ្ណ។

ឧស្សង្គិត គុ. [ឧ+សំក+ឥ.អា.+ត] គឺ...រង្សៀសហើយ, រនីកណិភាល់
ហើយ ។

ឧស្សម ចុំ. [ឧ+សម+អ] កិ.ខ្ពស់ឡើង, កិ.ដុះឡើង, កិ.ហើម
ឡើង ។

ឧស្សន្តិ គុ. [ឧ+សម+ត] ដុះឡើងហើយ, ខ្ពស់ឡើងហើយ, ហើមឡើង
ហើយ ។ - កុសលម្វល គុ. មានកុសលម្វលដុះឡើងហើយ,
មានកុសលជាច្រូសដុះឡើងហើយ ។

ឧស្សវ ចុំ. [ឧស+វម+ក្វិ] សភាវៈជាមីរើចេញនូវសេចក្តីក្រហល់ក្រហាយ
(មហោស្រព); វិ. ឧសំ ទាហំ ចមន្តិ ឧត្តរន្តិ ឯភ្នាក់>
ឧស្សថោ ។ - ទិវស ចុំ., នចុំ. ថ្ងៃជាមីលេងនូវមហោស្រព ។

ឧស្សហតិ កិ. [ឧ+សហ+អ+តិ.វ.] អាច, ហ៊ាន, ច្រឹងច្រែង ។

ឧស្សហិ កិ. [ឧ+សហ+អ+ឡ្ហ.អដ្ឋ.] អាចហើយ, ហ៊ានហើយ, ច្រឹងច្រែង
ហើយ ។

ឧស្សាយិស្សតិ កិ. [ឧ+សិ+ណាចយ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងញ៉ាំង...
ឱ្យលើកឡើង ។

ឧ

ឧស្សាបិត គុ. [ឧ+សិ+ណាចេ+ឥ.អា.+ត] គឺ...លើកឡើងហើយ, -ឱ្យ
លើកឡើងហើយ ។ - ទ្វិជ គុ. មានទង់លើកឡើងហើយ; ចុំ. ទង់
គឺចុក្តលលើកឡើងហើយ ។

ឧស្សាបេត្តា អ. [ឧ+សិ+ណាចេ+ត្តា] ញ៉ាំង...ឱ្យលើកឡើងហើយ, -ឱ្យ
ខ្ពស់ឡើងហើយ, ឆ្កួនឡើងហើយ ។

ឧស្សារណា ឥ. [ឧ+សរ+យុ+អា.ឥ.] អាជ្ញាជាគ្រឿងញ៉ាំងមហាជនឱ្យ
ទៅប្រាស, កិ.ទៅប្រាសនៃមហាជន, ការត្រួតត្រា, ការដេញ, (ប្រែ
តាមទំលាប់ថា « នាយតម្រួត ») ។

ឧស្សាវ ចុំ. [ឧ+សុ+ណ] សភាវៈហូរទៅអំពីខាងលើ (ទឹកសន្សើម);
វិ. ឧបរិកោ សចក្កិកិ > ឧស្សាវេចា ។ - ពិន្ទុ នចុំ. ដំណក់នៃ
ទឹកសន្សើម ។

ឧស្សាហ ចុំ. [ឧ+សហ+ណ] សភាវៈអត់ម្រាំនូវទុក្ខ (ឧស្សាហ៍, សេចក្តី
ព្យាយាម, សេចក្តីខ្ចីឃ្នាត); វិ. ឧ ទុក្ខំ សហកិ ខចក្កិកិ >
ឧស្សាវេហា , ឧស្សាហានំ ឧបក្កម្ភនំ ចា > ឧស្សាវេហា ។
- ជាតិ គុ. អ្នកមានសេចក្តីឧស្សាហ៍កើតហើយ; វិ. ឧស្សាវេហា
ជាភោ យស្ស សោ > ឧស្សាហជាភោ ។ - ប្បុត្តិ គុ. អ្នក
ដល់ហើយនូវសេចក្តីឧស្សាហ៍, អ្នកមានសេចក្តីឧស្សាហ៍ដល់
ហើយ ។ - មត្តិ គុ. គ្រាន់តែសេចក្តីឧស្សាហ៍, ត្រឹមតែសេចក្តីខ្ចី
ឃ្នាត ។

ឧស្សិញ្ញត្តិ គុ. [ឧ+សិច+អន្ត, ចុះនិ.អា.] កាលបាចឡើង, កាលសាចឡើង។

ឧស្សិសរកិ នចុំ. [ឧ+សិស+ក] ទីជាខាងលើនៃក្បាល (ក្បាលដំណេក);

វិ. សីសស្ស ឧទ្ធុំ > ឧស្សិសកំ ។ - បស្ស្យ នចុំ. ខាងនៃក្បាល
ដំណេក ។

ឧស្សុក្កិ នចុំ. [ឧ+សុ+ករ+ក្កិ, ប្តកា+អ] (ធម្មជាត) ធ្វើយ៉ាងល្អនូវសេចក្តី

ខ្ចីឃ្នាត ឬធ្វើយ៉ាងល្អនូវសេចក្តីប្រឹងប្រែង (សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ) ; វិ.

ឧយ្យាទំ សុដ្ឋុ ករោកិកិ > ឧស្សុកំ, ឧដ្ឋានំ សុដ្ឋុ
កាយកិកិ ថា > ឧស្សុកំ ។ ភាវៈនៃសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ; វិ.
ឧស្សុកស្ស ភារថា > ឧស្សុក្កំ ។

ឧស្សុរ គុ. [ឧ+សួរ] (កាល) មានព្រះអាទិត្យក្នុងខាងលើ (វេលាថ្ងៃត្រង់);

វិ. ឧទ្ធុំ សូរោ យស្មី សោ > ឧស្សុរោ ។ - សេយ្យា គ.
កិ.ដេកក្នុងកាលមានព្រះអាទិត្យខាងលើ, កិ.ដេកដល់ថ្ងៃត្រង់ ។

ឧទ្ស្យកិ ចុំ. [ឧទ្យ+ណុក] សត្វស្វែងរក (មៀម); វិ. ឧទ្ស្យកិ ករថស.

កិកិ > ឧទ្ស្យកោ ។ ប្រើជា ឧស្សុក ក៏មាន ។

ឧទ្ស្យាវ គុ. [ឧល > ឧទ្យ+អាវ] កិ.ទៅក្នុងខាងលើ, (ឧត្តម, ប្រសើរ, ថ្លៃថ្នា,

លើសលុប); វិ. ឧទ្ស្យនំ ឧត្តមនំ > ឧទ្ស្យាវំ ។ - ប្តជា-

ធម្មស្សវនទិបមាលាករណាទិ គុ. មានកិ.ប្តជាដីលើស
លប់និងកិ.ស្តាប់នូវធម៌និងកិ.ធ្វើនូវប្រទិបនិងផ្កាកម្រងជាដើម ។

- សក្ការ ចុំ. សក្ការៈដីថ្លៃថ្នា, សក្ការៈដីលើសលប់ ។

ឱ-ឱ

ឱឡង្គ ចុំ. [ឡ+អង្គ+អ] គ្រឿងសំរាប់កំណត់នូវទឹក (បោយ) ។ បិដ្ឋ
នចុំ. ខ្នងនៃបោយ ។ - មីត្តិ គុ. មានបោយជាប្រមាណ, ត្រឹមតែមួយ
បោយ ។ - យាត្រី ឥ. ចបរមានបោយជាប្រមាណ, ចបរមួយបោយ។

ឱឡុម្ប ចុំ. [ឡ+បា+អ] របស់តែងរក្សាតាមទឹក (ក្បួន, ផែ); វិ.
ឱឡុកោណកោ បាភិ រក្ខតិកិ > ឱឡុម្បោ ។

ឱកា ឥ. [ឱហ+ក, លុច ហ] (បាណកជាតិ) ដែលជនតែងវែករក (ចែ);
វិ. **ឱហិយភិ ចិចិយភិកិ > ឱកា ។**

ឱន, ឱនក គុ. ថយ, អួនថយ, ខ្វះ, ខ្វះខាត, ធ្ងរ ។ - កាល ចុំ. កាល
នៃ...ដ៏ខ្វះ ។

ឱនោទរ គុ. [ឱន+ឧទរ] អ្នកមានពោះធ្ងរ; វិ. **ឱនំ ឱទំ យសរូ
សោ > ឱនោទរោ ។**

ឱមិ ចុំ. ឥ. [ឱហ+មិ, លុច ហ] ធម្មជាតិជាគ្រឿងត្រិះរិះនៃជន (រលក);
វិ. **មហេន្តិ ចិកក្កេន្តិ ឯកាយភិ > ឱមិ ។**

ឱរុំ ចុំ. [អរ+ឱ, ផ្កាស់ អ នៃ អរ > ឱ] អរយវៈជាគ្រឿងទៅ (ភ្លោ); វិ.
អរុន្តិ អនេនាភិ > ឱរុំ ។ - ដ្ឋិ នចុំ. ផ្ចឹងនៃភ្លោ ។ - មិស
នចុំ. សាច់នៃភ្លោ ។

ឱហាទន្តិ កិ. [ឱ+ហា+អ+អន្តិ- វ.] ជុះ, ជុះដាក់ (បន្លោបង់ឧត្តារៈ) ។

ង

ងក ច.សំ. [ង+ណុ] សភាវៈបិតនៅក្នុងឯកភាពព្រោះប្រាសចាកវត្ថុ
 ដ៏ស្មើគ្នា (មួយ); វិ. សទិសរហិតកាយ ងកភាថ
 ភិដ្ឋភិកិ> ងកោ ។ គុ. ប្រសើរ, យ៉ាងឯក, ពួកខ្លះ ។ - ឱបាលក
 វត្ថុ នចំ. រឿងនៃឱបាលកម្នាក់ ។ - ឱប្បង្គ ចំ. ឱប្បង្គមួយ, -ជាមួយ
 គ្នា ។ - កហាបណិ ចំ. កហាបណៈមួយ, មួយកហាបណៈ ។
 - ក្វដាគារ នចំ. ផ្ទះប្រកបដោយកំពូលមួយ, ផ្ទះគីបុគ្គលសង្គ្រោះ
 ដោយកំពូលមួយ (ភ្នំយោង) ។ ក្វដាគារ<ក្វដ+អគារ = ផ្ទះប្រកប
 ដោយកំពូល; វិ. ភូជេន យុត្តំ អគារំ > ភូជាគារំ;
 ផ្ទះគីបុគ្គលសង្គ្រោះដោយកំពូល; វិ. ភូជេន សទ្ធិហិកំ អគារំ >
 ភូជាគារំ ។ - កោដ្ឋាសិ ចំ. ចំណែកមួយ ។ - កោលាហល
 នចំ. កោលាហលតែមួយ, សេចក្តីជ្រុលជ្រើមតែមួយ ។ - ក្តិ គុ.
 អ្នកមានភ្នែកតែមួយ ឬម្ខាង ។ - គន្ធកុដិ ឥ. គន្ធកុដិមួយ ឬជា
 មួយគ្នា ។ - គាថាវសាន នចំ. កាលជាទីបំផុតនៃគាថាមួយ, កាល
 ជាទីចប់នៃគាថាមួយ ។ - គ្គិ គុ. មានអារម្មណ៍តែមួយ; វិ. ងកំ
 អត្តំ អារម្មណំ ងកស្សាភិ > ងកត្តំ ។ - គ្គិចិត្ត គុ.
 អ្នកមានចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ។ - គ្គិពិ ឥ. ភាវៈនៃចិត្តមាន
 អារម្មណ៍តែមួយ; វិ. ងកត្តស្ស ភាថោ > ងកត្តកា ។ - យន.
 សុវណ្ណិដ្ឋកា ឥ. ឥដ្ឋជារិការៈនៃមាសដ៏ពាន់មួយ ។ - យន ចំ.

ង

តាន់តែមួយ, ដុំមួយ ។ - ង្គណិ នចុំ. លានតែមួយ; គុ. មានលាន
 តែមួយ ។ - ចក្កវាឡុគត្ត ចុំ. ផ្ទៃនៃចក្កវាឡុមួយ ។ - អង្គុលិ-
 មត្តិ គុ. មានអង្គុលិ (ធ្មាប់, ម្រាម) មួយជាប្រមាណ ។ - ចរិ គុ.
 ព្រេចទៅតែឯង, ព្រេចទៅតែម្នាក់ឯង, ព្រេចទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ឯង,
 ធម្មជាតិដូចមួយព្រេចទៅ ។ - ចរិយា ឥ. កិ. ព្រេចទៅនៃបុគ្គលម្នាក់
 ឯង, កិ. ប្រព្រឹត្តិនៃបុគ្គល ម្នាក់ឯង ។ - ចារិកភាវ ចុំ. ភាវនៃ
 បុគ្គលអ្នកព្រេចទៅម្នាក់ឯង, ភាវនៃបុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តម្នាក់ឯង; វិ.
ចរិកិ > ចារិ, ចរិកុ សិល មស្សាកិ ថា > ចារិ, ចារិ ងច >
ចារិកោ, ងកោ ចារិកោ > ងកចារិកោ, ងកចារិកស្ស
ភាថោ > ងកចារិកភាថោ ។ - ចារិកវត្ត នចុំ. វត្តនៃបុគ្គល
អ្នកប្រព្រឹត្តម្នាក់ឯង, វត្តនៃបុគ្គលអ្នកព្រេចទៅម្នាក់ឯង ។ - ចារិ ចុំ.
អ្នកមានកិ. ព្រេចទៅម្នាក់ឯងជាប្រក្រតី ។ - ចិតិកិ ចុំ. ជើងថ្កូវមួយ,
ជើងថ្កូវជាមួយគ្នា ។ - ចិត្តក្ខណិ ចុំ. ខណៈនៃចិត្តមួយ ។ - ចិត្តតា
ឥ. ភាវនៃ... ជាអ្នកមានចិត្តតែមួយ, ជាមួយគ្នា ។ - ចិវិវ គុ.
មានចិវិវតែមួយ ។ - ច្រង្គ គុ. មានឆន្ទៈតែមួយ, មានសេចក្តីពេញ
ចិត្តជាមួយគ្នា, មានឆន្ទៈរួមគ្នា ។ - ច្រវមត្តិ គុ. មានម្រាមដៃមួយ
ជាប្រមាណ, ប៉ុនម្រាមដៃមួយ, ត្រឹមតែមួយចិប ។ - ជ្ឈាសយត្ត
នចុំ. ភាវនៃ... ជាអ្នកមានអធ្យាស្រ័យតែមួយ, រួមគ្នា ។

- ដ្ឋី គុ. អ្នកតាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា, អ្នកបិតនៅក្នុងទីដ៏ស្មើ ។
- ដ្ឋានគមនិ នចុំ. កិ.ទៅកាន់ទីមួយ ។ - ដ្ឋានិ នចុំ. ទីមួយ, កន្លែងមួយ ។ - ពាលប្បមាណ គុ. មានដើមត្នោតមួយជាប្រមាណ ។
- ត្ថីស ច.សំ. ៣១ នាក់ ។ - ទិវសមត្ថ គុ. កាលត្រឹមតែថ្ងៃមួយ ឬត្រឹមតែមួយថ្ងៃ ។ - ទេវតា ឥ. ទេវតាមួយអង្គ ឬមួយរូប ។
- ទេស ចុំ. ឯកទេស, ចំណែកមួយ, ចំណែកគឺបុគ្គលគប្បីសំដែងមួយ ។ - ទោណិកនាវប្បមាណ គុ. មានទូកកំរោលមួយជាប្រមាណ, ប៉ុន្មានទូកកំរោលមួយ ។ - ទ្រេវជ្ជិក នចុំ. ខ្សែមួយនិងខ្សែពីរ ។ - ធម្ម ចុំ. ធម៌មួយ, ធម៌ដ៏ឯក, ធម៌ដ៏ប្រសើរ ។ - ឆ្លុម គុ. មានផ្សែងតែមួយ, មានផ្សែងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទីជាមួយគ្នា, មានផ្សែងហុយឡើងតែមួយ ។ - ឆេនិ ឥ. មេគោមួយ ។ - នវុតិកប្ប ចុំ. កប្ប ៩១ ។ - នាទ្ធិទ្ធិនាទ្ធិមត្ត គុ. មាននាទ្ធិមួយនិងនាទ្ធិពីរជាប្រមាណ ។ - និន្នាទិ គុ. មានកិ.បន្តិចេញក្នុងទីជាមួយគ្នា, មានសំឡេងជាគ្រឿងបន្តិចេញតែមួយ (និន្នាទិ<និ+នទ+ណ) ។
- ប្បដោតភូតត្ថ នចុំ. ភារៈនៃ...ជា...មានធន្តិតែមួយកើតហើយ ។ - ប្បដោតិ គុ. មានធន្តិតែមួយ, មានសេចក្តីរុងរឿងទូទៅតែមួយ ។ - ប្បដិវេធនត្ថ ចុំ. សេចក្តីគឺកិ.ចាក់ផ្ទះចំពោះតែម្តង, សេចក្តីថាកិ.គ្រាសំដឹងតែម្តង ។ - ប័ត្តិ គុ. បាត្រ មួយ ។
- បទវារ ចុំ. វារៈនៃជំហានមួយ, វារៈនៃស្នាមជើងមួយ ។

ង

- បទី នចុំ. បទមួយ, ជំហានមួយ, ស្នាមជើងមួយ ។ - បទីកី គុ.
 ទីមានស្នាមជើងមួយ ។ - ប្បទេស ចុំ. ប្រទេសមួយ ។ - បរិ-
 ភោគី គុ. មានកិ.បរិភោគតែម្តង; ចុំ. ការបរិភោគរួមគ្នា ។
 - បល្ល័ង្ក ចុំ. បល្ល័ង្កមួយ, រឿនមួយ, គ្រែមួយ ។ - បស្សៈ នចុំ.
 ខាងមួយ, ខាងម្ខាង ។ - បិណ្ឌបាត ចុំ. បិណ្ឌបាតមួយ ។
 - បិណ្ឌ ចុំ. ដុំមួយ, ដុំបាយមួយដុំ ។ - បុត្តក ចុំ. កូនតូចតែ
 មួយ ។ - ប្បយោគី ចុំ. ប្រយោគមួយ ។ - ប្បហារ ចុំ. កិ.ប្រហារ
 តែម្តង ។ - ពិន្ទុ នចុំ. ដំណាក់មួយ, មួយដំណាក់ ។ - ភត្ត គុ. មានភត្ត
 តែម្តង, មានកិ.បរិភោគក្នុងវេលាតែមួយ ។ - ភត្តិក(១) គុ.
 អ្នកមានភត្តតែម្តង; វិ. ឯភកកំ យស្ស អត្ថកិ > ឯភកកិកោ;
 អ្នកបរិភោគនូវភត្តតែម្តង; វិ. ឯភកកំ ភុល្លកិកិ > ឯភ-
 កកិកោ ។ - ភាជនី នចុំ. ភាជនីមួយ ឬភាជនៈមួយ ។ - ភេសជ្ជៈ
 នចុំ. ភេសជ្ជៈ (ច្រាំ) មួយមុខ ។ - មន្តី និ. (ចុះក្នុងអត្ថនៃសត្តមិ)
 ប្រែថាក្នុងទីបំផុតមួយ, ក្នុងទីជ័សមគួរ ។ - មាតុកុច្ឆិ ឥ. ផ្ទៃនៃ
 មាតាមួយឬជាមួយគ្នា ។ - មាសទិមាសច្ចុយ ចុំ. កាលជាទី
 ប្រព្រឹត្តកន្លងទៅនៃខែមួយនិងខែពីរ ។ - មាសី ចុំ. បុគ្គលអ្នកអង្គុយ
 ម្នាក់ឯង ។ - មិតិ ចុំ. ម្រឹតមួយ ។ - មុហុត្ត ចុំ. យាមមួយ, មួយ
 ស្របក់, មួយវិលេច ។ - យោជន្តជ្ជានី នចុំ. ទីមានយោជន្តីមួយ

១. (កិច្ច) ប្រកបដោយភត្តតែម្តង, មានភត្តតែម្តង ។

ជាប្រមាណ, ទីមួយយោជន៍ ១ - យោជន៍ទីមួយយោជន៍មត្ត គុ.
 មានយោជន៍មួយនិងយោជន៍ពីរជាប្រមាណ ១ - វច្ឆវាសី ចុំ. ជន
 អ្នកមានកិ.នៅក្នុងច្រកមួយ ឬជាមួយគ្នាជាប្រក្រតី ១ - វដ្ឋ នចុំ.
 ភាវៈនៃចុក្កលជាស្តេចឯក (ឯករាជ្យ) ១ - វត្តាតិក្កម ចុំ. កាលជា
 ទិណ្ណានកន្លងនូវរាត្រីមួយ, កាលជាទីប្រព្រឹត្តកន្លងនូវរាត្រីមួយ,
 កិ.កន្លងនៃរាត្រីមួយ ១ - វត្តិនិវ ចុំ. យប់ និងថ្ងៃមួយ ១ - វត្តិវាស
 ចុំ. កិ.នៅអស់រាត្រីមួយ; គុ. មានកិ.នៅអស់រាត្រីមួយ; វិ. ឯកភក្តិ
ចារសោ អស្សាភិ > ឯកភក្តិចារសោ ១ - វត្តិ ន. រាត្រីមួយ,
 មួយរាត្រី, មួយយប់ ១ - វត្ត នចុំ. រាត្រីមួយ ១ - វត្តទិវត្តមត្ត គុ.
 មានវត្តមួយនិងវត្តពីរជាប្រមាណ ១ - វិចិន នចុំ. ពាក្យមួយម៉ាត់ ១
 - វាវ ចុំ. វាវៈមួយ, វាវៈម្តង, មួយវាវៈ, មួយលើក ១ - វិហារិត្ថេវ
 ចុំ. ព្រះថេរៈឈ្មោះឯកវិហារី, ព្រះថេរៈអ្នកមានកិ.នៅម្នាក់ឯងជា
 ប្រក្រតី ១ - វិហារី ចុំ. អ្នកនៅម្នាក់ឯង, អ្នកមានកិ.នៅម្នាក់
 ឯងជាប្រក្រតី ១ - វិហារ ចុំ. វិហារមួយ, វត្តមួយ, កុដិមួយ ១
 - វិចិវាសី ចុំ. អ្នកមានកិ.នៅជិតផ្ទះមួយជាប្រក្រតី, អ្នកនៅក្នុង
 ផ្ទះជាមួយគ្នា ១ - វិសតិអនេសនភោម ចុំ. ផ្សេងដោយ
 អនេសនៈ២១, ផ្សេងដោយកិ.ស្វែងរកមិនគួរ២១; គុ. មានកិ.ស្វែង
 រកមិនគួរ២១ ជាប្រភេទ ១ - វិសតិម ច្ច.សំ. ទី២១, គំរប់២១ ១
 - វិសតិវិធ គុ. មានប្រការៈ ២១, មាន២១យ៉ាង ១ - សតអត្ត.

ង

មហេសី ៧. អគ្គមហេសីមានរយដំលើសដោយអគ្គមហេសីមួយ
អង្គជាប្រមាណ, អគ្គមហេសីមានរយមួយជាប្រមាណ, អគ្គមហេសី
មួយរយមួយ ។ - សិដ្ឋី ប.សំ. ៦១ ។ - សិពិរាជ ចុំ. ស្តេចមានរយដំ
លើសដោយស្តេចមួយអង្គជាប្រមាណ, ស្តេចមានរយមួយជា
ប្រមាណ, ស្តេចមួយរយមួយ ។ - សិពិ ប.សំ. រយលើសដោយ
មួយ, មួយរយមួយ ។ - សិសិ ឧចុំ. សន្ទងមួយ, សន្ទងតែមួយ ។
- សិដ្ឋាន ចុំ. សង្ហារមួយ។ - សិវិច្ឆរ ចុំ., ឧចុំ. ឆ្នាំមួយ ។ - សិរាជិក
ចុំ. សាជកមួយ ។ - សិរាជុការ ចុំ. សាធុការមួយ, កិ.ធ្វើនូវសាធុតែ
មួយ; សំឡេងជាគ្រឿងធ្វើ នូវពាក្យថាសាធុក្នុងមីជាមួយគ្នា; វិ.
ឯកកោ សាធុកិ វចនំ ករោកិ ឯកនាភិ > **ឯកសា**
ធុការោ ។ សំឡេងជាគ្រឿងធ្វើ នូវពាក្យថាសាធុតែមួយ; វិ.
សាធុកិ វចនំ ករោកិ ឯកនាភិ > **សាធុការោ, ឯកោ**
សាធុការោ > **ឯកសាធុការោ** ។ - សិមិ ៧. សិមិមួយ,
សិមិជាមួយគ្នា, ដែនមួយ ។ - សិលិ ឧចុំ. សិលមួយ ។ - សិសិ
សិសិ ឧចុំ. សេនាសនៈមួយ, សេនាសនៈជាមួយគ្នា, មីជាមីដេកនិងមី
ជាមីអង្គុយតែមួយ ។ - សិយិ ៧. កិ.ដេកនៃបុគ្គលម្នាក់ឯង; វិ.
សិយកេកិ > **សយនំ, សយនំ** > **សេយ្យា, ឯកសេយ្យ**
សេយ្យា > **ឯកសេយ្យា** ។

ឯកក្ខ វិ.ស.អ [ឯក+ក្ខ] អ្នកខ្លះ, ពួកខ្លះ, ខ្លះ, ពួកមួយ, មួយពួក ។

ងកតោ អ.ស. [ងក+តោ] ក្នុង...ជាមួយគ្នា; ព្រមគ្នា, ម្ខាង, ខាងម្ខាង ។

- ធារាទិ គុ. មានអារុណមានមុខម្ខាងជាដើម ។

ងកត្តបគត គុ. [ងកត្ត+ឧបគត] ចូលទៅដល់ហើយនូវភាវៈនៃ...ជាអ្នកងក, ឬជាអ្នកម្នាក់ឯង (ងកត្ត<ងក+ត្ត; វិ. ងកស្ស ភាថា> ងកត្ត) ។

ងកន្ត ន.ប្ប. [ងក+អន្ត] ទីបំផុតមួយ, ចំណែកមួយ, ដាច់ខាត ។ - ទន្ត

គុ. មានខ្លួនទូន្មានហើយដោយចំណែកមួយ ។ - វិបស្សន គុ. អ្នក

មានវិបស្សនាដោយចំណែកមួយ, អ្នកមានកិ.យើញច្បាស់ដោយ

ចំណែកមួយ ។ - សន្តិសិទ្ធិ គុ. អ្នកព្រេកអររសើដោយចំណែក

មួយ, អ្នកព្រេកអរព្រមហើយដោយចំណែកមួយ ។ - ហិទ្ធិ គុ. អ្នក

មានប្រយោជន៍ដោយចំណែកមួយ, អ្នកមានអម្រស់អម្រស់ដោយ

ចំណែកមួយ ។

ងកំស ប្ប. [ងក+អំស] ចំណែកមួយ, ស្នាម្ខាង, ភ្លេងស្នាម្ខាង ។

ងកំសិក គុ. [ងកំស+ណិក] ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចំណែកមួយ ឬ ប្រកប

ដោយចំណែកមួយ; វិ. ងកំសេ ចក្កកិកិ> ងកំសិកោ,

ងកំសេន និយុកោ ថា> ងកំសិកោ ។

ងកាចរិយកុល ន.ប្ប. [ងក+អាចរិយ+កុល] ត្រកូលនៃអាចារ្យមួយ ឬជា

មួយគ្នា ។

ងកាទស ប.សំ. [ងក+ទស] ដប់លើសដោយមួយ (១១) ; វិ. ងកោន

ឯ

**អធិកា ទស> ឯកាទស ១ - និបាត ចុំ. គម្ពីរឈ្មោះឯកា-
ទសនិបាត ១**

ឯកាទសម ចូ.សំ. [ឯកាទស+ម] ទី១១, តំរប់១១ ១

ឯកាពទ្ធ គុ. [ឯក+អាពទ្ធ] ដែលជាប់ជាមួយគ្នា ១

ឯកាយន គុ. [ឯក+ឥ ឬ អយ+យ] ផ្លូវជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ឯង; វិ. **អយភិ ឯក្ហាភិ> អយនោ, ឯកស្ស អយនោ> ឯកាយ-
នោ** ; ផ្លូវគឺបុគ្គលម្នាក់ឯងតប្បិទៅ; វិ. **ឯកេន អយិកញោភិ>
ឯកាយនោ** ; ជាគ្រឿងទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ឯង; វិ. **អយភិ ឯកេ-
នាភិ>អយនោ, ឯកស្ស អយនោ>ឯកាយនោ**; ផ្លូវជាទី
ទៅក្នុងធម្មវិន័យតែមួយ; វិ. **ឯកស្មី អយនោ> ឯកាយនោ**;
ផ្លូវជាទីទៅកាន់គុណដ៏ឯក; វិ. **ឯកំ អយភិ ឯក្ហាភិ> ឯកា-
យនោ ១ អ.សុ. ១**

ឯកាលង្ការ ចុំ. [ឯក+អលង្ការ] គ្រឿងអលង្ការមួយ; គុ. មានគ្រឿង
អលង្ការតែមួយ ១

ឯកាលោក គុ. [ឯក+អាលោក] មានពន្លឺតែមួយ ១

ឯកាសន នចុំ. [ឯក+អាសន] មីជាទីអង្គុយនៃបុគ្គលម្នាក់ឯង, អាសនៈ
មួយ; គុ. មានអាសនៈតែមួយ ១

ឯកាហទ្ធិហ នចុំ. [ឯកាហ+ទ្ធិហ] ថ្ងៃមួយនិងថ្ងៃពីរ; វិ. **ឯកំ អហំ>**

ងកាហំ, ធ្វេ អហានិ> ធ្វិហំ, ងកាហំ ច ធ្វិហំ ច>
ងកាហធ្វិហំ ។

ងកីភាវ ចុំ. [ងក+ភាវ, ចុះឈ្មោះ-អា.] ភាវៈនៃចុក្កលម្នាក់ឯង ។ - សុខី នចុំ.
សុខីភាវៈនៃចុក្កលម្នាក់ឯង ។ - អាភិវតិ គុ. អ្នកព្រេកអរចំពោះ
ហើយក្នុងភាវៈនៃចុក្កលម្នាក់ឯង, អ្នកព្រេកអរចំពោះដោយ
ឯកភាព ។

ងកុស្សវ ចុំ. [ងក+ឧស្សវ] មហោស្រពមួយ ។

ងកូន គុ. [ងក+ឧន] ខ្វះមួយ, ថយមួយ, អនុថយមួយ, ខាតមួយ ។
- ត្ថភាវសិ ធម៌. រយនៃអត្តភាពខ្វះមួយ ។ - ចត្តាឡីស ច.សំ.
សេសិបខ្វះមួយ (៣៩) ។ - បញ្ចសិ ច.សំ. មានរយប្រាំខ្វះដោយ
...មួយ (៤៩៩) ។ - បញ្ចសចោរ ចុំ. ចោរហាសិបខ្វះដោយ
ចោរម្នាក់ (៤៩) ។ - បញ្ចស ច.សំ. ហាសិបខ្វះដោយ...មួយ ។
- វិសិ ច.សំ. ម្ភៃខ្វះដោយ...មួយ (១៩) ។ - វិសិម ច.សំ.
មីម្ភៃខ្វះដោយ...មួយ ។ - សិដ្ឋិវិស្ស នចុំ. ផ្ទាំហុកសិបខ្វះដោយ...
មួយ (៥៩) ។

ងកេក គុ. [ងក+ងក] មួយនិងមួយ ។ - កុលី នចុំ. ត្រកូលមួយនិងមួយ ។
- ដ្ឋានី នចុំ. មីមួយនិងមួយ ។ - បស្ស្ស នចុំ. ខាងមួយនិងមួយ,
ម្នាង និងម្នាង ។ - លោមក្ខប ចុំ. រណ្តៅនៃរោមមួយនិងមួយ ។
- លោម ចុំ. រោមមួយនិងមួយ ។

ង

ងកោរាស គុ. [ងក+ឱរាស] មានឆន្ទិ្តតែមួយ, មានរស្មីតែមួយ; ចុំ. ឆន្ទិ្តមួយ, រស្មីមួយ ។

ងតរហិ ក.ស. [ងត+រហិ] ក្នុងកាលនេះ, ក្នុងកាលឥឡូវនេះ, ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញ ។

ងតាមិសិកា ឥ. [ងត+មិស+ណុ+ឥ.រា.+រា.ឥ.] ដូចនេះ, ប្រាជកដូចនេះ;
វិ. ងសា ចិយ ទិស្សកិកិ > ងកាទិសិកា ។

ងតិ កិ. [ឥ+អ+តិ.វ.] មក, ដល់, ទៅ ។

ងតុ កិ. [ឥ+អ+តុ.ប.] ចូរមក, ចូរដល់, ចូរទៅ ។

ងតោ អ.ស. [ងត+តោ] អំពី...នុំះ, ខាងហ្នឹង, ក្នុងទីនុំះ ។

ងត្តក គុ. [ងត+ក] មានប្រមាណចុំណ្លោះ; វិ. ងកានិ បរិមាណានិ អស្សាភិ > ងក្ករោ, .កា, .កំ ។

ងថ កិ. [ឥ+អ+ថ.ប.] ចូរមក, ចូរដល់, ចូរទៅ ។

ងធាតិ កិ. [ងធា+អ+តិ.វ.] ញាប់ញ័រ, ចំរើន, រុងរឿង, បាន, ប្រសប់ ។

ងរកគុម្ព ចុំ. [ងរក+គុម្ព] គុម្ពនៃវៃទឹក; វិ. ងរកស្ស គុម្ពោ > ងរក. គុម្ពោ ។

ងរកបត្ត ឥចុំ. [ងរក+បត្ត] ស្លឹកនៃវៃទឹក ។ - ច្រិន្ទនមត្ត គុ. គ្រាន់តែកិ. ដាច់នៃស្លឹកនៃវៃទឹក ។ - នាគរាជវត្ថុ ឥចុំ. រឿងនៃនាគរាជឈ្មោះ ងរកបត្ត ។

ងរាវណ អ.ស.ន. (ធីរិ) ឈ្មោះងរាវណ ។

ងរេសិ កិ. [ឡវ+ណេ+សិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យញាប់ញ័រ, -ឱ្យកក្រើក, -ឱ្យ
រញួយ, -ឱ្យពោល ។

ងរូប គុ. [ងវ+រូប] មានសភាពយ៉ាងនេះ, មានរូបយ៉ាងនេះ; វិ. ងចំ រូប
អស្សាភិ > ងចរូទោ, -ទា, -ចំ ។

ងវិ និ. យ៉ាងនេះ, ដោយប្រការយ៉ាងនេះ, ដោយប្រការដូច្នេះ, ដោយប្រ-
ការដូច្នោះ ។ - ភូតិ គុ. កើតហើយយ៉ាងនេះ, មានយ៉ាងនេះ
កើតហើយ ។ - វាមិ ចុំ. អ្នកពោលយ៉ាងនេះ ឬអ្នកមានកិ.ពោល
យ៉ាងនេះជាប្រក្រតិ; វិ. ងចំ ចណភិ > ងចំចាធិ, ងចំ ចណិកុំ
សិលមស្សាភិ ចា > ងចំចាធិ ។ - វិហារិ ចុំ. អ្នកនៅយ៉ាង
នេះ, អ្នកមានកិ.នៅយ៉ាងនេះជាប្រក្រតិ; វិ. ងចំ ចិហារិកុំ
សិលមស្សាភិ > ងចំចិហារិ ។

ងសក ចុំ., នចុំ. [ឥស+ណុ] អ្នកស្វែងរក; វិ. ងសភិភិ > ងសកោ,
ងសភិ ។

ងសាន ចុំ. [ឥស+យុ] អ្នកស្វែងរក ឬអ្នកស្វែងរកដោយប្រក្រតិ; វិ.
ងសភិភិ > ងសានោ, ងសភិ សិលេនាភិ ចា > ងសា-
នោ ។

ងសិត គុ. [ឥស+ឥ.អា+ត] គឺ...ស្វែងរកហើយ ។ - ត្តិ នចុំ. ភាវៈនៃ...

ង

ជាអ្នកស្វែងរកហើយ ។

ងស្សតិ កិ. [ឥ+អ+ស្សតិ.ភ.] នឹងដល់ ។

ងហិ កិ. [ឥ+អ+ហិ.ប.] ចូរមក, ចូរដល់ ។ - ភិក្ខុប្បព្វជ្ជា ឥ. កិ.បូស
ដោយភារៈជាងហិភិក្ខុ ។ - ភិក្ខុភារៈ ចុំ. ភារៈនៃ...ជាងហិភិក្ខុ, ភារៈ
ជាអ្នកគឺព្រះមានព្រះភាគគប្បីពោលថាម្ចាស់ភិក្ខុវិអ្នកចូរមក, ភារៈ
ជាអ្នកគឺព្រះមានព្រះភាគគប្បីព្រាស់ថាវិអ្នកចូរជាភិក្ខុមក ។

ងហិសិ កិ. [ឥ+អ+ស្សសិ.ភ.+ហ.ភា.+ឥ.ភា., លុច ស្ស] នឹងដល់, នឹង
មក ។

ងឡ្ហគណិតុម្ហ ចុំ. [ងឡ្ហគណិ+តុម្ហ] តុម្ហនៃវៃទឹក (តុម្ហនៃល្អងខ្លែ) ។

ងឡ្ហម្ហត គុ. [ងឡ្ហ+ម្ហត] មនុស្សល្ងង់ខ្លៅ ។ និយម្ហយទៀតថាៈ មនុស្ស
ទាំងគទាំងថ្លង់ ឬទាំងថ្លង់ទាំងគ ។

ងឡ្ហលុក នចុំ. [ឥវ>ងឡ្ហ+លា+ក] ធម្មជាតិកាន់យកនូវទឹក (ត្រឡាច);
វិ. កំ ចារី លាកិកិ > ងឡ្ហលុកំ ។ - វណ្ណ ចុំ. ភោគដូចជា
ភោគនៃត្រឡាច, ពណិដូចជាពណិនៃត្រឡាច ។

ងឡ្ហិកា ឥ. [ឥល>ងឡ្ហ+ណុ+ឥ.ភា.+អា.ឥ.] សត្វតែងដើរទៅ (មេច្រៀម
មេពពែ); វិ. កំលកិ តប្បកិកិ > ងឡ្ហិកា ។ ចុំ. ងឡ្ហកោ ។

ឱ

ឱក នថុ. [ឱ+ក+ណ] ទឹក, លំនៅ, ទីនៅ, អាស័យ ។ - បុណ្ណ គុ. ដ៏
ពេញហើយដោយទឹក ។ - ម៉ោក នថុ. លំនៅឥទឹក, ទីនៅឥទឹក,
អាស័យឥទឹក ។

ឱការ គុ. [អវ+ករ+ណ] កិ.ធ្វើចុះ, កិ.ធ្វើឱ្យទាប (ទោកទាប, លាមក,
អាក្រក់) ។

ឱកាស ថុ. [អវ+កស+ណ] ឱកាស, ទីវាល, ទីទំនេរ ។ - លោក ថុ.
ឱកាសលោក, លោកឥឱកាស, លោកឥទីទំនេរ ។

ឱកិណ្ណ គុ. [អវ+កិរ+ត, ត>តណ្ណ] គឺ...រោយចុះហើយ, -រោយរាយ
ហើយ ។ - រតនិ នថុ. រតនៈ (កែវ) គឺ...រោយរាយហើយ ។

ឱកិរណ នថុ. [អវ+កិរ+យុ] កិ.រោយរាយចុះ, កិ.ដាក់ចុះ ។

ឱកិរតុ កិ. [អវ+កិរ+អ+តុ.ច.] ចូររោយរាយចុះ, ចូរបាចចុះ, ចូរចាក់
ចុះ ។

ឱកិរន្ត អ. [អវ+កិរ+អ+អន្ត] កាលរោយរាយចុះ, កាលបាចចុះ, កាល
ចាក់ចុះ ។

ឱកិរាបេត្តា អ. [អវ+កិរ+ណាចេ+ត្តា] ញាំង ... ឱ្យរោយរាយចុះហើយ,
- ឱ្យបាចចុះហើយ, - ឱ្យចាក់ចុះហើយ ។

ឱ

ឱកិរាបេសិ កិ. [អវ+កិរ+ណាចេ+ល្ប-អដ្ឋ.+ស-អា.] ញាំង...ឱរោយ
រាយចុះហើយ, -ឱរាចចុះហើយ, -ឱរាចាក់ចុះហើយ។

ឱកិរិ កិ. [អវ+កិរ+អ+ល្ប-អដ្ឋ.] រោយរាយចុះហើយ... ។

ឱកិរិតុំ អ. [អវ+កិរ+ឥ-អា+តុំ] ដើម្បីរោយរាយចុះ...។

ឱកិរិត្វា គុ. [អវ+កិរ+ឥ-អា+ត្វា] រោយរាយចុះហើយ... ។

ឱក្កន្ត គុ. [អវ+កម+ត] ឈានចុះហើយ, ចុះសិប្ប់ហើយ, ជាន់ហើយ ។

ឱក្កមន្ត គុ. [អវ+កម+អ+អន្ត] កាលឈានចុះ, កាលស្ទង់ចុះ, កាលចុះ,
កាលចុះសិប្ប់ ។

ឱក្កមិសុ កិ. [អវ+កម+អ+មិ-អដ្ឋ.] ឈានចុះហើយ, ស្ទង់ចុះហើយ,
ចុះហើយ, ចុះសិប្ប់ហើយ ។

ឱក្កម្ម អ. [អវ+កម+ត្វា] ឈានចុះហើយ, ស្ទង់ចុះហើយ ។

ឱក្ខិត្តចក្ខុ គុ. [ឱក្ខិត្ត+ចក្ខុ] មានចក្ខុបោះទៅក្នុងខាងទាប, មានចក្ខុដាក់
ចុះហើយ (ឱក្ខិត្ត<អវ+ឱប+ត) ។

ឱគាហន្ត គុ. [អវ+គាហ+អន្ត] កាលស្ទង់ចុះ, កាលចុះ, កាលឈានចុះ,
កាលឆាបចុះ ។

ឱគាហិតុំ អ. [អវ+គាហ+ឥ-អា+តុំ] ដើម្បីឈានចូល, ដើម្បីចូលទៅ,
ដើម្បីស្ទង់ចុះ, ដើម្បីចុះ, ដើម្បីឆាបចុះ ។

ឱគាហេត្វា អ. [អវ+គាហ+ណេ+ត្វា] ស្ទង់ចុះហើយ, ឆាបចុះហើយ,

ឆ្មៅលឆ្មាត់ហើយ ។

ឱក្កច្ចតិ កិ. [អវ+តម+អ+តិ.វ.] ទៅក្នុងខាងទាប, ទ្រោមចុះ ។

ឱយ ប៉ុ. [អវ+ហន, ហន>យ+អ] ការបៀតបៀនខាងទាប (អន្លង់, ការប្រជុំ, សំទុះ ឬកំឡាំង) ។ - តិណ្ឌ គុ. អ្នកឆ្លងនូវអន្លង់, អ្នកមានអន្លង់ឆ្លងហើយ (តិណ្ឌ<តរ+ត); វិ. ឱយំ ករកិ ករិយិក្កាភិ ថា> ឱយភិណ្ណោ, ឱយោ ភិណ្ណោ យេន សោ> ឱយភិណ្ណោ ។

ឱចិន្ត គុ. [អវ+ចិ+នា+អន្ត] កាលបេះ, កាលជ្រើសរើស ។

ឱចិនិត្តា អ. [អវ+ចិ+នា+ត្វា] បេះហើយ, ជ្រើសរើសហើយ ។

ឱជា ឥ. [ឌ+ជន+អ+អា.ឥ, លុច ន] ធម្មជាតិញ៉ាំងរូបឱ្យកើតតាមសំដាប់នៃខ្លួន (ឱជា, ឱជារស); វិ. អក្កានន្តំ រូចំ ជនេភិកិ> ឱជា ។

ឱជវន្ត គុ. [ឱជា+វន្ត] មានឱជា(មានសេចក្តីស្រឡាញ់); វិ. ឱជា យស្ស អភិកិ> ឱជវន្តំ ។

ឱដ្ឋ ប៉ុ. [ឌស+ត] រឹមមាត់, បច្ចុរមាត់; សត្វអដ្ឋ ។ - សោណាមិ គុ. (សត្វ) មានអដ្ឋនិងភ្នែកដើម ។

ឱត្តប្បិយ នប៉ុ. [ឱត្តប្ប+ពយ] ភាវៈនៃធម្មជាតិខ្លាចអំពីបាប, ភាវៈនៃធម្មជាតិកំសត់អំពីអំពើទុច្ចរិតមានកាយទុច្ចរិតជាដើម (ឱត្តប្ប <អវ+តប+អ); វិ. ឱត្តប្បកិ ភាយកិ បាបកោកិ> ឱត្តប្បំ,

ឱ

កាយទុច្ចរិកាធិហិ ឱក្កប្បភិកិ ចា> ឱក្កប្ប្យំ, កស្ស
ភាវោ> ឱក្កប្ប្យិយំ ។

ឱតវ កិ. [អវ+តវ+អ+ហិ.ច, លុចហិ] ច្វរឆ្លង, ច្វរចុះ ។

ឱតវណ នចំ. [អវ+តវ+យុ] កិ.ឆ្លងចុះ, កិ.ចុះ, ជាមីឆ្លង, ជាមីដាក់ចុះ ។
- បិទ នចំ. ស្នាមជើងជាមីដាក់ចុះ ឬជាន់ចុះ ។ - សិម្ហ ចុំ. សំឡេង
នៃកិ.ឆ្លងចុះ, -ជាមីឆ្លងចុះ ។

ឱតវតិ កិ. [អវ+តវ+អ+តិ.វ.] ឆ្លងចុះ, ឆ្លង, ចុះ ។

ឱតវន្ត គុ. [អវ+តវ+អ+អន្ត] កាលឆ្លងចុះ, កាលឆ្លង, កាលចុះ ។

ឱតវិ កិ. [អវ+តវ+អ+ល្ប.អដ្ឋ.] ឆ្លងចុះហើយ, ឆ្លងហើយ, ចុះហើយ ។

ឱតវិត្វា អ. [អវ+តវ+ឥ.វា+ត្វា] ឆ្លងចុះហើយ, ឆ្លងហើយ, ចុះហើយ ។

ឱតវាវ ចុំ. [អវ+តវ+ណ] (សភាវៈ) ជាគ្រឿងឆ្លងចុះ (ទោស); វិ.
អចករកិ ឯកេនាភិ> ឱការោ ។

ឱតារាបេក្ខ គុ. [ឱតាវ+អច+ឥក្ខ+ណ] អ្នកសំឡឹងនូវទោស; វិ. ឱការិ
អបេក្ខភិកិ> ឱការាបេក្ខោ ។

ឱតារាបេត្វា អ. [អវ+តវ+ណាបេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱ្យឆ្លងចុះហើយ, -ឱ្យ
ស្តងចុះហើយ, -ដាក់ចុះហើយ ។

ឱតារិយមាស គុ. [អវ+តវ+ឥ.អា+យ+មាស] គឺ...កាលឱ្យឆ្លងចុះ, -កាល
ឱ្យដាក់ចុះ ។

ឱតារេតុំ អ. [អវ+តវ+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យឆ្លងចុះ, ដើម្បីដាក់
ចុះ, ... ។

ឱតារេត្វា អ. [អវ+តវ+ណេ+ត្វា] ឱ្យស្តងចុះហើយ, ដាក់ចុះហើយ, ...។

ឱតារេត្តិ កិ. [អវ+តវ+ណេ+អត្តិ.វ.] ឱ្យស្តងចុះ, ដាក់ចុះ, ឆ្លងចុះ, ...។

ឱតារេត្ត កិ. [អវ+តវ+ណេ+អត្ត] កាលញ៉ាំង...ឱ្យឆ្លងចុះ, -ឱ្យចុះ, ...។

ឱតារេសិ កិ. [អវ+តវ+ណេ+ស្យ-អជ្ជ., ចុះស-អា.] ញ៉ាំង ... ឱ្យឆ្លងចុះ
ហើយ, - ឱ្យស្តងចុះហើយ, ដាក់ចុះហើយ ។

ឱតិណ្ណ គុ. [អវ+តវ+ត, ត>តណ្ណ] ឆ្លងចុះហើយ, ចុះហើយ, ចុះសិប
ហើយ ។ - ហត្ថិ ចុំ. ដីរចុះសិបហើយ, ដីឆ្លងចុះហើយ ។ - ហត្ថិ-
សទិស គុ. ប្រាកដស្មើដោយដីរចុះសិបហើយ, -ដែលចុះហើយ ។
- ឱតិណ្ណ គុ. ដែលឆ្លងចុះហើយៗ, ដែលចុះហើយៗ ។

ឱត្ថត គុ. [អវ+ថវ+ត] គឺ...គ្របសង្កត់ហើយ, រលំសង្កត់ហើយ, រូបរិត
ហើយ ។

ឱត្ថរតិ កិ. [អវ+ថវ+អ+តិ.វ.] គ្របសង្កត់, ... ។

ឱត្ថរត្ត គុ. [អវ+ថវ+អ+អត្ត] កាលគ្របសង្កត់, ... ។

ឱត្ថរិត្វា អ. [អវ+ថវ+វ.អា.+ត្វា] គ្របសង្កត់ហើយ, ... ។

ឱត្ថរិយមាន គុ. [អវ+ថវ+វ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលគ្របសង្កត់, ...។

ឱថន ចុំ. [ឧថ>ឧថ+យុ] របស់ដែលគេបរិភោគ (បាយ); វិ. ឧទ្ទិយកិ

ឱ

ភុក្កិយភិកិ > ឱទេសា ១

ឱទហន នប៉ុ. [អវ+ធា+យុ] កិ.តាំងទុក, កិ.ដឹកល់ទុក, កិ.ផ្ទុកចុះ, កិ.ដាក់ចុះ, ត្រូវការដល់កិ.ផ្ទុកចុះ ។

ឱទហិត គុ. [អវ+ធា+ឥ.អា.+ត] តាំងទុកហើយ, ដាក់ចុះហើយ, ផ្ទុកចុះហើយ ។

ឱទហិសុ កិ. [អវ+ធា+អ+ឱ.អជ្ជ.] តាំងទុកហើយ, ... ។

ឱទាត គុ. [អវ+ទា+ត] សភាវៈកាត់ផ្តាច់នូវពណ៌គ្រប់យ៉ាង, (ស); វិ.

អមធាយភិ សព្វមណ្ណភិ > ឱទារកោ ១

ឱធិ ប៉ុ. [អវ+ធា+ឥ] ការទ្រទ្រង់ចុះ (ជួរ, ចំណែក) ។

ឱនត គុ. [អវ+នម+ត] ឱនចុះហើយ, ទ្រោមចុះហើយ, ទោរចុះហើយ ។

សិរីវិ គុ. មានសិរីវៈឱនចុះហើយ, មានសិរីវៈចន្លន់ចុះហើយ ។

ឱនទ្ធិ គុ. [អវ+នហ+ត] គឺ...ចងធ្លាក់ហើយ, រូបវិតហើយ, គ្របសង្កត់ហើយ, ហ៊ុមទុកហើយ ។

ឱនទ្ធិន នប៉ុ. [អវ+នហ+ត+យុ] កិ.ចងធ្លាក់, កិ.រូបវិត, កិ.គ្របសង្កត់, កិ.ហ៊ុមទុក ។ **បរិយោនទ្ធិនត្ថ** ប៉ុ. សេចក្តីគឺកិ.ចងធ្លាក់និងកិ.ចងធ្លាក់ជុំវិញ, កិ.រូបវិតនិងកិ.រូបវិតជុំវិញ, កិ.គ្របសង្កត់និងកិ.គ្របសង្កត់ជុំវិញ (បរិយោនទ្ធិន < បរិ+អវ+នហ+ត+យុ+យ.អា.) ។

ឱនមនុន្ទមនបកតិក គុ. [ឱនមនុន្ទមន+បកតិ+ក] មានកិ.ឱនចុះនិងកិ.ងើប

ឡើងជាប្រក្រតី, មានកិ.ទ្រោមចុះនិងកិ.ប៉ោងឡើងជាប្រក្រតី; វិ.
ឱនមនក្ខ ឱនមនក្ខ > **ឱនមនុន្ទមនំ, ឱនមនុន្ទមនំ**
បកកិ យស្ស កំ > **ឱនមនុន្ទមនបកកិកំ** (ឱនមន<អវ+
 នម+យុ; ឱន្នមន<ឌ+នម+យុ) ។

ឱនមាបេសិ កិ. [អវ+នម+ណាចេ+ល្អ-អជ្ជ.+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱឱន
 ចុះហើយ, ឱទ្រោមចុះហើយ, បង្ហានទៅហើយ ។

ឱនមិត្តា អ. [អវ+នម+ត.អា.+ត្វា] ឱនចុះហើយ, បន្តន់ចុះហើយ, ទោរទៅ
 ហើយ ។

ឱនាមេត្តា អ. [អវ+នម+ណេ+ត្វា] ញ៉ាំង...ឱឱនចុះហើយ, បង្ហាន
 ចុះហើយ ។

ឱបម្មប្បដិបាទន នប្ប. [ឱបម្ម+បដិបាទន] ពាក្យជាគ្រឿងញ៉ាំងសេចក្តី
 ប្រៀបឱឱដល់ចំពោះ, ពាក្យជាគ្រឿងញ៉ាំងភាវៈនៃសេចក្តីប្រៀបឱឱ
 ដល់ចំពោះ (ឱបម្ម<ឌប+មា+ណ្យ ឬ ឌបមា+ណ្យ); វិ. **ឌបមិ-**
យ្យកេកិ > **ឱបម្មំ, ឌបមាយ ភាមោ** > **ឱបម្មំ, ឱបម្មំ**
បដិបាទេកិ ឯកេនាភិ > **ឱបម្មប្បដិបាទនំ** ។

ឱបាតិ ប្ប. [អវ+បត+ណ] ប្រមេសជាទីធ្លាក់ចុះ (រណ្តៅ, អណ្តូង); វិ.
ឱបក្តិ ឯកេនាភិ > **ឱបាកោ** ។ . **ភ្និតិ** គុ. ជាអណ្តូងកើត
 ហើយ, ដូចជាអណ្តូងកើតហើយ ។

ឱបិទ្យេត្តា អ. [អវ+ចិទ្យ+ណេ+ត្វា] សង្កត់ចុះហើយ, គាបហើយ, រឹប

ឱ

ជាន់ហើយ ។

ឱបុញ្ញនាទិ គុ. [ឱបុញ្ញន+អាទិ] (កិច្ច) មានកិ.ជួតជាដើម, មានកិ.បោស
ប្រាសជាដើម (ឱបុញ្ញន<អវ+បុជ>ឱបុញ្ញ+យុ = កិ.ជួត, កិ.
បោស, កិ.ចូក, កិ.លាប) ។

ឱបុញ្ញន្តិ គុ. [អវ+បុជ>ឱបុញ្ញ+អន្ត+ន្ត] កាលជួត, ... ។

ឱបុនន្តិ កិ. [អវ>ឱ+បុ+នា+អន្តិ.វ] ជំរះ, សំអាត, បាច, រោយ, កំចាត់
កំចាយ ។

ឱបុនាតិ កិ. [អវ+បុ+នា+តិ.វ] ជំរះ, សំអាត, បាច, រោយ, អុំ, ខ្សែ ។

ឱដុនាតិ កិ. [អវ+ដុ+នា+តិ.វ] អុំ, ខ្សែ, រោយ, កំចាត់, កំចាយ ។

ឱភក្ក គុ. [អវ+ភជ+ បូភក្ក+ត] គឺ...ចំបាក់ចុះហើយ, គឺជរាបង្គោន
ចុះហើយ ។ . **សិវិវ** គុ. មានសិវិវៈគឺជរាចំបាក់ចុះហើយ, មានសិវិវៈ
ឱនចុះហើយ, មានសិវិវៈកោង ។

ឱភក្កោភក្ក គុ. [ឱភក្ក+ឱភក្ក] គឺ...ចំបាក់ចុះហើយចំបាក់ចុះហើយ,
ដែលបាក់ចុះហើយបាក់ចុះហើយ ។

ឱភាសយមាន គុ. [អវ+ភាស+ណយ+មាន] កាលញ្ចាំង...ឱ្យភ្លឺ, -ឱ្យ
រុងរឿង, កាលចំភ្លឺ ។

ឱភាសេតុំ អ. [អវ+ភាស+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ្ចាំង...ឱ្យភ្លឺ, -ឱ្យរុងរឿង,
ដើម្បីចំភ្លឺ ។

ឱភាសេត្វា អ. [អវ+ភាស+ណេ+ត្វា] ញ្ចាំង...ឱ្យភ្លឺហើយ, ...។

ឱភាសេន្តិ គុ. [អវ+ភាស+ណេ+អន្ត+ញ្ច] កាលញ្ចាំង...ឱ្យភ្លឺ, ... ។

ឱភាស ចុំ. [អវ+ភាស+អ] ធន្តិ,កិ.បំភ្លឺ, សេចក្តីភ្លឺ, សេចក្តីរុងរឿង, រស្មី ។

ឱភិដ្ឋិតា អ. [អវ+ភិទ+យ+ឥ.អា+ត្វា] ទំលាយហើយ, បំបាក់ចុះហើយ, សំពងហើយ, បែកហើយ ។

ឱភិន្តន្តិ កិ. [អវ+ភិទ+អ+អន្តិ.វ.] ទំលាយ, បំបាក់ចុះ, សំពង ។

ឱមកសត្ត ចុំ. [ឱមក+សត្ត] សត្វលាមក, សត្វចោកទាប (ឱមក<ឱម+អ+ក.ស.=សត្វដែលគេគួរតិះដៀល) ។

ឱមាណាតិមានវស ចុំ. [ឱមាណាតិមាន+វស] អំណាចនៃមានៈទាបនិង មានៈក្រៃលែង, អំណាចនៃកិ.ប្រកាន់និងកិ.មើលងាយ (ឱមាណ <អវ+មន+ណ) ។

ឱមុញ្ញាបេត្វា អ. [អវ+មុច>ឱមុញ្ញ+ណាបេ+ត្វា] ញ្ចាំង...ឱ្យដកហើយ, .ឱ្យដោះចេញហើយ, ឱ្យរុះរើហើយ ។

ឱមុញ្ញិតា អ. [អវ+មុច+ឥ.អា+ត្វា] ដកហើយ, ដោះចេញហើយ ។

ឱវំ ឱ. [ចុះក្នុងអត្ថនៃសត្តមិ] ក្នុងខាងក្នុង, ខាងក្នុង, ក្នុងខាងអាយ, ខាងអាយ ។

ឱវក គុ. តូច, លាមក, អាក្រក់, ចោកទាប ។

ឱវតោ អ.ស. [ឱវ+តោ] ក្នុងខាងក្នុង, ក្នុងខាងអាយ, អំពីខាងក្នុង អំពីខាងអាយ ។

ឱ

ឱរមតិក គុ. [អវ+រម+តិ+ក.ស.] ដែលរៀនលែង, បន្ទូរចន្ទយ, (ចោក-
មាឃ)

ឱរមាម កិ. [អវ+រម+អ+ម.ប.] ចូររៀនលែង, ចូរចន្ទរចន្ទយ ។

ឱរមិត្តា អ. [អវ+រម+ឥ.អា.+ត្តា] រៀនលែងហើយ, ចន្ទរចន្ទយហើយ ។

ឱរមិស្សតិ កិ. [អវ+មរ+អ+ឥ.អា.+ស្សតិ.ភ.] នឹងរៀនលែង, នឹងចន្ទរ
ចន្ទយ ។

ឱរមតិរ នប្បំ. [ឱរម+តិរ] ត្រើយ (ឆ្នេរ, ត្រាំង) មានក្នុងខាងក្នុង, .មានក្នុង
ខាងអោយ (ឱរម<ឱរ+ឥម; វិ. ឱរកោ ភចំ> ឱរមំ, ឱរមំ
ក័រ> ឱរមក័រ) ។

ឱរមក្ខិ នប្បំ. [ឱរម+អក្ខិ] ភ្នែកមានក្នុងខាងអោយ, ភ្នែកខាងអោយ ។

ឱរមតិរវាលិក គុ. [ឱរមតិរ+វស+ណិ+ក.ស.] អ្នកនៅនាត្រើយខាងអោយ
ឬអ្នកមានកិ.នៅត្រើយខាងអោយជាប្រក្រតិ; វិ. ឱរមក័រេ
ចសក័កិ> ឱរមក័រចាសិ, ឱរមក័រេ ចសិកុំ សិលម.
ស្សាភិ ចា> ឱរមក័រចាសិ, សោ ឯច> ឱរមក័រចា
សិកោ ។

ឱរុយ្ហ អ. [អវ+រុហ+ត្តា] ចុះហើយ ។

ឱរោបិតតា ឥ. [ឱរោបិត+តា] រាវៈនៃ...ជា...គឺ...ដាក់ចុះហើយ, .ផ្តាច់
ផ្តិលហើយ, .កោរហើយ (ឱរោបិត<អវ+រុប+ឥ.អា.+ត) ។

ឱរោបេតុំ អ. [អវ+រុប+ណេ+តុំ] ដើម្បីញ៉ាំង...ឱ្យដាក់ចុះ, ដើម្បីដាក់
ចុះ ។

ឱរោបេត្វា អ. [អវ+រុប+ណេ+ត្វា] ដាក់ចុះហើយ ។

ឱរោហណមិវស ចុំ., នចុំ. [ឱរោហណ+មិវស] ថ្ងៃជាទីចុះ (ឱរោហណេ
<អវ+រុហ+យុ) ។

ឱរោហន្ត គុ. [អវ+រុហ+អ+អន្ត] កាលចុះ, កាលដាក់ចុះ ។

ឱរោហិតក្ខន្ធភារ គុ. [ឱរោហិត+ខន្ធភារ] មានភារៈ គឺខន្ធដាក់ចុះហើយ
(ឱរោហិត <អវ+រុហ+ឥ.អា..+ត); វិ. ខន្នោ ឯវ
ភារោ > ខន្ធភារោ, ឱរោហិតោ ខន្ធភារោ យេន
សោ > ឱរោហិតក្ខន្ធភារោ ។

ឱរោហិតុកាម គុ. [ឱរោហិតុំ+កម+ណ] អ្នកចង់ដើម្បីចុះ; វិ. ឱរោហិតុំ
កាមេភិកិ > ឱរោហិតុកាមោ; អ្នកមានប្រាថ្នាដើម្បីចុះ;
វិ. ឱរោហិតុំ កាមោ អស្សាភិ > ឱរោហិតុកាមោ ។

ឱរោហិត្វា អ. [អវ+រុហ.ឥ+អា.+ត្វា] ចុះហើយ ។

ឱរោហិស្ស្វថ កិ. [អវ+រុហ+អ+ឥ.អា.+ស្ស្វថ.ភ.] នឹងចុះ ។

ឱលង្វេតិ កិ. [អវ+លង្វេ+ណេ+តិ.វ.] ញ៉ាំង...ឱ្យលោតចុះ ។

ឱលម្ពកិ គុ. [អវ+លត>ឱលម្ព+ណុ] ដែលតោង, ប្រតោង, សំយុងចុះ ។

ឱ

ឱលម្ពន្ត គុ. [អវ+លត>ឱលម្ព+អ+អន្ត] កាលតោង, កាលប្រតោង,
កាលសំយុងចុះ ។

ឱលម្ពិ កិ. [អវ+លត, ចុះនិ.អា.+អ+ល្ប-អដ្ឋ.] តោងហើយ, សំយុង
ចុះហើយ ។

ឱលម្ពិត្វា អ. [អវ+លត+ឥ.អា+ត្វា] តោងហើយ, សំយុងចុះហើយ ។

ឱលម្ពេតិ កិ. [អវ+លត+លោ+តិ.វ.] តោង, សំយុងចុះ ។

ឱលុព្ព អ. [អវ+លុក+ព្វា] ច្រត់ចុះហើយ, សំយុងចុះហើយ ។

ឱលោកន ឧប្ប. [អវ+លុក ឬលោក+យុ] កិ. រមិលមើល, កិ.ក្រឡេក
មើល, ជាមីក្រឡេកមើល; វិ. ឱលោភិយកេកិ >ឱលោកនំ,
ឱលោកេន្តិ ឯក្កាភិ> ឱលោកនំ ។ . កាល បុ. កាលជាមី
រមិលមើល ។ . សម្បត្តិ គុ. អាចក្នុងកិ.រមិលមើល, អាចដើម្បីកិ.
រមិលមើល ។

ឱលោកយន្ត គុ. [អវ+លុក+ណយ+អន្ត] កាលរមិលមើល ។

ឱលោកយមាធន គុ. [អវ+លុក+ណយ+មាធន] កាលរមិលមើល ។

ឱលោកាបេសិ កិ. [អវ+លុក+ណាបេ+ល្ប-អដ្ឋ+ស.អា.] ញ៉ាំង...ឱ្យ
រមិលមើលហើយ ។

ឱលោកិត គុ. [អវ+លុក+ឥ.អា.+ត] គឺ...រមិលមើលហើយ ។
. ក្ខណ បុ. ខណៈនៃ...គឺ...ក្រឡេកមើលហើយ ។ . ប្បសាទ

ឱ

ចុំ. ប្រាសាទគឺ...ក្រឡេកមើលហើយ ។ . សញ្ញា ឥ. សញ្ញា (សេចក្តីសំគាល់) នៃ...គឺ...ក្រឡេកមើលហើយ ។ . អាការ ចុំ. អាការៈនៃ...គឺ...ក្រឡេកមើលហើយ ។

ឱលោកិតោលោកិតដ្ឋាន នចុំ. [ឱលោកិតោលោកិត+ឋាន] មីនៃ...គឺ...ក្រឡេកមើលហើយៗ, រមិលមើលហើយៗ ។

ឱលោកិយមាន គុ. [អវ+លុក+ឥ.អា.+យ+មាន] គឺ...កាលក្រឡេកមើល ។

ឱលោកេតព្វ គុ. [អវ+លុក+លោ+តព្វ] គឺ...គប្បីរមិលមើល ។

ឱលោកេតុំ អ. [អវ+លុក+លោ+តុំ] ដើម្បីក្រឡេកមើល, រិកិ.ក្រឡេកមើល, រិកិ.រមិលមើល ។

ឱលោកេត្វា អ. [អវ+លុក+លោ+ត្វា] ក្រឡេកមើលហើយ ។

ឱលោកេន្ត គុ. [អវ+លុក+លោ+អន្ត] កាលក្រឡេកមើល ។

ឱលោកេសិ កិ. [អវ+លុក+លោ+ស្យ-អជ្ជ.+ស.អា] រមិលមើលហើយ។

ឱលោកេស្សន្តិ កិ. [អវ+លុក+លោ+ស្សន្តិ.ភ.] នឹងរមិលមើល ។

ឱវដ្តិកា ឥ. [អវ+វត>ឱវដ្ត+ណិក] ថ្នក់, ថ្នក់សំផត់ ។

ឱវទតិ កិ. [អវ+វទ+អ+តិ.វ.] ទូន្មាន, ប្រៀនប្រដៅ ។

ឱវទន្ត គុ. [អវ+វទ+អ+អន្ត] កាលទូន្មាន, កាលប្រៀនប្រដៅ ។

ឱវទមាន គុ. [អវ+វទ+អ+មាន] កាលទូន្មាន, កាលប្រៀនប្រដៅ ។

ឱ

ឱវទិ កិ. [អវ+វទ+អ+ល្អ-អជ្ជ.] ទូន្មានហើយ ។

ឱវទិត្ត គុ. [អវ+វទ+ឥ.អា+ត្ត] គឺ...គប្បីទូន្មាន ។

ឱវទិត គុ. [អវ+វទ+ឥ.អា+ត] គឺ...ទូន្មានហើយ ។

ឱវទិត្យា អ. [អវ+វទ+ឥ.អា+ត្យា] ទូន្មានហើយ, ពោលប្រដៅហើយ,
ប្រៀនប្រដៅហើយ ។

ឱវទិយមាន គុ. [អវ+វទ+ឥ.អា+យ+មាន] គឺ...កាលទូន្មាន, កាល
ប្រៀនប្រដៅ ។

ឱវទេយ្យ កិ. [អវ+វទ+អ+ឯយ្យ-ស.] គប្បីទូន្មាន, គប្បីប្រដៅ, គប្បី
ប្រៀនប្រដៅ ។

ឱវរក ចុំ. [អវ+អរ+ក-ស.] ប្រទេសដែលគេរក្សាទុក(បន្ទប់); វិ.
អវិយកេ រក្ខិយកេកិ > ឱវរកោ ។

ឱវាទក ចុំ., នចុំ. [អវ+វទ+ណុ] អ្នកទូន្មាន, អ្នកប្រៀនប្រដៅ; វិ. **ឱវទន-
កិកិ > ឱវាទកោ ។**

ឱវាទការិកា ឥ. [ឱវាទ+ករ+ណុ+ឥ.អា, អា.ឥ.] អ្នកធ្វើនូវឱវាទ; វិ.
ឱវាទំ ករោកិកិ > ឱវាទការិកា ។

ឱវាទកូម គុ. [ឱវាទ+កូម+អ] អ្នកអត់ធន់នូវឱវាទ, អ្នកគួរនូវឱវាទ; វិ.
ឱវាទំ កូមកិកិ > ឱវាទកូមោ ។

ឱវាទ ចុំ. [អវ+វទ+ណ] ឱវាទ, កិ.ទូន្មាន ឬ វាទៈដែលបុគ្គលទូន្មាន; វិ.

ឱវាទនំ > ឱវាទោ, ឱវទិយកេភិ ថា > ឱវាទោ ។

- ភាថា ឥ. គាថាជាឱវាទ,គាថាជាគ្រឿងទូន្មាន ។ - ត្ថិ ចុំ. ប្រយោជន៍
ដល់ឱវាទ, សេចក្តីត្រូវការដល់ឱវាទ ។ - ទាយកិ ចុំ. អ្នកឱ្យនូវឱ-
វាទ ។ - ប្បដិក្កាហកិ ចុំ. អ្នកកាន់យកចំពោះនូវឱវាទ, អ្នកទទួល
នូវឱវាទ (បដិក្កាហកិ<បដិ+គហ+ណុ); វិ. **ឱវាទំ បដិក្ក-
ណ្ណាភិភិ > ឱវាទប្បដិក្កាហកោ ។** - មត្តិ គុ. ពាក្យគ្រាន់
តែឱវាទ, ត្រឹមតែឱវាទ, សព្វបើឱវាទ ។

ឱវាទានុសាសនី ឥ. [ឱវាទ+អនុសាសនី] វាចាជាគ្រឿងប្រៀនប្រដៅ
រឿយៗគឺឱវាទ, វាចាជាគ្រឿងទូន្មាននិងវាចាជាគ្រឿងប្រៀនប្រដៅ
រឿយៗ (អនុសាសនី<អនុ+សាស+យុ+ន្ត្រ-ឥ); វិ.
អនុសាសកិ ឯកាយាភិ > អនុសាសនិ ។

ឱសក្កមានិ គុ. [អវ+សក្ក+អ+មាន] កាលសាបសូន្យ, កាលរោយរៀវ,
កាលថយទៅ ។

ឱសក្កាបេសិ កិ. [អវ+សក្ក+ណាចេ+ន្ត្រ-អជ្ជ+ស-ភា.] ញ៉ាំង...ឱ្យសាប
សូន្យហើយ, ឱ្យរោយរៀវហើយ ។

ឱសក្កិត្វា អ. [អវ+សក្ក+ឥ-ភា+ត្វា] ថយទៅហើយ, ធ្ងន់ថយហើយ,
រារង់ហើយ ។

ឱសថ នចុំ. [ឱស+ថ] ធម្មជាតញ៉ាំងរោគឱ្យខ្ចាត់ចេញ ឬក៏ចាត់បង់នូវ
រោគ (ឱសថ, ថ្នាំ); វិ. **រោគមាសាបេភិភិ > ឱសថំ ។** ជាវេ.